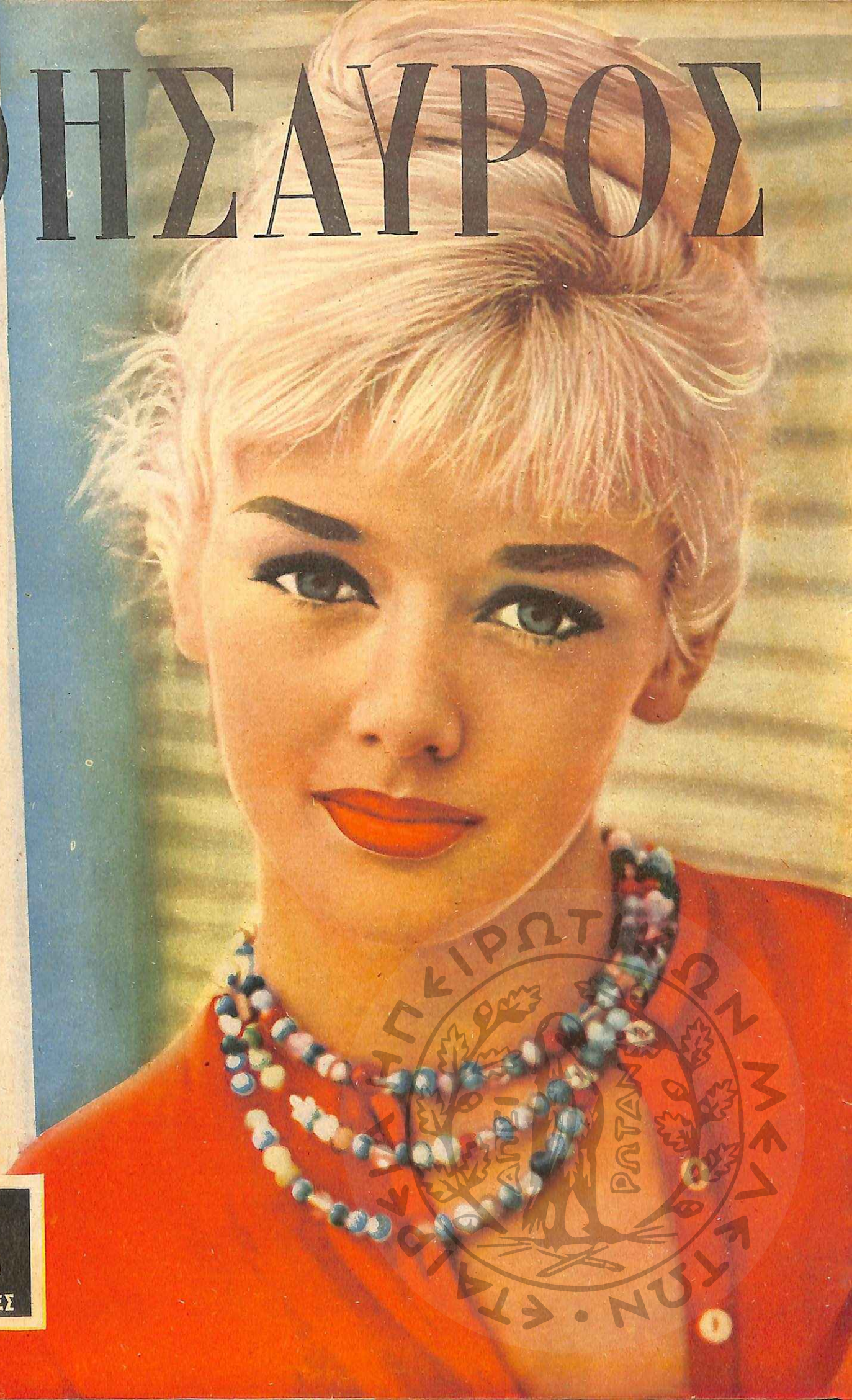

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

4

ΔΡΑΧΜΕΣ

5 71

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 - ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 4

ΚΑΤ' ΕΞΟΧΗΝ τόπος των ζευγαριών έχει καταστήσει η φιλοδοξία, λόγω προφανώς, της ρωμαντικής γραφικότητας του περιβάλλοντός της. Στο ωραίο προάστιο κατοικούν μεταξύ άλλων και πολλοί δημοσιογράφοι, που διηγούνται σχετικώς νοσήματα περιστατικά.

Οι λυποδύτες - επαγγελματίες και ερασιτέχνες - έχουν ιδιαίτερα προτίμηση στα ζευγαράκια αυτά, γιατί την ώρα

- Εύκολο δεν είναι αλλά

πρέπει να γίνει.

Κι' ο συμπόλιος, που δε μπορεί να καταλάβει, ανασταίνεται.

- Τι διάβολο δλο τρύπες κάνουνει! Τρυπήσαν την Όμοιοια, θα τρυπήσουν και τον Λυκαβηττό. Το μόνο που μένει είναι να τρυπήσουν το... νερό!

ΣΥΖΥΓΙΟΣ καυχάται για την κουζίνα επίδοσι της γυναίκας του, της οποίας το ταλέντο, προ πάντων στα γλυκά, χαρακτηρίζει σαν ακαταγώνιστο.

- Μα ξέρετε κάτι γλυκά που φτιάχνει, τελευταία; «Αριστούργημα!»

- Ξέρω, ξέρω, απαντά ο συμπόλιος.

- Που το ξέρεις; Δοκίμασες ποτέ; Έλα στο σπίτι μου να φας και τότε μου λές.

- Τρώω κάθε μέρα, αγαπητέ μου, απ' τα γλυκά της.

Ο εκθειάζων το ταλέντο της γυναίκας κι' ο κυττάει το φίλο του απορημένος:

- Πώς τρώς κάθε μέρα; Έσύ έχεις μήνες να ρθής στο σπίτι μου.

- Στο σπίτι σου δεν έρχομαι, αλλά η γυναίκα μου... φωνίζει απ' το ίδιο ζαχαροπλαστείο!

Κι' ο σύζυγος μένει άναυδος, ενώ οι άλλοι της παρέας τους ξεπούν σε γέλια.

ΣΥΜΠΟΛΙΤΗΣ που είδε στην εφημερίδα διαφημιζόμενη μια μικρή βιλλίτσα του Ψυχικού σε τιμή εξαιρετικά φτηνή, συνάντησε τον μεσίτη και του εξέφρασε την επιθυμία να την δει.

- Ο μεσίτης πήρε τον υποψήφιο πελάτη, μπήκαν κι' οι δυο σ' ένα ταξί, που αφού έκανε τη σχετική διαδρομή πέρασε το Ψυχικό, πέρασε τη φιλοδοξία κι' έφτασε κάπου περί το Μαρούσι.

- Έδώ είναι η βιλλίτσα; άπορρησε ο πελάτης.

- Κάπου προς τα εδώ.

- Μα εδώ δεν είναι Ψυχικό. Είναι νομίζω, Μαγκουφάνα.

- Δεν έχει σημασία. Εμείς το λέμε προέκτασι του Ψυχικού...

Όποτε ανανέκτησε ο πελάτης:

- Μα τότε, φίλε μου, θα μπορούσατε να πείτε ότι διαθέτετε βίλλα στην Όμοιοια και να χαρακτηρίσετε τη Μαγκουφάνα... προέκτασι της Όμοιοιας!

Και δεν είχε, βέβαια, άδικο ο άνθρωπος.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Η Μαίριλυν Μονρόε θα βρισκόταν στις Κάννες στις 30 Απριλίου, έναρκτήριο ημέρα του φεστιβάλ φεστιβάλ των Καννών.

Η υπ' αρ. 1 γύρση του αμερικανικού κινηματογράφου θα παρουσιάσει το τελευταίο της φιλμ (Μερικοί το προτιμούν καυτό) και θα φύγει κατόπιν μαζί με το σύζυγό της Άρθουρ Μιλνερ για την Ελλάδα.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΡΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1.200

ΗΜΕΡΟΜ. 16.04.69

ΑΡΙΘ. 300

ΚΡΙΜΑ στα διπλώματα και στα πτυχία σου, κορίτσι μου. Πώς είναι δυνατόν, κοπέλλα, να κατάρτισι Πανεπιστημιακή, να δεχτεί τόσες ταπεινώσεις, τόσους εξευτελισμούς, τόσα ρατσίσματα; Νά δίνεται ο έρωτας, θά μας απατήσει. Μεγάλη, φυσικά, η δύναμι του έρωτα. Άκατανίκητος στις μάχες. Δεν κυττάει αυτός μορφαμένους και άδωφωτους, νέους και γέροντες, φτωχούς και πλούσιους. Από μια όμως νέα, που εμφανίζεται με ανώτερες σπουδές, περιμένει κανείς κάποια εκλεκτικότητα. Καταλαβαίνουμε τις ανάγκες του ζώου: Νά σε έλκύει ένα άρσενικό, που υπόσχεται αισθησιακές χαρές. Έκείνο που δεν καταλαβαίνουμε, είναι πώς μια καλλιεργημένη γυναίκα μπορεί να συνδεθεί και ψυχικά με το πρόσωπο αυτό, που δεν είναι παρά μόνο γένους άρσενικού, ένας ταύρος, χυδαίος, άγροταίος, βάνασος, πρόστυχος, χωρίς μυαλό, δίχως σεβαστότητα, χωρίς μια στάλα ανθρωπιά. Νά πειθαρχήσει στη φωνή του ένστικτου σου και ν' ακολουθήσης σε δρόμους έρωτικού ένα ζωντανό, που βρίσκεται μπροστά σου, έχει επί τέλους κάποια εξέγηση. Το άνευρητο είναι όταν δένεται ψυχικά με το διπλόδο αυτό και δεχόσαι τις προστυχίες του και τρώσας τα μαλλιά σου όταν τ' αγγίξας.

Άκούστε και κρινετε. Η ιστορία της, όπως την ιστορεί η ίδια. Μιλήσαμε για τα διπλώματα. Τελειόφοιτη ανώτατης σχολής του Πανεπιστημίου, με δυο γλώσσες... Άστική με ασύτηρα ήθη ή οικογένεια. Ός τα δεκαεννιά της χρόνια ή κοπέλλα είχε την αγνότητα δεκαετούς παιδιού.

Όχι μόνο δεν έκανε παρέες με αγόρια, αλλά απέφευγε τη συναναστροφή και με κορίτσια, που συναναστρέφονταν νέους. Είναι τόσο ασύτηρη ή μητέρα της, ώστε την κρατούσε μακριά από κάθε σκίερό σημείο. Μοναδικό ενδιαφέρον στη ζωή της είχε μείνει ναρχεται πρώτη στα μαθήματα.

Έτσι μεγάλωσε, όταν στα δεκαεννιά της έπεσε πάνω στον άμορφο. Μιά και κάτω. Αυτό που γίνεται όταν δεν υπάρχει κάποια προπαίδεια, μια σχετική πείρα. Βλέπετε τους ανθρώπους του βουνού που δεν έχουν εξοικειωθεί με τα μικρόδια, μόλις κατέβουν στις πολίτες και έπικονομήσουν με φυματικούς, τους άρπάξει ή άρρώστια. Θηρία στην άβυσσο. Άνθρωποι που ποτέ δεν άρρώστησαν. Άνθεκτικοί στην πόρνη πορεία, στη δουλειά, στη ζέση, στο κρύο. Έβρωστο, ροδόκκινοι, με μάγουλα που στάζουν αίμα. Το αντίθετο μ' έμαζ τους κατοίκους των πόλεων, τους άναμικούς, τους αλκοολικούς, τους κυρτούς. Και όμως οι περισσότεροι εύπρόσβλητοι δεν έμιαστο έμεις, που ζούμε σε μολυσμένο αέρα. Είναι εκείνοι που έρχονται από τον άμολυτο αέρα του βουνού. Γιατί αυτοί δεν έχουν εξοικειωθεί με τα μικρόδια μας.

Χωρίς εξοικείωση και ή κοπέλλα μας, δέχθηκε κατακέφαλα τον έρωτα. Ένας τιποτένης το πρόσωπο που της έτυχε. Η έπιπολαιότητα ζευγαρωμένη με την άσυνειδησία. Ένας κοφός κορτάκιας. Θά ήταν δε το λιγώτερο αυτό, αν δε συνοδευόταν από την κακοήθεια και την προστυχιά του.

Ιλλουσία δειγμάτα της προτυχιάς αυτής, θά ήθελε σε λίγο. Άντιστάθηκε μερικούς μήνες το κορίτσι. Άγανας με τον έαυτό της. Στο τέλος παραδόθηκε. Άρχισε να βγαίνει μαζί του. Κατά πέντε χρόνια μεγαλύτερός της εκείνος, της έδινε βεβαιώσεις για την άφοσίωσι του. Διακοπή των σχέσεων του με τις άλλες. Με άπολυτη έμπιστοσύνη εκείνη, προχώρησε ακόμα περισσότερο. Δεν έβγαίνει μόνο μαζί του, αλλά πήγαινε και σε ιδιαιδικά περιστεύρια. Το έρωτικό παιχνίδι σε όλη του την κλίμακα. Κάποιος αίτερος χώρος. Το κορμάκι πια και θέλοντας ν' άποτινέξη κάθε εύθνη από πάνω του, της έλε, έαφικά, ότι, όπως είχε πεισθή από τα πράγματα, δεν ήταν ο πρώτος.

Ο ορανός έπεσε στο κεφάλι του κοριτσιού. Αύτη που δεν της είχαν χαθεί οι ούτε τα μαλλιά! Νά είναι ο πρώτος της σύνδεσμος, και ο πρώτος αυτός να της μιλά για προκατόχους του, που γνώρισαν τους χυμούς της νεότητάς της!

Της ήρθε τρέλλα. Το κακό έπιδεινώθηκε, όταν εκείνος έφυγε για να υπηρετήσει στο στρατό. Από τον τόπο της θητείας του της έγραψε, ότι είναι έλευθερη και δεν ήθελε να την έξη. Τον άγαπούσα όμως τόσο πολύ, ώστε του έγραφα συνέχεια μεσολάησαν και οι δικοί του, που με συμπαθούν, κι' έτσι άρχισε να μου γράφει.

Θαυμάστε άξιοπρέπεια μορφαμένης κοπέλλας. Νά σε διώχνει ένας κύριος Πίπτα, κι' εσύ να παρακαλεις και να μεσολαβούν οι άλλοι για να σ' έλεήσει!

Ήρθε ή ώρα της έπιστροφής από το στρατό. Το πρώτο, που βρήκε να της δηλώσει, είναι, ότι άγαπούσε μιάν άλλη. Έσύ, της έλε, είσαι μια πρόστυχη, που δε σε βρήκα γνήη...».

Ένα
ΚΟΡΙΤΣΙ
ΜΕ
ΔΙΠΛΩΜΑ

Στο τέλος παρασύρθηκε κι' άρχισε να βγαίνει μαζί του...

Ούτε φτύνει, ούτε προσπερνά αυτή. Ζαλισμένη από τον έρωτά της...

Θά καταλαβαίνουμε την προήλωση σ' ένα καλύτερο απ' αυτόν. Το άκαταληγμένο ν' άφοσιώνεται με τόσο πάθος σε όλο πρόσωπο, που προ...

Κάτι ακόμα: Κοπέλλα με μόρφωσι, που αναρωτιέται ποιος θά την πάρη ύστερ' από το άτύχημά της.

Νά τα βράσω τα διπλώματά σου, κορίτσι μου. Διπλώματα που δε σ' έμαθαν τί θά πη άξιοπρέπεια. Σπουδές που σ' άφίνουν με τη νοστροπία άεστης και άναλφάβητης.

Λυπάται κανείς τη νέα. Δεν την λυπάται όμως για την περιπέτειά της. Η λύπη την προκαλεί το χαμηλό διανοητικό επίπεδο, στο οποίο βρίσκεται.

Όσο χαμηλό, ώστε, χωρίς ίχνος υπέρφρασης, δίχως σεβασμό στον έαυτό της, έπιτρέπει εξευτελισμούς και άρνηται στα πόδια ενός τετυμπόου στον έρωτα, που την ταπεινώνει σε σημείο, που σπάνια ταπεινώνεται γυναίκα.

Άν τα γράμματα οδηγούν σε τέτοιο κατήχημα, τότε ζήτη ή άγριαματωσύνη. Έλπίζουμε όμως, ότι ή περίπτωση είναι εξαιρετική και δεν άποτειεί τον κοινό κανόνα.

ΘΘ

Η άστυνομία του Λιχτενστάιν

Η άστυνομική δύναμι του μικροσκοπικού πριγκιπάτου του Λιχτενστάιν αύξηθηκε τελευταία κατά 15%. Αυτό σημαίνει πως στον ένα διοικητή, τους έντεκα χωροφυλάκες και τον ένα άστυνομικό σκύλο, που άποτελούσαν ως τώρα τη συνολική έμφυχη δύναμι της άστυνομίας του πριγκιπάτου, θά προστεθούν στο έξης ακόμη δυο άνδρες.

Όστόσο, ή... σημαντική αύτη ένίσχυσι της άστυνομίας του Λιχτενστάιν δεν όφείλεται, όπως θά μπορούσατε να υποθέσετε, σε αύξησι της ένγκληματικότητας των κατοίκων του, που διατηρείται πάντα στο ίδιο σταθερό σημείο: το μηδέν! Ο μόνος λόγος, που την επέβαλε, είναι ή αύξησι της τουριστικής κινήσεως, κατά τα τελευταία χρόνια, στο κρατίδιο αυτό, που προσελκύει τους περιέργους.

Απόδειξι, άλλωστε, πως ή δημόσια τάξι δεν υπάρχει κίνδυνος να διασαλευθή, είναι πως ή άστυνομία ένισχύθηκε σε άνδρες, χωρίς να ένισχυθή και σε όπλισμό. Ο συνολικός όπλισμός της άστυνομίας, που άποτελεί τη μόνη έννοια της έννοιας, άποτελείται από δυο περιστροφές, που και αυτά βρίσκονται κλειδωμένα στην άστυνομική διοίκησι, περιμένοντας να χρησιμοποιηθούν σε περίπτωση έκτάκτου άναγκης!

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΡΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1.200

ΗΜΕΡΟΜ. 16.04.69

ΑΡΙΘ. 300

Το Πορτραίτο

Το πορτραίτο αυτό έκλεινε ένα κομμάτι απ' την ψυχή του. Πώς θα μπορούσε ποτέ να το δώσει σε ξένα χέρια;... Τέλος, κατά τα μέσα Νοεμβρίου, ξεκίνησε για το χωριό της νέας. Τη βρήκε δίχως δυσκολία. Ένας νέος χωρικός τη συνάντησε. Τό υφος της ήταν τώρα περίλυπο και τα μάτια της κόκκινα, σαν κλαμμένα. Όταν είδε το Μωρίς, έτρεξε κοντά του. — 'Α, ήρθατε; του είπε. — Ναι, ήρθα... απάντησε εκείνος, κυττάζοντας το νέο, που είχε σταθή παράμερα. — Θα προτιμούσε να τη συναντούσε μονάχη. 'Η συνοδεία αυτή δεν τον ευχαριστούσε... — Λοιπόν, τί νέα έχεις να μου πής, απ' την τελευταία φορά, που σε είδα; τη ρώτησε. — Τίποτα, απάντησε εκείνη. Νά... είμαι τώρα πιά δυστυχισμένη... Πραγματικά, ο Μωρίς πρόσεξε πώς το παιδαίτικο χαμόγελο είχε χαθή απ' τα χείλια της... — Τί σου συμβαίνει λοιπόν; επέμεινε. — 'Ο κοπέλλα δίστασε μερικές στιγμές. — 'Υστερα είπε, δείχνοντας το νέο: — 'Ο Ζαν κι' εγώ αγαπιόμαστε από καιρό...

— Θα μου δώσετε το πορτραίτο; τον ρώτησε η κοπέλλα.

ΔΡΑΜΑ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ο ΜΩΡΙΣ Νταντέν τριγύριζε απ' το πρωί στην εξοχή, αναζητώντας του κάπου ένα θέμα που να τον εμπνεύσει. Σε λίγο θ' άνοιγε το Σαλόν, κι' αυτός δεν είχε ετοιμάσει ακόμα κανένα αξιόλογο έργο του, για να το εκθέσει... Αυτό σκεπτότανε και τώρα, καθισμένος στη ρίζα ενός δέντρου, όταν, ξαφνικά, είδε ναρχεται προς το μέρος του μια χωριατοπούλα. Τά ολόξανθα μαλλιά της χρυσίζανε στο ήλιο, και τα χαρακτηριστικά της είχαν μια τέλεια αρμονία. — 'Ο Μωρίς είχε μείνει έκθαμβος. — Στάσου!... της φώναξε. Μόνο τότε τον αντιλήφθηκε η νέα. Ξαφνιάστηκε, χλώμιασε μια στιγμή, αλλά άμεσα ύστερα ένα γοητευτικό χαμόγελο μισάνοιξε τα χείλια της. — Με τρομάξατε! είπε, προσπαθώντας να συμμαζέψω τ' άνωπότηκα μαλλιά της. — 'Ο ζωγράφος την κύτταζε, έκστατικός. — Μείνε εκεί που είσαι! της φώναξε. Θα φτιάξω το πορτραίτο σου... Κάθισε σ' εκείνη την πέτρα... Άφησε τα πόδια σου να κρεμωθούν ελεύθερα... Μπράβο! Και τώρα μην κουνήθεις καθόλου. 'Η όμορφη αυτής της κοπέλλας ήταν παράξενη. Είχε τη ματιά μιας ώριμης γυναίκας και το χαμόγελο ενός παιδιού. — Πόσων χρονών είσαι, μικρή μου; τη ρώτησε ο νέος, αρχίζοντας τη δουλειά του. — Σε λίγο κλείνω τα 18... Είμαι μεγάλη πιά! "Όλα τα κορίτσια της ηλικίας μου έχουν παντρευτή κιόλας. — Οθέλες να παντρευτή και σύ; — Μά βέβαια θα τόδελα! — Σου κάνω εγώ γιά άντρας σου; ρώτησε γελώντας ο ζωγράφος. — 'Ω, έστείς είσατε κύριος, ενώ εγώ είμαι χωριάτισσα. 'Η μητέρα μου μου λέει πως τα καλά κορίτσια δεν κάνουν ν' άκουνε τους κυρίους, που έρχονται απ' την πόλη! — Βράδυαζε σιγά-σιγά. 'Ο ζωγράφος σταμάτησε τη δουλειά του. — Δε βλέπω πιά, είπε. Μπορείς να ξανάρθεις αύριο εδώ, λίγο ωρίτερα; — Ευχαριστώ, κύριε, απάντησε η κοπέλλα. Και ξαναπήγε πραγματικά. Αυτό συνεχίστηκε δυό βδομάδες. Το πορτραίτο προχωρούσε. Το ίδιο κι' η αγάπη του Μωρίς. Γιατί τώρα δε μπορούσε πιά να κρύψει απ' τον εαυτό του πως αγαπούσε τη μικρή χωριατοπούλα! 'Όσο δίσταζε να της άνοιξη την καρδιά του. Φοβόταν πως θα τούλεγε όχι. Και προτιμούσε να μη μιλήσει... — Έτσι, έφτασε η τελευταία μέρα. Το πορτραίτο ήταν έτοιμο τώρα. — Θα μου το δώσετε; ρώτησε η κοπέλλα. — Όχι, θα το βάλω στην έκθεσι. Μά θα φτιάσω ένα μικρότερο για σένα και θα σου το χαρίσω... — Πότε; — Όταν ξανάρθω εδώ. — Θα ξανάρθεις λοιπόν; — Και βέβαια... Δε θέλεις; — 'Η κοπέλλα έκανε μια άοριστη κίνηση. 'Ίσως δεν την ενδιέφερε αυτό... — 'Ο Μωρίς γύρισε στο Παρίσι κι' ετοιμάστηκε για τη φθινοπωρινή έκθεσι. 'Ήταν τόσο απασχολημένος, ώστε δεν είχε τον καιρό να σκεφθή τη χωριατοπούλα. — Γιατί ν' άνησυχώ, άλλωστε; 'Ήξερε πως θα την ξανάρθισε εκεί... και τότε θα της εκμυστηρευόταν τον έρωτά του και θα της ζητούσε να γίνει γυναίκα του. Πόσοι συνάδελφοί του είχαν παντρευτή τα μοντέλα τους!... Το πορτραίτο σημείωσε εξαιρετική επιτυχία στο Σαλόν. Οι κριτικοί γράψανε γι' αυτό μ' ενθουσιασμό. Μερικοί φιλότεχνοι πρόσφεραν στο Μωρίς μεγάλα ποσά για να το αγοράσουν. — Μά εκείνος άρνήθηκε.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ανάνηψις

Ω! Ζεϋ! όποια έκπληξις και τύχη σκανδαλώδης! Έμ της οίκιας εξέλθων και προχωρών ρεμβώδης είδον 'Αθιδας καθ' όδον και Μις έν τών έγκριτων ν' αναφορουν προς έμεινόν: — Ω γόν των γοήτων! Και έκπλαγεις έν τών φωνών των φλογερών κι' οικείων και μνήμων ών των παλαιών πολλών ρεζιλινιών έσκέφθην ότι αι γυναί τας χείρας πλέον έννιψαν κι' ιδούσαι την σαγήνην μου έν τέλει ον... άνέννηψαν. Έφ' ώ χαρείς τα μέγιστα επί τω γεγονότι κι' ως Δον-Ζουάν περίοπος και λαυρός δηλονότι: — Τί θέλετε; ήρώτησεν έλθών εις πειρασμόν. Κάκειναι μοι άπήντησαν: — Δευάδας άσπασμών! Πλην έγω ως πρόσφορον εύρών την ευκαιρίαν κι' επιθυμών των 'Αθιδών, έγκύρω, τιμωρίαν άπέθρηνον την αίτησιν, ενώ αυταί, ώ Ζεϋ! θρηνούσαι άνεκραύγαζον: — Ω Παρατατικέϋ! Απηθήτη την φλόγα μας κι' ώ άσμα των άματών, έλθε και δός μας σήμεραν νδουζίνας ά- (σπαομάτων! Κι' ιδού εγώ ελόγισον από τας ίκεσίας και προς εκείνας έδραμον ως γόης και (Μεσσίας, αλλά πριν ή ά άσπασμός ά πρώτος να δοθή ή πάσα μια έσπενσε, ώ παιδες, να γαθή κερναλίζουσα: — Την έπαθε δεινός ώ (ταρνανά!... Διότι είναι σήμεραν, βρε βλάξ... Πρωτα- (πριλέ!... **Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ**

Απριλίου!

Μυρόβλητος, φωτόλουστος και πλήρης, μεγαλείου, αγαπητοί, μάς έφθασε κι' η πρώτη Απριλίου! * — Από λουλούδια γέμισαν άγριοί, λιβάδια, κήποι, δ κόσμος ήρθε άνάποδα και νοιώθουν τα τεράποδα το... ίδιο με τα δίποδα μεγάλο καρδιοχτύπι! * — 'Ο έρωσ πάλι έλαβε με προσοχή τα μέτρα του. Έφρόντισε κι' εξώπλισε δόντως τη φαρέτρα του και σημαδεύει ασύδοτος και στάλα δέν τον μέλει πού όλους τους πληγώνουνε τα αίχμηρά του βέλη. Κι' ενώ καύμοι φουντώνουνε, κι' ενώ θεριεύουν πόνοι, στεναίνουν οι άνθρωποι, στεναίνουν κι' οι... όνοι! * — Και μέσ στην άναμόχευσι και στη μεγάλη βράσι, βρίσκει, χωρίς να φοβηθή, την ευκαιρία να βρεθή η μόδα ή άνοϊξιάτικη έν πλήρει πάλι δράσει! * — Κι' οι δρόμοι της 'Αθήνας μας γεμίζουν «μαννεκέν». Σε λυνώνουν μ' ένα βλέμμα τους, με μια ματιά σε καίν! Με τό κομπού τους ντύσιμο και τό υπερμοντέρνο, κι' άσχετως, ως εύνόητον, της άπανθρώπου πράξεως, μπορούν σε χίλια βάσανα να βάλουν τό κουδέρο, ως και σε... διασάλευσι της Δημοσίας τάξεως! * — Κι' έτούτη την κατάστασι κυττάζοντας, όφειλεις, χωρίς καθόλου να ντραπής, να άναστενάξεις και να πής: — 'Ας όψεται ό 'Απρίλης! Αυτός ό ύπουλος ό μήν, πού να άμνης δεν παύεις και πού σε φέρνει στο άμην προτού τό καταλάβεις! *

Με άνθη όλες θάβελα τ' 'Απρίλην να τις ράνω, καθώς άκάθεκτες χυμών. Κι' οι φύστες τους—άμάν! άμάν!— πιά κάτω απ' τό γόνατο, ή... λίγο πάρα πάνα, περήφαν' άνεμίζουνε σαν... κρεπ ντε σιν έμβλήματά, σαν... έμπορμέ παντιέρες, ενώ... κινδύνον σήματα δονούνε τους αϊθέρες! * — Μενεξεδένια δειλινά κι' ενώ άρχίζει να... πονά τού καθεός τό δόντι, όλοι—και νέοι ντροπαλοί, μεσόκοποι και ραμολί— κραυγάζουν έξαλλοι πολύ: — Καλώς τον τον 'Απρίλη μας τον παλιομπαγοντή, πού άναψε τα αίματα ξανά γεμάτος φούργια, πού σπρώχνει προς τα δίχτυα μας... μπαρμπούνια, μελα- (νούρια, μά, τελικώς, μαράζωσε χιλιάδες παλληκάρια, γιατί τα κατεδίνασε στο... «φάτε, μάτια, ψάρια»! *

Και φανερά και μυστικά, άρώματα μεθυστικά κι' έρωτευμένα μύρα από παντού ξεχύνονται πραγματική πλημμύρα. 'Απριλίου! Περίφημος, εξάίσιος καιρός, καιρός πλήρης μαγείας! Τών εξομολογήσεων ό μήν ό πονηρός, μά και της άκουσίας μας... χυλοπιττοφαγίας! Κι' αν, φέρε' είπειν, κάποια Διλή, συνεσταλμένη, ντροπαλή, σοφ' ή: — 'Κοντά μου μείνε!— να μην τό πάσης σοδάρ, γιατί άφέντως, φουκαρά, ... Πρωταπριλιά θα είναι!...

Επισημασμένο
Μα. Τάρτα

Συνοχάρις!

Σάντρα Ντή

Από «μοντέλο» μόδας και «κόμπερ-γκέρλ»,
στάρ του Χόλλυγουντ

ΟΙ πιο ίκανοί διαφημιστές του Χόλλυγουντ έχουν επιστρατευθεί από μήνες τώρα και δημιουργούν πολύ θόρυβο γύρω από τη «καινούργια κατάκτηση» του αμερικανικού κινηματογράφου, την «Κοπέλλα—θαύμα», όπως την διατυμπανίζουν.

Πρόκειται για τη νεαρή και χαριτωμένη στάρ Σάντρα Ντή, μία κατάξανθη κοπελίτσα με καστανά και πολύ έκφραστικά μάτια, με ωραιότερο σώμα και αξιοπρόσεκτο ταλέντο, που παρουσιάστηκε πριν δυο χρόνια στον κινηματογράφο και που τώρα έχει ξεδιλιχθεί σε περιζήτητη στάρ, παρά το γεγονός ότι μόλις έφετος μπήκε στα 17 χρόνια της!

Στην Αμερική είναι κιόλας πολύ γνωστή και δημοφιλής. Άλλα στην Ευρώπη, μόλις έφετος παρουσιάστηκε με το δραματικό φιλμ «Ένοχος γυναίκες» με την Τζίν Σίμμονς, την Τζόαν Φονταίν, και την Πάιπερ Λάρι. Το ντεμπούτο της στην όθνη στάθηκε τόσο ικανοποιητικό, ώστε αμέσως μετά το φιλμ αυτό ανέλαβε την υποχρέωση να παίξει σε 5 ακόμη. Οι ταινίες αυτές έχουν τους τίτλους «Αχάριστα χρόνια» με τον Τζον Σάξον, «Ένας ξένος στην αγκαλιά μου» με τον Τζεφ Τσάντλερ και την Τζούν Άλυσσον, «Στο χορό των άνακτόρων» πάλι με τον Τζον Σάξον και το ζεύγος Ρεξ Χάρισσον—Καίη Κέντωλ, «Ζιντζέτ» και «Απομίμησης ζωής» με την Λάνα Τάρνερ.

Σήμερα, η Σάντρα Ντή είναι μία εύτυχη κοπέλλα με αρκετή προσωπική περιουσία και μέλλον εξασφαλισμένο στον κινηματογράφο. Άλλα δεν ήταν έτσι και πριν μερικά χρόνια. Είχε κι αυτή τη προσωπική δραματική ιστορία της, όπως την έχουν οι περισσότεροι άλλοι άνθρωποι του καιρού μας.

Γεννήθηκε στη μικρή πόλη Μπαγιόν της πολιτείας Νιού Τζέρσεϊ της Αμερικής στις 23 Απριλίου του 1942 από γονείς που διαρκώς μάλλυναν και στο τέλειω χώριαν, όταν το μοναδικό παιδί τους ήταν μόλις 5 ετών. Τρία χρόνια αργότερα η μητέρα της ξαναπαντρεύτηκε με τον Ιμπρεσαρίο Γιούτζιν Ντουντάν που πρώτος αυτός μάντευσε τον πρόσωπο της Σάντρας μία μέλλουσα ήθοποιό με αξία.

Με μοναδικό, λοιπόν, σκοπό να δημιουργήσει μία καλή ήθοποιό με μέλλον, άρχισε να εργάζεται με όλες τις δυνάμεις του. Άλλα η Σάντρα δεν στάθηκε τυχερή μέχρι τέλους. Σε ηλικία 14 ετών, την εποχή που μόλις την είχαν προσέξει τα στούντιο του Χόλλυγουντ και την είχαν ζητήσει έπιμονα, έχασε τον πατέρα της κι έμεινε μόνη και άβοηθητη στη πιο κρίσιμη στιγμή της «καλλιτεχνικής καριέρας» της.

Μέχρι τότε δεν είχε παίξει ούτε στο θέατρο, ούτε στον κινηματογράφο. Κι όμως είχε καλλιτεχνική καριέρα, γιατί από ηλικίας 10—14 ετών είχε γίνει «μοντέλο» των γνωστών σχεδιαστών μόδας Κόννοβερ και Κασσίνι. Ψηλή και «σπαθάτη», καθώς ήταν, είχε προκαλέσει το ενδιαφέρον του σχεδιαστή μόδας κόμπος Όλεγκ Κασσίνι, πρώην συζύγου της γνωστής στάρ Τζίν Τίρνεϊ, που την προσέλαβε ως «μοντέλο» του με μισθό 30 δολάρια την ώρα!...

Για τον Κασσίνι αυτόν, λένε ότι είναι ο πιο ακριβός σχεδιαστής μόδας της ανώτερης κοινωνίας της Ν. Υόρκης. Και προσθέτουν ότι σε μία κοσμική συγκέντρωση στο μέγαρο Ρότσιλτ της Ν. Υόρκης με έπιδειξε μόδας, ο Κασσίνι παρουσίασε τη Σάντρα με μία βραδυή τουαλέτα πάνω στην οποία υπήρχαν «δεμένα» 165.000 μικρά διαμαντάκια και που η αξία της ξεπερνούσε τις 50.000 δολάρια!...

Με μερικές τέτοιες κοσμικές έπιδειξεις η Σάντρα είχε γίνει πασίγνωστη. Λίγο αργότερα έγινε και «κόμπερ-γκέρλ», κορίτσι για εξώφυλλο, δηλαδή, αφού 7 από τις πιο γοητευτικές φωτογραφίες της σε μπουστό και δόλωσμες με μαγικό δημοσιεύθηκαν σε Ισάρισμα περιοδικά μεγάλης κυκλοφορίας.

Σε μία τέτοια κοσμική συγκέντρωση μόδας της Ν. Υόρκης γνώρισε τη Σάντρα ο σκηνοθέτης του κινηματογράφου και της τηλεόρασης Ρος Χάντερ. Ο ενθουσιασμός του για το «εύρημα» του ήταν τόσο, ώστε για να μη του την «κλέψουν» κανείς άλλος, την πήρε μαζί του και για όσο διάστημα έμεινε ακόμη στη Ν. Υόρκη την... κλείδωσε σ' ένα

πολυτελέστατο διαμέρισμα ενός μεγάλου ξενοδοχείου της πόλεως με έντελως άλλο όνομα ενώ, παράλληλα, με μερικά γερά φιλοδώρηματα, υποχρέωσε τους υπαλλήλους του ξενοδοχείου να άπαντούν στερεότυπα σε όσους ζητούσαν πληροφορίες ότι η μίς Σάντρα δεν έμεινε εκεί!... Λίγο αργότερα, αφού προηγήθηκε ένας μεγάλος διαφημιστικός θόρυβος, την παρουσίασε για πρώτη φορά από την τηλεόραση. Και αμέσως μετά την πήγε στο Χόλλυγουντ.

Η φήμη της είχε προηγηθεί, γιατί αμέσως μόλις έφθασε, τρία από τα πιο γνωστά στούντιο ζήτησαν να την αγκαλιάσουν. Αυτό ακριβώς περίμενε και ο Ρος Χάντερ που ήταν εξυμνημένος και εμπειρός «μπίζνεσμαν». Σαν να του άνηκε αποκλειστικά η μικρή Σάντρα, άρχισε να διαπραγματεύεται με όλα τα στούντιο για να εξασφαλίσει όσο μπορούσε περισσότερες χιλιάδες δολάρια. Και τα κατάφερε! Την παρεχόρισε τελικά στο στούντιο του «βρυχώμενου λέοντος» για την ταινία «Ένοχος γυναίκες» για 100.000 δολάρια, που από αυτά τα μισά κράτησε ο ίδιος, με τη δικαιολογία ότι είχε κοπιάσει και είχε δοθεί πολλά για να την κάνει ήθοποιό!...

Άλλα και η Σάντρα δεν ήταν άφελής. Ήξερε καλά τις «κομπίνες» των διαφόρων «καλλιτεχνικών Ιμπρεσαρίων» και φρόντιζε να απαλλαγεί γρήγορα από τις υπηρεσίες του Χάντερ. Αμέσως μετά, χωρίς τη βοήθεια κανενός συνέχισε μόνη τη καινούργια καριέρα της και άρχισε να υπογράφει τα συμβόλαια το ένα μετά το άλλο.

Σήμερα είναι μία καλλιτέχνης με εύρύτατο μέλλον στον αμερικανικό κινηματογράφο και με πολλούς θαυμαστές, που οι περισσότεροι από αυτούς είναι νέοι, 15—25 ετών. Έννοείται ότι δεν της λείπουν και τα φλέρτ, με γυναικούς πλούσιων βιομηχανών κατά πρότυπο, που προκαλούν τη ζήλια των νεαρών συναδέλφων της. Σχετικά, διηγούνται και το εξής επεισόδιο:

Με μία πολυτελή κούρσα και με τη συντροφιά ενός νεαρού θαυμαστή της, η Σάντρα είχε βγει για ρομαντικό περίπατο σε κάποια έξοχη. Εκεί συναντήθηκε με ένα γνωστό νεαρό στάρ και έπιμονο θαυμαστή της, που μόλις την είδε, την πλησίασε και άδιαφορώτως για την παρουσία του συνοδού της της έδωσε ένα φιλό στο στόμα!

Φυσικά, αυτό εξαγρίωσε τον συνοδό της και τον έκανε να έπιπτε με γροθιές στο νεαρό καλλιτέχνη. Οι δύο τους, λοιπόν, άρχισαν να χτυπιούνται στα γερά. Η Σάντρα όμως δεν έμεινε για να δει το αποτέλεσμα. Μπήκε αμέσως στο αμάξι του συνοδού της κι έφυγε δροιαχώς, ενώ οι δύο... Ιππότες συνεχίζαν να δένονται!

ΦΡΕΝΤ. ΚΛΑΡΚ

Κινηματογραφικές πεννιές

*Η Τίλντα Τάμαρ, η «άτομική βόμβα της Αργεντινής», αποκάλυψε προ ημερών στο Λονδίνο πως αναγκάστηκε να εγκαταστήσει στην Γαλλία, γιατί η ζήλια της Εύας Περόν διέκοψε την κινηματογραφική της καριέρα στην πατρίδα της. «Μοιάζαμε τόσο, είπε η ώραία Τίλντα, ώστε πολλοί με περνούσαν για την Εύα Περόν. Στην αρχή ήμασταν φίλες και η Εύα διασκέδαζε με την ομοιότητά μας. Όταν όμως παντρεύτηκε τον Περόν, τα πράγματα άλλαξαν απότομα και η ζήλια της Εύας με κατέστρεψε. Έπρεπε τους παραγωγούς να άκουρουν τα συμβόλαιά μου και με ανάγκασε έτσι να καταφύγω στο εξωτερικό, για να μπορέσω να ζήσω».

*Οι Γκράς και Κραβιέρ, που μας παρουσίασαν τα δύο φιλμ «Χαμένη ηπειρος» και «Η αυτοκρατορία του ήλιου», ετοιμάζουν ένα νέο φιλμ με τίτλο «Αθάνατη Αφροδίτη». Πρόκειται για μία συλλογή από ενδιαφέροντα και άγνωστα γαμήλια έθιμα των πέντε ηπειρών.

*Η Άνναμπέλλα, η πρώτη σύζυγος του Τάυρον Πάουερ και καλύτερη φίλη της χήρας του Ντέμπι Μοντγκόμερυ—Μινάρδου, έκανε αεροπορικά το ταξίδι Παρίσι—Λας Άντζελες, μόνο και μόνο για να δει το μωρό, που έφερε στον κόσμο η Ντέμπι.

*Η ένωση των Αμερικανών σκηνοθετών ανέδειξε τον Βινσέντε Μινέλλι ως τον καλύτερο σκηνοθέτη του 1958 χάρις στη δημιουργία του «Ζίζι» στην οποία πρωταγωνιστούν η Λέσλυ Κάρν, ο Μωρίς Σεβαλιέ, ο Λουί Ζουρνταν, η Εύα Γκαμπόρ και ο Ζακ Μπερζεράκ.

Αθηναϊκό αισθηματικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Χρ. Κ. Χαιροπούλου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μία ημέρα, ο μικρός Λάμπρος—ήταν τότε δέκα χρόνων—υφρίζοντας από το σκοτεινό του βρέθηκε κάτω από τις ρόδες ενός φορτηγού. Στο νοσοκομείο διαπισώθηκαν σκληρά τραύματα—σπασίμο δυο πλευρών, εσωτερική αιμορραγία, εγκεφαλική διάσειση—όλα όμως πέρασαν κι έμεινε ένα, που δημιουργούσε μεγάλο κίνδυνο: το κάταγμα του δεξιού ποδιού του. Η Έλλη, ακολουθώντας τη συμβουλή του πατέρα της, έγραψε ένα μεγάλο συγκινητικό γράμμα στον άντρα της, εξιστορώντας του την περιπέτεια του μικρού Λάμπρου...

ΛΓ'.

Χάρηκε ο Καρταίνος που την είδε γελαστή:

— Έγραψες... τη ρώτησε.

Του έγνεψε «ναι» η Έλλη με το κεφάλι...

Την είδε χαμογελαστή, για πρώτη φορά, ύστερα από τόσον καιρό, αίσιοδοξη, και χάριξε...

Του τα έγραψε όλα...—την ξαναρώτησε.

— Όλα... του αποκρίθηκε.

Του έστειλες και τη φωτογραφία;...

— Ναι...

— Μπράβο! Τώρα εσύ βής πώς θα λάβεις...

— Και τί θα κάνω;... Εσύ γύρισε;...

— Ξέρω κι' εγώ;... Μπορεί κι' αυτό...

— Πώς είναι δυνατό να γυρίσω;... Να άφισε την εγκατάστασή του, τόσα χρόνια τώρα;... Σα δύσκολο!...

— Όλα τα άφισε κανείς, άμα μάθω, ότι κινδυνεύει το παιδί του!... Και ο Νότης τώρα είναι βέβαιος, ότι ο Λάμπρος είναι παιδί του!

Η Έλλη κούνησε το κεφάλι της. Δεν πίστευε, δεν ήταν δυνατό να πιστέψει τέτοια εύτυχια...

Και η κατάσταση όμως του μικρού τραυματία έμενε πάντα σ' ένα σημείο, που δεν επέτρεπε αισιόδοξες προβλέψεις... Ο πυρετός εξακολουθούσε, μαζί με τη φλεγμονή του ποδιού...

Το παιδί είχε μείνει το μισό! Από όλα το αδυνατισμένο προσώπι του μένανε μόνο τα μάτια του μεγάλα, ολόζωτα, φλογισμένα από τον πυρετό...

Τα χείλια του κάνανε προσπάθεια να...

Και η κατάσταση όμως του μικρού τραυματία έμενε πάντα σ' ένα σημείο, που δεν επέτρεπε αισιόδοξες προβλέψεις... Ο πυρετός εξακολουθούσε, μαζί με τη φλεγμονή του ποδιού...

Το παιδί είχε μείνει το μισό! Από όλα το αδυνατισμένο προσώπι του μένανε μόνο τα μάτια του μεγάλα, ολόζωτα, φλογισμένα από τον πυρετό...

Τα χείλια του κάνανε προσπάθεια να...

Και η κατάσταση όμως του μικρού τραυματία έμενε πάντα σ' ένα σημείο, που δεν επέτρεπε αισιόδοξες προβλέψεις... Ο πυρετός εξακολουθούσε, μαζί με τη φλεγμονή του ποδιού...

Το παιδί είχε μείνει το μισό! Από όλα το αδυνατισμένο προσώπι του μένανε μόνο τα μάτια του μεγάλα, ολόζωτα, φλογισμένα από τον πυρετό...

Τα χείλια του κάνανε προσπάθεια να...

Και η κατάσταση όμως του μικρού τραυματία έμενε πάντα σ' ένα σημείο, που δεν επέτρεπε αισιόδοξες προβλέψεις... Ο πυρετός εξακολουθούσε, μαζί με τη φλεγμονή του ποδιού...

Το παιδί είχε μείνει το μισό! Από όλα το αδυνατισμένο προσώπι του μένανε μόνο τα μάτια του μεγάλα, ολόζωτα, φλογισμένα από τον πυρετό...

Τα χείλια του κάνανε προσπάθεια να...

Και η κατάσταση όμως του μικρού τραυματία έμενε πάντα σ' ένα σημείο, που δεν επέτρεπε αισιόδοξες προβλέψεις... Ο πυρετός εξακολουθούσε, μαζί με τη φλεγμονή του ποδιού...

Το παιδί είχε μείνει το μισό! Από όλα το αδυνατισμένο προσώπι του μένανε μόνο τα μάτια του μεγάλα, ολόζωτα, φλογισμένα από τον πυρετό...

Τα χείλια του κάνανε προσπάθεια να...

Και η κατάσταση όμως του μικρού τραυματία έμενε πάντα σ' ένα σημείο, που δεν επέτρεπε αισιόδοξες προβλέψεις... Ο πυρετός εξακολουθούσε, μαζί με τη φλεγμονή του ποδιού...

Το παιδί είχε μείνει το μισό! Από όλα το αδυνατισμένο προσώπι του μένανε μόνο τα μάτια του μεγάλα, ολόζωτα, φλογισμένα από τον πυρετό...

Τα χείλια του κάνανε προσπάθεια να...

Και η κατάσταση όμως του μικρού τραυματία έμενε πάντα σ' ένα σημείο, που δεν επέτρεπε αισιόδοξες προβλέψεις... Ο πυρετός εξακολουθούσε, μαζί με τη φλεγμονή του ποδιού...

Το παιδί είχε μείνει το μισό! Από όλα το αδυνατισμένο προσώπι του μένανε μόνο τα μάτια του μεγάλα, ολόζωτα, φλογισμένα από τον πυρετό...

Τα χείλια του κάνανε προσπάθεια να...

Και η κατάσταση όμως του μικρού τραυματία έμενε πάντα σ' ένα σημείο, που δεν επέτρεπε αισιόδοξες προβλέψεις... Ο πυρετός εξακολουθούσε, μαζί με τη φλεγμονή του ποδιού...

Το παιδί είχε μείνει το μισό! Από όλα το αδυνατισμένο προσώπι του μένανε μόνο τα μάτια του μεγάλα, ολόζωτα, φλογισμένα από τον πυρετό...

Τα χείλια του κάνανε προσπάθεια να...

Και η κατάσταση όμως του μικρού τραυματία έμενε πάντα σ' ένα σημείο, που δεν επέτρεπε αισιόδοξες προβλέψεις... Ο πυρετός εξακολουθούσε, μαζί με τη φλεγμονή του ποδιού...

Το παιδί είχε μείνει το μισό! Από όλα το αδυνατισμένο προσώπι του μένανε μόνο τα μάτια του μεγάλα, ολόζωτα, φλογισμένα από τον πυρετό...

Τα χείλια του κάνανε προσπάθεια να...

Και η κατάσταση όμως του μικρού τραυματία έμενε πάντα σ' ένα σημείο, που δεν επέτρεπε αισιόδοξες προβλέψεις... Ο πυρετός εξακολουθούσε, μαζί με τη φλεγμονή του ποδιού...

Το παιδί είχε μείνει το μισό! Από όλα το αδυνατισμένο προσώπι του μένανε μόνο τα μάτια του μεγάλα, ολόζωτα, φλογισμένα από τον πυρετό...

Τα χείλια του κάνανε προσπάθεια να...

Και η κατάσταση όμως του μικρού τραυματία έμενε πάντα σ' ένα σημείο, που δεν επέτρεπε αισιόδοξες προβλέψεις... Ο πυρετός εξακολουθούσε, μαζί με τη φλεγμονή του ποδιού...

Το παιδί είχε μείνει το μισό! Από όλα το αδυνατισμένο προσώπι του μένανε μόνο τα μάτια του μεγάλα, ολόζωτα, φλογισμένα από τον πυρετό...

Τα χείλια του κάνανε προσπάθεια να...

Και η κατάσταση όμως του μικρού τραυματία έμενε πάντα σ' ένα σημείο, που δεν επέτρεπε αισιόδοξες προβλέψεις... Ο πυρετός εξακολουθούσε, μαζί με τη φλεγμονή του ποδιού...

Το παιδί είχε μείνει το μισό! Από όλα το αδυνατισμένο προσώπι του μένανε μόνο τα μάτια του μεγάλα, ολόζωτα, φλογισμένα από τον πυρετό...

Τα χείλια του κάνανε προσπάθεια να...

Και η κατάσταση όμως του μικρού τραυματία έμενε πάντα σ' ένα σημείο, που δεν επέτρεπε αισιόδοξες προβλέψεις... Ο πυρετός εξακολουθούσε, μαζί με τη φλεγμονή του ποδιού...

Το παιδί είχε μείνει το μισό! Από όλα το αδυνατισμένο προσώπι του μένανε μόνο τα μάτια του μεγάλα, ολόζωτα, φλογισμένα από τον πυρετό...

Τα χείλια του κάνανε προσπάθεια να...

Και η κατάσταση όμως του μικρού τραυματία έμενε πάντα σ' ένα σημείο, που δεν επέτρεπε αισιόδοξες προβλέψεις... Ο πυρετός εξακολουθούσε, μαζί με τη φλεγμονή του ποδιού...

Το παιδί είχε μείνει το μισό! Από όλα το αδυνατισμένο προσώπι του μένανε μόνο τα μάτια του μεγάλα, ολόζωτα, φλογισμένα από τον πυρετό...

Τα χείλια του κάνανε προσπάθεια να...

Και η κατάσταση όμως του μικρού τραυματία έμενε πάντα σ' ένα σημείο, που δεν επέτρεπε αισιόδοξες προβλέψεις... Ο πυρετός εξακολουθούσε, μαζί με τη φλεγμονή του ποδιού...

Το παιδί είχε μείνει το μισό! Από όλα το αδυνατισμένο προσώπι του μένανε μόνο τα μάτια του μεγάλα, ολόζωτα, φλογισμένα από τον πυρετό...

Τα χείλια του κάνανε προσπάθεια να...

Και η κατάσταση όμως του μικρού τραυματία έμενε πάντα σ' ένα σημείο, που δεν επέτρεπε αισιόδοξες προβλέψεις... Ο πυρετός εξακολουθούσε, μαζί με τη φλεγμονή του ποδιού...

Το παιδί είχε μείνει το μισό! Από όλα το αδυνατισμένο προσώπι του μένανε μόνο τα μάτια του μεγάλα, ολόζωτα, φλογισμένα από τον πυρετό...

Τα χείλια του κάνανε προσπάθεια να...

Και η κατάσταση όμως του μικρού τραυματία έμενε πάντα σ' ένα σημείο, που δεν επέτρεπε αισιόδοξες προβλέψεις... Ο πυρετός εξακολουθούσε, μαζί με τη φλεγμονή του ποδιού...

Το παιδί είχε μείνει το μισό! Από όλα το αδυνατισμένο προσώπι του μένανε μόνο τα μάτια του μεγάλα, ολόζωτα, φλογισμένα από τον πυρετό...

Τα χείλια του κάνανε προσπάθεια να...

Και η κατάσταση όμως του μικρού τραυματία έμενε πάντα σ' ένα σημείο, που δεν επέτρεπε αισιόδοξες προβλέψεις... Ο πυρετός εξακολουθούσε, μαζί με τη φλεγμονή του ποδιού...

Το παιδί είχε μείνει το μισό! Από όλα το αδυνατισμένο προσώπι του μένανε μόνο τα μάτια του μεγάλα, ολόζωτα, φλογισμένα από τον πυρετό...

Τα χείλια του κάνανε προσπάθεια να...

Και η κατάσταση όμως του μικρού τραυματία έμενε πάντα σ' ένα σημείο, που δεν επέτρεπε αισιόδοξες προβλέψεις... Ο πυρετός εξακολουθούσε, μαζί με τη φλεγμονή του ποδιού...

Το παιδί είχε μείνει το μισό! Από όλα το αδυνατισμένο προσώπι του μένανε μόνο τα μάτια του μεγάλα, ολόζωτα, φλογισμένα από τον πυρετό...

χαμογέλασσε, στη μητέρα του, στον παππού του...

— Πονάς, Λάμπρο μου;... τον ρωτούσε η μαμά του.

— Λίγο, μαμάκα... της αποκρίνότανε.

«Λίγο»... Με μία τέτοια φοβερή πληγή, που δεν έννοοσε να κλεισεί!... Κλαίγοντας η Έλλη, χάιδε τα ιδρωμένα μαλλιά του μικρού παιδιού, που ήξερε να έχει τόσο μεγάλο ήρωισμό και να τον εκδηλώνει επίμονα για να της δώσει θάρρος...

Μέσα στην απελπισία της όμως, η θωραχία γυναίκα έδωσε κάποια δειλή άχτιδα να τρυπήσει τα σκοτάδια της: Κι' αυτή ήταν η συμπάθεια του γιατρού Μαρκίδη...

Αυτός ήταν ένας διαλεκτός επιστήμων και, ακόμα πιο διαλεκτός άνθρωπος: Από την πρώτη στιγμή, είχε αγκαλιάσει το δράμα του παιδιού και της μητέρας του, όχι με τον ψυχρό επαγγελματικό τρόπο, μά με ένα έντελως ξεχωριστό κι' άβυσσα συγκινημένο ενδιαφέρον...

Η Έλλη είχε συνήθει να βλέπει τη Μαρκίδη σαν άνθρωπο δικό της, σαν ένα φίλο της παλιό, που ήξερε πρόθυμος να γλυκύνει τον πόνο της με την ειλικρινή φιλία του...

Αυτός είχε ένα βράδυ στην Έλλη, ενώ μιλούσανε μέσα στο μικρό γραφείο, την ώρα που ο Λάμπρος κοιμότανε:

— Το πιο απλό, βέβαια, θα ήταν να κάνουμε τον ακρωτηριασμό—και αυτό θα είχαν κάνει γιατροί πιο παλιοί, αν βρισκόταν μπροστά σε τέτοιο περιστατικό!...

Η Έλλη άρπαξε με απόγνωση τα χέρια του Μαρκίδη:

— Όχι, γιατρέ!... του φώναξε. Μη μου κάνετε αυτό το κακό!...

— Θα ήταν όμως η ασφαλής σωτηρία του αγαπημένου μας μικρού τραυματία...

— Προσπαθήστε να σώσετε το ποδαράκι του...

— Αυτό προσπαθούμε. Βλέπετε... Κάνουμε ότι είναι ανθρώπινα δυνατό για να το σώσουμε...

— Δε μπορεί... Θα νικήσουμε τελικά... Με τη βοήθεια του Θεού, θα νικήσουμε...

Τρυφερά ο Μαρκίδης έσφιξε τα χέρια της, που εξακολουθούσε να κρατάει μέσα στα δικά του:

— Κι' εγώ ελπίζω, ότι θα νικήσουμε... της ψιθύρισε, με άγριο φανατισμό... Δεν ξέρετε πόσο ευτυχισμένο θαιώσω τον εαυτό μου όταν θα σας ξαναδώ χαρούμενη, ήρεμη, με το αξιολάτρευτο παιδάκι σας γεμάτο υγεία στην αγκαλιά σας...

«Ήρεμα, με αποφασιστικά, με κατακόκκινα τα μάγουλά της, η Έλλη τράβηξε τα χέρια της από τα δικά του».

Νευρικός ο Μαρκίδης σηκώθηκε κι' έκανε λίγα βήματα μέσα στο δωμάτιο. Ήτανε ένα τσιγάρο, τράβηξε δυο-τρεις ρουφηδιές, κι' ύστερα στάθηκε μπροστά της:

— Κι' όλα αυτά τα πενιχά μόνι σας!...

Με σκυμένο κεφάλι η Έλλη μουρμούρισε:

— Μόνη μου...

— Και δεν είναι η πρώτη δοκιμασία σας αυτή...

Η Έλλη χαμογέλασε μελαγχολικά:

— Από δοκιμασίες, άλλο τίποτα!...

— Το ξέρω... Παρακολουθούσα το περίπε-τειώδες δράμα της ζωής σας στις εφημερίδες... Και... σας είχα τρυφερά συμπαθήσει πολύ πριν σας γνωρίσω...

Είσαστε καλός...

— Όχι, δεν είμαι καλός... Η, μάλλον, δεν είναι ανάγκη νάμαι καλός για να σας συμπαθώ... Εσείς είσαστε καλή και εμπνέετε τη συμπάθεια...

Στάθηκε λίγο, ταραγμένος, για να συνεχίσει πιο αργά:

— Ίδιως άμα σας γνώρισα κανείς από κοντά...

Η Έλλη δεν του αποκρίθηκε, κι' ούτε τόλμησε να σηκώσει τα μάτια της να τον κυττάει... Μία ταραχή αναστάτων τον οργανισμό της... Διψούσε τόσο για τη συμπάθεια του ευγενικού αυτού ανθρώπου, μά και τη φρόντιση...

Ο Μαρκίδης έκατσε δίπλα της πάλι:

— Ο Μαρκίδης έκατσε δίπλα της πάλι:

— Ο Μαρκίδης έκατσε δίπλα της πάλι:

— Ο Μαρκίδης έκατσε δίπλα της πάλι:

— Ο Μαρκίδης έκατσε δίπλα της πάλι:

— Ο Μαρκίδης έκατσε δίπλα της πάλι:

— Ο Μαρκίδης έκατσε δίπλα της πάλι:

— Ο Μαρκίδης έκατσε δίπλα της πάλι:

— Ο Μαρκίδης έκατσε δίπλα της πάλι:

— Ο Μαρκίδης έκατσε δίπλα της πάλι:

— Ο Μαρκίδης έκατσε δίπλα της πάλι:

— Ο Μαρκίδης έκατσε δίπλα της πάλι:

— Ο Μαρκίδης έκατσε δίπλα της πάλι:

— Ο Μαρκίδης έκατσε δίπλα της πάλι:

— Ο Μαρκίδης έκατσε δίπλα της πάλι:

— Ο Μαρκίδης έκατσε δίπλα της πάλι:

— Ο Μαρκίδης έκατσε δίπλα της πάλι:

— Ο Μαρκίδης έκατσε δίπλα της πάλι:

— Ο Μαρκίδης έκατσε δίπλα της πάλι:

— Ο Μαρκίδης έκατσε δίπλα της πάλι:

— Ο Μαρκίδης έκατσε δίπλα της πάλι:

— Ο Μαρκίδης έκατσε δίπλα της πάλι:

— Ο Μαρκίδης έκατσε δίπλα της πάλι:

— Ο Μαρκίδης έκατσε δίπλα της πάλι:

— Ο Μαρκίδης έκατσε δίπλα της πάλι:

— Ο Μαρκίδης έ

— Δε θέλω να φανώ αδ' άκτιτος, τής ψι-
θύρισε, όμως... άπορώ με τον πατέρα του
Λάμπρου!

— Όλο το αίμα που φλόγιζε τα μάγουλα
τής "Ελλην, χάθηκε απότομα, για να αφήσει
στη θέση του μια φοβερή χλωμάδα... Τά μά-
τια της κυττάσανε το Μαρκίδη και τα χείλια
της άρροκουνηθήκανε.

— Τον άπορώ... του Λάμπρου;...
— Ναι, άπορίσθηκε ο γιάτρος, δόν άντρα
σας... Ζή, δέν είναι έτσι!...

— Με χαμηλωμένα πάλι τα μάτια της, ή
"Ελλη άπορίσθηκε:
— Ζή...
— Χωρίσατε τότε;...

— Τότε; Πού βρίσκεται;...
— Δέν άπορίσθηκε ή "Ελλη...
— Με συγχωρείτε, τής ξανάπε εύγενικά ό
Μαρκίδης, δε θέλω, σας ξαναλέω, να τό πά-
ρετε για άδικο, όμως τό ενδιαφέρον
μου, που μου άπείριε, να έχω για σας
και για τό παιδί σας, με κάνει να σας ρω-
τώ πράματα άδυσπρά, άνοίγοντας ίσως πα-
λιές πληγές σας...

— Άρροκουνηθήκανε τα χείλια της, για να
ψιθυρίσουν:
— Ο πατέρας του Λάμπρου, βρίσκεται
χρόνια μακριά μας, μακριά από την "Ελ-
λάδα...

— Γιατί;
— Γιατί... ύστερα από αυτά που διαβά-
σατε τότε στις ήμεριδες, δέν ήταν εύκολο
να μείνη κοντά μου...

— Ο Μαρκίδης έδωσε τό τσιγάρο του, με
νευρικά κινήματα:
— Δέν είναι σωστό αυτό που λέτε... είπα
με δύναμη. "Ισα-ίσα πού, ύστερα από αυτά
όλα, έπρεπε να μείνη κοντά σας!

— Χαμογέλασε μελαγχολικά ή "Ελλη:
— Δέν ξέρετε... Δε μπορείτε να κατα-
λάβετε... μουρμούρισε.

— Καταλαβαίνω πολύ καλά... Είμαι άν-
τρας κι' εγώ, και μπαίνω στην άντρική ψυ-
χολογία...

— Δε μίλησε ή "Ελλη. "Εμεινε με σκυμμένο
κεφάλι μπροστά σ' αυτό τον άνδρωπο, που
άγγιξε χωρίς άδικο, από ενδιαφέρον,
τη μυστική πληγή της, που εξακολουθούσε
πάντα να την πονάει...

— Και τώρα;... ξανάπε ύστερα από λίγο
ό Μαρκίδης. Τώρα που κινδυνεύει τό παιδί
του;... Πώς μείνει μακριά του;... Δέν τό
ξέρετε;... Δέν τό τό γράφατε;...

— "Εγινε «ναι» με τό κεφάλι ή "Ελλη.
— Και τότε;... Πώς δε γυρίζετε;...
— Τού τό έγραφα... μόλις προχτές... ψι-
θύρισε ή γυναίκα.

— Γιατί μόλις προχτές;... "Από την πρώ-
τη στιγμή έπρεπε να τού τό γράψετε... Δέν
καταλαβαίνετε, ότι έχετε εύθυνη κι' ότι αυ-
τή την εύθυνη έχει κάθε δικαίωμα να σας
τή ζητήσει;...

Πάλι έμεινε σιωπηλή ή "Ελλη...

— Με συγχωρείτε που άνακατεύομαι στην
ιδιωτική σας ζωή... ξανάπε συγκινημένος ό
Μαρκίδης. "Όμως νοιώθω τόσο ζευτό ενδια-
φέρον για σας και για τό παιδάκι σας, που
νομίζω, ότι μπορώ να κρίνω και να κατακρί-
νω αυτά, που μπορούσε να κρίνη και να κατα-
κρινή ό καθένας...

— "Υστερα από μία σκληρή
περίπτωση σαν τή δική σας, χρειάζασα-
στε συμπαράσταση, κι' όχι έγκατάλειψη...
Μία γυναίκα μόνι, μ' ένα γέρο πατέρα για
προστάτη κι' ένα παιδί για υποχρέωση, είναι
κάτι όχι πολύ τιμητικό για έναν άντρα που
τό προκαλεί...

— Μην τόν κατηγορήτε! φώναξε ή "Ελλη
όρμητικά. Δέν ξέρετε... Δε μπορείτε να ξέ-
ρετε...

— Πήτε μου, λοιπόν, για να ξέρω, για να
μείνω... "Εκτός αν δε με θεωρήτε άξιο για
τήν εμπιστοσύνη σας...

— Τί είν' αυτά που λέτε;... "Όμως... νά...
είναι μερικά πράματα πού...
— Πού;... τή ρώτησε πιστικός, επίμο-
νος.

— Πού δε λέγονται εύκολα!
— "Α... Καλά... Τότε άς μή μιλήσουμε
πιά γι' αυτά...

— Κατάλαβε ή "Ελλη ότι είχε πληγώσει τον
εύγενικό αυτό άνδρωπο που της πρόσφερε τό-
σο πρόθυμα τή φίλια του... Κι' ήθελε τόσο
να τού μιλήσει! Σάφαικα όμως, αντί για άλ-
λη άπάντηση, αναλόθηκε σέ άσυγκράτητους
λυγμούς...

— Ο Μαρκίδης άναστατώθηκε! "Εσκιμε, γο-
νάτισε, και τής χάιδεψε τρυφερά τα μαλλιά...
— Κλαίτε;... μουρμούρισε, με φωνή που
έτρεμε... Και φταίω εγώ που προκάλεσα τό
δάκρυά σας!...

— "Ανάμεσα στους λυγμούς της, τού άποκρί-
θηκε:
— "Όχι... Δε φταίτε έσείς... Είναι όμως
τόσο δραματική ή ζωή μου, που όποιος μου
θυμίζει τές λεπτομερείες της, με κάνει να
πονά άνυπόφορα!

— "Ετσι όπως καθότανε γονατισμένος μπρο-
στά της, ψιθύρισε στο ατί της:
— Δε σας αγαπάει ό άντρας σας;...

— Με λατρεύει! τού άποκρίθηκε με άγρια
περηφάνεια...
— Τότε πώς έφυγε;...

— Γιατί δε με θεωρεί άξια για τή λα-
τρεία του;...
— "Εσά;... "Εναν άγγελο καλωσύνης κι'
άγνότητος;...

— Εύχαριστώ για τήν ιδέα, που έχετε
για μένα... "Αλλά, τά φαινόμενα, καμιά
φορά, άπατούν;...
— Τά φαινόμενα;...

— "Εξηγήστε μου, σας παρακαλώ... Δέν
καταλαβαίνω...
— Η "Ελλη σκούπισε τά μάτια της και ση-

κώθηκε. Έτσι άνάγκασε και τό Μαρκίδη να
σηκωθεί κι' αυτός...

— Είπατε, ότι θυμόσαστε τές λεπτομέ-
ρειες τής δραματικής ιστορίας μου... τού
ψιθύρισε.

— "Όχι όλες... τές πιό πολλές όμως...
Βλέπετε, δέν ήξερα, ότι κάποτε θα είχα την
εύτυχία να γνωρίσω τήν πιό συμπαθητική,
τήν πιό άξιολόγητη ήρωίδα...

— Πάλι σας εύχαριστώ γι' αυτό που λέ-
τε... "Αφού θυμόσαστε όμως τές λεπτομέ-
ρειες αυτής τής τραγικής ιστορίας, δέν εί-
ναι δυνατό να ξεχνάτε τές κακίες... για να
μην πώ τές κακοήθειες... — που τήν πλαι-
σίωσαν...

— "Ακούστε! Ένας άνδρωπος που πέφτει,
γίνεται πάντα θύμα αυτών των σαρκωδών,
που λέγονται άνδρωποι!...

— Ναι, έτσι είναι!... Λοιπόν, είναι φυ-
σικό οι κακίες κι' οι κακοήθειες να έπηρεά-
σουν έναν άντρα που αγαπάει ολοκληρωτικά
τή γυναίκα του!...

— Τον άντρα σας;...
— Τον άντρα μου...
— "Επηρεάστηκε, λέτε, από αυτά που έ-
κουσε;...

— Και από αυτά που διάβασε — γιατί
μην ξεχνάτε, ότι τό δράμα μας έγινε ανά-
γνωσμα στις ήμεριδες!...

— Και πείστηκε, ότι δέν τόν αγαπάτε,
έσείς που τό δώσατε όλα για να τόν σώσετε
— τιμή, υπόληψη, έλευθερία;...
— Μην τόν κατηγορήτε! "Από τήν υπο-
ψία του πρώτα αυτός υπέφερε!... Και ή
φυγή του πρώτα αυτών πληγώθηκε...

— Και τό παιδί του;... Καλά έσάς, που
ας πούμε φταίξατε τό παιδί του όμως πώς
τό άφησε;...
— Τό παιδί του...
— Ναι, τό παιδί του! ξανάπε με όρμή,
με αγανάκτηση, ό Μαρκίδης. Τό παιδί του,
που τώρα κινδυνεύει... Τό παιδί του, που εί-
ναι δικό του, αίμα του, σάρκα του!...

— "Αρροκουνηθήκατε τά χείλια της "Ελλην;
— Τό παιδί αυτό... υποπτεύεται, ότι δέν
είναι δικό του!

— Τώρα ό Μαρκίδης δε μίλησε... Σά να τού
είχε κόψει τή μιλία ή έκπληξη!...
— Μείνανε και οι δύο τους σιωπηλοί για
λίγο...

— "Υστερα μίλησε ό Μαρκίδης:
— "Υπάρχει τέτοια δραματική παρεξή-
γηση ανάμεσα σας;...

— Ναι... Δηλαδή ό Νότης δέν είναι βέ-
βαιος γι' αυτό που άποτελεί τόν έφιάλτη
του... "Η άμφιβολία του όμως είναι μαρτυ-
ρική... Κι' αυτή τόν έδιωξε μακριά...

— Δέν τό είδε τό παιδί του;...
— "Εφυγε για να μην τό δη...
— Κι' από τότε;... Δε ρώτησε τί κά-
νει;...

— Δέν ξέρει αν γεννήθηκε... Κι' εγώ, φυ-
σικά, δε θέλησα να τού επίδάλω ποτέ αυτό
που δε φαινόταν να άποτελή δική του ψυ-
χική ανάγκη...

— Και τώρα;...
— Τώρα άναγκάσθηκα να τού γράψω για
πρώτη φορά... "Η εύθυνη που είπατε πρίν,
με άνάγκασε να ταπεινώσω τήν περηφάνειά μου
σά μητέρας... Και κάτι άλλο όμως με έκανε
να γράψω στον πατέρα του παιδιού μου: "Η
άδικία που κάνει τόσα χρόνια και σε μένα
και σ' αυτό... Και τήν άδικία θα τού τήν
υπογραμμίσω μία φωτογραφία του Λάμ-
πρου!

— Μία φωτογραφία;...
— Ναι: μία φωτογραφία που είναι κα-
θαρό όμοίωμα του άντρα μου!... Τά χαρα-
κτηριστικά και τών δύο τους είναι έντελώς
τά ίδια!...

— "Α!... έκανε μόνο ό Μαρκίδης.
Κι' αυτό τό «ά!» τά έκλεινε όλα — από
τήν εύχαρίστηση και τήν ικανοποίησι, ως τή
ζηλεια...

— Μία σιωπή βάρυνε ανάμεσα τους πάλι...
Κι' αυτή τήν έκοψε ό Μαρκίδης σέ λίγο:
— Και τώρα, ύστερα από τή φωτογραφία
αυτή, που τού στείλατε, και που τή συνοδεύ-
ισατε με τά δραματικά νέα τής υγείας του
παιδιού σας, δέν είναι δυνατό παρά να γυρί-
ση ό άντρας σας...

— Δέν περ μένω τόσο πολλά... Πάντως
όμως, κι' ε δέν έβρη, θα πεισθή τόσο ή υ-
ποψία του μάς έχει άδικήσει, κι' έμένα και
τό παιδί μου...

— Πόσο όλιγαρκής είσαστε!...
— Δέν είμαι όλιγαρκής... Συνήθιστα όμως
τόσο στη μοναξιά, που ή παρουσία του μου
φαίνεται άπιστο όνειρο...

— Ο Μαρκίδης άναψε ένα τσιγάρο ακόμα,
με δάχτυλα που τρέμανε...
— Τράβηξε μία-δυο ρουφηξίες, και ύστερα
είπε:

— Δέν έχουμε, λοιπόν, παρά να εύχθούμε
να γίνετε εύτυχισμένη με τό ξαναγύρισμα
του άντρα, που λατρεύετε...

Στή φωνή του ήταν όλοφάνερη μία ψυχρό-
της...

— "Υστερα, χωρίς να τήν κυττάξη, πρόσ-
θεσε:
— Με συγχωρείτε τώρα, αλλά πρέπει να
πάω στους άρρώστους, που με περιμένουν...

— "Υπηρε και βγήκε από τό δωμάτιο...
— Η "Ελλη κατάλαβε, ότι, άθελά της, τόν
είχε πληγώσει...

ΛΔ'.

Δέν άργησε να φτάση ή άπάντησι του Νό-
τη. "Ηταν ένα τηλεγράφημα, που έκλεινε όλη
τήν άγωνία, που τού είχε προκαλέσει τό
γράμμα της:
— "Τηλεγράφησέ μου κατάστασι παιδιού. "Α-
κολουθεί τσέκ - γράμμα.

Νότης.

— Η "Ελλη έκλεισε τά μάτια της εύτυχι-
σμένη! "Ο Νότης ενδιαφερότανε για τό
παιδί του! "Αγωνιούσε...

— Είχε πεισθή, ότι τό παιδί ήτανε δικό
του!...

— Κλαίγοντας και γελώντας μαζί, ή "Ελλη
έδειξε τό τηλεγράφημα στον πατέρα της. "Ο
γερο-Καρταίνος τό διάβασε δυό-τρεις φορές...

— "Επί τέλους! φώναξε Ικανοποιημένος.
Είδες που στο έλεγα;... "Η φωτογραφία έ-
κανε τό θαύμα της! Κι' αν τήν είχες στεί-
λει τόσον καιρό τώρα που στο λέω, ό Νό-
της θα ήταν από καιρό κοντά σου...

— Τώρα όμως πώς δ'ν έρχεται;...
— Μά είναι εύκολο να τά άφιση όλα σύ-
γυλα και να φύγη, από τή μία στιγμή στην
άλλη;... "Εκεί έχει όργανισμός τόσα χρόνια
τή ζωή του... "Εχει δημιουργήσει εύθιες...

— Για να βγάξη τόσα λεφτά, έχει, φαίνεται,
υπεύθυνη θέση!... Πρέπει να τακτοποιήση τή
δουλειά του και να έρθη... "Ασε να δούμε
τί θα σου γράψω και τό γράμμα του, που
σου στέλνει...

— Μου στέλνει πάλι λεφτά... Τί να τά
κάνω τά λεφτά; "Εγώ θέλω αυτόν, τόν ίδιο!
— Θα έρθη κι' αυτός... Τώρα που ό πά-
γος έσπασε, όλα θα πάνε καλά...

— Ξαναδιάβασε τό τηλεγράφημα ή "Ελλη...
Δε χόρταινε να διαβάσει αυτές τές λίγες λε-
ξούλες, που είχανε φτάσει για να ζωντανέ-
ψουνε μέσα της τήν έλπίδα...

— Τό μεγάλο νέο τό είπε στο γιοιό της ή
"Ελλη:
— Τηλεγράφησε ό μπαμπάς σου!

— Τά ματάκια του παιδιού τήν κυττάζανε,
φορτωμένα έκπληξι:
— "Ο μπαμπάς μου;...
— Ναι... Και σου στέλνει γράμμα και
λεφτά...

— Για πρώτη φορά ό Λάμπρος άκουγε να μι-
λανε για τό μπαμπά του...
— Μπορεί να έρθη κι' ό ίδιος...
— "Ο ίδιος;...
— Ναι... "Εμαθε, ότι χτύπησε κι' άνη-
συχεί...

— Τό παιδί έμεινε σιωπηλό... Τού φαινότανε
παράξενο αυτός ό μπαμπάς που έπρεπε ού-
ρνοκατέβατος!

— Ξαναμίλησε ή "Ελλη:
— Είναι καλός ό μπαμπάς... "Αγαπάει
τό παιδάκι του...

— Ο Λάμπρος ένοιωσε όλο και πιό μεγάλη
έκπληξι: "Όχι μόνο είχε μπαμπά, μά ήτανε
και καλός — τόν άγάπαγε!

— Μία αγάλλισι, μία γλυκειά εύτυχία αγ-
κάλλισε τό βασανισμένο, τό πονεμένο καρ-
μάκι του... "Εκλείσε τά ματάκια του και
πίσω από τά κλειστά βλέφαρά του είδε αυτό
τόν άγνωστο μπαμπά να τού χαμογέλαει με
τρυφερή καλωσύνη...

— "Υστερα από δυό μέρες ήρθε και τό γράμ-
μα του Νότη — αεροπορικό, έπείγον!
— "Από τά πρώτα κιόλας λόγια, ή "Ελλη
ένοιωσε ή ζέση της λατρείας του ξενιτε-
μένου της άγαπημένου να τής άγκαλιάζει τήν
καρδιά:

— "Γλυκειά μου "Ελλη, λατρευτή μου ήρωίδα!
«Δέν ξέρω από πού να αρχίσω! Είναι τό-
σο πολλά αυτά που με πλημμυρίζουν —
σκέψεις, αισθήματα, τυφίες, λατρεία, αγα-
νάνκησι, μετάνοια... — και τόσο διαφερε-
τικά, που νομίζω, ότι ποτέ δε θα καταφέρω
να τά πειραρχίσω για να μπορέσουν να
βγούν με κάποια τάξι λογική μέσα από τήν
άναστατωμένη καρδιά μου!...

— Κρατάω — δέν τήν άφησα από τή στιγμή
που τήν πέρα! — τή φωτογραφία του παι-
διού μας! Δε χόρταινα να τήν κυττάω! Τά
λατρεύα χαρακτηριστικά χαϊδεύουνε τά δα-
κτυλά μου! Κι' αναρωτιέμαι τώρα, γιατί
καί τήν είχα;... Κι' άναρωτιέμαι, γιατί
αγανάκτησι για τόν άθλιο έαυτό μου, πώς
μπορέσα τόσον καιρό, τόσα σκληρά χρόνια,
να στερηθώ τήν εύτυχία να σφίξω αυτό τό
γλυκύτατο πλάσματάκι στη δική μου άγκα-
λιά μου! Πώς μπορέσα — ακόμα πιό πολύ...
— να άμφιβάλω για σένα, για τήν αγέρωχη
άρετή σου, για τήν πεισματική άξιοπρέπεια

Θεατρικά Παραστάσεις

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΡΕΠΕΡΤΑΖ

4 ΥΟ από τές μεγαλύτερες έπιτυχίες της χει-
μερινής σεζόν συμπληρώνουν αυτή τήν έ-
βδομάδα 250 συνεχείς παραστάσεις: τό πο-
λύκροτο έργο του Χόλνεντερ «Τό κράτος του
Θεού» στο θέατρο "Διάνα» και ή χαριτωμένη κω-
μωδία του Μπέρναρ Σω «"Ερραία μου κυρία»
στο θέατρο «Μουσούρη».

— "Ιδιαίτερα, τό δεύτερο θέατρο, που κατέχει συ-
νεχή ρεκόρ με τά έργα «Πέγκυ, καρδούλα μου»,
«Κουρέλι», «"Ημερολόγιο τής "Αννας Φράνκ» και
«Σκηνές του δρόμου», που σημειώσαν έπίσης
περισσότερες από 200 παραστάσεις, πραγματο-
ποίησε φέτος τό μεγαλύτερο, πράγμα που όφει-
λεται κατά ένα μέρος, στην πρωταγωνιστριά του
"Αλίκη Βουγιουκλάκη, που αναδεικνύεται σαν
πιό δημοφιλή σήμαρα ήθοποιός στην "Ελλάδα.

— Τό έργο του "Αντρέου "Ισά και συμπά-
θεια», που παίζει, από προχθές ή "Αλίκη στο
θέατρο «Κουρέλι», έκτός από τήν όδών, έχει
σημειώσει μεγάλη έμπορική έπιτυχία σέ θεατρι-
κές σκηνές τής "Αμερικής με τήν Τζόαν Φονταίν,
άρχικα και κατόπιν με τήν Ντέμπορα Κέρ, δί-
πως έπίσης και στο Παρίσι, με τήν "Ινγκριντ
Μπέργκμαν.

— Ξεχωριστή έντύπωση άφίνει τό σκηνικό του
νέου σκηνογράφου κ. Βαλασάη που εμφανίζεται
για πρώτη φορά στο θέατρο.

— Η κ. Κατερίνα παίζει από προχθές στο
"Ιντεάλ μία παλιά μεγάλη έπιτυχία του Λουί
Βερνέιγ.

— Η δημοφιλής πρωταγωνιστριά, εμφανίζεται
με τέσσερα παριζιάνικα μονέλλα, που φιλοτε-
χνήθηκαν ειδικά για τόν ρόλο της, ρόλο μιάς
φιλάρεσκης κυρίας που μηχανεύεται τά πιο ά-
πίθανα κόλπα, για να έκδικηθ τόν άντρα της
με τήν υποκριά ότι τήν άπατά.

— Η γνωστή τραγουδίστρια Λάουρα, φεύγει
αυτή τή εβδομάδα όριστικά για τήν "Ισπανία.
"Η Λάουρα θα εμφανισθή με ξένο ρεπερτόριο, σ' έ-
να από τά μεγαλύτερα κέντρα τής Μαδρίτης.

— Ο δίσκος τής "Αλίκης Βουγιουκλάκη, με
τό «ΡΙκοκο», ήταν μία πραγματική έκπληξι για
τούς φίλους του τραγουδιού.

— Χαρακτηριστικό είναι ότι τό τραγούδι στο
δίσκο αυτόν, ποικίλλεται, ένδιάμεσα και με λί-
γη... πρόβα.

— "Ετσι σ' ένα σημείο ή Βουγιουκλάκη σταμα-
τάει τό τραγούδι της και άκούγεται να λέη:
— Μη σας φαίνεται παράξενο, εγώ ξέρω να
τραγουδάω!

— Η Πασκάλ Πετιέ, ή νεαρή πρωταγωνιστριά
του γαλλικού κινηματογράφου, που ήρθε τές τε-
λευταίες μέρες στην "Αθήνα, έχει τό μειονέκτημα
να ύστερη σημαντικά στο άνάστημα, γι' αυτό
χρησιμοποιεί τό ψηλότερο τακούνι που ύπάρχει.

— Η Πασκάλ Πετιέ είχε έδώ πρώτα να παίζει σέ
μιά νέα ταινία του κ. Μιχ. Κακογιάννη.

— Μία άλλη γνωστή ταινία του ίδιου σκηνο-
θέτη «Τό τελευταίο ψέμα», με τήν εκδοκία της
προβόλης της στο Λονδίνο, έδωσε άφορμή να
γρασούν για τήν "Ελληνικά πρωταγωνιστριά
"Ελλη Λαμπέτη, τά καλύτερα σόλια.

— "Ετσι ή έφημερίδα «Σάντε Τάιμς» έγραψε τά
έξης χαρακτηριστικά: «"Ολοκλήρως, με τήν ό-
μορφη μεσογειακή μορφή της, έπιτυγχάνει στο
ρόλο αυτό μία σπάνια για τήν όδών δημιουρ-
γία».

— Σημειώτέον ότι για τόν ρόλο της αυτόν ή
Λαμπέτη είχε πρότασει να παίζει στον άμερικα-
νικό κινηματογράφο.

— Ο μαέστρος, Κώστας Πρέντας, στο τελευ-
ταίο ταξίδι του υπερωκεανείου «"Ολύμπια», όπου
παίζει με τήν ορχήστρα του, έπιφύλασσε στους
ταξιδιώτες μία έκπληξι:

— Παρουσίασε για πρώτη φορά ένα νέο τραγου-
δί, τό θαρτονο Τάκη Βέλλιο, που άφικε
ξεχωριστή έντύπωση στα δημοτικά τραγούδια
μας.

— Ο Βέλλιος ήρθε τά πρώτα μαθήματα από
τόν άλχημονό "Αττίκ. Τραγουδάει δε μόνο έ-
ρασιγενικά.

— Τό γνωστό μυθιστόρημα του Δροσίνη «"Α-
μαρτίες» πρόκειται να μεταφερθή στην όδών
με σκηνοθετή τόν κ. Δημόπουλο. Τήν ήρωίδα
του έργου θα υποδυθή ή «Στάρ "Ελλάς» Ρίκα
Διαλυνά, που άφικε μία πολύ συμπληρωτική έν-
τύπωση με τήν πρώτη εμφάνισή της στην όδών,
στό φιλμ «"Νά ζήσουν τά επαγγελματίες».

— Ο δημοφιλής συνθέτης λαϊκών τραγου-
διών, Μανώλης Χιώτης, άπέκτησε τόν τελευταίο
καιρό, τό μεγαλύτερο... «καλλιτεχνικό» άκίνητο:
μία τετραόροφη πολυκατοικία στην Κυμνήλη.

— Τό άκίνητο αυτό όφειλεται στα ποσοστά του
από δίσκους πολλών μεγάλων τών έπιτυχιών,
από τίς όποιες, τά περίφημα «"Ηλιοθαυσιέματα»
κατέριψαν κάτ' προηγούμενο έλποπρατικό ρε-
κό.

— Η Κρίστιαν Κάρερ και ό Βάσος Στετα-
νίδης, θα μεταδούν τόν προερχό μήνα, για σει-
ρά συναυλιών, στην Κύπρο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

σου, για τά λόγια σου, που προσπαθούσαν
να με πείσουν, έμένα τόν ξεροκέφαλο, ότι ή-
σουν κι' έμεινες μόνο δική μου!...

— Και σκέπτομαι, γεμάτος πανικό δικαιο-
λογημένο: "Αραγε, θα με συγχωρήσεις;... Μού
είδε ή αιώνια τιμωρία τού μίσους σου! "Ι-
σως όμως έλαφρύνη τή θέση μου λίγο τό ότι
υπέφερα κι' εγώ σαν κι' έσένα — πιό πολύ
από σένα: Γιατί έσύ, επί τέλους, έμεινες
στον τόπο σου, είχες τό παιδάκι σου, τόν
πατέρα σου... "Ενώ εγώ βασανιστήκα έξορι-
στος σέ μίαν άγρια έρημιά, μακριά από κα-
θετί που αγαπά, μόνος!... "Ητανε μία δί-
καιη τιμωρία μου αυτή, μία τιμωρία, που
τήν άξιζα — αν δέν ήτανε μαζί και τιμο-
ρία δική σου, άγαπημένη μου!...

— Παρασύρθηκε όμως από τόν καταρράκτη
των τυφών και παράλειψε να σου πώ πόσο
άπεριγρήγορη είναι ή άγωνία μου! Πόσο σκλη-
ρά — μά και δίκαια... — με δοκιμάζει ό
Θεός! Δέν ύπάρχει άμωστιαλός και φταίχτης,
που να άξίζει τόσο τήν τιμωρία, που ύφί-
σταμαι τώρα!... Νά γνωρίσω τό παιδάκι
μου, που άπρονόησαν τόσα χρόνια και μα-
ζί να γνωρίσω τή δυστυχία που με άπειλεί —
να τό χάσω, μόλις τό βώ!... "Όχι! όχι!
"Ο Θεός είναι καλός, δοκιμάζει, μά δέν τι-
μωρεί τόσο σκληρά αυτούς, που φταίγουν
μόνο από άνοησία... Δε θα μου πάρη, δε θα
μάς πάρη τό παιδάκι μας! Κι' ύστερα, θα
κάνουμε κι' έμείς ό,τι μπορούμε, για να τό
σώσουμε!

— Τά λεφτά, που σου στέλνω σπατάλησε
τα άσουλίστιστα για να πάρης τούς πιό κα-
λούς γιάτρος, τούς πιό μεγάλους, για τό
Λάμπρο μας! Πέφτω στα πόδια σου, αγα-
πημένη μου, μοναδική μου αγάπη, και σε
ίκετω: Κάνε ό,τι μπορείς για να σωθ
τό παιδάκι μας! Προσπάθησε να σωθ και
τό ποδαράκι του... Είναι τρομερό να σκέ-
φτωμαι, ότι μπορώ να δώ τό μικρό αυτό
πλάσματίκι άκρωτηριασμένο!... Τό λάτρεψα
τόσο πολύ από τότε που τό ξέρω — που
τό έφερε κοντά μου ή φωτογραφία του... —
που πονάω αφάνταστα με τόν πόνο του! Τό
συλλογιέμαι στο κρεβάτι μου, χλωμό, πο-
νεμένο, και δαγκώνω τά χέρια μου για να
μη φωνάξω, να μην ουρλιάσω από τήν άγρια
όδυν που σπαράζει τήν ψυχή μου! Τί με
κρατάει, ρωτιέμαι, έδώ και δε φύγω άμέ-
σως, για κεί που με μαγνητίζει ή λατρεία
— ή διπλή λατρεία για τή γυναίκα μου και
για τό παιδί μου;... Πόσο μισώ τές υπο-
χρεώσεις, που με δένουν έδώ! Δέν είναι δύ-
νατο να φύγω χωρίς να τακτοποιήσω τά
πράματα — ιδίως να βρω τόν άντίκατα-
στάτη μου, γιατί έδώ έχω υπεύθυνη θέση,
διευθυνό ολόκληρης φυτείας... Θα τά κατα-
φέρω όμως! Στήν άνάγκη, θα φερθώ άσυνεί-
δητα!...

— Η συνειδήσι μου παραμερίζει μπροστά
στη λατρεία μου!... Μπορώ και έγκλημα ά-
κόμα να κάνω, άρκει να φύγω! Δε με κρα-
τάει τίποτα έδώ, και όλα με τραβάνε, με
μαγνητίζουνε κοντά σας!...

— Περιμένε με από στιγμή σε στιγμή, από
ώρα σε ώρα! Μία φορά, από τώρα είμαι κον-
τά σας... Μένω δίπλα σας, υποφέρω μαζί
σας... Σκυθώ στο μικρό λατρεμένο κρεβάτι
και άγκαλιάζω τόν πόνο του παιδιού μου,
με τήν έλπίδα ότι μπορώ να τόν πωρώ, να
τό λυτρώσω!... Πάινω κι' έσένα στην
άγκαλιά μου, γλυκειά μου, και σου δίνω μα-
ζεμένα όσα φιλά σου χρωστάω τόσα χρό-
νια!... Δε μπορείς να φανταστείς πόσο βα-
σανιστικό είναι να μείνω έστω και μία μέ-
ρα ακόμα έδώ, όταν ξέρω ότι με περιμένει
ή εύτυχία εκεί! "Η εύτυχία και τό καρκίνω!

— "Ο έρωτας και ή στοργή...

— Κι' όμως, είμαι άναγκασμένος να μεί-
νω!... "Εξορίστος μακριά από ό,τι λατρεύω,
άδικαιολόγητα μόνος... Με τές άναμνήσεις
πλάι μου, ολόζωντανα βασανιστικές, με τές
ελπίδες που φτερωμένες, που άυπομονούνε
να πετάξουν!... "Ακόμα τήν άλυσσάρεται
τό σκληρό πεπρωμένο... Δέν είναι δυνατό όμως
να κρατηθώ άλλο δέκατες, σκληραγωμένες:
Γεμάτες δύναμη, έτοιμάζονται να σπάσουν
τές αλυσίδες τους και να πετάξουν κοντά
σε σας που τές ένασσωκνέτε, που τές δυ-
ναμώνετε, που τού δίνετε στερά...

«ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΜΟΔΑ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΟΥΚΑΣ ΧΑΤΖΗΣ ΟΥΡΟΥΛΗΣ: Παραγγελιοδόχος, με σημαντικό κύκλο εργασιών και... χρεών προς διάφορους κατεχόμενους. ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΚΩΔΙΚΕΛΗΣ: Φίλος του και δι- κηγόρος του. ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Γέρος υπάλληλος. ΤΟΥΛΑ: Νεαρή δακτυλογράφος. ΛΙΖΑ: Γυναίκα του Λουκά. ΕΝΑΣ ΠΟΛΙΣΜΑΝ.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο γραφείο του Λουκά που κάθεται μονοδιασμένος στην πολυθρόνα του, ενώ έξω από τον Νίκο συνεχίζει τη φιλική του ανόρευσή).

ΝΙΚΟΣ (τονίζοντας τις συλλαβές): Θά-σέ-πιά- σου-νέ! Το καταλαβαίνεις ή δεν το καταλαβαίνεις;

ΛΟΥΚΑΣ (μοιραστικά): Καί βέβαια το καταλαβαίνω.

ΝΙΚΟΣ (μ' έκφραση φιλικής αγανακτίας): Καί κάδε-σαι, μωρέ;

ΛΟΥΚΑΣ: Ναι, αλλά σε ά- ναμνα κάρθουνα.

ΝΙΚΟΣ: Βρέ, άσε τις σά- χλες και τρέχα να βρής λε- φτά!

ΛΟΥΚΑΣ: Έγώ έτρεξα, ά- σο άντεχαν τα πόδια μου. Τώρα τρέχουν άλλοι για μέ- να.

ΝΙΚΟΣ: Ποιοί, έπλασθ; ΛΟΥΚΑΣ: Ο υπάλληλός μου κι' η δακτυλογράφος μου.

ΝΙΚΟΣ: Ναι, αλλά να δες πού θάχνη άρχισαν να τρέχ- νει! Ο πόλιςμάν με τό ένταλ- μα. Κι' ώρα τήν ώρα, μπο- ρεί να δειχθεί τήν έπιοκεψή του.

ΛΟΥΚΑΣ (κάνοντας τό σταυρό του): 'Ιποσύς Χρι- στός νικά κι' όλα τα κακά σκορπά!

ΝΙΚΟΣ (άλλόφωνος): Βρέ, θά σέ πιά-σου-νέ!

(Χτυπάει τό τπλέφωνο).

ΛΟΥΚΑΣ (σπκύνοντας τό άκουστικό): Παραγγελιοδο- χικών γραφείων Χατζήτσου- ρούφλη.

ΛΙΖΑ (άπό τήν άλλη ά- κρη τό σύρματος): Έδώ ή κυρία Χατζήτσουρούφλη.

ΛΟΥΚΑΣ (άκκεφα): 'Α! έ- σό είσαι, Λίζα!

ΛΙΖΑ (κεφάτη): Έγώ άν- τρούλη μου. Κι' άν τό βρής

άπό πού σου τηλεφώνω;

ΛΟΥΚΑΣ: Άπό πού;

ΛΙΖΑ: Άν τό βρής!...

ΛΟΥΚΑΣ: Πέστο μου να χαρής, γιατί δεν έχω ούτε καιρό, ούτε διάθεσι για ψα- ζήματα.

ΛΙΖΑ (θριαμβευτικά): 'Α- πό τήν Έκάλη!

ΛΟΥΚΑΣ: Καί τί γυρεύεις έκεί πέρα;

ΛΙΖΑ: 'Ηρθαμε μαζί με τήν ζαδέρηφ μου τή Νόρα

τόν σπτή μιάς φίλης της, πού μόλις γυρίσε άπό τό Παρίσι. Καί ζερείς τί τή θέ- λουμε;

ΛΟΥΚΑΣ: Τί τή θέλετε;

ΛΙΖΑ: Άν τό βρής!

ΛΟΥΚΑΣ: Πάλι τό ίδια;

ΛΙΖΑ: Καλά, μήν έκνευρί- ζεσαι, θά σό πώ. 'Ηρθαμε να μάθουμε τί θά φορεθί

τώρα τήν άνοιξη.

ΛΟΥΚΑΣ: Τί μου λές! Πο- λυ ένδιαφέρον!

ΛΙΖΑ: Άσφαλώς! Άντε,

γεία σου! (Κλείνει τό τπ- λέφωνο).

ΛΟΥΚΑΣ (κατεβάζοντας τό άκουστικό και κουνώντας τό κεφάλι του): Έδώ κα- ράβια χάνονται!...

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μπαίνει βαλάντωμένος και λαχανιασμένος ο κύριος Αριστέλης).

ΛΟΥΚΑΣ (μ' αγωνία): Λοι πόν; Σού έδωσα λεφτά ό Στρούντζος;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (άπελπιμέ- να): Όχι, δυστυχώς!

ΛΟΥΚΑΣ: Ο φίλησ; ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Ούτε!

ΛΟΥΚΑΣ (τρέμοντας): Ο Μπακαρίας, τουλάχιστον; ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Αυτός μου είπε να περάσω σε κανένα μίνα.

ΛΟΥΚΑΣ: Ζήσε, μαύρε μου!...

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Με άσα ξέρουμε σήμερα για τό φεγγάρι, μάς φαίνεται άπίστευτο πώς ένας άπό τούς μεγαλύτερους φιλοσόφους τής άρχαίας Έλλάδος, ο Αριστοτέλης, πίστευε ότι ή Σελήνη ήταν ένα έντελός λείο και στρογγυλό οβάλιο άμα, κι' ότι οι διάφορες σκίες τής άποτελούσαν τήν άντανάκλα- σι τών ήπείρων τής γής πάνω στη γυαλιστερή έπιφάνειά της!

Μιά άλλη έκπληκτική θεωρία διατυπώθηκε άπό τόν κα- θηγητή Χερσμπιγκας: ότι ή Σελήνη θά συγκολληθί μιά μερά με τή Γη. Άλλ, ό καθήγητής προσθέτει ότι ή κατα- στροφή αυτή θά συμβή έπειτα άπό μερικά έκατομμύρια χρόνια—μόνοντί σό μεταξό ό δоруφός μας πλησιάζει κάθε χρόνο πεισιστέον στή Γη.

Η ήμέρα στή Σελήνη διαρκεί περίπου άσο 14 γήινες ήμέρες. Σύντομα οί... άργάσιμες ώρες κάθε βδομάδας πρέπει να φτάνουν τις 2.000!

Η μάζα τής Σελήνης είναι 8 φορές μικρότερη άπό τής Γής και ή διάμετρός της τέσσερες φορές μικρότερη. Η θερμοκρασία άνιέβαινε τήν ήμέρα στούς 100 βαθμούς, ένó τή νύχτα πέφτει στούς 152 άπό τό μηδέν. Με τέτοιες τε- ραστικές διακυμάνσεις τής θερμοκρασίας, είναι ένδεχόμενο να άλλάξη συνεχώς μορφή ή έπιφάνεια τής Σελήνης.

Δέν άπόρουν βροχές ή σίννερα στή Σελήνη. Ο ούρα- νός της είναι πάντα καθόρος... αλλά κατάμαυρος!

Σέ μιά έκλειψη τού σινέβη τό 1902, ή Σελήνη έχε πάρει ένα φάσμα μπλε! Τό περίεργο αυτό φαινόμενο όφει- λόταν σό άπό άντανάκλαση φώς άπό τήν άτμόσφαιρα τής Γής.

Πολλοί παντρεύονται τις ήμέρες τής νέας σελήνης, γιατί έχουν τήν πρόληψή πώς έσφαλίζουν έτσι ένα εύτυχό- μενο γάμο, χωρίς κανόνες. Έχουν άίτη άμας: Αυτό τό ξέρουν μόνο οι ίδιοι...

ΝΙΚΟΣ: Λουκά, σου κρούω και πάλι τόν κώδωνα του κινδύνου! Καί άχι σαν φί- λος, αλλά σαν δικηγόρος! Έκτός άν νομίζης πώς ή Έ- φορία άστειύεται, ή πώς θά τό πάρη έπί πόνου άν σέ στείλν να παραθερίσης στίς φυλακές τής Καλλιθέ- ας!

ΛΟΥΚΑΣ: Μά τί να κάνω, βρέ Νίκο;

ΝΙΚΟΣ: "Ο τιδήποτε μπο- ρείς για να βρής λεφτά και να πληρώσης!

ΛΟΥΚΑΣ: Μά δεν άκου- σες; Δεν είδες; Ο κύριος Αριστέλης ήρθε με άδεια χέρια.

ΝΙΚΟΣ: Κι' είναι λόγος αυτός να σταυρώσης έσύ τα δικά σου; Κουνήσου, Λου- κά! Κουνήσου, γιατί θά σέ πιά-σου-νέ!

ΛΟΥΚΑΣ: Άς περιμένου- με νάρβη κι' η δακτυλογρά- φος. Κι' άν πάρουμε κι' άπ' αυτή τήν κρυάδα, σου υπό- σχομαι ότι θά κουνήθω σέ ρυθμό... χούλα-χούπ!

ΝΙΚΟΣ (στόν Αριστέλη): Έσείς, τουλάχιστον, δε μπο- ρείτε να άκεφθήτε ένα τρό- πο για να έξοικονομηθούν καμιά δεκαριά χιλιάδες;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Άτυχώς, άλλο τρόπο άπό τήν... δια- ροχή ή τή ληστεία δε βρί- σκώ! (Πάει σό πάλιν γρα- φείο, μουρουρίζοντας κι' ά- ναστενάζοντας. Μικρή σιγή. Χτυπάει τό τπλέφωνο).

ΛΟΥΚΑΣ (άρπάζοντας τό άκουστικό): Η δακτυλογρά- φος θά είναι! Έμπρός.

ΛΙΖΑ: Έγώ είμαι πάλι. Κι' άν τό βρής, για πού ζε- κινάω;

ΛΟΥΚΑΣ: Γιά πού;

ΛΙΖΑ: Γιά τή μοδίστρα τής φίλης τής ζαδέληςφ μου πού σουλέγα. Αυτή, λέει, θά ζέρει πολύ καλύτερα τί θά φορεθί τώρα τήν άνοιξη. Να πάω;

ΛΟΥΚΑΣ (έτοιμος να έκ- ραγή): Να πάς! Να πάς! (Κλείνοντας τό τπλέφωνο). Κι' άκόμη πάρα πέρα!

ΝΙΚΟΣ: Λουκά, δε σε βλέπω καλά!

ΛΟΥΚΑΣ: Ούτ' έγώ βλέπω καλά τόν έαυτό μου.

ΝΙΚΟΣ: Καί τί κάθουσαι, λοιπόν;

ΛΟΥΚΑΣ: Μά δεν είπαμε; Περιμένω ή δακτυλογράφος. (Άγωνιώδης σιγή διαρκεί- ας μιάς ώρας. Μπαίνει κα- τοιζομένη και λαχανιασμέ- νη ή Τούλα).

ΛΟΥΚΑΣ (χλωμός και πα- νιασμένος): Τιποτά;

ΤΟΥΛΑ: Απολύτως!

ΛΟΥΚΑΣ (στό Νίκο): Τε- τέλεστα!

(Χτυπάει τό τπλέφωνο. Τή στιγμή πού ό Λουκάς παίρνει τό άκουστικό, μπαί- νει ένας πόλιςμάν).

ΛΙΖΑ Σε ζαναπαίρνω για να σου πώ ότι ξεκινάμε ό- λες μαζί για τήν όδόν Έρ- μου, για να μάθουμε...

ΛΟΥΚΑΣ (διακόποντάς τήν, ένó κυττάζει πρασινο- κίτρινίζοντας τόν άστυψύ- λακα): Ξέρω ξέρω! Για να μάθετε τί θά φορεθί τώρα τήν άνοιξη.

ΛΙΖΑ: Άκριδώς, χρυσέ μου.

ΛΟΥΚΑΣ: Θά σε βγάλω, λοιπόν, χρυσή μου, άπό έ- ναν άδικο κόπο.

ΛΙΖΑ: Διηλάσθ; Μήπως ξε- ρεις να μου πής έσύ τί θά φορεθί;

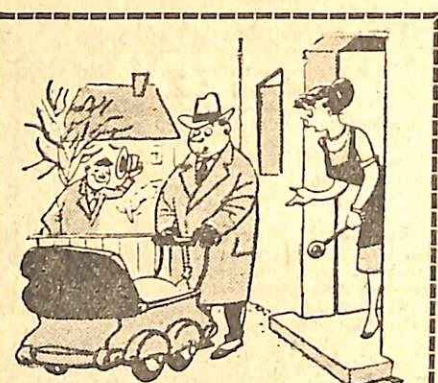
ΛΟΥΚΑΣ: Βεβαίως!

ΛΙΖΑ: Πές μου, λοιπόν, και άνυπομονώ να τό μάθω, χρυσέ μου!

ΛΟΥΚΑΣ: Χρυσή μου, τώ- ρα τήν άνοιξη θά φορεθούν οί... χειροπέδες! (Κλείνει συντηρημένος τό τπλέφω- νο και προτείνει να χέρια του στόν πόλιςμάν, ένó πέ- φτει ή:

Αυλαία)

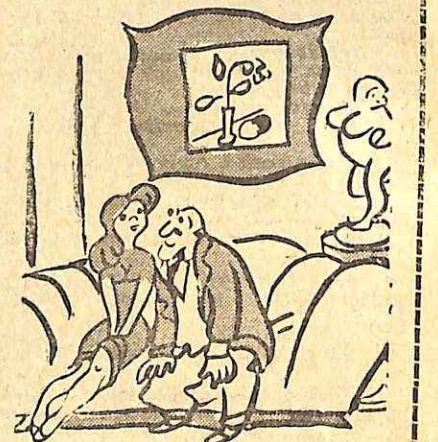
Γ. Ι.

— Άν σέ στενοχωρή αυτό, έλα μέ- σα να καθαρίσης πατάτες, να πλύνης τα πιάτα και να μαγειρέψης και να πάω έγώ με τό μωρό περίπατο!

— Κράτα μιά δραχμή και δός μου τό ρέστα!

— Φοβάμαι μήπως, λόγω τής ήλι- κίας μου, σου καταστρέψω τή ζωή.

— Άμπα! Καί πέντε χρόνια να ζήσης, γυνάέ μου, έγώ έχω άκόμη καιρό να ζαναπαντρετώ!...

Χωρίς λόγια.

Οι πιο έκπληκτικοί ΣΩΣΙΕΣ

Ο χαμένος σύζυγος και οι δυο νέγροι

ΕΙΝΑΙ έλάχιστες οι πιθανότητες να ύπάρχουν στόν κόσμο δυό άνθρω- ποι—άντρες ή γυναίκες—έντελώς ό- νιοι μετάξή τους, σέ κάθε λεπτομέ- ρεια. Κι' άκόμη πιο άπίθανο είναι να βρεθούνε μαζί αυτοί οι δυό. Άστόσο, έχουν συμβή μερικές τέτοιες περιπτώ- σεις.

Τά Χριστούγεννα τού 1800, στό χω- ρίο Χαδεροστράου τής Ν. Ύόρκης, κά- ποιος Τόμας Χόγκ παντρεύτηκε τήν Κά- θριν Σέκορ. Άπόκτησαν ένα κοριτσά- κι και ζούσαν εύτυχισμένοι. Μαζί τους κατοικούσε κι' ή άδελφή τής Κάθριν.

Έπειτα άμως άπό 3 χρόνια συζυγι- κής ζωής, ό Χόγκ εξαφανίστηκε άφνι- κώς. Πέρασαν άλλα 2 χρόνια, χωρίς να δώση σημεία ζωής. Ύστερα ή κουνιά- δα του, σ' ένα ταξείδι της στή Νέα Ύόρκη, άκουσε ξαφνικά τό δρόμο τή φωνή του. Τήν άναγνώρισε άμέσως, ά- πό ένα χαρακτηριστικό τραύλιμα. Στράφηκε κι' είδε τό χαμένο γαμπρό της.

Είδοποίησε τότε τήν άστυνομία, πού τόν έπιασε άμέσως και τόν πήγε στό Χαδεροστράου, με τήν χαρηγορία ότι εί- χε άγκυτολείψει τή γυναίκα του και τό παιδί του.

Έκτός άπ' τό τραύλισμα, ό Τόμας Χόγκ είχε ένα σημάδι πληγής σό με- τωπο κι' ένα μικρό όγκο στήν πλάτη. Τά ίδια άκριδώς γνωρίσματα είχε κι' ό κατηγορούμενος. Τόν άναγνώρισαν ά- διστακτα ή Κάθριν Χόγκ, ό εիրνοβί- κης πού είχε παντρήσει τό άντρόγυνο, ό σπιτονοικοκύρης τούς κι' άλλοι πέν- τε μάρτυρες.

Έκείνος άμως άρνιότανε κατηγορη- ματικά και βεβαίωνε ότι ήταν ό Τζό- ζεφ Πάρκερ κι' ότι δεν ήξερε κανένα άπ' άλλους αυτούς τούς άνθρώπους. Κά- λεσε δε όχτώ δικούς του μαρτυρες, πού όρκισθήκαν πώς ήταν ό Πάρκερ. Ένας πλοίαρχος μάλιστα δήλωσε πώς τόν ή- ζρε έδώ και όχτώ χρόνια. Κι' ένας άλλος φίλος του κατάθεσε ότι είχαν φάει μαζί στή Ν. Ύόρκη, τήν ήμέρα τών Χριστούγεννων τού 1800, όταν δι- λασή παντρεύταν ό Χόγκ στό Χαδε- ροστράου. Τέλος, ή Κ. Πάρκερ πήρε όρ- κο ότι ό κατηγορούμενος ήταν άντρας της κι' ότι δεν είχε λείψει ούτε μιά μέ- ρα άπό κοντά της, άπ' τό έτος 1799.

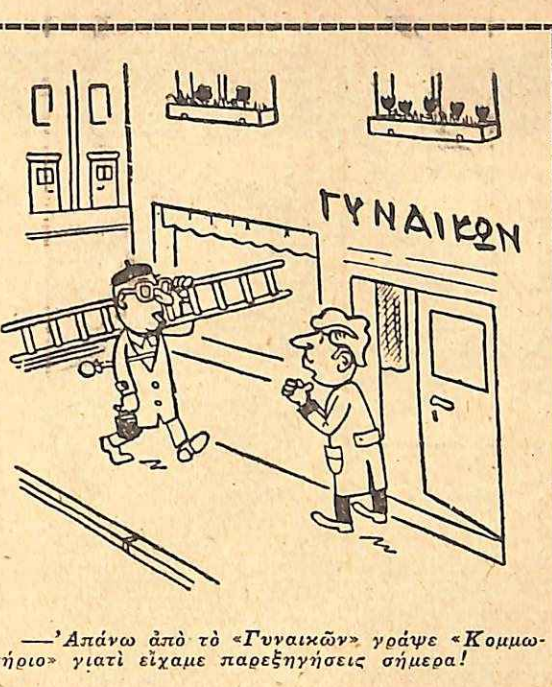
Ο δικαστής βρέθηκε σ' άμνηστία... Ξαφνικά άμως θυμήθηκε ότι ένας φίλος τού Χόγκ είχε καταθέσει πώς συνα- γίζονταν συχνά οι δυό τους σό πηδή- μα, άς τήν ήμέρα πού ό Χόγκ πληγώ- χθηκε σό πόδι καθώς τρώγανε ένα μα- χαίρι. Διάταξε λοιπόν τόν κατηγορού- μένο να βγάλει ά παπούτσι του και διαπίστωσε τότε πώς δεν ύπήρχε κανένα σημάδι πληγής σό πόδιό του. Έπει- τα άπ' αυτό, ό Πάρκερ άδωώθηκε και γυρίσε στή Ν. Ύόρκη.

Έκατό χρόνια άργότερα, έτυχε μιά περίπτωση άκόμη πιο πολύπλοκη, στήν όποία οι δυό σωσίες είχαν και τό ίδιο όνομα! Τό 1903, κάποιος νέγρος, όνόμα- τι Ούζα Ούέστ, κλειστήκε στίς φυλακές Λήδεγγορσθ τού Κάνσας. Τήν εποχή έκειντή, τό σύστημα τών δακτυλικών ά- ποτυπωμάτων ήταν καινούργιο άκόμη και χρησιμοποιόταν μόνο στίς φυλακές τού Σινγκ-Σινγκ. Οί άλλες έξακολου- θούσαν να εφαρμόζον τή μέθοδο Μπερ- θολάν, πού βασιζότανε σέ άρισμένες τιγλίδ, πού βασιζότανε σέ άρισμένες, σωματικές μετρήσεις και φωτογραφίες. Άπό πής τά στοιχεία αυτά τού Ούζα Ούέστ, ό άρμόδιος δεμοφύλακας κατέστησε ότι τά είχε ήδη σό ά- ρχεια του, έντελός βουία, με τόν άριθμό 2626. Κι' άμως ό Ούέστ βεβαίωσε πώς δεν είχε ξανακαταδικασθί ποτέ!

Εύτυχώς, ό κατόδικος 2626 δεν εί- χε άποφυλακισθί άκόμη. Έογαζότανε σό άργαστήριο τών φυλακών.

Ο διευθυντής τών κάλεσε και τόν συνέκρινε με τόν Ούέστ. Οί δυό αυτοί νέγροι μοιάζανε μεταξύ τούς σαν δυό σταγόνες νερό, σαν διδύμοι άδελφοί! Είχαν τις ίδιες σωματικές διαστά- σεις, και μάλιστα μετρήμένες με άκρι- βεια χιλιοστομέτρου, κατά τή μέθοδο Μπερτιγιόν. Κι' έπί πλέον είχαν κι' οι δυό τούς τό ίδιο όνομα και έπίθετο, χωρίς ναίαν καθόλου συγγένει!

Ο διευθυντής τών φυλακών δοκίμα- σε τότε στούς δυό σωσίες τό νέο σύ-στημα τών δακτυλικών άποτυπωμάτων. Αυτά ήταν έπιτέλους διαφορετικά. Άρχισε να δημιουργήται στίς φυλακές τού Λήδεγγορσθ τό δεύτερο άρχείο άποτυ- πωμάτων στίς Ήνωμ. Πολιτείες.

— Άπάνω άπό τό «Γυναίκων» γράψε «Κοιμω- τήριο» γιατί είχαμε παρεξηγήσεις σήμερα!

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Έρχεσαι κάθε νύχτα, σαν κοιμάμαι, και φεύγεις τό πρωί, μόλις ξυπνήσω...

Βαρέθηκα σνιά να σε θυμάμαι, και θέλω ζωντανή να σε κρατήσω...

Τίποτα δε μ' άρνιέσαι σό όνειρό μου, γιατί είσαι τότε άπρόοπτα καλή...

Μά, όταν ξυπνήσω, χάνω τόν καιρό μου, ζητώντας άπ' τά χείλια σου φίλι...

*

Εύτυχισμένος μόνο κάθε βράδυ, τά βλέφαρά μου κλείνω και προσμένω τό τυνοφερό άπ' τά χέρια σου τό γάδι, τό στόμα σου τό άέρο κι' άγαπημένο... — για τά θερμά φίλια σου διαρασμένο... — πού τά δυό χείλια του—εύτυχίες άλικές... — άνοίγουνε σά μυρωμένοι κάλυκες...

Τά «όχι» τά ψυχρά, έπί τέλους, πνίχτα και πάψε ξύπνιο για με βασανίζεις...

Άνάμεσα στή νύχτα και στή μέρα ύπάρχει φοδερή διαφορά...

Πώς θάθελα στού όνειρόν μου τή σφαίρα να μπή ή πραγματικότητα μιά φορά...

*

Τόν έρωτά μου άς ήταν να τόν ζήσω σό φώς τής μέρας, μ' άνοιχτά τά μάτια, και ξύπνιος μιά φορά να προχωρήσω μαζί σου στών όνειρών τά παλάτια...

Δέ σου έδωσα ποτέ και δε σου πήρα φιλάκια διαρασμένα και γλυκά...

Τά χείλη σου, μού φαίνεται, είναι μοίρα ποτέ να μη χαρώ πραγματικά...

Θά μείνης, έξω, πάντα τό όνειρό μου, θάχεσαι νύχτα μόνο να με βοήξ...

Κι' άν χάνεσαι τή μέρα άπ' τό πλευρό μου, πώς νύχτας τά σκοτάδια πώς μποείς να κάνης ό τι τρέλλα σου καμινίση χωρίς κανείς να σε παρεξηγήση!...

*

Δέν ξέρεις, άκριδή μου, πώς λυπάμαι τό τό παρσάπον μου να σό πώ:

Τί μουρχεσαι τή νύχτα σαν κοιμάμαι και φεύγεις τό πρωί, και σε θυμάμαι, πού θέλω ζωντανή να σε άγαπάω;...

ΧΑΙΡ.

Θά τραφούμε ΜΕ ΦΥΚΙΑ;

Η χλωρέλλα, ένα πολύτιμο κι' ανεξάντλητο φυτό

Ο ΠΩΣ έχει άποδειχθί με έρευνες και στατιστικές, τό ένα τρίτο τού πληθυσμού τής Γής πεινάει. Ένώ σε άρισμένες χώρες τό βιωτικό επίπεδο εί- ναι άνώτερο παρά ποτέ, άλλοι ύπάρ- χει περισσότερη φτώχεια άπ' όση γνώ- ρισε ποτέ ή άνθρωπότης.

Πρέπει δε να σημειωθί ότι οι κάτω- κοι τών ύποαναπτυκτών αυτών χωρών πολλαπλασιάζονται με ταχύτερο ρυθμό άπ' τούς άλλους. Ο συνολικός πληθυσμός τής Άσίας είναι σήμερα 1 δισεκατομ- μύριο ψυχές, κι' ύστερα άπό 40 χρόνια θά έχει διπλασιασθί!

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι τρέφονται κυρίως με ρύζι, έπειδή τό φυτό αυτό μπορεί ν' άποδίδη δυό έσοδείες τό χρό- νο στά βαλτώδη μέρη. Άλλά τό ρύζι δεν έχει άρκετές θρεπτικές ούσιες. Ι- δίως, τού λείπουν οι πρωτεΐνες—πού ά- πάρχουν κυρίως σό κρέας, σό ψάρι, σό γάλα και σ' σόνα.

Τελευταίως, δοκιμάσθηκε μ' έπιτυχία σ' ένα άγγλικό πειραματικό σταθμό μιά νέα μέθοδος εξαγωγής τών πολύτιμων πρωτεϊνών άπό χορτάρι, φύλλα πατά- τας, βλαστούρια μπιελίου, κλπ. Τό πρ- σίνο ύγρό πού παράγεται έτσι, περιέ- χει 5 φορές περισσότερες πρωτεΐνες άπ' τό κρέας. Δεν είναι τόσο εύγευστο, μπο- ρεί άμως κάλλιστα να χρησιμοποιηθί άνακατεμένο με άλλες τροφές, νόστι-μες αλλά φτωχές σέ πρωτεΐνες.

Υπάρχει άμως μιά πολύ καλλίτερη λύσι τού προβλήματος: ή «χλωρέλλα», ένα φυτό, πού μπορεί να έξασφαλίσθ άφθονή, πάμφθηνή και θρεπτικώτατη τροφή για όλο τόν κόσμο. Κάτι παρό- μοιο χρησιμοποιούσαν και οι Τάρταροι, πού τό δώμαζαν «φωμής τής γής». Έ- πρόκειτο για ένα είδος λειχήνων τών βράσων. Άλλ, ή χλωρέλλα άναπτύσσε- ται μέσα σό τόν νερό, όπου μπορεί να πολλαπλασιασθί με άπίστευτο γρήγορο ρυθμό.

Ανήκει στήν οικογένεια τών φυκών. Τά φυτά αυτά—διαφορετικά άπό τά θα- λάσσια φύκια—είναι μικροσκοπικά, χω- ρίς ρίζες και φύλλα. Άποτελούν τήν άπλούστερη μορφή τής φυτικής ζωής. Είναι μονοκύτταροι όργανισμοί, τόσο μικροί άσπε διακρίνονται μόνο με τό μικροσκόπιο. Τριάντα χιλιάδες άπ' αυ- τούς μαζί έχουν τό μέγεθος κεφαλιού καρφίτσας.

Καθώς άμως πολλαπλασιάζονται τα- χύτατα (άς 1000 φορές τήν ήμέρα), σκεπάζουν γρήγορα μ' ένα πράσινο «ά- φρο» τήν έπιφάνεια τών ριχών και στά- σιμων νερών.

Τά πειράματα πού έγιναν, άπέδειξαν ότι ένα σπρέμμα στάσιμων νερού μπο- ρεί ν' άποδίδη μέσα σέ 12 ήμερες, 10 τόνους άποξηρανμένης χλωρέλλας, ό- πότε πιστεύουν δε ό ειδικοί, όπό έννοί- κάποιες συνθήκες, ή άπόδοσι αυτή εί- ναι δυνατόν να φτάση τούς 25 τόνους τό σπρέμμα!

Ένα σπρέμμα εύφορης γής, με τήν έπιστημονικότερη καλλιέργεια, μάς δί- νει περί 500 κιλά στάσι.

Μ' άλλα λόγια, ή ίδια έκταση άπο- δίδει 20-50 φορές περισσότερη χλω- ρέλλα, παρά στάσι. Διακόσια πενήν- τα σπρέμματα, πλημυρισμένα με στά- σιμο νερό, θά άφοκώσαν για να θρέ- ψουν με χλωρέλλα όλόκληρο τόν πλη- θυσμό Άσθων και Πειραιά!

Άς έρθουμε τώρα και στήν ποιότη- τα: Τά κύτταρα τής χλωρέλλας προϊέ- χουν πολύ περισσότερα θρεπτικά συστα- τικά άπ' τό σπρέμα σάφκερα, λίπη, βι- τταμίνες, ίδιώς δε πολύτιμες πρωτεΐνες.

Η καλλιέργεια τής χλωρέλλας είναι άπλούστατή και εύκολή. Δέν απαιτεί κανένα κόπο. Άρκει μόνο μιά έκταση στάσιμων νερού. Η φύση άγαλαξέει τά ύπολοιπα. Περιττό δε να τονισώμε πόση σημασία μπορεί ν' άποκτήση μιά τέτοια ανεξάντλητη πηγή τροφής με- ρίστωσι άποκλεισμού, έχθρικής κατο- χής, θεομηνίας, κλπ.

Η χλωρέλλα μπορεί να έδοκιμήσθ άπλούστως, γιατί χρειάζεται πολύ λί- γο ήλιακό φώς. Είναι δυνατό να καλ- λιεργηθί άκόμη και στίς πολικές πε- ριοχές.

Ήδη γίνεται δοκιμαστική καλλιέρ- γεια τής στήν Άμερική, Άγγλία, Γερ- μανία, Ιαπωνία, Ολλανδία και Ι. οραλή. Είδικα στήν Ιαπωνία, άφοκός κόσμος τρώει τώρα φωμής, σούπες και... παγωτά, πού περιέχουν χλωρέλλα. Ά- ποδείχθηκε δε στήν πράξη ότι ή ελα- φρά αλλοιωτική γεύσι τούς έγινε εύχά- ριστα δεκτή άπ' τό καταναλωτικό κοινό!

15

ΜΠΑΡΝΤΟ... ΙΜΙΤΑΣΙΟΝ
Στη μεγάλη έτησια καλλιτεχνική γιορτή, που δόθηκε προ ημερών στο «Σίρκ ντ' Ιζέρ» του Παρισιού ιδιαίτερη εντύπωση προκάλεσε ο Γάλλος καλλιτέχνης του βαριετέ καί άριστος μίμος Κοκινέλ, ο οποίος έφτασε εκεί μεταμφιεσμένος σε... Μπριζίτ Μπαρντό! "Αν οι λίγες που ήσαν το μυστικό του Κοκινέλ, δεν το πρόδιδαν, κανείς δε θα άνακάλυπτε πως κάτω από την επιτυχή αυτή μεταμφίση κρυβόταν ένας άντρας.

Η έκδίκησι της αρχόντισσας

Το μανιτικό χωριούδάκι, η Άγια Βαρβάρα, κρεμόταν βαρρής στα δασωμένα στήθη του Ταυγέτου. Λιγούτα τα σπίτια του και φτωχά τα περισσότερα. Όμως οι άνθρωποι του ήταν πάντα φιλόξενοι. Έτσι, όταν μια μέρα έφτασε μια ξένη από την Αθήνα, όλοι της άνοιξαν τις πόρτες τους, για να τη δεχτούν. Συγκινήθηκε η άγνωστη νέα, μα έδειξε φανερά τη στενοχωρία της.

— Έφυγα από την πρωτεύουσα, όπως είμαι, τους είπε. Δεν έχω άλλο φουστάνι απ' αυτό που φορά. Μπορώ όμως να δουλέψω, για να ξεπληρώσω το ψαμί που θα μου δώσετε...

Επινξε η περιέργεια τους αγαθούς εκείνους ανθρώπους, όμως κανείς δεν τόλμησε να τη ρωτήσει ποιά είναι. Πατροπαράδοτη η ευγένεια στους Μανιάτες κι ο σεβασμός για τα μυστικά του άλλου. Δεν έκαναν καμιά προσπάθεια να την «ξεψαχίσουν». Το μόνο που είχαν μάθει ήταν τ' όνομά της. Την έλεγαν Μαρίνα. Ο πάρεδρος του χωριού σκέφτηκε τότε πως έπρεπε να τη βοηθήσουν. Νά της δρούν μια γωνιά ν' ακουμπήσει το κεφάλι της. Οι πλουσιώτεροι κατοικοί του χωριού ήταν η χήρα του άρχοντα Γρηγόρη Παπανεσταυράκη κι ο γιός της ο Μέμος.

— Έμεναν στον πύργο τους— ένας από τους πολλούς μανιάτικους πύργους— που δούμιζε τα σκατενά χρόνια του μεσαίωνα. Κι' όμως μονάχα εκεί η Μαρίνα θα μπορούσε να βρή αποκούμπι. Η γριά αρχόντισσα, από καιρό ζητούσε μια γυναίκα για το σπίτι, τώρα μάλιστα που ο Μέμος θάφευγε σε λίγο για το στρατιωτικό του.

Ο πάρεδρος πήγε και τη βρήκε. Της είπε τα καθέκαστα κι' εκείνη δέχτηκε την ξένη στ' αρχοντικό της, όχι σαν υπηρέτρια, μα σαν μια συντροφιά στις άρες της ατέλειωτης μοναξιάς της. Η αλήθεια είναι πως η Μαρίνα, έφερε λίγη ζωή στον παλιό εκείνο πύργο, που τον κατοικούσαν βαρρής φαντάσματα. Έρριξε λίγο κοριτσίστικο γέλιο μέσα στις άπεραντες και μισοσκοτεινές κάμαρες, που έμεναν ως τότε διπλομανταλωμένες. Η αρχόντισσα ήταν ψηλή και λεπτή με θάλασσα που έκρυβε όλη τη μανιακή αυστηρότητα, την αλύγιστη σαν άσπάλι. Αντίθετα ο Μέμος είχε την απλότητα ενός παιδιού. Ζούσε κάτω από τη σκιά της μητέρας του και δεν έφανογόταν ποτέ περισσότερο απ' όσο έπρεπε. Στο χωριό είχαν να το κάνουν, τόσο με τον άγέρωχο χαρακτήρα της χήρας, όσο και με την τυφλή άφοσίωσι που της έδειχνε ο γιός της. Μα πράγμα παράξενο. Από την πρώτη στιγμή που είδε τη Μαρίνα, η αρχόντισσα τη συμπάθησε. Και δεν έβγαλε λέξη από το στόμα της κι' όταν άκούη κατάλαβε πως ο Μέμος τη γλυκοκίταζε.

Πραγματικά δεν είχε περάσει ακόμη ούτε μήνας, όταν το παλληκάρι άρχισε να της φανερώνη με κάθε τρόπο τα αισθήματά του. Και μια μέρα, που έτυχε να βρεθούν μόνοι οι δύο τους, ο Μέμος της έπιασε δειλά το χέρι.

— Σ' αγαπώ, Μαρίνα, της είπε. Σ' αγαπώ μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου! Ξέρω πόσο κακό είναι αυτό που κάνω. Μα δε θέλω να παίζω μαζί σου. Λογαριάζω να σε κάνω γυναίκα μου, φτάνει να το θές κι' εσύ...

Η νέα δεν τράβηξε το χέρι της.

— Σ' ευχαριστώ, ψιθύρισε συγκινημένη. Θες να μου δώσεις τ' όνομά σου, χωρίς να ξέρης καλά καλά ποιά είμαι. Θέλω όμως να το πιστέψης. Έφυγα από την Αθήνα κι' ήρθα σ' αυτή τη γωνιά του Ταυγέτου, όχι για να κρύψω καμιά δική μου ντροπή, μα τη ντροπή ενός άλλου. Έχεις άκουστά για τον Άριστειόη το Δόσιο;

Ο Μέμος τινάχτηκε πάνω.

— Το Δόσιο; ρώτησε. Αυτόν που θέλησε να σκοτώση τη βασίλισσα Αμαλία; Τι σχέσι μπορεί νάχης εσύ μαζί του;

Η Μαρίνα τον κύτταξε στα μάτια.

— Είναι αδελφός μου! απάντησε. Ένας αδελφός αγαπημένος και τρυφερός, που έκανε ωστόσο μια πράξη καταδικασμένη από το Θεό και τους ανθρώπους...

Ο Μέμος την άκουε βουδός από την κατάπληξι. Όπως όλοι οι Έλληνες της εποχής εκείνης, έτσι κι' αυτός, γνώριζε καλά τη δραματική αυτή ιστορία. Ο Άριστειός Δόσιος, από παλιά αρχοντική οικογένεια της Αθήνας, ήταν φοιτητής, «Αναμικθής εις την συνωμοτικήν κατά του Όθωνος κίνησιν μετά του Έπ. και Λ. Δελγιγώργη, Όδ. Γαλέμου, Α. Βαλέττα και τινων άλλων φοιτητών, εκδιδόντων την επαναστατικήν εφημερίδα το «Μέλλον της Πατρίδος». Απεπείραθη την 9ην Σεπτεμβρίου 1861, όλγυν μακράν τών άνακτόρων, να δολοφονήση την βασίλισσαν. Η αυλαία, επιστρέφοντας εκ περπάτου έπιπτος. Η απόπειρα απέτυχε, και ο νεαρός Δόσιος συλληφθείς και προστάθης εις το έν τώ ύπουργείω των Στρατιωτικών συνεδικάζον ύπουργικόν συμβούλιον, μετά τόλμης και θάρρους ώμολόγησεν ότι προέβη εις την πράξιν αυτήν διά να άπολλάξη την πατρίδα της τυραννίας.

ΕΝΑ ΚΟΣΜΗΜΑ 900.000 ΔΟΛΛΑΡΙΩΝ

Το τεράστιο διαμάντι, που βρίσκεται στη μέση του θαυμασιού αυτού κολλιέ είναι ένα από τα μεγαλύτερα, που υπάρχουν σήμερα στον κόσμο. Άντικε τον 12ο αιώνα στην Ελεονώρα της Ακουιτανίας, η οποία έγινε βασίλισσα της Γαλλίας και άργότερα βασίλισσα της Άγγλιας. Το περίφημο αυτό κολλιέ, που βρίσκεται σήμερα στη συλλογή του Χάρρυ Ουίνστον, αξίζει πάνω από 900.000 δολάρια.

Καταδικασθείς εις θάνατον δεν έξετελέσθη, με τριασθείσης υπό του Όθωνος της ποιήης του εις ισόθια δούλου.

Κι' έφυγε από το σπίτι σου γι' αυτό που έκανε ο αδελφός σου; τη ρώτησε επί τέλους το αρχοντόπουλο. Άφρησε τον πατέρα σου και τη μάνα σου να κλαίνε μονοι την πίκρα τους;

— Άφρησά μόνο τον πατέρα μου, αποκρίθηκε η Μαρίνα. Η μητέρα μου έχει πεθάνει. Όμως μη με κατακρίνης, Μέμο! Όταν άκουσα για την απόπειρα του Άριστειόη, για τη συλληψή του και την καταδίκη του, πές πως τρελλάσθκα. Μέρες και νύχτες έκλαιγα άδάκαπα, γιατί ο κόσμος μ'ας περιφρόνησε. Οι γνωστοί δε γυρίζον πιά να μ'ας κυτάξουν. Έτσι πήρα τα μάτια μου κι' έφυγα, όπως ήμουν, για νάρθω εδώ και να θάσω το μυστικό μου.

Σηκώθηκε η νέα, έκανε μερικά βήματα συλλογισμένη και ξανακάθισε σιμά του.

— Τώρα τα ξέρεις όλα, συμπήρωσε. Ξέρεις ποιά είμαι κι' από ποιά έρχομαι. Κι' αν του άνοιξαν την καρδιά μου, ήταν για να κλείση τη δική σου. Η αγάπη σου με τιμά. Είμαι όμως μια κατατρεγμένη και δεν έχω δικαίωμα να σ' αφήσω να μ' αγαπήσης.

Πήρε πάλι το παλληκάρι τα χέρια της και τ'άσφιξε με θερμή στα δικά του.

— Δε με νοιάζει τί έκανε ο Άριστειός, της είπε. Για πολλούς μάλιστα είναι ένας ήρωας. Ένας κόσμος δάκαρος έσηκώθηκε, για να τον σώση απ' την καρμανιόλα! Άλλά κι' ένας κοινωνός κακούργος να ήταν, τίποτε δε θ' άλλαζε για μένα.

Η Μαρίνα δεν αποκρίθηκε. Τη συνεπήρε ξαφνικά η συγκίνησι και δεν έβρισκε λόγια ν' απαντήση. Ο Μέμος όχι μόνο άδιόφορος δεν της ήταν, αλλά τον είχε κι' αυτή αγαπήσει μ' όλη τη δύναμη της άώρας ψυχής της. Η Μαρίνα, που είχε ζήσει ως τότε με τους γονείς της, είχε πάρει κοντά τους μια εξαιρετική μωρφωσι. Ο πατέρας της ήταν λόγιος κι' άκαταευστόταν με την πολιτική. Η μητέρα της, η Αικατερίνη Δοσίου, ήταν διανοούμενη κι' είχε μεταφράσει σ' άραιοτάτους στίχους τον «Γκιγούρ» του Βύρωνος. Η μικρή Αθηναία λοιπόν, ήξερε να ξεχωρίση το καλό από το κακό. Έτσι καταλάβαινε πως η αγάπη της αυτή για το νεαρό άρχοντο, πουλο της Μάνης έπρεπε να μείνη μυστική. Νά τη θάμη για πάντα στα καθάστα της καρδιάς της. Γιατί πίστευε πως η μάνα του Μέμου, που κρατούσε θρησκευτικά σκεδόν τα πατροπαράδοτα έθιμα, θα ήταν άδύνατον να παραδεχτεί ένα τέτοιο γάμο. Κι' όμως γελίστηκε. Η γριά αρχόντισσα, που έμαθε την ιστορία εκεί τον ίδιο το γιό της, την κάλεσε ένα θράδυ στο δωμάτιό της.

— Κόρη μου, της είπε με κατανόησι, γιατί μ'ας έκρυψες ποιά είσαι; Αυτό που έκανες ο αδελφός σου δε θαρραίνει. Εόννα. Μα ληπάσι, λοιπόν, και μη μαραινέσαι. Απ' αυτή τη στιγμή το σπίτι μου είναι δικό σου. Αν άγαπάς κι' εσύ το Μέμο, όπως αυτός, σάς δίνω την εύχρη μου! Θέλω μονάχα να παντρευτήτε, πριν φύγη για το στρατιωτικό του.

Έσκυψε η Μαρίνα και της φίλησε τα χέρια.

— Θα τον κάνω ευτυχισμένο, ψιθύρισε. Σ' ευχαριστώ, μητέρα...

Η αρχόντισσα προχώρησε αλλήλη και πήρε μια πιστόλα από τις πολλές που κρέμονταν σ' έναν τοίχο. Ύστερα φώναξε το γιό της. Μπήκε το αρχοντόπουλο στο δωμάτιο και στάθηκε με σεβασμό δίπλα στη μάνα του, που είχε αφήσει τ' όπλο πάνω σ' ένα τραπέζι.

— Ίσως να μην ξέρης τα έθιμά μας, κόρη μου, της εξήγησε. Μα θα τα μάθης. Βάλε το χέρι σου πάνω σε τούτη την πιστόλα κι' όρκισου πως θα μείνης για πάντα πιστή στο γιό σου. Έτσι κι' αν ακόμη πεθάνω, όταν θα λείπη ο Μέμος, θα ξέρω πως δε θα ξεχάσης ποτέ τον όρκο σου.

Πρόθυμα έκλεινη, έδωσε τον όρκο που της άπαγόρευε η μέλλουσα πεθερά της. Έκλεινη την άγκάλιασε, τη φίλησε και της πέρασε στο δάχτυλο ένα δαχτυλίδι, κειμήλιο οικογενειακό. Την άλλη μέρα, δόλοκληρο το χωριό έμαθε τ' άραβωνιάσματα. Φίλοι και συγγενείς, έτρεφαν τότε στον πύργο να τους συγκαρύν. Πήγε κι' ένας εξάδελφος του Μέμου, ο Γιωργής, που σπούδαζε στην Ιταλία γιατρός κι' είχε γυρίσει για λίγες μέρες στο χωριό του. Μα είχε φέρει μαζί του κι' έναν άερα, άνδρομοστο στα ήθη κι' έθιμα της Μάνης. Μιλούσε άνοιχτά σ' όλους κι' έλεγε πως α' έρωτας δεν ήταν ντροπή. Στο έξωτερικό οι άνθρωποι δεν έκυρσαν τα αισθήματά τους. Όταν αγαπούσαν τόδεχναν. Ούτε σκοτώνονταν μεταξύ τους με δονιτέτες, όπως γινόταν εδώ, στην πατρίδα του. Άστόσο, οι «επιδεικνόμενες» αυτές ιδέες του Γιωργή, δεν έβρισκαν σύμφωνους τους συγχωριανούς του. Έτσι άρχισαν να τον άποφεύουν, πράγμα που έκανε το νεαρό έπιστήμονα να χαμογελά ειρωνικά. Γιατί δεν είχε σκοπό να ζήση στη Μάνη.

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

— Δεν πιστεύω να θές να με διώξης κι' εσύ, είπε στον εξάδελφό του μόλις τον είδε. Πού είναι η νύφη;

Ο Γιωργής έμεινε κατάπληκτος από την άμορφία της Μαρίνας.

— Τώρα μόνο δικαιολογώ τη βία του εξάδελφου μου, της είπε. Ήρθα εδώ για να του πω ότι οι άντρες δεν πρέπει να παντρεύονται πολύ νέοι. Άλλ' έχει δικίο! Κι' εγώ το ίδιο θάκανα στη θέση σου!...

Κοκκίνισε ως τ' αυτιά η Μαρίνα, ένδ ο Μέμος χαμογέλασε με κρυφή υπερηφάνεια. Δεν συνέβαινε όμως το ίδιο με την αρχόντισσα, που είχε άκούσει τα λόγια του άνηψιού της. Χλώμιασε κι' έσφιξε τα δόντια της, σαν να διαισθανόθηκε ξαφνικά πως α' δαίμονας άρχισε να θάνη την ούρα του. Δεν είχε άστόσο τίποτε, μα από τη στιγμή έκλεινη άρχισε την άόρατη παρακολούθησή της. Το μάτι της άγρυπνο, σιωπηλό, άεικνίτο, έβλεπε τα πάντα κι' όταν άκούη θριστόταν κλεισμένη πίσω από τους τοίχους της κάμαρας της. Ο γάμος της Μαρίνας και του Μέμου έγινε τον Αύγουστο του 1862. Τέτοιο πανηγύρι, δεν έχανγανε άλλοτε στο χωριό. Η πια οι άνθρωποι, έφραγαν και χόρεψαν. Ξαφνικά όμως, την ώρα που το γλέντι είχε φτάσει στο κατακόρυφό του, σηκώθηκε ο Γιωργής με μια κούπα στο χέρι και γύρισε στο Μέμο.

— Στην ύγεια σου, έδωλεφε! φώναξε. Και στην ύγεια της πιο όμορφης νύφης, που μπήκε ποτέ στο σόι μας.

Πάγαναν για λίγο οι καλεσμένοι, γιατί η πρόσησι έκλεινη που έγκαιμάζε την όμορφη της νύφη την ώρα του κρασιού ήταν, σύμφωνα με τα έθιμα, προσέδλητική. Όλοι έστρεψαν άησυχα το βλέμμα τους και το κάρφωσαν στο Μέμο, που το πρόσωπό του είχε γίνει άσπρο σαν πανάι. Ομως το παλληκάρι συγκράτησε τον έαυτό του κι' αποκρίθηκε:

— Σ' ευχαριστώ, Γιωργή! Κι' έλπιζα να φύγης πάλι γρήγορα για το έξωτερικό...

— Δεν είναι και τόση θία, απάντησε εκείνος. Ίσως μάλιστα να μη φύγω καθόλου. Καλή είναι η ξενιτειά, μα τη θαρρείται κανείς, όταν βρίσκεται μακριά από αγαπημένα πρόσωπα.

Ο Γιωργής τότε και τόκανε. Στρογγυλοκάθησε στο χωριό κι' η μόνη του άπασχόλησι ήταν, οι θραυνοί του περπάτου γύρω απ' τον πύργο του Παπανεσταυράκη. Ήξερε ότι ο Μέμος, μια δδουάδα άκριβώς, μετά το γάμο του, πήγε στην Αθήνα να φορέση τα «χακιά». Η Μαρίνα, λοιπόν, θριστόταν μόνη με τη θεία του. Άλλά ποίος λογάρισε τη γριά αρχόντισσα, με τις παραξενιές της και την άκατανοήτη αυστηρότητά της; Ο Γιωργής ήταν βέβαιος πως η Αθηναία θα καταρίσταν τώρα τη στιγμή που δέχτηκε να παντρευτεί τον εξάδελφό του. Και προσπαθούσε να τη δει και με τη νύφη. Κι' ένα θράδυ το κατάρρωσε. Η Μαρίνα θριστόταν μόνη της στο μεγάλο κήπο του πύργου. Την πήρε είδησι ο Γιωργής, πήδησε από τ' άλγος του και μπήκε στον κήπο. Την πλησίασε άδούροβα και κάθισε σιμά της, στο μαρμαρίνο πεζούλι. Τόν είδε η κοπέλλα και τρώμασε.

— Πώς μπήκες; τον ρώτησε. Από πού ήρθες;

— Έπεσα απ' τον ούρανό! αποκρίθηκε χαμογελώντας το παλληκάρι. Δεν πιστεύω να θυμώσης!

— Όχι, δε θυμώνω, απάντησε σοβαρή η Μαρίνα. Σε παρακαλώ όμως να φύγης. Ξέρεις πώς ο Μέμος λείπει. Κι' η μητέρα θρισκεται στο κρεβάτι.

— Ένας λόγος περισσότερο, για να μείνω κοντά σου! Έκανε εθθμα ο Γιωργής. Σίγουρα θα κοντεύης να θουδωθής, που δεν έχεις να μιλήσης με κάποιον. Δε σε θαρραίνει αυτή η μοναξιά;

— Ο καιρός περνά γρήγορα κι' ο Μέμος θα ξαναγυρίση. Σήμερα μωβρώσε πως θα πάρη άδειά και θάρρη να με δει. Τι άλλο θέλω;

— Δεν είναι άρκετό αυτό, Μαρίνα. Η ζωή δεν είναι μόνο να περιμένει κανείς. Έχει κι' άλλες όμορφιές, που αν δεν τις γνώριση κανείς πεθαίνει τυφλός.

Η κοπέλλα σηκώθηκε.

— Καλύτερα να πεθάνω τυφλή, παρά να γνωρίσω πράγματα, που δεν τα θέλω, αποκρίθηκε Κληνύχτα, Γιωργή! Και όρκίζομαι στο Θεό, να μην πω τίποτε σε κανένα γι' αυτή σου την επίσκεψι. Φτάνει να είναι η τελευταία. Γιατί δε θέλω να θάλω σε μπλεδάδες ούτε το Μέμο, ούτε τη μητέρα του.

— Έκανε να φύγη η νέα, μα πρόλαβε εκείνος και της έκλεισε το πέραςμα.

— Δεν καταλαβαίνω, της είπε. Για ποιούς μπλεδάδες μιλάς;

Η Μαρίνα έδωσε πρόθυμα τον όρκο που της υπαγόρευε η πεθερά της.

Στον καιρό θα λείπη ο Μέμος.

— Η αρχόντισσα την κύτταξε για λίγο σιωπηλή.

— Μόνο για μένα το κάνεις αυτό; τη ρώτησε επί τέλους. Μήπως υπάρχει κι' άλλος λόγος;

— Η Μαρίνα άνασκήωσε τους ώμους της.

— Τι λόγος, μητέρα; Είμαι τόσο ευτυχισμένη κοντά σου, που δε θέλω τίποτ' άλλο.

— Καλά, κόρη μου. Σ' ευχαριστώ...

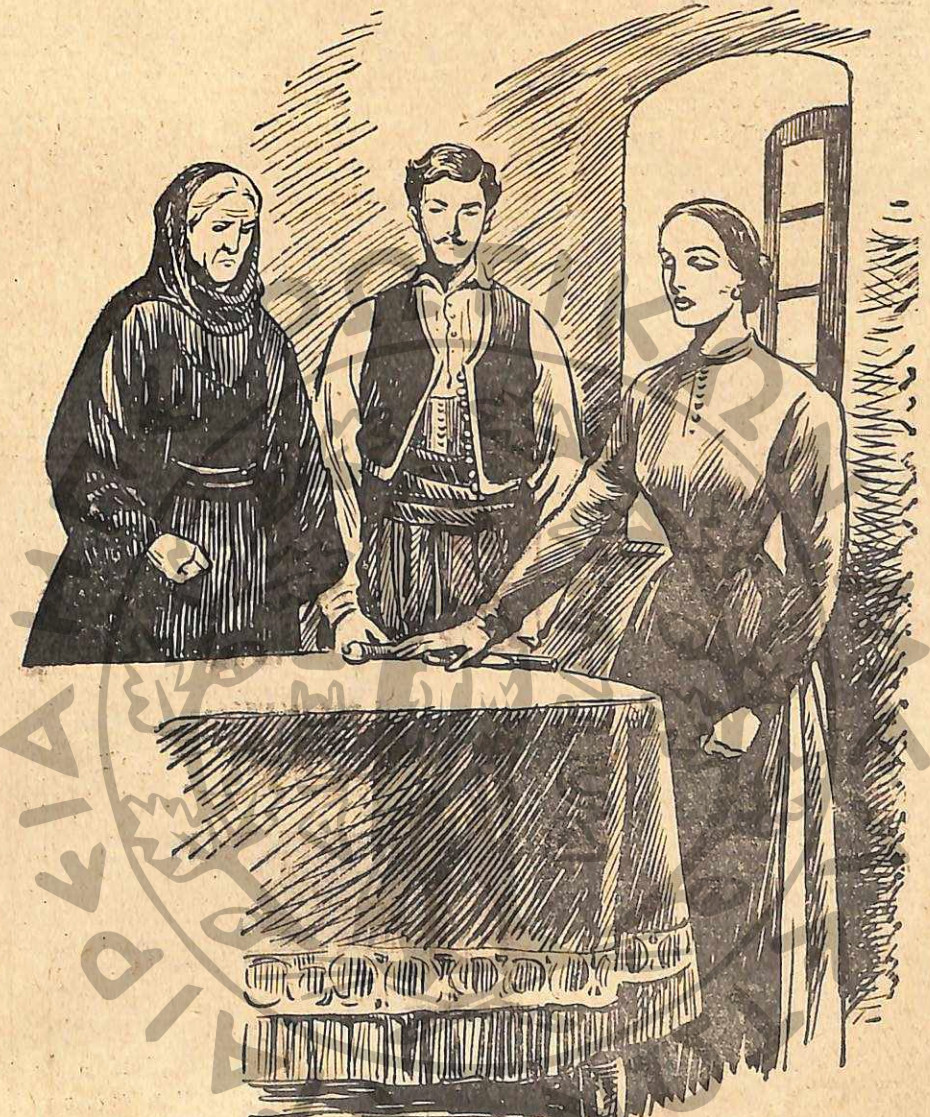
Η ελικρίνεια της Μαρίνας, αντί να την καθυσάση, της έβαλε περισσότερες ύποψιες στο μυαλό. Και μια νύχτα, πετάχτηκε τρουαμένη απ' τον ύπνο της. Της φάνηκε πως άκουσε κάποιον παραένο θόρυβο που έρχόταν απ' το δωμάτιό της νύφης της. Κάνοντας όσο πιο ήσυχά μπορούσε, σηκώθηκε απ' το κρεβάτι και προχώρησε προς την κάμαρά της. Και τότε πάγωσε δάκαρη. Φιλιά, ψιθυρίσματα και γλυκόλογα έφασαν ως στ' αυτιά της. Η αρχόντισσα άκούμπησε σ' έναν τοίχο, για να μην πέση. Η γερροντική καρδιά της, η μικρή της καρδιά, πλημμύρισε από ένα άσθημα μίσους για την ξένη αυτή, που λέρωνε μέσα στο ίδιο του το σπίτι τ' έθιμα του γιού της. Έκλεισε τα μάτια της κι' άρχισε να προσεύχεται από μέσα της. Άποφασιστικά κατόπιν, πήγε στον τοίχο που κρέμονταν τ' άλλα, γέμισε στον πιστόλες κι' άδούροβα πάντα μπήκε στην κάμαρη της νύφης της. Μέσα στο μυσφόρωτο που θασιλεύε εκεί, είδε τη Μαρίνα στην άγκάλια ενός άντρα! Διό άπαναυτί, πιστολιές άκούστηκαν τότε, δυό θογγήτα. Κι' ύστερα όλα σήκασαν πάλι.

Χωρίς να γυρίση να κύτταξε τα πτώματα που άφησε πίσω της, η αρχόντισσα όδγησε απ' τον πύργο και σέρνοντας με δυσκολία τα έθιματά της, πήγε και χτύπησε την πόρτα του παρόδρου.

— Σκότωσα τη νύφη μου και τον άνηψό μου! του είπε. Ξέπλυνά την τιμή του παιδιού μου...

Πήρε αμέσως εκείνος μερικούς άντρες απ' το χωριό και τράβηξαν στον πύργο του Παπανεσταυράκη. Μα όταν μπήκαν στο δωμάτιο που έγινε το φονικό, έμειναν όλοι καρφωμένοι στη θέση τους, από το τραγικό και άπιστευτο θέαμα που άντίκρυσαν: Στο μεγάλο κρεβάτι θριστόταν νεκρή η δυστυχισμένη Μαρίνα. Και δίπλα της, με μια πληγή θανάσιμη στον κρόταφο, άντι του Γιωργή, ο Μέμος! Ο Μέμος, που είχε πάρει λίγες μέρες άδεια απ' το στρατό και γύρισε νύχτα στο χωριό του...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Γιάν Λάβου
Σάντα Νή

ΓΙΑ δεκάτη κατά σειρά χρονιά, οι Γάλλοι δημοσιογράφοι μοίρασαν τα «πορτοκάλια» και τα «λεμόνια» τους. Όπως ασφαλώς θα γνωρίζετε, τα «πορτοκάλια» δίνονται στους ήθοποιους και στο σκηνοθέτη, που φάνηκαν πιο καλοί και ευγενικοί με τους δημοσιογράφους, ενώ τα «λεμόνια» τα παίρνουν εκείνοι που δεν τους δείχνουν καμιά συμπάθεια και αποφεύγουν συστηματικά να τους διευκολύνουν στο έργο τους. «Εφέτος τα «πορτοκάλια» δόθηκαν στην Τζίν Λολομπριτζίντα, στον Ζιλμπέρ Μπενώ και στο σκηνοθέτη Άνρι Βερνέιγ ενώ η Πασκάλ Πετί, που μās έπεσκέφθη προσφάτως, ο κομικός Ντάρυ Κόουλ και

Ο Γκέρτ Φρέμπε, όπως ήταν το 1944 και όπως είναι σήμερα.

Ο σκηνοθέτης των «Εραστών» Λουί Μάλ, πήραν από ένα μεγάλο «λεμόνι»!

* Η Τζά - Τζά Γκαμπόρ, ανήγειρε πώς δεν πρόκειται να παντρευτεί τον πλούσιο επιχειρηματία Χάλ Χαίης. Για να του αποδείξει πως διακοπεί κάθε σχέσι μαζί του, έστειλε πίσω στον αρραβωνιαστικό της το περιήριο δαχτυλίδι με το τεραστιο διαμάντι, που της είχε χαρίσει.

* Η Ειδίσι, που κυκλοφόρησε όταν η Ρόμυ Σινάιντ ερ γύριζε στο Παρίσι το φιλμ «Χορεύοντας» με παρτενάρ τον Άλντριν Ντέλν, δεν ήταν διαφημιστικό τέχνησμα. Η Ρόμυ είχε πράγματι αγαπήσει τότε το νερό Γάλλο καλλιτέχνη και ανήγειρε τώρα επίσημα τους αρραβώνες της μαζί του. Η Ρόμυ έπεσκέφθη τους γονείς του μέλλοντος συζύγου της στο Λουγκάνο και πρόκειται τις ημέρες αυτές να καθοριστή η ημέρα του γάμου τους.

* Κοσμήματα αξίας 200 χιλιάδων δραχμών, έλασαν από το διαμέρισμά της Λωρ ή ν Μπακώλ, που βρίσκεται στο Λονδίνο εδώ και ένα μήνα.

* Στο αεροδρόμιο του Παρισιού, όπου ο σκηνοθέτης Κριστιάν Ζαιν γύριζε σκηνές του φιλμ «Η Μπαμπέτ πηγαίνει στον πόλεμο», συνέβη ένα αεροπορικό ατύχημα, που λίγο έλειψε να στοιχίσει τη ζωή στη Μπριζίτ Μπαρνέτ. «Ενα αεροπλάνο, μέσα στο οποίο βρισκόταν η Μπαρνέτ και ο παρτενάρ της Ζάκ Σαρριέ, ξεκίνησε σε μία στιγμή μπροστά στο τις μηχανές λήψης, με προορισμό την Αγγλία, όπου η αντάρτισσα Μπαμπέτ θα συναντούσε τους ελεύθερους Γάλλους του Ντέ Γκώλ. Στην πραγματικότητα το αεροπλάνο αυτό δε θα απογειωνόταν, αλλά θα σταματούσε λίγο πιο πέρα. Δυστυχώς όμως ο πιλότος του δεν κατάφερε να το σταματήσει εγκαίρως και έπεσε με δύναμι πάνω στον τιμιεντένιο τοίχο, που περιβάλλει το αεροδρόμιο. Το μπροστινό μέρος του αεροπλάνου κατεστράφη, αλλά η Μπαρνέτ κατεβαίνοντας απ' αυτό δήλωσε στους δημοσιογράφους: «Δεν τούμαξα καθόλου!»

* Ο Τισάο Λυ - ο α-

Σύντομες ειδησοϋλες

π λ ι ν, που βρίσκεται στο Λονδίνο αρρώστησε ξαφνικά. Οι γιατροί που τον παρακολουθούν διέγνωσαν γρίπη βαρείας μορφής. Ο περίφημος κομικός αναγκάστηκε να παραιτηθ του ταξιδιού του στην Αμερική, όπου επρόκειτο να προεδρεύσει στην έφετεινή απονομή των «Όσκαρ».

* Η Σιμόν Σινιόρ, που βρίσκεται τώρα μαζί με το σύζυγό της Υό Μοντάν στο Ισραήλ, όπου ο τελευταίος δίνει μία σειρά ρεσιτάλ, πληροφορήθηκε εκεί πως οι Άγγλοι της απένεμαν το βραβείο της καλύτερης ήθοποιού για το 1958, για την έρμηνεία της στο φιλμ «Δωμάτιο στη σοφίτα».

* Στην πρεμιέρα του φιλμ του σκηνοθέτη Τζωρτζ Στήλενς «Το ημερολόγιο της Άννας Φράνκ» παρευρέθησαν μεταξύ άλλων η Μαρλέν Ντρεϊφίλ, η Χάρολντ Μπελάφοντ, η Γκλόρια Σεάινσον και ο Ντόυγκλας Φάιρμπαίνε (γιός). Το κοινό επεφύλαξε ένθουσιώδη υποδοχή στο έργο και οι κριτικοί έγραψαν τα πιο κολακευτικά σχόλια για την πρωταγωνίστρια του Μίλλλυ Πέρεκινς.

* Το σκίτσο της Λέσλυ Κάρν, που δημοσιεύουμε, το ένεπνευσε στον σκιτσογράφο μας ένας Γερμανός δημοσιογράφος, που χαρακτηρίζει τη διάσημη Γαλλίδα ήθοποιό και χορεύτρια ως «την πιο θελκτική μαϊμούδια της θόδνης».

* Η Γαλλίδα ήθοποιός Κορίν Κάλβέ, που είναι από χρόνια μονίμως εγκατεστημένη στο Χόλλυγουντ, αποφάσισε να χωρίσει «δοκιμαστικά» τον άντρα της Τζέφ Στόν. Οι δικηγόροι τους δήλωσαν πως πήραν την απόφασι αυτή επειδή η εργασία τους τους ανηγκάει να ζουν διαρκώς χωριστά. Η Κορίν, με τα σκάνδαλα της οποίας ασχολήθηκε κατ'επανάληψη το περιοδικό «Κονφιντενσιάλ» παντρεύτηκε τον Τζέφ Στόν το 1955 και έχει αποκτήσει μαζί του ένα παιδί.

* Το βρετανικό υπουργείο της Αεροπορίας, που κάνει από καιρό πόλεμο κατά των γλάρων, οι οποίοι έχουν γίνει σοβαρός κίνδυνος για τα αεροπλάνα στις περιοχές των αεροδρομίων, ανάκα-

λυψε ένα αποτελεσματικό όπλο για να διαλύει αμέσως τα σμήνη των ενοχλητικών πτηνών: τη φωνή του «Ελ βίς Πρίσλεϋ». Τόσο στα αεροδρόμια της Αγγλίας όσο και της Ολλανδίας, σμήνη γλάρων συγκεντρώνονται για να ζεσταθούν απ' τα θερμά κύματα αέρος που παράγουν τα αεριωθούμενα αεροπλάνα. Οι σειρήνες συναγερμού και άλλα μέσα, που χρησιμοποιήθηκαν, δεν απομάκρυναν παρά προσωρινά τους γλάρους, ενώ ένα τραγουδι ροκ - εντ - ρολ του Πρίσλεϋ που μετεδόθη δυνατά από τα μεγάφωνα ενός αεροδρομίου σκόπισε τον πανικό στα πουλιά, που έκαναν 24 ολόκληρες ώρες να επανεμφανιστούν. Έτσι ύστερα από την τυχαία αυτή ανακάλυψι, όλα τα αεροδρόμια της Αγγλίας μεταδίδουν κάθε πρωί απ' όλα τα μεγάφωνα τους και με μεγάλη ένταση, ένα δίσκο του «Ελβίς Πρίσλεϋ».

* Η Ντέμπυ Ρέονο λντς φαίνεται πως βρήκε στην Ισπανία την παρηγοριά, που της χρειαζόταν ύστερα από την απώλεια του αγαπημένου της Έντν Φίσερ. Στη Μαδρίτη, όπου βρίσκεται από ημερών, η Ντέμπυ, γευματίζει κάθε βράδυ με τον διάσημο Ισπανό καλλιτέχνη Γκουστάβο Ρόγιο. Ο Ρόγιο, που θεωρείται ο υπ' αρ. 1 γόης του Ισπανικού κινηματογράφου, είναι εκείνος που ισχυρίστηκε πως η Μπριζίτ Μπαρνέτ ήταν τρελά ερωτευμένη μαζί του, τον καίει ερωτευμένη μαζί του, τον καίει που η Β.Β. γύριζε στη Σεβίλλη το φιλμ «Ξεκίνησε 17 χρόνων». Στους δημοσιογράφους, που την κατέκλυσαν αμέσως με ερωτήσεις η Ντέμπυ απάντησε:

Δε μπορεί να ζή κανείς διαρκώς με τη σκέψη του παρελθόντος. Ο Γκουστάβο Ρόγιο είναι πολύ συμπαθητικός.

* Τα φιλμ της Έλιζαμπετ Τάιηλορ άνηγορεύθησαν στην Αίγυπτο επειδή η στάρ άγδρας τελευταία όμολογεί ενός κρατικού δανείου του Ισραήλ, συνολικής αξίας 4 εκατομμυρίων δραχμών.

* Ο Ρόμπερτ Τάιηλορ άβλωσε με τηλεφώνημά του από την έταιρεία, της οποίας το αεροπλάνο θα τον μεταφέρει από το Ναϊρόμπι στο Λονδίνο.

Η Λέσλυ Καρν.

Γκέρτ Φρέμπε, που γύρισε στην Ελλάδα το φιλμ «Ο Χριστός ξανασταυρώνεται» και τον όποιον είδαμε τελευταία και το φιλμ «Ροζμορί η μεγάλη άμστωλη» απέκλειψε πως το 1944 δε ζυγίζε ούτε τα μισά κιλά απ' όσα ζυγίζει σήμερα.

* Η Μπέττυ Νταϊέις άπεσέρθη στη νήσο Μαδέρα, όπου σκοπεύει να παραμείνει μέχρις ότου τελειώσει τη συνγραφή των άπομνημονευμάτων της.

* Η Κίμ Νόδερκ θα βρίσκεται στην Ιταλία κατά τα τέλη Απριλίου. Οι Ιταλοί δημοσιογράφοι την άποκαλούν «Μόνα Λίζα της θόδνης» γιατί βρίσκουν πως το χαμόγελό της μοιάζει πολύ με το χαμόγελο της Τζοκόντας. Κατά την παραμονή της στο Μιλάνο, η Κίμ θα παζάρη στο άτελιέ ενός διασημού ζωγράφου για μία νέα σύγχρονη Τζοκόντα.

* Ενώ ο Μπόμπ Χόπ βρισκόταν υπό παρακολούθησι στο νοσοκομείο της Νέας Υόρκης, πέντε θαυμαστές του παρουσιάστηκαν στο διευθυντή και του δήλωσαν πως θέτουν το ένα τους μάτι στη διάθεσι του διασημού κομικού. Ο καθγηγητής Άλγκερν Ρήζ όμως τους πληροφορόσε πως ο Μπόμπ δε θα χρειαζόταν την ευγενική προσφορά τους, γιατί το μάτι του θα γίνη καλά με την άπλη ύποδολή σε μία συστηματική θεραπεία.

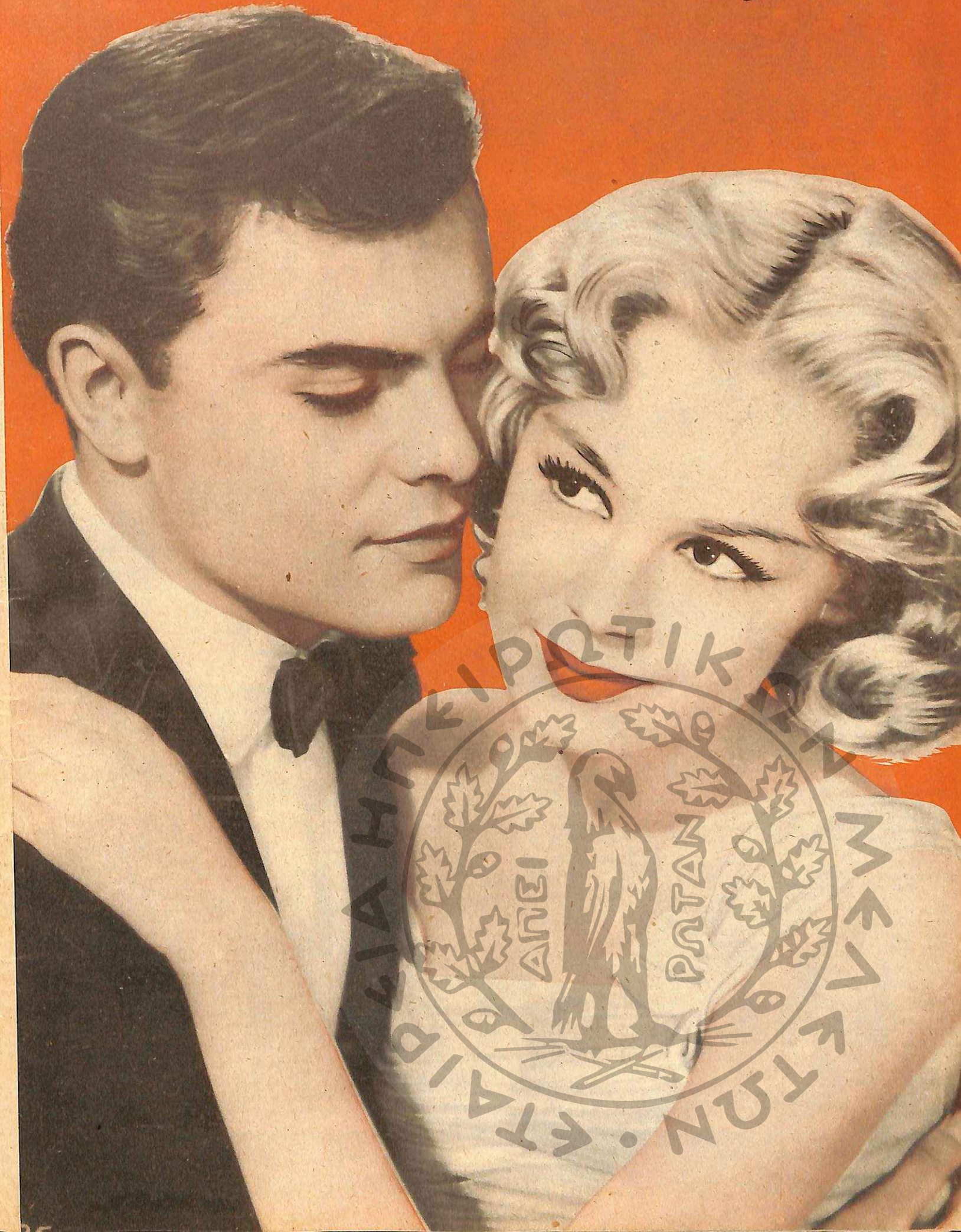
* Τη στιγμή που θα διαβάζετε τις γραμμές αυτές, η πρώην σύζυγος του Τζήν Κέλλυ, Μπέτσο Μπλάιρ θα είναι κατά πάσαν πιθανότητα σύζυγος του Γάλλου ήθοποιού Ροζέ Πιγώ. Η στάρ, την όποιαν είδαμε σε πολλά αμερικανικά φιλμ, μεταξύ των όποιων και το περίφημο «Μάρτυ», θα έγκατασταθή μονίμως στη Γαλλία μαζί με το νέο της σύζυγο.

* Οι φοιτητάι του Πανεπιστημίου Χάρβαρντ άπένεμαν στον Κέρκ Ντάγκλας για το ρόλο του στους «Βίκινγκς» και στη Ρίτα Χάιγγουορθ για το ρόλο της στα «Χωριστά τραπέζια» τα «Όσκαρ για τις χειρότερες έρμηνείες της χρονιάς».

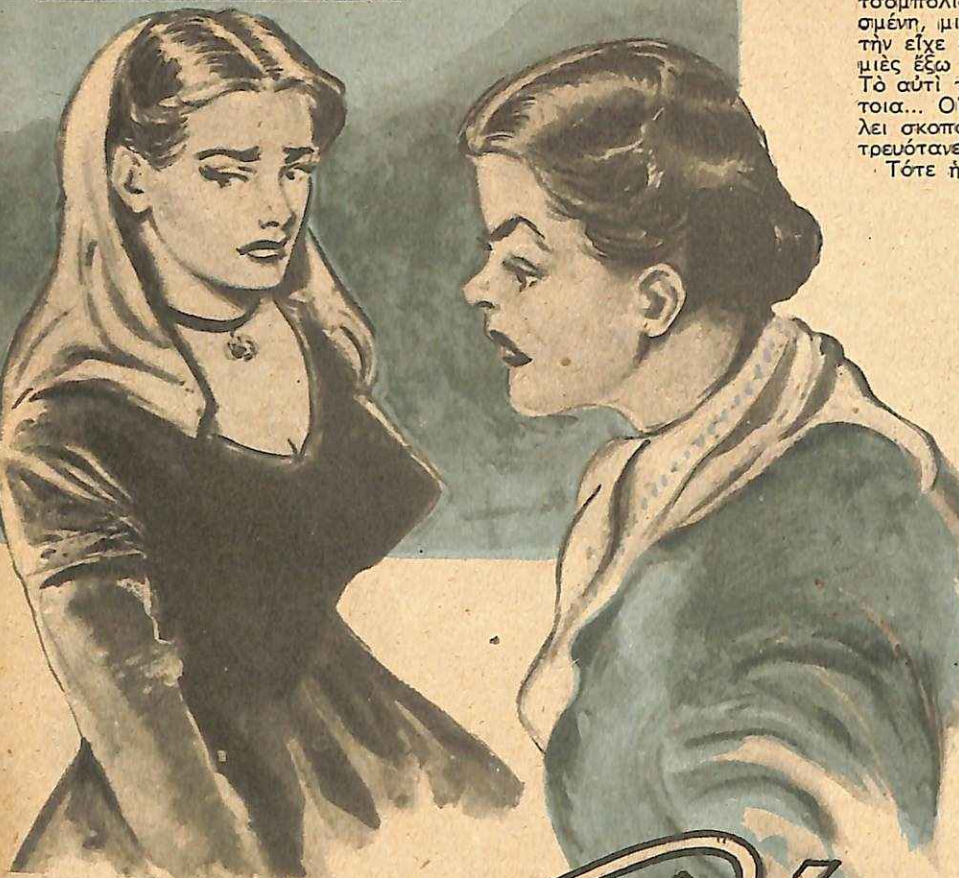
ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

— Που πās, Λεωνίδα; Πρωταπριλιατικο άστειό ήτανι ότι ήθε ή μαμά από την Πάτρα!... (Του Άρχελαου)

Η μητριά δεν είχε μάτια να
δω την Ανθούλα...

Καλά

ΜΗΤΡΥΙΑ

ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ ΣΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ

χωριό δλα μεγαλώνουν από την κακία κι' από το κουτοπολιό. Έτσι, σέ λίγο ή Ανθούλα ήτανε μιά δυσφημισμένη, μιά κοπέλλα με λεκέδες στην υπόληψή της: 'Ο ένας την είχε δλ με τον έναν, ο άλλος με τον άλλον, στίς ερημιές έξω από το χωριό, τὰ βράδυα. Περίεργο πρᾶμα όμως: Τό αὐτί τοῦ Δημήτρη δὲ φαινότανε νὰ ἰδρώνη ἀπὸ κάτι τέτοια... Οἱ διαδόσεις τὸν ἀφίναν ἀδιάφορο: Αὐτὸς εἶχε βάλει σκοπό τοῦ νὰ παντρευτῇ τὴν 'Ανθούλα... Ὅα τὴν παντρεύτανε!

Τότε ἡ μητριά ἀποφάσισε νὰ δράσῃ κατ' εὐθείαν, μιά καὶ εἶδε ὅτι τὰ πλάγια μέσα δὲν πιάνανε... Πῆγε καὶ βρῆκε τὸν πατέρα τοῦ Δημήτρη καὶ τοῦ εἶπε μὲ ὕφος γεμάτο ὑποκριτική συμπάθεια:

— Ἀκου κύριε ἔφορε... Ἐγὼ σὲ συμπαθῶ, συμπαθῶ καὶ τὸ γυιό σου καὶ δὲ θέλω νὰ κακοπέσῃ... Μάνα εἶμαι κι' ἐγὼ, δὲ θέλω ὁ γυιός μου νὰ πάρῃ μιά... τέτοια γυναίκα...

— Τέτοια γυναίκα;... μωρμούρισε ὁ πατέρας τοῦ Δημήτρη.

— Ναὶ σὰν τὴν προκομμένη τὴν προγονή μου...

— Τί ξέρεις γι' αὐτή;...
— Ὅσα ξέρει ὁ κόσμος ὅλος... Ἀκου τα κι' ἐσύ... Γιατί εἶσαι ὑπάλληλος τοῦ Κράτους καὶ τὸ ὄνομά σου εἶναι τιμημένο... Δὲν κάνει νὰ λερωθῇ μ' ἓναν τέτοιο γάμο...

Ἐκατσε καὶ τοῦ εἶπε ἓνα πλῆθος ἀπὸ κακοήθειες... Τὶς ἀκούσε ὁ Καλίνης, κι' ἀγρίεψε! Τέτοια γυναίκα, λοιπόν, θὰ ἐπαιρνε ὁ γυιός σου;... Γύρισε στὸ σπίτι τοῦ καὶ τοῦ τὸ ξέκοψε:

— Ἀν τὴν πάρης, δὲν εἶσαι πιά γυιός μου!

— Γιατί, πατέρα;... ρώτησε ἥσυχά ὁ Δημήτρης.

— Γιατί...—τὸ καὶ τό...

Ἐκατσε καὶ τοῦ ξανάπε ὅτι εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὴ Μαριέττα. Ὁ Δημήτρης τὸν ἀφίσε νὰ μιλήσῃ. Κι' ὕστερα ἀποκρίθηκε χωρὶς θυμό, μὲ βεβαιότητα:

— Ψέματα, πατέρα... Ὅλα εἶναι ψέματα...

— Καὶ γιατί τὰ λένε ὅλοι;...

— Δὲν τὰ λένε ὅλοι; πατέρα; τὰ λέει αὐτή, ἡ κακιά μητριά...

— Γιατί; Για ποῖο λόγο;

— Γιατί μισεῖ τὴν 'Ανθούλα... Αὐτὴ ἔχει γεμίσει ὅλο τὸ χωριό μὲ φανταστικές βρωμιές...

— Ἡ 'Ανθούλα όμως εἶναι ἀθώα—καὶ θὰ τὴν πάρω!

— Χωρὶς τὴ θέλησί μου;

— Μὲ τὴν εὐλογία σου,

πατέρα...

— Κι' ἂν δὲ στὴ δώσω;

— Τότε... θὰ παντρευτῶ καὶ θὰ φύγω μακριά...

Ἐτσι κι' ἔγινε: Μιά νύχτα ἀνοιξιότικη ἡ 'Ανθούλα πῆγε καὶ βρῆκε τὸν Δημήτρη σὲ μιά ἐρημιά, ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό. Αὐτὸς εἶχε μαζί του λίγα λεφτά ποῦ τοῦ εἶχε δώσει ἡ μητέρα του, ποῦ τὸν λάτρευε. Κι' ἓνα γράμμα γιὰ τὸν ἀδελφὸ της—τὸ θεῖο τοῦ νέου—ποῦ ἦτανε πλούσιος κι' ἀκλήρος, μεγαλοκτηματίας σὲ ἓνα νησί:

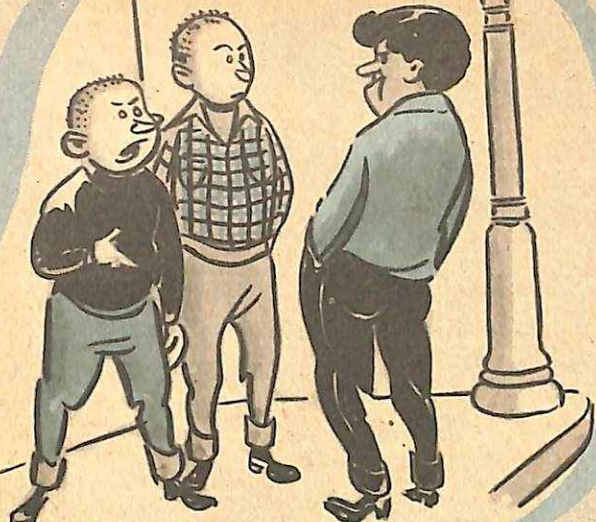
«Ἀδερφέ μου,
Ὁ μοναχογιός μου ὁ Δημήτρης ἀγαπάει τὸ πιδ καλὸ κορίτσι τοῦ κόσμου καὶ θέλει νὰ τὸ παντρευτῇ. Πέσαν όμως διαβολές καὶ τὸ πρᾶμα εἶναι δύσκολο ἐδῶ. Δέξου τοὺς ἐσύ, ἀγκάλιασέ τοὺς. Ὁ Δημήτρης μου ἂν γίνῃ γυιός σου κι' ἡ 'Ανθούλα κόρη σου...»
Μὲ τὸ λεωφορεῖο τὸ ζευγάρι ταξίδεψε στὴν 'Αθήνα' κι' ἀπὸ τὸν Πειραιά πῆρε τὸ καράβι γιὰ τὸ νησί. Ὁ ἀδερφὸς τῆς Καλίναινας δέχτηκε μὲ καλωσύνη καὶ ἀγάπη τὰ δυὸ ἐρωτευμένα παιδιά. Τὰ παντρεψε σὲ ἓνα γραφικὸ ἐρημοκλήσι καὶ τοὺς ἔδωσε τὸ πιδ ὁμορφὸ δωμάτιο τοῦ ἀρχοντικοῦ του.

— Καθίστε ἐδῶ, τοὺς εἶπε, ὥσπου νὰ τοῦ περάσῃ τοῦ στενοκέφαλου τοῦ γαμπροῦ μου. Καὶ θὰ τοῦ περάσῃ πιδ εὐκόλα, ἀν τοῦ σκαώσετε κανένα ἐγγονάκι!...

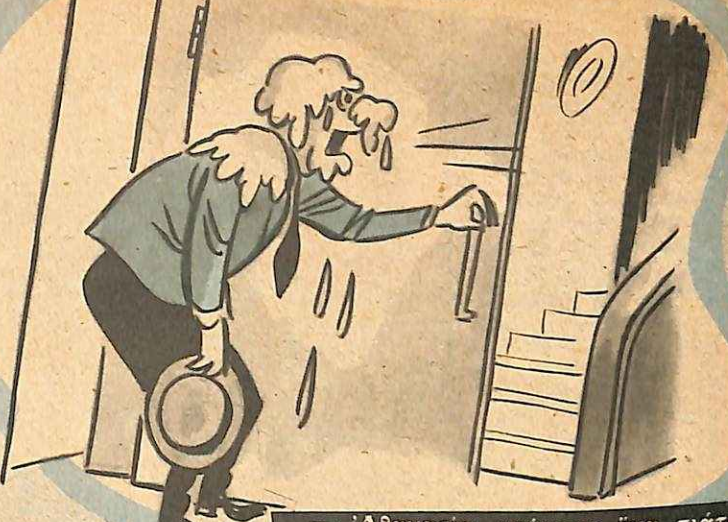
Τοῦ τὸ σκαρώσανε, σὲ λίγους μῆνες. Τὸ ἔμαθε ὁ Καλίνης, καὶ δὲ μπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἄλλο κακία. Πῆγε, λοιπόν, σὲ νησί τοῦ κουνιάδου του, ἐσφίξε τὸ ἐγγονάκι τοῦ στὴν ἀγκαλιά του καὶ ξέχασε τὶς διαβολές...

Κι' ἔτσι, ἡ κακιά μητριά νικήθηκε ἀπὸ τὸν ἔρωτα!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

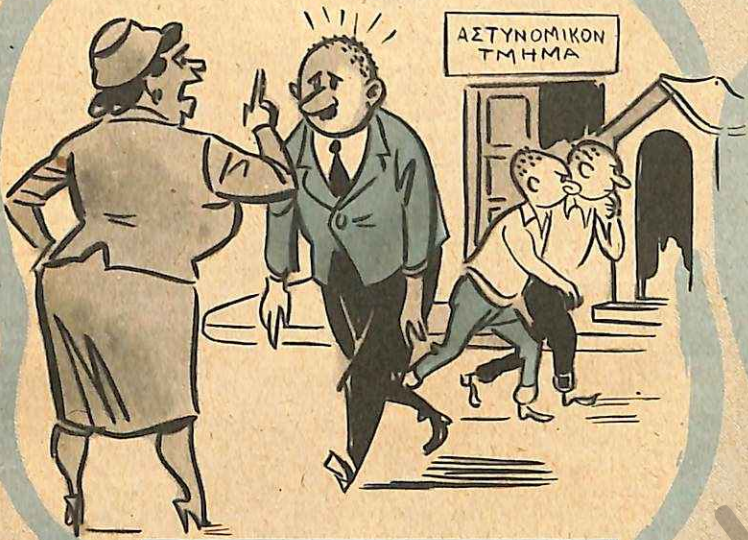
— Δύσκολοι καιροί. φίλε μου. Πᾶς κάπου νὰ διασκεδάσῃς λιγάκι καὶ σεῦ στοιχίζει... τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς σου!...

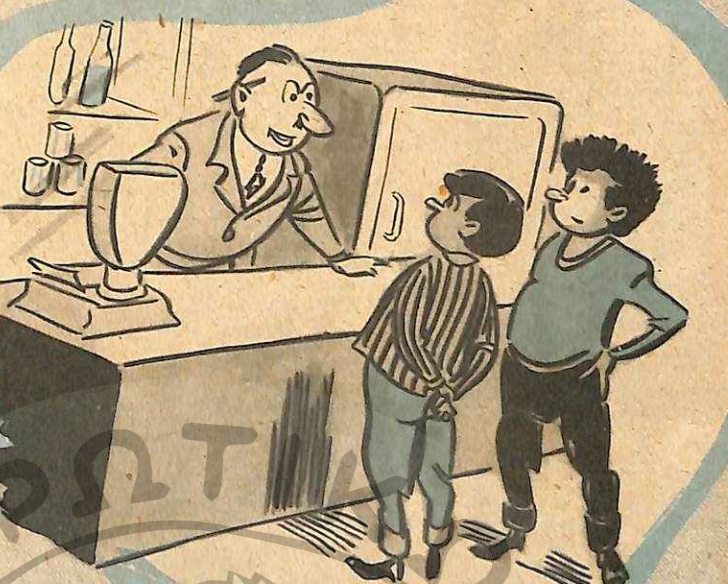
— Ἀθανασία, νηήνερα ἓνα πιάτο. Σούφερα ἓνα νιαουρτί, μούρλια!...

Τέντε-μπρούς

ΤΟΥ Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

— Καλά νὰ πάθης, προκομμένε! Ἀφοῦ ἤξερες ὅτι νυοίευνε τὰ παλιό-παιδα καὶ πειράζουν τὶς γυναῖκες, τί πῆγαινες ἀπὸ πίσω τοὺς;...

— Δυὸ ἐνάδες νιαουρτί εἶπατε; Νὰ μοῦ φέρετε πρῶτα συνταγὴ νιατροῦ!

— Χωρὶς λεφτά;
— Βεβαίως, χωρὶς λεφτά!...

— Ἡ λαίμαρξί σου, βρε Λάκη, δὲν ἔχει ὄρια! Ἀφοῦ ξέρεις πὺς τὸ νιαουρτί προσωρίζεται γιὰ δουλειά!...

ΠΟΣΟ ὑπόφερε στὸ ἀγαπημένο της πατρικὸ σπίτι ἡ 'Ανθούλα! Ἀπὸ τὴ μέρα ποῦχε πεθάνει ἡ μητέρα της, ἡ ζωὴ τῆς μικρῆς εἶχε ἀλλάξει ριζικά—καὶ στὸ χειρότερο: Ὁ πατέρας της, ὁ Βλάσης ὁ Μπαρνής, εἶχε ἀποφασίσει νὰ ξαναπαντρευτῇ... Δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ μένουνε χωρὶς γυναίκα: Τὸ ὑποστατικὸ του, τὰ ζωντανά του, ὁ ἑαυτός του, ὅλοι κι' ὅλα θέλανε μιά καινούργια νοικοκυρά στὴ θέσι αὐτῆς ποῦχε χαθῇ... Μιά τέτοια βρῆκε ὁ Βλάσης στὸ πρόσωπο τῆς Μαριέττας τοῦ Γαρμῆ. Ἦταν ὁμορφὴ, πλούσια νοικοκυρά. Εἶχε ὅλα τὰ προσόντα, δηλαδή, γιὰ νὰ σταθῇ στὸ πλάϊ τοῦ τιμημένου ἀρχοντα.

Γίνηκαν οἱ γάμοι μολὶς συμπληρώθηκε ὁ καιρὸς μετὰ τὸ θάνατο τῆς πρώτης γυναίκας τοῦ Μπαρνή. Κι' ἔτσι ἡ 'Ανθούλα ἀπάκτησε μητριά... Στὴν ἀρχὴ δὲν ἐδείξε ἡ καινούργια αὐτῇ νοικοκυρά κανένα μῖσος γιὰ τὴ κόρη τοῦ ἀντρα της. Ὅταν όμως γεννήθηκε τὸ πρῶτο παιδί ἀπὸ τὴν καινούργια ἔνοση, τὰ πράγματα φανήκανε: Ἡ μητριά δὲν εἶχε μάτια νὰ δῇ τὴν 'Ανθούλα, ποῦ ὅλο τῆς ἔφταιγε! Κάθε στραβὸ καρβέλι, ἡ 'Ανθούλα τόκανε... Καί, τὸ χειρότερο, ἡ κακιά γυναίκα ἀρχισε νὰ διαβάλλῃ τὸ φτωχὸ κορίτσι στὸν πατέρα του: «Αὐτὸ τόκανε ἡ 'Ανθούλα!» τοῦλεγε. Κι' ὁ Βλάσης, ἀδιάφορος καὶ ψυχρὸς, δὲν καθότανε νὰ πονοκεφαλιάσῃ γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ, ἀν αὐτὰ ποῦ τοῦλεγε ἡ γυναίκα του ἦταν ἀλήθεια ἢ ψέμματα, κι' ἂν ἡ 'Ανθούλα ἦταν ἀθώα ἢ ἐνοχ...

Πόσο πονοῦσε τὸ φτωχὸ κορίτσι ὅταν ἔβλεπε τὸν ἀγαπημένο πατέρα του νὰ δηλητηριάζεται σιγά-σιγά, μέρα μὲ τὴ μέρα, ἀπὸ τὶς διαβολές τῆς κακίας αὐτῆς γυναίκας, ποῦχε μπη μέσα στὸ σπίτι τοὺς κι' εἶχε πάρει γεμάτη ἀνάιδια τὴ θέσι τῆς ἀγαπημένης μονούλας ποῦχε πεθάνει!... Καί, σιγά-σιγά, οἱ ἐκδηλώσεις τῆς μητριάς γίνανε πιδ σκληρές: Τὰ πικρά λόγια τὰ διαδέχτηκε τὸ ἔλλο! Ἡ 'Ανθούλα πονοῦσε ἀνυπόφορα σὲ κάθε γτύπημα! Κι' ὄχι μόνο σωματικὰ: Ψυχικὰ πονοῦσε πιδ πολὺ! «Ἐκλαίγε μοναχὴ της, τὶς νύχτες στὴ μικρὴ καμαρούλα της, καὶ παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ τὴν πάρῃ κοντὰ στὴν μητέρα της γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ βάσανα κι' ἀπὸ τὶς ταπεινώσεις.

Νὰ ποῦ μιά μέρα ὅμως ἀνέτειλε μπροστά της ἡ ἐλπίδα: Τὴν ἐκπροσωποῦσε ἓνα καλὸ καὶ τίμιο παλληκάρι, ὁ Δημήτρης ὁ Καλίνης, ὁ γυιὸς τοῦ ἔφορου τοῦ χωριοῦ, ποῦ τὴν ἀγάπησε καὶ τὴ ζήτησε γυναίκα του. Ἀδιάφορος ὁ πατέρας τῆς 'Ανθούλας εἶπε τὸ «ναί». Ἦτανε μιά εὐκαιρία νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τοὺς καυγάδες κι' ἀπὸ τὶς γκρίνιες ποῦχε κάθε μέρα στὸ σπίτι του, ἀνάμεσα στὴν καινούργια γυναίκα του καὶ τὴν παλιὰ κόρη του...

Ἡ μητριά όμως δὲν εἶδε μὲ καλὸ μάτι τὴν ἀποκατάστασι τῆς 'Ανθούλας: Βέβαια, ἤθελε νὰ τὴ διώξῃ ἀπὸ τὸ σπίτι, ὄχι όμως γιὰ νὰ τὴν κάνῃ εὐτυχισμένη... Καὶ ἀποφάσισε νὰ δηλητηριάσῃ τὸν ἔρωτα τοῦ Δημήτρη μὲ δυσπιστία γιὰ τὴν κοπέλλα ποῦ ὀνειρευότανε νὰ κάνῃ γυναίκα του... Ἀρχισε νὰ διαδίδῃ, λοιπόν, ὅτι ἡ 'Ανθούλα ἦτανε ἐλαφρόμυαλη, ὅτι εἶχε φίλους... Στὸ

Σ'Ε λίγο, οί ὄμοι σας δὲ θὰ ἀποτε-
λῶν μυστικό γιὰ
κανένα. Ὅπως κά-
νουν καὶ κάθε καλοκαί-
ρι, θὰ τοὺς δεῖξετε καὶ
πάλι. Ἀλλ' εἶναι τόσο
ὁμοιοί, πὺλ νὰ μὴ φο-
βώσαστε τὰ ἀδιάκριτα
θλέμματα πὺλ θὰ σπρι-
χθοὺν πάνω τους;

Ἐνα ἀπὸ τὰ πρῶτα
πράγματα, πὺλ πρέπει
νὰ κάνετε, ὅταν ἡ φύς
δὲ σας προίκει με ὠ-
ραῖους ὤμους, εἶναι νὰ
κοιμώσαστε χωρὶς μαξι-
λάρι, πάνω σ' ἕνα σκλη-
ρὸ στρώμα.

Ἄν οἱ ὠμοπλάτες
σας πετάγωνται πρὸς
τὰ ἔξω, αὐτὸ ὀφείλεται,

δίχως ἀμφιβολία, στὸ ὅτι τὸ στή-
θος σας εἶναι θαυλωμένο. Αὐτὸς
οἱ δυὸ δυσμορφίες συμβαδίζουν συ-
νήθως. Γιὰ νὰ τὶς θεραπεύσετε,
πρέπει νὰ μάθετε ν' ἀναπνέετε θα-
θεία καὶ νὰ γεμίζετε μὲ ἀέρα τὸ
στήθος σας. Τὸ καλοκαίρι μπορεῖ-
τε νὰ κάνετε κωπηλασία, πὺλ θὰ
ἀναπτύξῃ ἀρμονικὰ ὅλο σας τὸ σῶ-
μα καὶ εἰδικότερα τὸ στήθος καὶ
τοὺς ὤμους σας.

Μιά ἀσκήσι πὺλ θὰ σὰς ὠφελή-
σῃ πολὺ εἶναι τὸ νὰ σερνώσαστε
κάθε μέρα ἐπὶ μερικὰ λεπτά με τὴ
ράχη. Πρόκειται γιὰ ἕνα μασάζ,
πὺλ εἶναι εὐκόλο καὶ ἀποτελεσμα-
τικό.

Μὴν ξεχνᾶτε, ἐξ ἄλλου, τὴν
κλασσικὴ ἀσκήσι, πὺλ ἀφορᾷ κυ-
ρίως τὸ λαιμὸ καὶ πὺλ συνίσταται

στὸ νὰ περπατᾶτε με
μερικὰ βιβλία (θάροισ
τὸ πολὺ ἐνὸς κιλοῦ) στὸ
κεφάλι. Ἡ ἀσκήσι αὐτὴ
θὰ κάμῃ καλὸ ἐπίσης
καὶ στοὺς ὤμους σας,
γιατὶ θὰ σὰς συνηθίσῃ
νὰ τοὺς κρατᾶτε σὲ ἰ-
σορροπία, μεταξὺ τοῦς,
χωρὶς νὰ τοὺς ἀνεβοκα-
τεβάξετε. Νὰ πὺς πρέ-
πει νὰ κάνετε αὐτὴ τὴν
ἀσκήσι: Ἀφοῦ θάλετε
τὰ βιβλία στὸ κεφάλι,
θὰ σταυρώσετε στὴν
ράχη τὰ χέρια σας, στὸ ὠ-
ψος τῶν ἰσχυίων. Τὸ ἀ-
ριστερὸ πόδι ἐμπρός,
τὸ δεξιὸ πίσω. Θὰ ἀνα-
σηκωθῆτε στὴ μύτη τοῦ
δεξιοῦ ποδιοῦ καὶ κα-
τόπιν με μιά κίνησι τῶν
ἰσχυίων (προσέξτε, ὅχι τῆς κνήμης!) θὰ τὸ φέρετε μπροστὰ,
λυγίζοντας μάλιστα τὸ γόνατο. Θ' ἀκουμπήσετε τὸ πόδι μ' ὁ-
κλήρὸ τὸ πέλμα στὸ ἔδαφος. Θὰ προχωρήσετε κατόπιν τὸ
ἀριστερὸ πόδι.

Μιά παραλλαγὴ αὐτῆς τῆς ἀσκῆσεως συνίσταται στὸ νὰ
περπατᾶτε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, χωρὶς ν' ἀκουμπᾶτε τὸ
πέλμα στὸ ἔδαφος.

Στὴν περίπτωσι αὐτῇ, δὲ θὰ λυγίσετε τὰ γόνατα. Ἡ κοι-
λιά πρὸς τὰ μέσα. Θὰ δώσετε στὴν περιφέρειά σας μιά κί-
νησι πρὸς τὰ πίσω. Ἡ ράχη ὀλοίσια.

Συνηθίζοντας νὰ περπατᾶτε μ' ἕνα βιβλίο στὸ κεφάλι, θὰ
διορθώσετε τὸ ἐλαφρὸ ξεγύφισμα, πὺλ παρατηρεῖται στὶς
περισσότερες γυναῖκες. Γιὰ νὰ ἔχετε ὠραῖο θάδιμα, πρέ-
πει οἱ γοφοί σας νὰ μὴ τινάζωνται οὔτε πρὸς τὰ πίσω οὔτε
πρὸς τὰ πλάγια.

Καὶ τώρα νὰ μερικές ἄλλες ἀσκήσεις, πὺλ θὰ σὰς ὠφελή-

ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΕΤΕ

ἁγραίους ὤμους

Πὺς θὰ διορθώσετε τὶς ἀτέλειές τους

σουν πολὺ καὶ θὰ διορθώσουν τὶς τυχόν ἀτέλειες τῶν ὠ-
μων σας:

Ἀσκήσι 1η

Στηρίζετε τὸ σῶμα σας στὸν τοῖχο. Οἱ ὄμοι, οἱ κνήμες, ἡ
περιφέρειά καὶ ἡ ράχη πρέπει νὰ βρίσκονται σὲ ἀπόλυτη σχε-
δὸν ἐπαφὴ μ' αὐτόν. Ἀνασηκώστε ἐλαφρὰ τὰ χέρια καὶ ἀ-
ναπνεύστε με τὸ στήθος. Θὰ θγάλετε τὸν ἀέρα κατεβαίνον-
τας τὰ χέρια. Αὐτὴ τὴν ἀσκήσι θὰ τὴν κάμετε 10 φορές στὴ
σειρά.

Ἀσκήσι 2η

Ὅρθια. Τὰ χέρια τεντωμένα πρὸς τὰ πίσω. Πρόκυψι. Θὰ
φέρετε τὸ κορμὶ σας σὲ ὀριζοντία θέσι, χωρὶς νὰ μετακινή-
σετε τὶς κνήμες. Δὲν πρέπει νὰ καμπουριάσετε τὴ ράχη. Φέ-
ρτε τὰ χέρια σας ὅσο πὺς ψηλὰ μπορεῖτε (πρὸς τὰ πίσω). Θὰ
κάμετε αὐτὴ τὴν ἀσκήσι 5 φορές.

Ἀσκήσι 3η

Μέτωπο πρὸς τὸν τοῖχο, σὲ ἀπόστασι 40 ἑκατοστῶν ἀπ'
αὐτόν. Ἀκουμπήστε στὸν τοῖχο τὶς παλάμες τῶν χειρῶν, λί-
γο πὺς πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι. Πλησιάζετε ἀργὰ τὸ κορμὶ σας,
σὲ τρόπο πὺλ νὰ ἐγγίσετε τὸν τοῖχο με τὸ στήθος σας. Θὰ
κάμετε αὐτὴ τὴν ἀσκήσι 5 φορές.

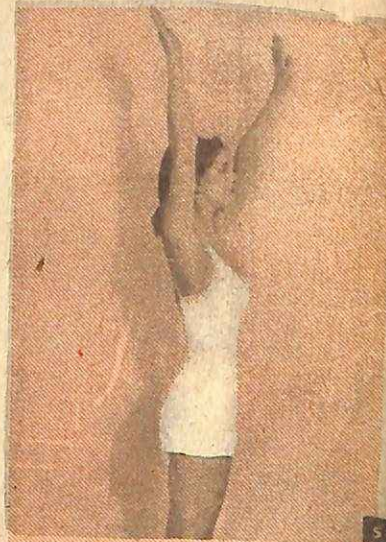
Ἀσκήσι 4η

Στηριχθῆτε στὰ γόνατα. Τὰ χέρια σταυρωμένα πρὸς τὰ
πίσω. Κλίνετε τὸ κορμὶ πρὸς τὰ ἐμπρός. Θὰ συνοδεύσετε
αὐτὴ τὴν κίνησι με μιά κλίσι τῶν μηρῶν πρὸς τὰ κάτω. Τεν-
τώστε ὅσο μπορεῖτε περισσότερο τὰ χέρια σας πρὸς τὰ πίσω
καὶ ἀνασηκώστε τὸ κεφάλι. Δὲν πρέπει νὰ λυγίσετε τὴ ράχη,
οὔτε νὰ γουδιάσετε τὰ ἰσχία. Θὰ κάμετε αὐτὴ τὴν ἀσκήσι
10 φορές.

Ἀσκήσι 5η

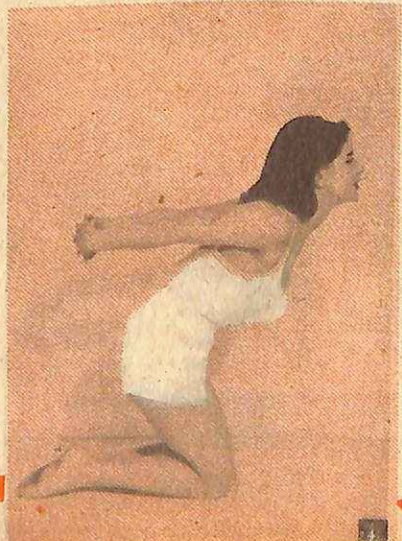
Ὅρθια. Τὰ χέρια πρὸς τὰ πά-
νω. Θὰ τεντώσετε τὸ ἀριστερὸ χέ-
ρι πρὸς τὰ ἐμπρός καὶ τὸ δεξιὸ
πρὸς τὰ πίσω, ἔπειτα τὸ ἀριστε-
ρὸ πρὸς τὰ πίσω καὶ τὸ δεξιὸ πρὸς
τὰ ἐμπρός κ.ο.κ. Οἱ κινήσεις σας
πρέπει νὰ εἶναι ζωηρὲς καὶ γρή-
γορες. Θὰ κάμετε αὐτὴ τὴν ἀ-
σκήσι 20 φορές.

Ἐνα σοβαρὸ μειονέκτημα πολ-
λῶν γυναικῶν εἶναι ὅτι παρουσιάζ-
ουν μιά ἐντόπισι κυτταρίτιδος
στὸν τράχηλο καὶ τοὺς ὤμους.
Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἡ παχυσαρ-
κία κ' ἡ κυτταρίτις εἶναι δυὸ
διαφορετικὰ πράγματα. Μιά γυ-
ναῖκα μπορεῖ νὰ εἶναι παχειά
χωρὶς νὰ ἔχῃ ἴχνος κυτταρίτιδος.
Ὅπως μπορεῖ νὰ εἶναι ἀδύνατη
καὶ νὰ ἔχῃ κυτταρίτιδα. Ἡ κυττα-

ρίτις μπορεῖ ἀκόμη νὰ
ἐμφανισθῇ σὲ μιά νέα
πὺλ ἀσχολεῖται με τὸν
ἀθλητισμὸ ἢ σὲ μιά χο-
ρεύτρια ἢ ἕνα μαννεκέν.

Ἡ διαίτα δὲ φέρνει
κανένα ἀποτέλεσμα, γιὰ
τὸ λόγὸ ὅτι ἡ κυτταρί-
τις δὲν ἔχει σχέσι με τὴν
τροφή. Κ' οἱ ἀσκήσεις
ἐπίσης δὲν ἀποδίδουν
πάντοτε ἱκανοποιητικὰ
ἀποτελέσματα. Τὸ κα-
λύτερο εἶναι νὰ κατα-
φύγετε, ἐγκαίρως στὰ
μασάζ, εἴτε ἡλεκτρικὰ
εἴτε με τὸ χέρι.

Συναρπαστικό συγκινητικό μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰωάννας Ἀναγνώστου - Μπουκουβάλα

Σε δόνες, παιδί μου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Ὠλώρα γνώρισε τυχαῖα στὸ Παρίσι τὸν
Ἰοαννὸν τενορὸ φερνάντο Μονταρέζ, πὺλ
ἀνάγκασε τὸ διευθυντὴ τῆς ὀπερας νὰ τὴν
προσλάβῃ γιὰ τρεῖς παραστάσεις. Στὸ με-
ταξὺ ἐγίνε τρυφερὴ φίλη τοῦ φερνάντο κ'
ἐγκαταστάθηκε στὸ διαμέριό του. Ἡ
πρῶτη τῆς ἐμφάνισι: στὴν ὀπερα ἦταν θρι-
αμβευτική, ἀλλὰ στὴ δεύτερη, καθὼς μι-
λούσε με τὸ Μονταρέζ στὰ παρασκῆνια,
δέχτηκε τὴν ἐπίθεσι τῆς γυναικῆς του,
πὺλ τὴν χτύπησε ἄσχημα, τραυματίζοντάς
τὴν στὸ μάτι. Ἡ Ὠλώρα κατὰ τὴν τρίτη ἐμ-
φάνισι τῆς στὴν ὀπερα, ὅχι μόνο τραγού-
ησε ἀπαίσια, ἀλλὰ κ' ἔκαρε ξαφνικὰ τὸ
φῶς τῆς καὶ σωριάστηκε πάνω στὴ σκηνὴ
λιποθύμη.

15ον Ὁ ἰατρός τὴν ἐξέτασε πολλὴ
ῶρα. Τὸ πρόσωπό του ἦταν σκο-
τεινόν.

— Ἀκουσε, κοπέλλα μου... Κιν-
δυνεῖς νὰ τυφλωθῇ. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια...
τῆς εἶπε.

— Κι' ἀπὸ τὰ δυὸ μάτια;
— Πρὸς τὸ παρόν, τὸ ἕνα κινδυνεύει. Ἀλ-
λὰ σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις, προσβάλλεται
τὸ ἄλλο. Λυπάμαι πὺλ στὸ λέω. Εἰμαι
ὑποχρεωμένος ὅμως νὰ πὺς τὴν ἀλήθεια, μιά
καὶ δὲν ἔχεις συγγενεῖς ἐδῶ, μιά κ' ἔρχεσαι
μόνη...

— Μά, βλέπω ἀπὸ τὸ ἄλλο μάτι. Ἡ τύ-
φλωσι μου ἦταν παροδική.

— Στάσου, νά, πάρε αὐτὴ τὴν ἐφημε-
ρίδα...

Τῆς ἔδωσε μιά ἐφημερίδα. Τὰ μάτια τῆς
φλώρας ἔπσαν σὲ κάτι τίτλους με μεγάλα,
ἐντυπωσιακὰ γράμματα.

Διάβασε τὰ μεγάλα γράμματα, εἶπε
ὁ ἰατρός.

Κι' ἡ φλώρα διάβασε:

«Κωμικοτραγικὰ ἐπεισόδια στὴ χθεσινὴ
παραστάσι τῆς ὀπερας. Ἡ διεθνὴς φήμη
τραγουδίστρια φλώρα Ζαφειρίου σφυρίζεται.
Πανωλεθρία σὲ ὅλη τὴν παράστασι... Ἡ ἐν-
θύνη τῆς διευθύνσεως...»

Ὁ ἰατρός τῆς πῆρε τὴν ἐφημερίδα ἀπὸ
τὰ χέρια. Αὐτὴ τὴν ἀρπάξε πάλι. Ἀσχίσε
νὰ διαβάσῃ, παρακάτω, τὰ ψηλὰ γράμματα:

«Ἡ φλώρα Ζαφειρίου, καθὼς πληροφοροῦ-
μεθα, εἶχε καὶ ἄλλες τέτοιες παταγωδεῖς ἀ-
ποτυχίες. Μεγάλῃ καλλιτεχνίῃ, βέβαια, ἀλ-
λὰ ἀστέρες... Κίνδυνος φοβερός γιὰ τὰ θεά-
τρα. Ψιθυρίζεται, ὅτι κινδυνεύει ἡ ὄρασι
τῆς. Αὐτὸ ἀποδίδεται, στὸν ἐκλυτο βί-
ο τῆς...»

Τὰ γράμματα ἄρχισαν νὰ χορεύουν μπρο-
στά τῆς, νὰ διαλύωνται. Σὲ λίγο ἔδωσε τὸ
χαρτί στὸ ἰατρός.

— Δὲ βλέπω. Δὲ βλέπω τίποτε! φώναξε.
Μὰ σὰς προειδοποίησα! ἔκανε αὐτός.

Σὰς προειδοποίησα, ὅτι ἡ ὄρασι σας δὲν
εἶναι πιά σταθερή.

— Τί πρέπει νὰ κάνω;

— Πρὸς τὸ παρόν, ἀπόλυτη ἀνάπαυσι.
Τοῦλάχιστον δυὸ μῆνες, ἀπόλυτη ἀνάπαυσι
καὶ καθημερινὴ ἰατρικὴ παρακολούθησι.

— Καθημερινή;

— Ὅχι, σὰς ἐξηγῶ. Τὸ μάτι σας ἔχει
ἐσωτερικὴ αἱμορραγία. Πρέπει νὰ τὸ παρα-
κολουθεῖται ταχτικά. Γιατὶ, ἂν δὲν παρου-
σιασθῇ βελτίωσι σύντομη, τότε...

Σταμάτησε.

— Τότε, ρώτησε ἡ κοπέλλα, τρομοκρατι-
κῶς ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ τοῦ ὄφους.

— Τότε, θὰ χρειασθῇ ἐγχείρησι.

— Τί ἐγχείρησι, ἰατρί;

— Ἐξορτάται... Ἄν ἐπιδέχεται θερα-
πεῖα...

— Ἄν ἐπιδέχεται θεραπεία; Ἀλλοῖως...

Δίστασε αὐτός. Στὸ τέλος, κυττάζοντάς
τὴν με λυπη, τῆς ἐξήγησε:

— Δὲ θέλω νὰ σὰς πανικοβάλω. Ἀλλὰ
καταλάβατε τὴν σοβαρότητα τῆς καταστάσεώς
σας. Ὑπάρχουν περιπτώσεις, πὺλ δὲν ἀπορ-
ροφᾶται τὸ αἷμα. Τότε μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ
μολυσμὸ... καὶ τότε, γιὰ νὰ σώσουμε τὸ ἕνα
μάτι, θυσιαζοῦμε τὸ ἄλλο.

— Ὅχι!...

Στριγγὰ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς φλώρας.
Ὁ ἰατρός ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν
ὄμο τῆς:

— Ἦσυχάστε! Ὅα προσπάθησουμε νὰ
προλάβουμε τὸ κακό. Ἀπὸ σὰς θέλω ψυχραι-
μία, ἀνάπαυσι. Τίποτ' ἄλλο...

Ἡ φλώρα σηκώθηκε. Τρικλίνοντας προχώ-
ρησε στὴν πόρτα. Σὰ μεθυσμένη μῆκε στὸ
ταξί. Κι' ἔδωσε τὴ διευθύνσι τοῦ ξενοδοχείου
τῆς.

Ἐπιστροφή στὴ μάννα

Ξαπλωμένη σὲ μιά σαλὶ-λόγκ, στὸ κατὰ-
στρωμα, ἡ φλώρα κούταξε με μάτια ἀπλα-
νῇ τὰ κύματα πὺλ κυνηγιδόντουσαν στὴν μολυ-
βένια θάλασσα... Ἐκρίσε κ' ὁ οὐρανός, ψυ-
χρὸς ὁ ἀέρας. Ἐλαχιστοῖς ἐπιθέσεις βρῖσκον-
ταν στὸ κατὰστρωμα...

— Νά, ἀντικρίζουμε τὰ ἑλληνικὰ νησιά,
εἶπε κάποιος.

Θαμπὰ, ξεχώρισε ἡ φλώρα τὶς ἀπαλὲς σι-
λουέτες τῶν.

Ἡ καρδιά τῆς σκίρτησε γιὰ μιά σι-γῇ.

Κάποις κυρία τῆς εἶπε καί. Οὔτε κ' ἡ ἀ-
ποκρίθηκε ἡ φλώρα. Ἐτοίμην περάσει ὅλο
τὸ ταξίδι τῆς σπὲ τὴ Μασσαλία. Ξαπλω-
μένη στὴν πολυθρόνα τῆς, ξένη πρὸς κάθε
κίνησι γύρω τῆς.

Τὸ μάτι τῆς πονοῦσε ἀφάνταστα. Ὁ πό-
νος ἔφτανε ὡς μέσος στὸ μυαλό. Κι' ἡ μὴνη
τῆς σκέψι ἦταν νὰ φθάσῃ, νὰ φθάσῃ στὸ
σπίτι τῆς.

— Κι' ἂν δὲ ζῇ ἡ μάννα;

Ἡ καρδιά τῆς σταματοῦσε.

— Ὅχι! Ὅχι. Δὲ γίνεται. Δὲ μπορεῖ
νὰ μὲ προδῶσῃ κ', αὐτὴ. Ὅχι καὶ θὰ μὲ
ἀνοίξῃ τὴν ἀγκαλιά τῆς. Εἶναι ὁ μόνος ἀν-
θρώπος στὸν κόσμῳ, πὺλ θὰ μὲ ἀνοίξῃ τὴν
ἀγκαλιά τῆς...

Δυὸ νεαροὶ ἦρθαν καὶ κάθησαν δίπλα τῆς.

Μιλοῦσαν δυνατὰ, γελοῦσαν.

— Πὺλ λές, εἶπε ὁ ἕνας, ρεζίλικια!... Νὰ
τὴν ἀκούγεις. θὰ κρατοῦσες τὴν κοιλιά σου!

Σὺ λένε παγκοσμίου φήμης...

— Ἀγοράζουν τὶς ἐφημερίδες καὶ τοὺς
κάνουν ρεκλάμα!...

Πάντως ἐμεῖς, ἀνὰπτοι,
πὺλ νυχτὰ-μέρα τὰ ρουφᾶμε,
νᾶσαι πρὸς τὴν συνεσί...

καὶ τὶς «κατοῦν» νὰ ἀψηφᾶμε...

Νᾶσαι! ἐπιφυλακτικὸν...

μέσος σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι...

«Μέδῃ ἡ προεκλογική»...

δὲν πρέπει νὰ μὰς παρασυρῇ!

Βάσι νὰ δώσουμε σαφὲς
μόνο στὰ πρόσωπα ἐκεῖνα,
πὺλ θὰ γεμίσουν με φῶς

καὶ με... κολώνες πὺλ Ἀθῆνα!

Σ' ὄρους θὰ βάλουν στὰ στενὰ
στύλους πολλοὺς συγκεκριμένους,

γιὰ νὰ... στυλῶνεται

κάθε μεκρὸς καὶ
(συχνὰ)
(συμπεριλαμβανομένης)

Τέλος νὰ ὑποστηρί-
(χθόν),
δίχως λιμὰ καὶ τα-
(λαντεύσεις,
ὅσοι θὰ μὰς ὑποσχε-
(θούν)

πὺλ δὲν θὰ κάνω-
(νε... ὕδρευσις!)

Καὶ θ' ἀποφύγουν,
βρῦσες νὰ ὀφείλουν
(ὡς καὶ στέρνες,
στὰ μέρη ἐκεῖνα εἰ-
(δικὰ)

ὅπου ὑπάρχουν...
(ταβέρνας!)

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

— Πουλιοῦνται στοὺς μαέστρους καὶ τὶς
ὑποστηρίζουν...

— Ἐτοίμην ἀποκοῦναι φῆμη!...

— Ἡ φλώρα Ζαφειρίου δὲν εἶχε καὶ μεγά-
λῃ ἀνάγκη νὰ πωλήσῃ. Ἡ φωνὴ τῆς ἀξίζει.

Τὴ θυμάμαι στὴν πρῶτη παράστασι.

— Πῆ!... ἔκανε ὁ ἄλλος νεαρός. Καὶ στὴν
πρῶτη παράστασι δὲ μ' ἄρεσε.

— Ἦσαν εἰθουσιασμένοι.

— Ἐ, εἶναι ὁμορφὴ γυναικα. Δὲ σοῦ λέω.

Ἀλλὰ ἡ φωνὴ τῆς ἦταν πάντα μέτρια. Ἐξ
ἄλλου, ἡ ἀποτυχία τῆς τὸ ἀπέδειξε.

— Ἐγὼ νὰ σοῦ πὺς, τὴ λυπήθηκα!...

— Δὲν βαρύνεσαι. Κάποιον ἄλλον θὰ μπλέ-
ξῃ. Δὲν ἔχουν ὅλοι οἱ πρόθυμοι φίλοι γυναι-
κες μέγαιρες σάν τὴ κυρία Μονταρέζ...

Γέλια! Γέλια πούμπαιναν στὴν καρδιά τῆς
φλώρας καὶ τὴν κομμάτιαζαν. Γέλια, πὺλ χῶ-
νονταν, θαρρεῖς, στὸ πονεμένο τῆς μάτι καὶ
τόκαναν χειρότερα.

Δὲ βάσταξε. Σηκώθηκε καὶ, τρικλίνοντας
σὰ γριούλα, κατέβηκε στὴν καμπίνα τῆς.

Ἐκεῖ μέσα κλεισμένη, πέρασε τὸ ὑπόλοιπο
ταξίδι τῆς.

Ἡ ἀποδιδάσι ἔπειτα... Τί κόπος! Τί ἀ-
φάνταστος κόπος γιὰ μιά γυναικα μόνη. Γιὰ
μιά γυναικα τυφλὴ σχεδόν. Γιὰ μιά ἀρροστη.

Ἐπὶ τέλους! Τὰ πράγματα τῆς χάθηκαν
στὸ ταξί. Ἀνέθηκε κ' ἡ ἴδια. Κι' ἔδωσε τὴ
διευθύνσι.

— Γλυφάδα!

Ἐγειρε στὰ μαξιλάρια τῆς, ἔκλεισε τὰ
μάτια τῆς. Καὶ τ' ἀνοίξε μονάχα, ὅταν κα-
τάλαβε τ' ἀμάξι νὰ σταματᾷ.

Ἦταν μιά γλυκεῖα χειμωνιάτικη μέρα. Ἡ
θάλασσα χαμογελοῦσε ἥρεμη, γαλανή, κάτω
ἀπὸ τὸ χρυσὸ φῆγμα τοῦ ἡλίου. Τὰ βουνὰ
διαγράφονταν ἀπαλὰ, μενεξεδένια. Κι' ὁ ἀέ-
ρας μισχοβολοῦσε ἀλμύρα καὶ πεῖκο.

Πλήρωσε τὸ σωφὲρ. Κατέβηκε. Τ' ἀμάξι
ἔφυγε. Κι' ἡ φλώρα στάθηκε ἔξω ἀπὸ τὸν κῆ-
πο τοῦ πατρικοῦ τῆς σπιτιοῦ.

Ἡ πόρτα ἦταν κλειστή. Οἱ γρίλιες κλει-
στές...

Ἐνῶσε τὰ χέρια τῆς καὶ μιά γρήγορη
προσευχὴ ἀνέθηκε στὰ χεῖλι τῆς. Μιά προ-
σευχὴ ποτισμένη με δάκρυα.

— Παναγία μου! Μόνο αὐτὸ νὰ μὴ μὲ
κάνῃς... Ὅλω νὰ βρῶ τὴ μητέρα μου, θέλω
νὰ τὴ βρῶ!...

Ἐσπράξε τὴν καγκελλόπορτα. Ἦταν ἀνοι-
χτή.

— Ποῖος εἶναι;...

Ἡ φωνὴ τῆς μάννας. Ἀδύνατη, πονεμένη.

Ἀλλὰ ἦταν ἡ φωνὴ τῆς μάννας.

Προχώρησε, ἔτρεξε... Βρέθηκε στὴν ἀγκα-
λιά τῆς.

Λυγμοὶ συντράσαν τὸ κορμὶ τῆς. Περιμένε
τὸ χέρι τῆς μάννας στὰ μαλλιά τῆς, χαί-
δευτικό... Τίποτα. Τὸ

— Θα γράφουν κι' οι αθηναϊκές εφημερίδες! στέναξε. Σήμερα-αύριο, θα γράφουν. Δέ θα έχω τόπο να σταθώ.
— Όλα θα περάσουν! ψιθύρισε η μάνα. Λόγια απλά... Πούπεσαν όμως ας βάλσαμο στην καρδιά της κοπέλλας.
Φίλησε το χέρι της μητέρας της.
— Συχώρα με γιά όλα, μάνα. Και βοήθα με. Κι' αν γίνω καλά, κι' αν ορθοποδήσω πάλι, σου ορκίζομαι στην ψυχή που θα δώσω στο Θεό, πώς θα είμαι άλλος άνθρωπος. Θα γίνω όπως με ήθελες να γίνω... όπως θα ήμουν αν σ' άκουγα από την αρχή. Στο ορκίζομαι, μανουλά!...
— Μονάχα να γίνης καλά... στέναξε εκείνη. Αύριο πρέπει να πάς στο γιατρό.

Κούρα

Ο γιατρός στην 'Αθήνα είπε τα ίδια πράγματα, ακριβώς. Κι' αυτός φαινόταν επιφυλακτικός.

— 'Ανάπαυσι. Στην πολυθρόνα δὴν την ημέρα. 'Απαγορεύεται το σκύψιμο, απαγορεύεται η κίνηση... 'Απαγορεύεται ο παραμικρός κόπος. Κι' οι σκέψεις θα είναι προσχαρές. Παίζει μεγάλη σημασία το ήθικο μέρος...

Είχε πάει μαζί με την κόρη της η 'Ελένη. Κι' άκουγε.

Καθώς έφευγαν, ψιθύρισε στο γιατρό:

— 'Υπάρχει έλπίς να σωθῇ το μάτι της;

— Μικρή... αποκρίθηκε αυτός. Χρειάζεται μεγάλη περιποίηση. Να την έχετε ας μωρό.

— Όλα στο χέρι! Και προπάντων, να φροντίζετε ν' απομακρύνετε κάθε στενοχώρια από μπροστά της. Κάθε στενοχώρια...

Γύρισαν στο σπίτι τους. Η 'Ελένη μίλησε με φωνή εύθυμη:

— Λοιπόν, φλώρα; 'Αρχίζουμε μιά καινούργια ζωή. Θα γίνης γιά λίγο καιρό πάλι το μωρό μου, ε...

— Μάννα, θα κουρασθής...

— 'Ισα-ίσα. Θα είμαι χαρούμενη! Θα λέω πως απέκτησα ξανά. Ένα καλό μωρουδάκι. Φθάνει να θελήσης κι' εσύ να με βοηθήσης.

— Με ποιόν τρόπο;

— Να είσαι γλυκιά και χαρούμενη. Τίποτε άλλο δε θέλω από σένα...

— Καλά, μαμά. Στο υπόσχομαι...

— Στάσου να σου κάνω μιά φωνίτσα ευχάριστη. Στόν κήπο, σέ μιά θέσι, που να σέ βλέπει ο ήλιος τώρα το χειμώνα.

Τῆς έδωσε μιά πολυθρόνα, σ' ένα άπαγγειο μέρος, τῆ σκέπασε με μαξιλάρια και κουβέρτες.

— 'Εδώ, κορούλα μου. Τώρα, κλείσε τὰ μάτια σου. Να μη σκεπτεσαι τίποτα. 'Εγώ όταν εύκαιρό, θα σου διαβάσω.

— 'Επίασε η φλώρα το χέρι της μητέρας της, το φίλησε.

— Κακόμοιρη μάνα...

— Σώπα. Θα κάνουμε μιά συμφωνία, παιδί μου. Δέ θα μιλάμε γιά τίποτα δυσάρεστο. Όλα θα μάς φαίνονται ώραια.

— Όχι, μαμά. 'Εγώ...

— Σ' έχω κοντά μου. Κι' είσαι πάλι η καλή μου η κορούλα. Αυτό μου φτάνει.

— Και γιά τῆ φρόσω, δε θα μιλάμε;

— 'Η ερώτησι ἤρθε αναπάντεχη. Δέν αποκρίθηκε η μάνα. Με μάτια κλειστά κατάλαβε η φλώρα πως το στήθος της άμοιρης μάνας άνεδοκατέβαινε φουρτουνιασμένο. Κατάλαβε πως χρειάστηκε πολλή ώρα γιά να υπενικήση το θάνατο μέσα της και να κατορθώσῃ ν' απαντήσει:

— Γιά τῆ φρόσω θα μιλάμε... Γιατί, αν δε μιλάμε, θα είναι σά να τῆ θανατώνουμε πάλι, κόρη μου. Γιά μένα ἡ φρόσω δέν είναι

ΟΙ ΣΤΑΡ ΚΑΙ Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ
Ο Γάλλος συγγραφέας Ζαν Μπρὺς θεωρείται σήμερα στη Γαλλία ο καλύτερος συγγραφέας μυθιστορημάτων κατασκοπείας, κέρδισε δέ πρό μηνών το μεγάλο βραβείο μυθιστορηματος κατασκοπείας. Στη φωτογραφία μας δυο φίλοι του συγγραφέως, οι γνωστοί ἡθοποιοί 'Εντυ Κονσταντίν και Μαγκαλί Νοέλ, που έχουν πρωταγωνιστήσει σε δεκάδες αστυνομικών φιλμ και κατασκοπείας, προσπαθούν, άστετευόμενοι, να ρίξουν στο Σηκουάνα το συγγραφέα του έργου 'Πανικός στη Γουαϊάκη'.

πεθαμένη. Ζῇ πάντα... Τῆς μιλάω... τῆ νοιώθω κοντά μου... Θα μιλάμε γι' αυτήν. 'Αλλά χαρούμενα...

Λυγμοί συγκλόνισαν το στήθος της φλώρας.

— Μαμά... Δέ θα μπορέσης να με συχωρήσης ποτέ!

— Αχ, φλώρα, έσχασες τῆ συμφωνία μας. 'Ελα, έλα!... Σώπα...

Σκούπισε η μάνα τὰ μάτια της κόρης της. 'Ηταν χλωμή σά κέρινη και τὰ χείλη της άσπρα.

— 'Ελα, έλα... Πάει κι' αυτό! 'Επρεπε να μιλήσουμε μιά φορά έτσι. Πάει τώρα κι' αυτό...

— 'Από κείνη την ημέρα άρχισε η κόουρα της φλώρας. 'Ακίνησία, τροφή καλή, κουβέντες χαρούμενες. 'Η 'Ελένη, κερὶ δίπλα της, με μόνι σκέψι να τῆς δίνει χαρά, ν' απομακρύνει κάθε δυσάρεσκα. 'Όταν τύχαινε νάρθη κομμάτι επίσκεψι, η πρώτη φροντίδα τῆς μάνας ἦταν να προλάβῃ, ψιθυριστά:

— Πρός Θεού! Μὴν τῆς πῆτε τίποτα γιά δσα γράφουν οι εφημερίδες. Μὴ τῆς κάνετε καμμιά δυσάρεστη κουβέντα.

Κι' ἡ φώρα μερικὼν έσπονδων φίλων κοδόνταν.

Γιατί οι εφημερίδες χάλωσαν τὸν κόσμο πολλές ἡμέρες. Θέμα σπαρταριστό τὸ έπεισόδιο στην 'Όπερα... Και επίλογος πάντα:

«'Η φλώρα Ζαφειρίου έπέστρεψε σέ κακή κατάσταση στην 'Ελλάδα. Λέγεται, ότι κινδυνεύει ἡ δρασί της».

Ούτε ρωτούσε τί γράφουν οι εφημερίδες ἡ κοπέλλα. Μάντεψε πως δέν ἦταν δυνατόν να μὴν ασχολούνται μαζί της. 'Αλλά δέν ήθελε νὰ μάθῃ.

Ο χειμώνας προχωρούσε. 'Εξοδα τεράστια, επειδή έρχταν κάθε μέρα ὁ γιατρός στο σπίτι. Δέν ὑπῆρχε άλλος τρόπος, γιά να μὴ μετακινηθῇ ἡ άρρωστη. Μόνον αν έμπαινε σέ νοσοκομείο. 'Αλλά αυτό τὸ αντιμετώπιζε με φρίκη.

— 'Αν σέ κουράζω, πολύ μαμά, νὰ μὸυ τὸ πῆς, νὰ μὸυ σὲ νοσοκομείο. 'Αλλά θὰ εἶναι φριχτό. Δέ θέλω οὔτε νὰ τὸ συλλογίζωμαι...

— Δέ θὰ με κουράσης ποτέ... αποκρινόταν ἡ μάνα.

— Πούλησε όλες μου τῆς τουαλέττες, όλα μου τὰ πρόμματα! Έλεγε ἡ φλώρα.

Στὴν άρχῃ, προσπάθησε ἡ μάνα νὰ μὴ πουλήσῃ τίποτα, νὰ τὰ βγάλῃ πέρα, δουλεύοντας με τῆ βελόνα. Σέ λίγο όμως στάθηκε άδύνατο. Τότε άρχισε νὰ πουλάῃ. Τουαλέττες βαρύτιμες πουλήθηκαν σέ χαμηλή τιμή. 'Η μιά μετὰ τὴν άλλῃ, οι βαλίτσες άδειάζαν. 'Η φλώρα ρωτούσε ανήσυχα:

— Πὸς πάμε, μαμά;

— Καλά, αποκρινόταν ἡ μάνα. 'Εχουμε ακόμα πολλά. 'Όσπου νὰ γίνης καλά, θὰ φθάσουν περίφημα.

Μέσα τῆς όμως έτρεμε. 'Όσο έβλεπε τὰ πράγματα νὰ τελειώνουν, άναρωτιόταν τί θὰ γινόταν, αν μιά μέρα, δέν ὑπῆρχε πιά τίποτα γιά πούλημα...

Ο γιατρός αποκρινόταν με επιφύλαξι στῆς αγωνιώδεις ερωτήσεις της.

— Αυτὰ τὰ πράγματα τραδάνε. Τραδάνε δυστυχώς πολύ κι' οὔτε ὑπάρχει τρόπος νὰ τὰ έπισπύσῃ κανείς.

— Τὴν έγχείρησι θὰ τὴν ἀποφύγουμε; Καί σ' αὐτὸ δέν ἀποκρινόταν σάφως.

— Τὸ έλπίζομε, δέν εἶναι όμως βέβαιο...

Πέρασε ἔτσι ὁλος ὁ χειμώνας. 'Η 'Ελένη έβρισκε από τὴν κουράσι. Είχε βρῇ πολλά ραψίματα. 'Αλλά δέν ήθελε ν' ασχολητῇ δὴ τὴν ἡμέρα με τὸ ράψιμο, γιάτῃ ἔτσι δέ μπορούσε νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν κόρη της. Τὴν περισσότερη μέρα τὴν περνούσε με τῆ φλώρα, νὰ τῆς διαβάξῃ, νὰ τὴν περιποιητῇ, νὰ τῆ διασκεδάξῃ. Καί τῆ νύχτα, όταν κοιμόταν ἡ φλώρα, σηκώνονταν κλεφτὰ-κλεφτὰ, με προφύλαξι. Εκλείνε τὴν πόρτα, πῆγαινε σὲ διπλανὸ δωμάτιο κι' άρχιζε τὸ ράψιμο. Κάμποσες βροδὲς ὁ ὕπνος τὴν έπαιρνε άπάνω στῆ βελόνα. 'Όταν έπινοῦσε, ξανάρχιζε τὸ ράψιμο.

Τὸ κεφάλι της πονούσε, τὰ μάτια της έτσούσαν, καί τὸ πρῶν ἀισθανόταν τὸ κορμί της σάν άπυχο. Δέ μπορούσε όμως νὰ γίνῃ αλλοιωτική.

Ἡ φλώρα βρισκόταν σέ καλή ψυχική διάθεσι. Ἡ άγάπη τῆς μάνας τῆς τὴν περιέβαλλε σάν προστατευτικὸς κλοιὸς καί τῆ βοηθούσε ν' άναρρώσῃ. Οι σκέψεις τῆς έπαιρναν δρόμο αἰσιόδοξο.

— 'Όταν γίνω έντελὼς καλά, θὰ κυττάζω νὰ φύγω γιά τὴν 'Αμερικῇ. Μανουλά, σου ορκίζομαι πὼς αὐτὴ τῆ φορά θὰ είμαι φρόνιμη. Δέ θὰ αγαπήσω, οὔτε καί θὰ δεχθῶ ψεύτικες έξομολογήσεις. Θὰ κυττάζω νὰ έργασθῶ γερὰ, νὰ μαζέψω χρήματα, νὰ σέ πάρω κοντά μου. Θὰ σέ κάνω βασίλισσα, σὲ δοκίζομαι. Φτάνει νὰ γίνω καλά!

Κι' ἡ 'Ελένη ταξίδευε με τῆ φαντασία της κοντὰ στὴν κόρη της, πὸς ξανάπαιρνε τὴν

θέσι τῆς μεγάλης καλλιτέχνιδος στὸν κόσμο.

— 'Όταν όμως δέ βρισκόταν κοντὰ στῆ φλώρα, ἡ δύστυχη μάνα άκουγε τῆς συζητήσεις πουκάναν οι άλλοι γιά τὴν άρρωστη:

— Πάει, τὸ άστρο τῆς έξυσε οριστικά. 'Η φωνή τῆς έπιασε. Οὔτε κι' ὑπάρχει έλπίδα νὰ ξαναφτιάξῃ. 'Εξ άλλου, έπιασε τόσο ήθικό στραπάτο. Πὸς δύσκολα μπορεί νὰ σταθῇ στὸν κόσμο. 'Εδῶ τὸυλάχιστον στὴν 'Ελλάδα εἶναι άδύνατον νὰ έμψανισθῇ.

Είχε τὴν εύκαιρία ἡ 'Ελένη νὰ συζητήσῃ με παλιές συμπαθήτριες τῆς κόρης τῆς καί με μερικές παλιές φίλες τῆς φροσούλας, πούρχονταν πότε-πότε νὰ τῆ δοῦν.

— 'Όλες έλεγαν τὰ ίδια:

— Οι μουσικὸι κύκλοι εἶναι πῦρ καί μανία ένάντιον τῆς! Οι μαέστροι οὔτε νὰ τῆ δοῦνε, οὔτε νὰ τῆ φτύσουν. Καμμιά πόρτα δέ θ' άνοίξῃ εἰς τὴν 'Ελλάδα γιά τῆ φλώρα...

Τὰ λόγια αὐτὰ φαρμάκωναν τὴν καρδιά τῆς μάνας. 'Όταν άκουγε τέτοιες συζητήσεις, αἰσθανόταν τὴν καρδιά της νὰ πονάῃ. 'Ο πόνος τῆς τρόμαζε καί σέ τέτοιες στιγμές, έκανε μιά γρήγορη προσεῦχῃ σὲ Θεό:

— Κράτα με γερῇ. Θεέ μου, ὅσο μ' έχει ανάγκη τὸ παιδί μου. Νὰ μὴν πεθάνω πρὶν γίνῃ έντελὼς καλὴ ἡ φλώρα...

Ἡ έγχείρησι

Τὴν άνοίξει ὁ γιατρός πῆρε τὴν άπόφασιν.

— Πρέπει νὰ γίνῃ ἡ έγχείρησι. Τώρα ἡ γενική της κατάσταση εἶναι τέτοια, πὸς μᾶς επιτρέπει νὰ έλπίσουμε μιά καλή έκβασι.

Ἡ 'Ελένη κρατήθηκε από τὸ τραπέζι, γιά νὰ μὴ πέσῃ. Ἡ λέξι έγχείρησι τῆς τριέλιξε τὴν καρδιά, σά μαχαίρι.

— Νὰ γίνῃ, γιάτρε! εἶπε εύθυμα, με θάρρος, ἡ φλώρα. Κι' ἐγὼ αἰσθανόμην πὸς είμαι καλά τώρα.

Ἡ 'Ελένη, όταν έφυγε ὁ γιατρός, κλείσθηκε στὴν κάμαρά της με τὸ κεφάλι γερμένο σὰ χέρια της.

— Τί άλλο νὰ πούλῃσω πιά, Παναγία μου; Τί άλλο;

— 'Από τὰ πράγματα τῆς φλώρας δέν εἶχε ἀπομείνει τίποτε τὸ περιττό. 'Ελάχιστα φορέματα, πὸς δέν τάβιγε ἡ μάνα, γιάτῃ καταλάβαινε πὸς θὰ ἦταν άποραίτητα στὴν κόρη της, μόλις θὰ γινόταν καλά. 'Απὸ τὸ νοικοκυριό, τίποτα. Δέν εἶχαν οὔτε καν τ' άπαραίτητα πράγματα. Κι' εἶχε κιόλας δανείσῃ ἕνα αρκετὰ σεδαστὸ ποσὸ, από διάφορες πονετικές γυναικες, πὸς τῆς πρόσφεραν μόνες τούς αὐτὴ τῆ βοήθεια καί πρὸ πάντων από τὸν γιατρὸ Βέρτα.

Ἡ έγχείρησι θὰ κοστίζει πολύ. Καί χρειάζονταν έπειτα τὸυλάχιστον ἕνας μῆνας άνάπαυσι.

Ἡ 'Ελένη άναστένανε βαρειά καί σηκώθηκε. 'Όταν γύρισε σὲ σπῆτι τῆς πάλι, ἦταν χλωμή σάν πεθαμένη. Τὰ χέρια τῆς έτρεμαν, τὰ μάτια τῆς έτρεχαν δάκρυα. Εἶχε γίνῃ αὐτὸ πὸς τὸδελχε από καιρό σάν εφιάλτη. Εἶχε βάλῃ ὑπόθεσι τὸ σπῆτι...

Μετὰ λίγες ἡμέρες πῆγε ἡ φλώρα στὴν κλινική. 'Απ' ἔξω από τὴν πόρτα τοῦ χειρουργείου, ἡ 'Ελένη, πὸς πεθαμένη, παρὰ ζωντανῇ, περιμένε. Ο γιατρός δέν τῆς εἶχε κρύψει, ὅτι ἡ έγχείρησι ἦταν πολὺ λεπτή, ὅτι τὸ μέλλον τῆς κόρης τῆς κρεμόταν από μιά τρίχα.

Κάποια στιγμή, μιά ἀδελφῇ βγῆκε από τὸ χειρουργείο, με ὕφος ταραγμένο.

Ἡ μάνα πέταχτηκε:

— Τί τρέχει;

Δέν αποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Σέ λίγο, γύρισε μαζί μ' ἕναν άλλον γιατρό.

Τότε, ἡ 'Ελένη αἰσθάνθηκε κάτι νὰ τῆς

Ἄπο τὸ έρχόμενο τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» άρχίζει μιά μεγάλη συναρπαστική νουθέλλα από τῆς πὸς πρωτότυπες καί τῆς πὸς συγκινητικές τῆς έκλεκτῆς συνεργατίας μας
Κ. ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ — ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΧΙΜΑΙΡΟΚΥΝΗΓΟΙ

Δυὸ παράξενοι νέοι, ἕνας Νορθηγὸς καί μιά Βραζιλιάνη γνωρίζονται σὲ κοσμοπολιτικὸ ξενοδοχείο ἑνὸς μακρινοῦ νησιοῦ τοῦ Εἰρηνικοῦ κι' άρχίζουν νὰ ζοῦν τὸν πὸς ἀλλόκοτο καί τὸν πὸς φλογερὸ ἔρωτα τῆς ζωῆς τους, κυνηγώντας κι' οι δυο τῆ χιμαίρα ἑνὸς ἐπιγενοῦ Παραδείσου. Πρόκειται γιά μιά άσυνήθιστη ἐρωτική ἱστορία, γεμάτη άπροσδόκητες περιπέτειες, πὸς θὰ συγκινήσῃ βαθειά καί θὰ διαθεσθῇ με άδιάπτωτο ένδιαφέρον από τὴν άρχῃ ὡς τὸ τέλος.

Δαγκώνῃ τὴν καρδιά. 'Ενα πόνος, πὸς τῆς έκανε νὰ ξεφωνίσῃ. Μιά ἀδελφῇ έτρεξε κοντὰ τῆς.

— Τί πάθατε;

— Πονάω, βόγγηξε ἡ μάνα, πονάω...

Τὴν εἰπάλασαν σ' ἕνα πάγκο κι' ἕνας γιάτρῃς πῆγε καί τὴν εξέτασε.

— 'Απὸ πότε ὑποφέρετε από τὴν καρδιά σας; ρώτησε.

— Χρόνια, πολλὰ χρόνια...

— Τὴν παραμελήσατε! Δέν κάνατε καλά...

— Γιατρε, κινδυνεύω;

— Νὰ μεῖνετε εἰς... Δέ μπορείτε νὰ μετακινήθετε...

— Ποῦ θὰ με βάλετε;

— Θὰ σὰς δώσωμε κρεβάτι...

— 'Όχι, γιάτρε, δέν έχω τίποτα. Πρέπει νὰ πάω κοντὰ στὴν κόρη μου, μόλις τελειώσῃ ἡ έγχείρησι.

— Ἀργότερα. Πρὸς τὸ παρόν, πρέπει νὰ μεῖνετε έντελὼς ἀκίνητη.

Μὲ τὸν στανὸ τὴν έβαλαν σ' ἕνα κρεβάτι, σὲ δωμάτιο, ὅπου θὰ μετέφεραν μετὰ τὴν έγχείρησι τῆ φλώρα.

Ξαπλωμένη, με κλειστὰ μάτια, ἡ 'Ελένη εἶχε γιά κάμψη ὡς τὴν έντυπωσι πὸς ἡ ζωῇ έφευγε από πάνω τῆς. Χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' αὐτῇ ακριβὼς τί αἰσθάνεται, ὁ πόνος αὐτὸς σὲ στήθος τὴν τσάκισε. Καί καταλάβαινε πὸς καί δέν ἦταν ἐν τάξει μέσα τῆς.

— 'Αρρώστη πολὺ νὰ φέρουν τῆ φλώρα σὲ δωμάτιο. Μόλις τὴν αντίκρουσε ἡ μάνα, με τούς ἐπιδείξεις στὰ μάτια, πετάχτηκε:

— Μανουλά! Ψιθύρισε ἡ κοπέλλα.

— 'Ετρεξε ἡ 'Ελένη καί τῆς έπιασε τὸ γέρι.

— Πὸς εἶσαι, κορούλα μου; Πόνσες, παιδί μου;

— 'Όχι. Δέν κατάλαβα τίποτε. 'Εσὺ τί έχεις; Γιατί μιλάς έτσι;

— 'Εγὼ; φώναξε ἡ 'Ελένη κι' ἕνα νευρικὸ γέλιο έφευγε από τὰ χείλη τῆς. Τίποτα. Νά, βροθήκα γιά σένα. Καταλαβαίνεις;

— Ο γιατρός μῆκε σὲ δωμάτιο. Τὸ πρῶσπο τοῦ άστραφτε.

— Περιφῆμα! φώναξε. Κυρία Ζαφειρίου, μετὰ μιά έξοδοάδα, ἡ κόρη σας θὰ μπορῇ νὰ πῆξῃ δαντέλλα. Περιφῆμα!...

Ἡ 'Ελένη άνάσανε, βαθειά. 'Επείτα, χω-

ρὶς λέξι, πῆγε κι' έγειρε σὲ κρεβάτι.

— 'Ελα, έλα, τῆς εἶπε ὁ γιάτρὸς τραφερά. 'Εσὺ φοβήθηκες πὸς πολὺ από τὴν κόρη σου. Σάπλωσε, νὰ ησυχάσῃ.

— Νάι, γιά λίγο ψιθύρισε ἡ μάνα. Γιά λίγο...

Κι' έκλεισε τὰ μάτια τῆς.

Τῆς ἡμέρες πὸς ἀκολούθησαν σηκώνονταν με φόβο, με πόνος. Πῆγαν καί τὸ δεύτερο κρεβάτι στὴν κλινική, γιά νὰ βροίκεται κοντὰ σὲ παιδί τῆς. 'Όπασσθήκατε όμως ὁ παθολόγος δέν τὴν άφηνε νὰ φύγῃ. Εἰρσισε τὴν καρδιά τῆς σέ πολὺ κακή κατάσταση.

Ἄνυποπτη ἡ φλώρα, ὅλο καί φώναζε τῇ μητέρα τῆς κοντὰ τῆς. Κάθε φορά πούκανε νὰ σηκωθῇ ἡ δύστυχη γυναίκα, αἰσθανόταν κατὶ νὰ τὴν τραβάῃ μέσα τῆς. 'Ενα πόνος ἀλλόκοτο, πρωτόγνωρο. Σηκώνονταν άσπτόσο κι' έτρεχε δίπλα σὲ παιδί τῆς. 'Η φωνή τῆς άκούγονταν γεμάτη λαχάρτα.

— Πονάς, φλώρα μου; Τί θέλεις;

— Σὰ νὰ πονάω... Δέν ξέρω τί έχω... βογγούσε ἡ κοπέλλα. Αὐτῇ ἡ άκίνησι με θανατώνει. Διάβασέ μου κατῇ, μάνα...

Κι' ἡ 'Ελένη έπαίρνε τὴν εφημερίδα καί διάβαζε. Παρέλειπε ὅτι άφορούσε τὰ καλλιτεχνικά καί τούς υπαινιγμούς, πὸς συναντούσε ακόμα πότε-πότε γιά τὴν κόρη τῆς σὲ καλλιτεχνικὸ κουτσομπολιό.

Μιά μέρα, ὁ γιατρός φάνηκε πολὺ αἰσιόδοξος.

— Αύριο εἶναι ἡ μεγάλη μέρα, δήλωσε. Βγαίνουν τὰ ράμματα. 'Ελπίζω νὰ πᾶνε όλα καλά.

— 'Εκείνο τὸ βράδυ δέν έκλεισε μάτι οὔτε ἡ μητέρα, οὔτε ἡ κόρη. Ἡ 'Ελένη καταλάβαινε πὸς ἡ διέγερσι αὐτῇ τῇ θανάτωνε.

Ἡ φλώρα ὅλο καί φλυαρούσε, επειδῇ δέ μπορούσε νὰ βαστάξῃ τῆς ὥρες αὐτῆς τῆς σιωπῆς.

— Μαμά!... Μοῦ φαίνεται πὸς βλέπω κιόλας. Καί ξέρεις; 'Εχω τὴν πεποίθησι πὸς ἡ φωνή μου εἶναι ἐν τάξει. Δέν εἶναι παράξενο; Στὸ Παρίσι, όταν βγῆκα τὴν τελευταία φορά στῇ σκηνῇ, καταλάβα πὸς τσάκισε ἡ φωνή μου. Κι' ὅλον αὐτὸ τὸν καιρό, δέ μπορούσα νὰ βγάλω νότα! Τώρα, τὸ καταλαβαίνω. Θ' άνοίξω τὸ στόμα μου, καί θὰ τραγουδῶ ὡς πρῶτα, καλύτερα από πρῶτα...

— Κι' ἐγὼ τὸ πιστεύω, παιδί μου.

— Ξέρεις, μαμά; Αύριο, μόλις μοῦ βγάλουν τὰ ράμματα κι' εἰσαφάσω ὅτι βλέπω, θὰ τραγουδῶ. Δέ βαστῶ νὰ περιμένω ὡσπου νὰ πάμε σὲ σπῆτι...

— Νὰ τραγουδήσης, κορούλα μου!...

— Τί έχεις, μαμά; Γιατί άκούγεται έτσι ἡ φωνή σου;

— Πὸς;

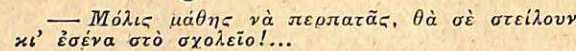
— Ξέρω κι' ἐγὼ; Νά, σὰ νὰ πονάς.

— Ἡ ἰδέα σου, φλώρα...

— Θὰ εἶσαι κουρασμένη. Λοιπόν, άκου, μαμά. Θὰ δώσω μάχη.

Γίνονται ἢ σπουδαῖοι ἢ τίποτα!

Τέλος, είχαν κόκκινα μαλλιά 4 από
τους διασημότερους Αμερικανούς Προ-
δρους: Ο Γεώργιος Ουάσιγκτον, ο Τζο-
φερσον, ο Άντριου Τζάκσον κι' ο Κώ-
νιν Κούλτζ.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΣΤΡΟΦΕΣ

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

ΔΕΝ ΒΑΡΥΕΣΑΙ

ΠΕΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΕΙΣΜΑΤΙΚΑ

ΝΕΟΙ... ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΙ

MEΛΛON... ΕΥΘΙΩΝΟΝ

καί... ὁροί εὐρεῖς ἀνοίγονται πρὸς τοῦ... Δρομο-
(καίτη!
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Οἱ μεγάλοι ἄνδρες γεννιοῦνται

τὸ χειμῶνα ἢ τὸ καλοκαίρι

τα ὅσα γεννηθῶσιν ἐκ χειμῶνα, ἀν' οὐρανὸν
ἐκταθῶσιν κατὰ τὴν ἀνοιξί, ἢ τὸ καλοκαίρι
ἀν' οἱ γονεῖς τοὺς ὑπέκυψαν στὴ γοητεία
τοῦ φθινοπώρου.

Μία στατιστική, που συνετάχθη με μεγάλη εύσημοδοσία, μᾶς δίνει ακόμη τὰ ἀκόλουθα συμπεράσματα:

μακροζωία. Οι γεννηθέντες κατά το Φεβρουάριο ζουν κατά μέσον όρο 69,7 χρόνια, ενώ οι γεννηθέντες τον Ιούλιο ζουν 67,8 χρόνια.

5) Οι άνθρωποι, που ξεπερνούν τα 80

κνολιστούν κατά τα πρώτα χρόνια του γάμου. 'Ο άντρας θρίσκεται στη μεγαλύτερη άκμή του μεταξύ των 25 και 35 χρόνων. Για τη γυναίκα, εξ άλλου, η ευνοϊκότερη εποχή για τον πρώτο τοκετό πέ-

ΤΗΝ ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ, σύμφωνα με το έθιμο,

— Γιατί; ρώτησε έκπληκτος ο Δηληγιάννης. Τι...

να στενοχωρηθῇ τὸ Δηληγιάννη, γιὰ νὰ κἀνὴ ἀποκαλ
νὰ γίνουιν.

★

Ἡ Πρωταπριλιά, ποὺ ἔσωσε τὸ Δηληγιάννη στὴν
ἐν εἶναι ἔθιμο ἐλληνικό. Τὸ ἔγουμε πάρεϊ ἀπὸ τὴν

Πότε λοιπόν, δημοσίουσαν ὅτι ἓνα μεγάλο κῆτος
καὶ κατέβαινε ὁ κόσμος γιὰ νὰ τὸ δῇ, καὶ ἄλλοτε
θιασάρχη τῶν «Ὀλυμπίων» Ἀρνιώτη θά πετοῦσε στὸ
ἀσπιδόκερτο ἐκεῖ κῆτος καὶ κοσμάκης γιὰ νὰ

Μια φορά μάλιστα την έπαθε κι' ο ίδιος ο Τρικας.
Ήταν τότε πρωθυπουργός κι' ένα πρωί διαβά-

Εμεινε μ' ανοιχτό το στομάχι... Είχε διασώσει σε μ' Άγγλος περιηγητής που έκανε την τρέλλα ν' ά Παθενώνα. Εμεινε σφηνωμένος ανάμεσα στα μάρμυ πιά να κατεβή από εκεί. Ή έφημερίδα έγραφε δάκ... έλασαν πώς γιά να σωθή ο περιηγητής. Έπρεπε

Ὁ Τρικούπης, τρομαγμένος, κάλεσε τὸ μακαρίτη τότε διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας καὶ τὸν ἔστειλε νὰ

τί ακριβώς συμβαίνει.
Φαντασθήτε τώρα τα γέλια που έκανε ο κόσμος, δ
στό ό πάθημα του Τρικούπη.
"Άλλοτε πάλι δημοσιεύθηκε την Πρωταπριλιά ή
νοβραν μεταξύ τους οι λόγιοι Δημήτριος Κόκορας

Πραγματικά, το πρώι ξεκίνησαν από τα γραφεία
μερινή, την οποία εξέδιδε τότε ο Μιχαήλ Λαμπρού
ταφέραν στο «Πεδίο της τιμής» τους δύο αντίπαλο
τους. Οι αντίπαλοι κουβαλούσαν επιδεικτικώτατα
την τωσάστιες κουμπούρες με τασκαμακόπετρα, χαντ

Οι διαβάτες βλέποντας να περνά η αλλόκοτη α-
σπίς, έβγαλαν τα γέλια. "Αλλά ή Αστυ-

θως το πρώτο θύμα στις περιστάσεις αυτές, θέλον-
νομαρχία, έλαβε τὰ κατάλληλα μέτρα. "Όταν οί δ
στον τόπο, πού είχε οριοθῆ και πού ήταν εκεί όπου
Στάδιο. —άπεράντο τότε χωράφι— οί μάρτυρες κα

κι' ἄρχισαν νὰ μετρούν τις ἀποστάσεις. Ὁ δὲ Ἰωάννης
τοῦσαν τοὺς ἀντιπάλους στὰ ὀριζήμενα σημεῖα, κατὰ
γύρω ὑψώματα τοῦ Μῆτος «οἱ παραμονεύοντες ἐρῶν
μὲ ἐπὶ κεφαλῇς ἀνώτερον ἀστυνόμων», πού ἔτρεξαν
νικητικὰ σύνκρουσι!...

Κι' όταν αντίπαλοι, μάρτυρες και διασώτες ζεστιά, η αστυνομία ανέκρουσε πρύμνα κι' έφυγε καταπύημα της...

Πιο διασκεδαστική ακόμη ήταν μιὰ άλλη Πρωταπολιτεία. Παρεπιδήμουσα

*Όλοι ζητούσαν επίμονα να δουν τον 'Αμερικανό Κρείσσο...

Ἔπειτα ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη πρὸς τοὺς μαθητὰς καὶ εἶπε· ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἠγάπησαν τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἢ τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὸν θεόν, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται ἐν δόξῃ καὶ ἐν δυνάμει, καὶ οὐκ ἐν ταπεινότητι καὶ ἐν ἡλικίᾳ. ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται ἐν δόξῃ καὶ ἐν δυνάμει, καὶ οὐκ ἐν ταπεινότητι καὶ ἐν ἡλικίᾳ. ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται ἐν δόξῃ καὶ ἐν δυνάμει, καὶ οὐκ ἐν ταπεινότητι καὶ ἐν ἡλικίᾳ.

«...όταν ότι σ' όλη τήν Ελλάδα είχε τόση μεγάλη κακοκαιρία, σαν να
 ούλους ό κόσμος. Άλλού έβρεχε κατακρακτακάδως, όπως τις ημέρες
 Νώε, άλλου κλειάνετο θαλάσσοσαραχή, άλλού ό αέρας έμοιαζε με τυφώ
 και άλλου έπικρατούσε Βορρικόσση ύψηλή όσο και στον Όσμερινό
 Μέσος ό όλα αυτά, ό Κορκίδος Ανιάς έβρεχε...»

Ο Κονκίλης, λοιπόν, γύρισε και ρώτησε το φίλο του, κρατώντας
στα χέρια το τηλεφώνημα από τη Ζάκυνθο και με μια έκπληξη υποκρίθηκε:

«Όλοι ξέσπασαν τότε σε ακράτητα γέλια, που διέλυσαν την απο-
ρή και επρόκειτο για πρωταπριλιάτικο αστείο, που το αναγνώρισε ως π-
τυχημένο και το συχώρησε...»

Η Τελευταία Θανάτωση

ΑΚΟΥΣΑ την ιστορία αυτή απ' το στόμα ενός γέροντος κλόουν, που, αφού επί 60 χρόνια είχε γυρίσει όλες τις χώρες του κόσμου σκορπίζοντας το γέλιο στους θεατές, είχε καταλήξει σε μία άθλια σοφίτα της Μοναχίας και ζούσε απ' τις έλαιομυζες του κόσμου.

— Είναι μία θλιβερή... τραγική ιστορία! άρχισε να μου λέει. Το ρομάντο του διάσημου ακροβάτη Τζιμ Πάλετ και της μικρής Ρόζας, της «πεταλούδας» όπως τη λέγαμε στο τσίρκο...

— Μου φαίνεται, σαν να βλέπω ακόμα τον Πάλετ. Ήταν ψηλός, με λαοταχίνο κορμί και μ' απαράμιλλες αρμονικές κινήσεις. Ο κόσμος τον θαύμαζε και τον λάτρευε... Στο τσίρκο, ζούσε ξεχωριστά απ' τους άλλους. Δεν ανακατευόταν στις μικροπλοκές μας και δεν είχε μιλώσιμη ποτέ με κανένα. Όχι πως ήταν ακατάδεχτος... αλλά δε φαινόταν να ταιριάζει με το περιβάλλον μας.

— Δεν είχε σχέσεις με γυναίκες, δε μεθούσε, δεν ξενυχτούσε. Περιούσε μία ήσυχη ζωή. Το μοναδικό πάθος του ήταν να ψαρεύει με μία μικρή βαρκούλα στο Σκουάνα.

— Κι' όμως ο άνθρωπος αυτός, που φαινόταν τόσο ισορροπημένος, μπλέχτηκε στα δίχτυα μίας αγάπης φλογερής, πελώριας, ασυνήθιστης!... Έρωτεύθηκε τη μικρή Ρόζα Σιού, μία χορεύτρια του τσίρκου, που τον συντρόφευε στα νούμερα του σαν «φίγκυραν», ντυμένη πεταλούδισσα και χοροπηδώντας γύρω του με το ρυθμό της μουσικής.

— Ο έρωτάς τους ήταν τόσο δυνατός, ώστε σκέφθηκαν να εγκαταλείψουν για πάντα το τσίρκο. Ο Τζιμ είχε χορτάσει πια από δόξα κι' η μικρή Ρόζα δεν ποθούσε τίποτ' άλλο απ' την αγάπη του.

— Καταλήξαν λοιπόν στην απόφαση ν' αγοράσουν ένα σπίτι στην έξοχη και να εγκατασταθούν εκεί, μακριά απ' το θόρυβο και την ανήσυχη ζωή της πολιτείας. Περιμεναν μονάχα να λήξει το συμβόλαιο του Πάλετ με το τσίρκο Γκωντέν. Σε τρεις μήνες θα ήταν ελεύθεροι...

— Ο έρωτάς είχε μεταμορφώσει τον Πάλετ. Δεν ήταν πια εκείνος που ξέραμε. Έδινε τώρα σημασία στη ζωή του κι' απόφυνε τα επικίνδυνα νούμερα. Έξακολουθούσε να γοητεύει το πλήθος, αλλά δεν προκαλούσε πια τον ίδιο ένθουσιασμό, σαν άλλοτε.

— Θάλεγε, πως η μικρή Ρόζα είχε κατακτήσει όλη την ψυχή του. Έννοείται πως ο Γκωντέν δε μπορούσε ν' άνεχθη αυτή την κατάσταση. Στην αρχή, θέλησε ν' απολύσει τη Ρόζα. Άλλ' ο Τζιμ δήλωσε πως θαφευγε τότε κι' αυτός, κι' ως πλήρωσε την ποιητική ήττα.

— Ο Γκωντέν κατέφυγε στα παρακάλια, κι' ύστερα σ' τις φοβέρες. Χαμένος κόπος! Ο Τζιμ εξακολούθησε...

— Η Ρόζα έδλεπε ότι ο Τζιμ, εκείνη την ημέρα, ξεπερνούσε τον ίδιο τον εαυτό του...

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

σε να έκτελή αυστηρά το πρόγραμμά του, αλλά τίποτα παραπάνω. Συγχρόνως, σε κάθε αδειά του, έστεναζε την ευτυχία τους.

— Όταν το βρήκαν επιτέλους κι' υπογράψανε προσύμφωνο για την αγορά του, η χαρά τους ήταν απείρηστη. Κάνανε σαν τρελοί κι' άρχισαν να παραμελούνε σοβαρά τη δουλειά τους.

— Είχε φτάσει τώρα η τελευταία βδομάδα, που θα έληγε το συμβόλαιο του Τζιμ. Ο πονηρός Γκωντέν κατέφυγε τότε σ' ένα τέχνασμα για να τον κρατήσει στο τσίρκο. Σκέφθηκε πως, αν ο Τζιμ αποθεωνόταν άλλη μία φορά απ' το κοινό, όπως άλλωστε, θα του ήταν δύσκολο ύστερα να εγκαταλείψει το τσίρκο και θα δεχόταν ίσως ν' ανανεώσει το συμβόλαιό του.

— Τον κάλεσε λοιπόν ένα βράδυ στο γραφείο του και του είπε: — Μεθαύριο, Τζιμ, λήγει το συμβόλαιό σου και θα μ'ας φύγεις. Δε θέλω να σε κρατήσω περισσότερο. Επιθυμώ μόνο ν' αποτραβηχτείς μ' όλες τις τιμές που αξίζουν σ' ένα εξαιρετικό καλλιτέχνη όπως εσύ. Αποφάσισα λοιπόν να οργανώσω μία παινυρική παράσταση, όπου θα σε παρακαλέσω να έκτελεσης όλα τα παλιά νούμερα του προγράμματός σου, που κάνανε άλλοτε τους θεατές να παραληρούν από ένθουσιασμό...

— Άδύνατο! δήλωσε ο Τζιμ. Δεν έχω καμιά διάθεση να σπάσω τα κόκκαλά μου!

— Δεν τόλγες άλλοτε αυτό, Τζιμ!

— Ό, άλλοτε... Η ζωή μου δεν είχε καμιά αξία τότε. Ένω σήμερα...

— Άκουσε, Τζιμ, επέμεινε ο Γκωντέν. Αν δεχτής, θα πάρεις για δώρο 100 χιλιάδες φράγκα!

— Ο Τζιμ σκέφθηκε μερικά λεπτά.

— Έστο, δέχομαι, είπε στο τέλος. Άλλα μονάχα για μία παράσταση!

— Ναι, για μία μονάχα, είπε ο Γκωντέν.

— Η μεγάλη μέρα έφτασε. Το τσίρκο ήταν γεμάτο κόσμο.

— Όλοι ανυπομονούσαν να δουν τον Πάλετ, επηρεασμένο απ' την τεράστια διαφήμιση που είχε κάνει ο Γκωντέν για το διάσημο ακροβάτη. Έτσι, τα πρώτα νούμερα, που έκτελέστηκαν από άλλους ηθοποιούς του τσίρκου, δεν έκαναν σχεδόν καμιά εντύπωση.

— Τέλος, στις 10½ ακριβώς, εμφανίστηκε ο Τζιμ. Τον συνόδευε η μικρή Ρόζα.

— Φαινόταν κι' οι δύο ελκυστικοί. Τα πρόσωπά τους ακτινοβολούσαν από χαρά — τη χαρά που νοιώθανε γιατί η παράστασή αυτή θα ήταν η τελευταία τους. 'Απ' την άλλη μέρα, θα ήταν πια ελεύθεροι και θα μπορούσαν ν' άφοσιωθούν ολοκληρωτικά στην αγάπη τους.

— Ο Τζιμ προχώρησε στην πίεστα κι' άρχισε τις επιδείξεις του. Αυτή την ημέρα, υπερέβαλε τον εαυτό του!

— Δεν ήταν άνθρωπος με σάρκα και οστά, άλλ' ένα πλάσμα αίθεριο, αερένιο, που κατέπλησσε όλους με την ευκίνησή του και την τόλη του.

— Ο κόσμος είχε κυριευθεί από αληθινό παραλήρημα. Η μικρή Ρόζα είχε ξεχάσει κι' αυτή τον κίνδυνο που διέτρεχε ο αγαπημένος της, και χειροκροτούσε με τρελλό ένθουσιασμό κάθε νούμερό του.

— Το τελευταίο ήταν μία έκτιναξη στο κενό, από ύψος 15 μέτρων περίπου.

— Ο Τζιμ Πάλετ δεν είχε για στήριγμα, παρά ένα λεπτότατο σκονί, που θα το εγκατέλειπε σε μία στιγμή, για να πιασθή από ένα είδος αιώρας που κρεμόταν απ' την οροφή του τσίρκου.

— Τι συνέβη εκείνη τη στιγμή; Υπολόγισε άσχημα το πήδημά του, η δειλίασε το τελευταίο λεπτό!

— Πάντως, δεν έφτασε ποτέ στην αιώρα! Το κορμί του γκρεμίστηκε βαρύ πάνω στην πίστα!

— Ένα ούρλιασμα φρίκης βγήκε απ' όλα τα στήθη...

— Μόνο η μικρή Ρόζα είχε μείνει βουδή. Κύτταξε για ένα δευτερόλεπτο τον αγαπημένο της που κειτόταν σαν άμορφος όγκος μπροστά στα πόδια της, κι' ύστερα το λεπτό ης κορμάκι έγειρε απαλά προς το μέρος του.

— Τα πόλυχρωμα φτερά της «πεταλούδας» άπλώθηκαν σαν σάβανο άπάνω του...

— Όταν θέλησαν σε λίγο να την ανασκηώσουν, είδαν πως ήταν νεκρή...

— Ο γερο-κλόουν είχε τελειώσει τώρα την αφήγησή του. Δυο χοντρά δάκρυα κυλούσαν απ' τα μάτια του και το πρόσωπό του φαινόταν πιο γερασμένο από πριν...

Α. ΛΑΛΑΝΤ

ΘΡΥΛΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΤΗΣ ΕΠΕΛΟΥΣ

Ο ΜΥΘΟΣ καταπίστηκε πολύ με τις 'Αμαζόνες. Άλλα κι' η ιστορία δεν τις άγνοήσει. Πολλοί έλαοκουμενοι ήρωες πήγαν στην πατρίδα τους και τις πολέμησαν. Κι' αυτές, όμως, έλεηλάτησαν τις ελληνικές χώρες κι' έφτασαν ως την Αττική. Κατέβηκαν ίσως και στην Πελοπόννησο. Αναρίθμητα μνημεία και τοποθεσίες μιλάνε για το πέρασμά και τους άθλους τους. Ο Λυσίας λέει πως πρώτες από όλους τους ανθρώπους εγκαίνισαν τον πόλεμο πάνω σε άλογα. Κι' ο Πίνδαρος εξυμνεί την ευστοχία των βελών και των δοράτων τους. Μία χαριτωμένη αφήγησή γι' αυτές βρίσκεται, έξ άλλου, στον 'Ηρόδοτο.

Ο πατέρας της ιστορίας μας λέει πως οι Σκύθες τις καλούσαν Οιορπάτα, που σημαίνει ανδροκτόνοι (οιόρ, στη σκυθική γλώσσα είναι ο άνδρας). Και να πως έλεγεί αυτή την ονομασία που τους είχαν δώσει:

Οι 'Ελληνες, σ' έναν από τους πολλούς πολέμους τους με τις 'Αμαζόνες, τις νίκησαν κατά κράτος κι' αιχμαλώτισαν πολλές απ' αυτές, που τις έβαλαν σε τρία πλοία, για να τις φέρουν στην πατρίδα τους. Άλλα, στο ταξίδι, οι 'Αμαζόνες σκοτώσαν τους άνδρες και πήραν στην εξουσία τους τα σκάφη. Δεν ήξεραν, όμως, να κυβερνούν πλοία κι' άφησαν τους άνεμους να τις οδηγούν.

Έτσι, αφού πάλεψαν κάμποσο καιρό με τα κύματα, έφτασαν στους Κρημνούς της Σκυθίας, όπου βγήκαν στην ξηρά. Άρχισαν αμέσως να προχωρούν στο έσωτερικό της χώρας, αφού πρώτα έκελεσαν τα άλογα που βρήκαν σ' ένα λιποφορέιο.

Οι Σκύθες, που τις είδαν, έφριξαν, μπροστά τους, τις νόμισαν για άντρες. Άλλα στην πρώτη μάχη που έδωσαν μαζί τους, κάμποσες από τις 'Αμαζόνες σκοτώθηκαν. Κι' οι Σκύθες, εξετάζοντας τα πτώματά τους, κατάλαβαν πως είχαν να κάνουν με γυναίκες. Τις θάψαμεν, τότε για την ανδρεία τους κι' έκαμαν τη σκεψη πως θα ήταν καλό ν' αποκτήσουν απογόνους απ' αυτές.

Πώς, όμως, να τις πληρώσουν, που δεν άφηναν ούτε στιγμή τα όπλα από το χέρι; Άλλα στο τέλος βρήκαν τον τρόπο. Διάλεξαν τους πιο καλοφτιαγμένους νεούς και τους έστειλαν να στρατοπεδεύσουν κοντά τους. Δεν θα τις προκαλούσαν και θα υποχωρούσαν χωρίς να δώσουν μάχη, αν αυτές ριχνόνταν πάνω τους. Ύστερα, όμως, θα ξαναγύριζαν. Το τέχνασμα αυτό πέτυχε σ' όλη τη γραμμή. Οι 'Αμαζόνες καταλάβαν γρήγορα πως οι νεαροί Σκύθες δεν είχαν κακούς σκοπούς κι' αντί να τους αποφεύγουν, πήγαιναν στο στρατόπεδό τους και τους κούταζαν με περιέργεια, που μεγάλωνε όλοένα. Έτσι, τα δυο στρατόπεδα έμοιζαν σχεδόν, κι' ένα μεσημέρι έγινε το πρώτο μεγάλο βήμα. Οι 'Αμαζόνες, μετά το φαγητό, σκόρπισαν ολόγυρα είτε μόνες είτε δυο-δυο μαζί, για να πάρουν ένα μικρό ύπνο κάτω από τα βέντρα. Το ίδιο έκαναν κι' οι Σκύθες.

Έτσι, λοιπόν, κάποια 'Αμαζόνα να πάη κάπως απόμερα κι' ένας νεαρός Σκύθης, πιο τολημρός από τους άλλους, δε δίστασε να την φορετική γλώσσα και δε μπορούσαν να συνεννοηθούν, αλλά με ματιές και νοήματα...

Απ' αυτή τη συνάντηση, γεννήθηκε το πρώτο ειδύλλιο. Φεύγοντας η 'Αμαζόνα, έδωσε με νοήματα στο νεαρό Σκύθη να καταλάβει πως την άλλη μέρα θαφερνε μαζί της μία φίλη της και πως μπορούσε κι' αυτός να φέρη ένα σύντροφό του.

Τα πράγματα εξελίχτηκαν με τρόπο τόσο χαριτωμένο, που, έπειτα από μερικές ημέρες, τα δυο στρατόπεδα έμοιζαν κι' έγιναν ένα! Ο 'Ηρόδοτος που άφηγεται όλα αυτά προσθέτει πως «καθένας από τους Σκύθες είχε για γυναίκα εκείνη με την οποία έμοιζε για πρώτη φορά» και ότι άντρες δε μπορούσαν να μάθουν τη γλώσσα των γυναικών, αυτές, όμως, έμαθαν τη δική τους. Έτσι, η συνεννόηση έγινε εύκολη μεταξύ τους. Από τους γάμους αυτούς γεννήθηκαν κατόπιν μεγάλος αριθμός ευρώστα παιδιά.

Κουτίζα των 'Αμαζόνων, όπως μαθαίνουμε από άλλες πηγές, ήταν ο Πόντος και ειδικότερα η περιοχή γύρω στο Θερμώδοντα ποτάμι. Από εκεί, εξαπλώθηκαν σ' όλη τη Μικρά Ασία και ίδρυσαν πόλεις και ιερά. Κατά τον Στράβωνα, τη Σμύρνη, η Έφεσος, η Κύμη, η Μυρίνη χρωστάνε τα ονόματά τους στις 'Αμαζόνες που τις ίδρυσαν.

Η λέξη 'Αμαζών είναι σύνθετη από το στεφανικό α και το μάζος, που σημαίνει μαστός. Πραγματικά, σύμφωνα με την παράδοση, οι 'Αμαζόνες έκοζαν το δεξιό μαστό τους, για να μπορούν να χειρίζονται καλύτερα το τόξο.

Οι 'Αμαζόνες δεν ήταν άσυγκινητες στον έρωτα. Άλλ' αποσπρέφονταν την οικογενειακή ζωή. Κι' άλλωστε, εκείνο που τις ενδιαφέρει περισσότερο ήταν να διακρίνουν το είδος τους, τον τύπο, δηλαδή, της γυναίκας που χρησιμοποιεί τον άντρα μόνο για την αναπαραγωγή, αλλά που, κατά τα άλλα, θέλει να διατηρήσει την ανεξαρτησία της κι' αγωνίζεται με πείσμα γι' αυτήν.

Πιστές σ' αυτή την ιδέα, έστειλαν τα άγόρια που έφερναν στον κόσμο στον πατέρα τους και κοστούσαν μόνο τα κορίτσια, που τα μεγάλωναν με το δικό τους τρόπο και τους ένενεαν τις δικές τους αντιλήψεις για τη ζωή.

Στις 'Αμαζόνες μπορούμε να δούμε ίσως μία ιδιότυπη επιδίωξη του ιμπεριαλιστικού συστήματος, που κυοίτη άρχισε στις πρωτόγονες ανθρώπινες κοινωνίες. Την καλύτερη απόδειξη, για τη ρώμη και τη γενναιότητα τους, έξ άλλου, αποτελεί το γεγονός ότι η αρχαία μυθολογία έστειλε τους μεγαλύτερους ήρωές της, το Βελέρεφοντη, τον 'Ηρακλή και το Θησέα να πολεμήσουν μαζί τους.

Η αρχαία παράδοση δίνει μυθιστορηματικό χαρακτήρα στην έκστρατεία του τελευταίου. Μία από τις 'Ενας νεαρός Σκύθης, πιο τολημρός από τους άλλους δεν δίστασε να πλησιάσει την αμαζόνα.

ΟΙ ΑΜΑΖΟΝΕΣ ΣΤΗΝ ΑΤΤΙΚΗ

Άμαζόνες, ή 'Αντιόπη (Ίππολύτη τη λένε άλλοι), που είχε κυριευθεί από σφοδρόν έρωτα για το Θησέα, του παρέδωσε το φρούριο της Θεμισκράς κι' έφυγε έπειτα μαζί του. Σύμφωνα μ' άλλη εκδοχή, όμως, η έκστρατεία του Θησέα κατέληξε σε αμοιβαία επίδειξη δύναμης, που την επακολούθησε συμφιλίωση και ανταλλαγή δώρων. Τα δώρα των 'Αμαζόνων τά πήγε στο Θησέα η 'Αντιόπη. Αυτός την προσκάλεσε τότε ν' ανέβη στο πλοίο του κι' αμέσως έδωσε στους συντρόφους του τη διαταγή ν' ανεβάσουν τα πανιά και ν' ανοίχουν στο πέλαγος.

Αποτέλεσμα αυτής της απαγωγής (ή της έκστρατειας του Θησέα) ήταν η επιδρομή των 'Αμαζόνων στην Αττική, και οι σκληρές μάχες που έγιναν στην Αθήνα.

Οι μάχες συνεχίστηκαν για πολύν καιρό και μόνο στο τέλος του τέταρτου μύου οι 'Αμαζόνες έφυγαν από την πόλη, αφού συνηκολόγησαν με το Θησέα.

Κατά τον Πausανία, την αρχηγία του στρατού των 'Αμαζόνων είχε η Ίππολύτη, που ήταν αδελφή της 'Αντιόπης. Άλλα δεν είχε πετύχει την κεραυνόδολο νίκη που λογάζαζε και τώρα ούτε αρκετές δύναμεις είχε για να συνεχίσει τον άγώνα — οι 'Αμαζόνες είχαν πάθει μεγάλη φθορά στις μάχες που έγιναν μέσα στην Αθήνα — ούτε τα μέσα για να γυρίσει στην πατρίδα της. Όλα αυτά τη βύθισαν σε μεγάλη λύπη και, λίγο καιρό αργότερα, πέθανε στα Μέγαρα, όπου είχε καταφύγει με τα λείψανα του στρατού της. Οι Μέγαρες την έθαψαν με μεγάλες τιμές κι' έδωκαν στον τάφο της σχήμα όμοιο με αμαζονική ασπίδα. Ο Πλούταρχος τοποθετεί τον τάφο της κοντά στο Ρομαιοειδές μνημείο.

Άλλες 'Αμαζόνες έφυγαν προς τη Χαλκίδα, τη Χαϊρώνεια και τη Θεσσαλία κι' οι αρχαίοι συγγραφείς μιλάνε για τάφους ή 'Αμαζόνια που υπήρχαν σ' αυτά τα μέρη.

Κι' η 'Αντιόπη; Οι πληροφορίες γι' αυτήν είναι υπερβολικές. Φαίνεται πιθανότερο, όμως, ότι πολέμησε μαζί με το Θησέα έναντι των 'Αμαζόνων κι' ότι σκοτώθηκε από βέλος που της έριξε μία από τις συναγωνίστριες της Ίππολύτης, η Μολπαδία. Αυτή τη Μολπαδία τη σκότωσε κατόπιν ο Θησέας. Οι αρχαίοι συγγραφείς μιλάνε για μνήμα της που υπήρχε στην Αθήνα. Το μνήμα της 'Αντιόπης, έξ άλλου, βρίσκεται στην οδό Φαλήρου, κοντά στην Ίτωνία πόλη. Από το γάμο της με το Θησέα είχε φέρει στον κόσμο ένα γιο, τον Ίππολυτο ή κατ' άλλους τον Δημοφώντα.

Ας αναφέρουμε μία ακόμη μαρτυρία για τις 'Αμαζόνες. Στην έκστρατεία του Πομπηίου προς τον Καύκασο, οι στρατιώτες του βρήκαν ανάμεσα στους νεκρούς των διαφόρων μαχών και γυναίκες με αμαζονικό όπλισμό. Πράγμα που δείχνει ότι μαζί με το θρόλο επέζησαν κι' εκείνες που τον ζωντανέυαν.

ΕΠΛΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι μυστηριώδεις Σιδύλλες.

Ο Έλβις Πρίσλεϊ με την Μάργκριτ Μπύργκιν, την εποχή του ειδυλλίου τους.

ΤΟ ΑΔΟΞΟ ΤΕΛΟΣ ένος ειδυλλίου...

Ο Έλβις Πρίσλεϊ όμολογεί πως είχε παραστήσει τον ερωτευμένο με την Μάργκριτ Μπύργκιν χάριν ρεκλάμας!

«Και να μάς γυρίσει πίσω σ'όσο... κι' ανύπαντρος!»

Με αυτή την εύχλη, αμέτρητες 'Αμερικανίδες, οι περισσότερες νεαρές, αλλά και μερικές αρκετά ώριμες, είχαν ξεπροβοδίσει τον «ακριβότερο στρατιώτη του αμερικανικού στρατού», τον τραγουδιστή του «ρόκ εντ ρόλ» Έλβις Πρίσλεϊ, όταν έφευγε, γιά να υπηρέτησε σε μια μονάδα, τοποθετημένη στη Δυτική Γερμανία.

Σήμερα, είναι σχεδόν βέβαιο πως η «εύχλη» αυτή θα πραγματοποιηθεί. Τον Μάρτιο του 1960, όποτε θα λήξει η θητεία του, ο Έλβις Πρίσλεϊ θα επιστρέψει ανύπαντρος στην 'Αμερική. Και οι συμπαινώσεις του θα υπορέσουν να διεκδικήσουν μεταξύ τους την τιμή ποιά θα γίνει η σύζυγος αυτού του έθνικού θησαυρού!

Γιά ένα διάστημα, το ωραίο φύλο στις 'Ηνωμένες Πολιτείες είχε χάσει την ελπίδα πως θα γύριζε πίσω ο Έλβις ελεύθερος και διαθέσιμος. Όπως θα θυμούνται οι αναγνώστες μας, εδώ και μερικούς μήνες είχε πέσει σ'άν βόμβα η είδηση πως ο «βασιλιάς του ρόκ» ήταν ερωτευμένος. Ο «ακλινόκαρδος» Έλβις, που έκανε τις γυναίκες να τον αγαπούν χωρίς να συνκινείται αυτός για καμιά τους, είχε με τη σειρά του πληγωθεί από τα βέλη του έρωτα. Και εκείνη, που του είχε εμπνεύσει αυτό το αίσθημα, το άγγιστο ως τότε γιά τον γόντο τραγουδιστή, ήταν μία ασημαντή Γερμανίδα ούλενοδοκτολόγος, δεκαεφτά μόλις χρόνων, η Μάργκριτ Μπύργκιν.

Οι 'Αμερικανίδες στέναξαν από τη ζήλεια, όταν είδαν, στα περιοδικά και τις εφημερίδες, την φωτογραφία του ζευγαριού, με τα χείλη του ενωμένα σ' ένα παθητικό φιλή. Και στέναξαν γιά δεύτερη φορά, όταν διάβασαν τις δηλώσεις του Έλβις:

«Το πρώτο μου φιλή με την Μάργκριτ ήταν ένα φιλή, που δε θα το ξεχάσω ποτέ στη ζωή μου!»

Γιά να μην το ξεχάσει, ίσως το επανέλαβε δεκάδες ακριβώς φορές μπροστά στους φωτορεπόρτερ!

Σε λίγες εβδομάδες, τα πράγματα έγιναν ακόμη σοβαρότερα — και ανησυχαστικότερα γιά τις υπεράσπιτικές θαυμάστριες του Πρίσλεϊ, οι 'Ελβις παρουσιάστηκε στη μητέρα της Μάργκριτ.

«Είναι ένα θαυμάσιο παιδί—είπε εκείνη γιά τον 'Αμερικανό τραγουδιστή. Ελπίζω να έρκεται συχνά να μάς επισκέπτεται...»

Επακολούθησε επίσκεψη του πατέρα του Έλβις στη μητέρα της Μάργκριτ και επίσκεψη της μητέρας της Μάργκριτ στην κοινή επαύλη, που είχε νοικιάσει στο Νάουχαϊμ γιά το πατέρα του και τη γαγιά του Έλβις. Όπως ήταν έπομένο, κυκλοφόρησε εύρύτατα η διάδοσι, μετά τις

άλληλοδιάδοχες αυτές επισκέψεις, πως ο τραγουδιστής κι' η στενοδοκτολόγος θ' αρραβωνιάζονταν. Και κανείς, ούτε οι δύο άμεσα ενδιαφερόμενοι ούτε οι συγγενείς τους, που παρακολουθούσαν την εξέλιξη του ειδυλλίου ανταλλάσσοντας επισκέψεις, δε φρόντισε να τη διαψεύσει. Οι 'Αμερικανίδες ήταν όριστικά πιά οίγουρες πως είχαν χίσει τον πολυαγαπημένο τους Έλβις...

Όσοι, το ίδιο ξαφνικά, όπως η πρώτη, ξεσπασε δεύτερη βόμβα. Ο Έλβις, που είχε μετατεθεί προσωρινά σε άλλη πόλη, και είχε αραιώσει τις συναντήσεις του με την Μάργκριτ, ανακοίνωσε στους δημοσιογράφους πως δεν υπήρχε τίποτα πια ανάμεσα σ' αυτόν και στην ξανθή στενοδοκτολόγο.

—Θέλετε να πείτε πως δεν την αγαπάτε πιά; τον ρώτησαν εκείνοι.

—Όχι, διώρθηκε, μ' ένα κυνικό χαμόγελο, ο Έλβις. Θέλω να πω πως δεν την είχα αγαπήσει ποτέ.

Όλη η ιστορία του ειδυλλίου μου μαζί της ήταν απλώς μία ρεκλάμα! Την διάλυσε τον αίσθηματικό της δεσμού με τον Έλβις, η Μάργκριτ τον έμαθε από τις εφημερίδες, που δημοσίευαν, την επομένη, την παραπάνω δήλωσή του. Όπως καταλαβαίνετε, έπεσε από τα σύννεφα!

—Μα μπορεί, λοιπόν, είχε με λυγμούς, να είναι τόσο ανειλικρινής ένας άντρας; Και τα φιλή του; Κι' οι επισκέψεις του πατέρα του στη μητέρα μου; Και τα κρυφά ραντε-βού μας; Όλα αυτά ρεκλάμα ήταν;

Ο Έλβις απόφυγε, να της το εξηγήσει αυτό. Άλλα φαίνεται πως είχε την αλήθεια, όταν υμολόγησε πως το ειδύλλιο ήταν ρεκλάμα. Το πιθανώτερο είναι πως οι «μάντζορες» του, καταλαβαίνοντας τον κίνδυνο που διέτρεχε να τον ξεχάσουν οι 'Αμερικανίδες σε τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα που θα έλειπε, τον συμβουλευσαν να παραστήσει τον ερωτευμένο με το πρώτο «κουτορνίθι», που θαδρίσκε, γιά να κεντρίσει την ζήλεια τους και να διατηρήσει αμείωτο το ενδιαφέρον τους γιά το άτομό του. Οι ίδιοι, προφανώς, τον συμβουλευσαν, όταν το υποτίθεμένο ειδύλλιο εξάντλησε την διαφημιστική αποστολή του, να το διακόψει.

Θα αναρωτηθίτε, όμως: Η απρέπεια αυτή του Πρίσλεϊ, να διακόψει τόσο απότομα τον δεσμό του, με μία τόσο κυνική όμολογία, και χωρίς να το ανακηρύσσει πρώτα στην ίδια τη φίλη του, δεν μείωσε την δημοτικότητα του στο γυναικείο φύλο, στην Γερμανία τουλάχιστον;

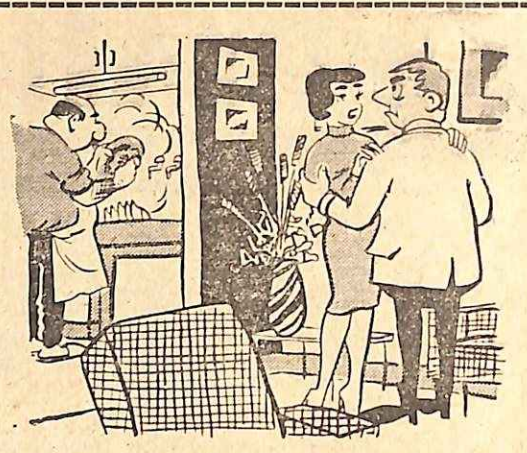
Ασφαλώς, θα την μείωνε, μπορούμε να απαντήσουμε, αν ήταν διαφορετικά τα μεταπολεμικά ήθη. Εκείνο όμως, που συνέβη, ήταν το αντίθετο. Μαθαίνοντας πως έλειψε από τη μέση μία αντίηλος, που τη νύμφησαν επικίνδυνη, οι Γερμανίδες ξανάρχισαν να πολιορκούν, με νέο ζήλο, τον Έλβις!

Πριν ακόμη στεγνωσουν τα δάκρυα της μικρής Μάργκριτ, ο 'Αμερικανός τραγουδιστής είχε προσθέσει στη λίστα των κατακτήσεών του τη στή Βέρα Τσεχόβα και τη νεαρή συνάδελφό της από το Μόναχο Κάρολα Ρας. Αν πιστεύουμε, μάλιστα, μία διάδοσι, που κυκλοφόρησε επίμονα στους γερμανικούς καλλιτεχνικούς κύκλους, η Βέρα και η Κάρολα μοιράστηκαν, σ'άν καλές φίλες, τον Έλβις, χωρίς να ζηλεύει καθόλου η μία την άλλη!

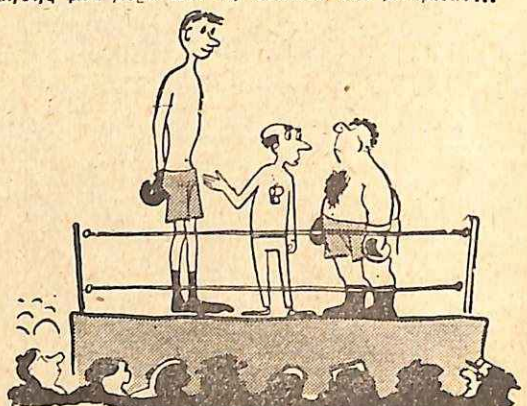
Συγχρόνως, οι ύστερικές εκδηλώσεις των θαυμαστριών του πολλαπλασιάστηκαν. Μία νέα, η Ντάνγκμαρ Σ... από το Λίππστατ, μαθαίνοντας πως ο Έλβις έδωσε αίμα γιά τον Έρυθρο Σταυρό, έστειλε ένα γράμμα, παρακαλώντας να μεταγγίσουν και σ' εκείνην λίγο από το πολύτιμο αυτό αίμα!

«Πιστεύω — εξηνούσε — πως, αν κυλήσουν στο αίμα μου λίγες σταγόνες από το αίμα του Έλβις, θα νοιώσω καλύτερα από τώρα την μουσική και θα μπορέσω να γίνω μία μεγάλη τραγουδίστρια!»

Ο «βασιλιάς του ρόκ», διασκεδάζει με την καρδιά του μ' αυτές τις ύστερικές εκδηλώσεις — και δεν έχει, φυσικά, άδικο... Όσο γιά τα στρατιωτικά του καθήκοντα, δεν τον απασχολούν σχεδόν καθόλου. Έχει εγκαταστήσει, με τη γαγιά του και τον πατέρα του, στην κοινή επαύλη του Νάουχαϊμ και ηγνώνει κάθε πρωί στο στρατόν με το αυτοκίνητό του! Κάθε τόσο, αλλιώστε, φροντίζει να παίρνει άδειες, ώστε να αποφευχθεί και τον μικρό αυτό μόχθο του πωτινού ζηνήματός!

— Σκέψου καλά, Κωστανή μου. Θα κληρονομήσεις μία μέρα και τη δουλειά του μπαμπά!...

— Γιατί είναι άριστος ο άγων; Ζυγίζει όσο κι' εσύ!

— Το συμβούλιο έτελειωσε, κύριοι. 'Ας γυρίσουμε τώρα στις δακτυλογράφους μας!

— Τι «πολλά φιλή» είναι αυτά με τα οποία τελειώνετε το γράμμα σας προς τον κύριο Παπαδόπουλο;

— Έχουμε το θάρρος, κύριε διευθυντά!

— Εχουμε το θάρρος, κύριε διευθυντά!

Τυναίκες Σταυροφόροι

Η ΣΕΣΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΟΡΑΝ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ άναμεσα στον άταμπέκ του Χαλεπίου Νουρεντίν και στο Βαλδουίνο τον Γ', άρχισε το Μάιο του 1157 με μίαν επίθεση του πρώτου στο φράγκικο κάστρο του Πανεάς, στην Άνω Γαλιλία, στους πρόποδες του όρεινου όγκου του Έρμων, στην περιοχή των πηγών του Ιορδάνη. Η πόλη κατελήθη γρήγορα. Άλλ' ο κοντοστάυλος Όνφρουά του Τορνό, όγυρωμένος την άκροπολι του Σουμπεϊπέ, κράτησε αρκετά ώρες να επιτρέψει στο Βαλδουίνο —που έσπευσε σε βοήθειά του— να σπάσει τον αποκλεισμό. Ύστερα απ' αυτή τη νίκη, που πέτυχε χωρίς μάχη, ο βασιλιάς της Ιερουσαλήμ πήρε τους ανθρώπους του, γιά να γυρίσει στη «δασί» του μ' όλη του την ήσυχία. Είχε κατασκηνώσει άνυποπτος κοντά στη λίμνη Χούλε, νομίζοντας πως ο Νουρεντίν είχε επιστρέψει στη Δαμασκό. Ήταν χαρούμενος κι' ευδιάθετος, όταν φάνηκε ξαφνικά μπροστά του η Σεσίλια του Μοράν, μακρινή εξαδέλφη του. Ο βασιλιάς την έκτιμούσε πολύ γιά την εξυπνάδα της και την απαρύμλλη τόλη της.

—Όστόσο τώρα του φάνηκε στενοχωρημένη.

—Τι έχεις; τη ρώτησε μ' ενδιαφέρον. Έπρεπε να κοιμάσαι. Άύριο έχουμε μεγάλη πορεία.

Η όμορφη νέα άνασήκωσε τους ώμους της.

—Κοιμήσουν, άπάντως. Με ζήτησε όμως ένα οριχτό δνείρο! Είδα πως ήμουν νεκρή και πως τα κοράκια έτρωγαν τις σάρκες μου!...

Ο Βαλδουίνος χαμογέλασε με δυσκολία.

—Άνοσιες! έπτε. Δέν άξίζει να χάνει κανείς τον ύπνο του γιά ένα δνείρο. Πήγαινε να πλαγιάσεις. Κι' ως το πρωί θα τόχη ξεχάσει...

—Μακάρι να το ξεχάσω! ψιθύρισε η Σεσίλια. Μα δέν τό πιστεύω. Σίγούρα θα μου συμβεί κάτι πολύ σοβαρό...

Ο βασιλιάς της έπιασε τα χέρια.

—Δέν φαίνεται όμως πως έσύ, η πιο τόλημρη Σταυροφόρος μου, θάχης τέτοιες προλήψεις! Όλ' αυτά είναι πράγματα συνηθισμένα. Η κόουρα, ή σιωπή της έρημου, οι περασμένες κραυγές των τσακαλιών, φέρνουν ένα σωρό παρασθήσεις. Ο πατέρας Βενόαν μάς τά εξήγησε πολλές φορές. Άλλωστε τί μπορεί να μάς συμβεί τώρα πιά; Τό πολύ σέ τρεις μέρες θάμιασε πίσω στην Ιερουσαλήμ...

Έφυγε η Σεσίλια κι' ο Βαλδουίνος έμεινε μόνος. Ξάπλωσε στο έκστρατευτικό του κρεβάτι, όμως ο ύπνος δέν έλεγε να κατεβή σ'ά θέαρά του. Μ' όλο που προσπαθούσε να μνή το θυμάται, τ' άνείρο της εξαδέλφης του τόν είχε άνησυχησει. Σκώθηκε πάλι κι' άρχισε να κόβει βόλτες συλλογισμένος. Ξάφνου άκούστηκε ένα πνιγμένο βογγητό κι' ένας γόυπος. Ή' ένα πήδημα, ο βασιλιάς άρπασε τό έφος του και πετάχτηκε έξω, όπως ήταν. Μονομιάς κατάλαβε πως κάποιος άόρατος κίνδυνος παραμόνευε τό στρατόπεδό του. Και δέν έκανε λάθος. Τό βογγητό, που είχε άκούσει ή Σεσίλια, ήτο φρουρό, που είχε πέσει τρυπημένος από άγνωστο θέλος. Ο Βαλδουίνος γύοιψε συναγερμένο. Άναστήθηκε τό στρατόπεδο κι' άσπου.

Όταν ο Νουρεντίν κατάλαβε πως τόν πήραν έλθισι, πήδησε με τους άντρες του μέσα στο στρατόπεδο κι' όσοι δέν τβόλαν σ'ά πόδια, πετοκόπησαν. Ο Βαλδουίνος, μ' έλάχιστους μόνο ίππότες, κατόρθωσε να ξεγλυστρήσει απ' το χάρου τά δόντια. Τότε όμως προσέξε πως η Σεσίλια δέν ήταν μαζί τους. Ένα δελόνι τρύπησε την καρδιά του.

—Ποιός την είδε γιά τελευταία φορά; ρώτησε. Πού έρισκόταν την ώρα της μάχης;

Κανείς δέ μπορούσε να τη τίποτα με δεσάδιο.

—Τότε θα ξαναγυρίσουμε πίσω, έπτε. Έχω πολλούς λόγους να ποδάμω γιά τη ζωή της... Ο αρχιεπίσκοπος τό Μπωμόν όμως — άναφέρει τό χρονικό — ο συνετός Ματθαίος, όπεί δειξε στο Βαλδουίνο πως αυτό που πήγαινε να κάνει ήταν παραφροσύνη. Γιατί ο Νουρεντίν θα έβρισκετόν μακριά κι' ίσως τους ξαναγινόταν, γιά να τους άποτελειώσουν. Έπρεπε ν' άφήσουν τη Σεσίλια στην τόχη της κι' άς γινόταν δ,τι ήθελε ο Θεός. Άυτοί ήταν άνάγκη να σωθούν, γιά να μπορέσουν να τιμωρήσουν τό άλλόθρησκο, που καταπατούσε τους Άγίους Τόπους. Με δαρεία καρδιά ο Βαλδουίνος συμφώνησε με τόν πάτερ Ματθαίο. Έλπιζε όστόσο, πως ή εξαδέλφη του θα είχε όρη τόν τρόπο να σωθή, αν δέν είχε σκοτωθή. Όμως γελιόταν. Ή μικρή Σταυροφόρος, πλυνόμενη σ'όν άμο, είχε πέσει αιχμάλωτη μαζί με δύο άλλες γυναίκες — τη Μωρίςέτ και τη Φαυλέ — και με τόν Άρμένι ίππότη Γαντιάν, σ'ά χέρια του Νουρεντίν. Οι δύο πρώτες ύπεκυμαν άμέσως σ'ά θεήλο χάρια του έχθρου, γιά να σώσουν τη ζωή τους κι' έφυγαν μ' ένα μεγάλο καραβάνη γιά τό Χαλέπι.

Ο Γαντιάν πάλι, πάνω σε μία άπόπειρά του να δραπετεύσει, σκοτώθηκε.

Έτσι ή Σεσίλια έμεινε μόνη με τό μελαγχρικό άρχηγό, που προσάθησε να τη φέρη σ'ά νερά τό.

—Είσαι όμορφη και τόλημρη, της έπτε. Είναι κρίμα να έρίσκσαι άνάμεσα σ'όνους Φράγκους, που δέν έκτιμούν ούτε την όμορφιά, ούτε την τόλημ. Άν δεχτής να μείνης κοντά μου με τη θέλησή σου, θα σε κάνω βασίλισσα.

—Κι' αν δέ δεχτώ;

—Θά λυπηθώ πολύ, αν δώ τη ρόλην σου

—Έσύ με πρόδωσες! φώναξε στή Σεσίλια ο Νουρεντίν.

σάρκα να γίνετα τροφή γιά τα κοράκια της έρημου! Άνατρίχιασε ή Σταυροφόρος, γιάτι θυμήθηκε τ' άνείρό της. Μα δέν τά σάστισε.

—Τότε θα λυπηθής! άπάντησε με θάρρος. Γιατί δέν έχω σκοπό να γίνω βασίλισσα...

Ο άταμπέκ έσφιξε τά δόντια του.

—Μιλές έτσι, γιάτι δέν ξέρεις τί σε περιμένει! Προς τό παρόν θα σε πάρω μαζί μου. Θέλω να δής με τά μάτια σου την καάστροφ ή που θα πάθουν οι Φράγκοι. Τα χαράματα κιόλας, θα ξεκινήσω γιά τό Πανεάς. Ο'πως έμαθα από τους ανθρώπους μου, εκεί έρίσκεται ο βασιλιάς σου. Κι' αυτή τη φορά δέν πρόκειται να μου ξεφύγη. Θα τόν πιάσω ζωντανό, γιά να τό κόψω τη γλώσσα, όπως έταξα σ'όν πατέρα μου Ζεγγί.

Άλλ' ή Σεσίλια έπικοινωνήσε μ' ένα Φράγκο αιχμάλωτο, που ήταν έτοιμος να δραπετεύσει, και είδοποίησε μ' αυτόν το Βαλδουίνο γιά τους σκοπούς του Νουρεντίν.

Χαράματα, τό μεγάλο έκστρατευτικό σωμα του άταμπέκ κίνησε γιά τό Πανεάς. Έφτασαν εκεί έπειτα από μία όδομάδα άδιάκοπης πορείας. Τότε όμως από τό όχυρά ξεπετάχτηκαν οι Φράγκοι μ' έπί κεφαλής το Βαλδουίνο κι' άνάγκασαν τον κατάπληκτο Νουρεντίν να ύποχωρήσει άλλη μία φορά, με μεγάλες άπώλειες. Η Σεσίλια τόν κυττούσε τώρα με κοφερό βλέμμα. Κι' άσφα, σ'άν να διστάσθηκε ο σαρκοφόρος την αλήθεια, την άρπασε από τό λαιμό.

—Έσύ με πρόδωσες! της φώναξε. Έσύ έστειλες μήνυμα σ'όν βασιλιά σου! Με πόνν όμως; Ποιός δέχτηκε να γίνη ένα μαζί σου;

—Αυτό δέ θα τό μάθης ποτέ! άποκρίθηκε ή Σεσίλια. Γιατί είναι πολλοί, αυτοί που θέλουν την καάστροφ σου. Κι' οι πιο στενοί σου φίλοι άκόμη θέλουν τό κακό σου. Άλλ' έσύ δέν τό καταλαβαίνεις!

Τα λόγια εκείνα της Σταυροφόρου έπασαν σ'άν μαχαίριες στην καρδιά του. Τό κατάλαβε ή τόλημρη νέα και χάρηκε, γιάτι αυτός ακριβώς ήταν ο σκοπός της: Νά ριξη ή διγύνοια και την ύποψία άνάμεσα σ'όν Νουρεντίν και τους ανθρώπους του. Ο τρομερός άταμπέκ, θέλοντας να την ξαναγκάσει να τό πη κι' άλλα, την έρριξε σ'ά πιο άπάνθρωπα μαρτύρια.

—Μίλησε! Ποιός είναι αυτοί που σε βοήθησαν;

Έπειδή όμως δέν κατόρθωσε να της άνοήξη τό στόμα, πρόσταξε να τη μεταφέρουν σ'όν λόφο του Μπεσνάν και να την άλυσόδεσουν γυμνή σ' ένα πασσαλό. Ύστερα πήρε τους ανθρώπους του και κίνησε γιά τό Έλ Μπαχρί, άδιαφορώντας γιά τό θάνα του, που σπάρανε πάνω στην καφερή άμμο. Έτσι, όταν έπειτα από τρεις μέρες ο Βαλδουίνος — που πήγαινε να πολιορκήση την άρσική πόλη Σετζέ — πέρασε απ'όν λόφο του Μπεσνάν, πρόσσε σ' ένα σημείο να φτεροκοπούν σύννεφο τά κοράκια. Χτύπησε πάλι ή καρδιά του και χωρίς να θέλη προχώρησε προς τά εκεί. Και τότε είδε ότι ή Σεσίλια τόν Μοράν ήταν νεκρή και μισοφραγμένη από τ' άγρια όρνια της έρημου! Τό τραγικό της άνείρο είχε έπαληθώσει...

Γ. Β. Ι.

ΨΥΧΟΤΡΟΠΙΚΑ

Οι πόνοι της πλάτης

Γιατί είναι συχνότεροι στις γυναίκες

ΔΕΝ είναι υπερβολή αν πούμε ότι οι πόνοι της πλάτης αποτελούν ένα θλιβερό γυναικείο «προνόμιο». Πραγματικά, είναι 40% συχνότεροι στις γυναίκες παρά στους άντρες. Κι' αυτό, όχι γιατί έχουν πιο αδύνατη σωματική κατασκευή οι γυναίκες, αλλά γιατί διαφέρει η ανατομική τους διάπλαση, οι σωματικές λειτουργίες τους, κι' οι συνήθειές τους. Η έγκυμοσύνη καταπονεί τα όστα και τους μύες της πλάτης περισσότερο απ' τα κοινά σωματικά. Το ίδιο κι' οι δουλειές του νοικοκυριού κι' η περιποίηση του παιδιού.

Μία νέα κοπέλα νοιάζει συνήθως τους πρώτους πόνους στην πλάτη όταν αρχίζει η έμμηνη ρύση, κι' όταν πρωτοφορήσει παιδί, κι' όταν πρωτοφορήσει παιδί με ψηλό τακούνι. Η έγκυος γυναίκα πονάει συχνά στην πλάτη, αν δε φορέσει κατάλληλα παπούτσια και ζώνη έγκυμοσύνης. Κι' η μητέρα πονάει το ίδιο, αν δεν πάρει ώριμες προφυλάξεις όταν σπαργάνων το μωρό της ή όταν του κάνει το μπάνιο του.

Τα γυναικεία γεννητικά όργανα βρίσκονται πολύ κοντά στην κύστη, στο άπευθυμένο, στη σπονδυλική στήλη και σε σημαντικά νεύρα και αίμοφορα αγγεία. Αν λοιπόν, για ένα οποιοδήποτε λόγο, τα συμπίεζουν, μπορεί να προκαλέσουν ένα αντανάκλαστικό πόνο στη σπονδυλική στήλη. Ο πόνος αυτός φαίνεται έντοπιος, στο κάτω μέρος της πλάτης ή στα νεύρα, ενώ στην πραγματικότητα έχει την προέλευσή του από τη μήτρα ή τις ωοθήκες, όπου υπάρχει κάποια κύστη, άγκος ή όξεια μόλυνση.

Άλλοτε, οι γιατροί θεωρούσαν συνηθισμένη αιτία των πόνων της πλάτης την πτώση της μήτρας, οφειλόμενη σε χαλάρωση των μυών και των συνδέσμων που τη συγκρατούν. Πιστεύαν δηλαδή ότι η μήτρα κρεμόσεν τότε προς τα κάτω και πίεζε τα έντερα και την άκρη της σπονδυλικής στήλης. Καταργήθηκε λοιπόν αδιότακτα στη χειρουργική επέμβαση, για να ξαναφέρουν στη θέση της τη μήτρα και να γυαλίσουν έτσι τους πόνους της πλάτης.

Σήμερα όμως ξέρουμε ότι σπάνια έχουν αυτή την αιτία οι πόνοι της πλάτης. Για να το εξακριβώσουμε, οι γιατροί εισάγουν στη μήτρα ένα εσωτερικό υποστηρίγματος από ελαστικό ή από πλαστική ουσία, τον λεγόμενο «πέσσον». Αν λείψουν τότε οι πόνοι και ξαναεμφανισθούν μετά την αφαίρεσή του, αυτό σημαίνει ότι χρειάζεται χειρουργική για την αποκατάσταση των χαλαρωμένων συνδέσμων της μήτρας. Αν όμως ο «πέσσον» δεν επιφέρει καθόλου τον πόνο, ο γιατρός πρέπει ν' αναζητήσει άλλο την αιτία του.

Η έγκυμοσύνη είναι η κυριότερη αιτία των πόνων της πλάτης στις γυναίκες. Μία όριση που εκκρίνει τότε ο οργανισμός τους, η «ρελαξίνη», χαλαρώνει τους ισχυρούς συνδέσμους και τους χόνδρους που συγκρατούν ενώμανα τα όστα της λεκάνης. Αυτό γίνεται για να μη συναντά το έμβρυο εμπόδιο στην αύξησή του, καθώς και για να διευκολυνθεί ο τοκετός.

Αυτή όμως η χαλάρωση και μετατόπιση των οστών της λεκάνης συνεπάγεται μια υπερβολική καταπόνηση των μυών που συγκρατούν τους γοφούς και τη σπονδυλική στήλη, με αποτέλεσμα τους πόνους της πλάτης.

Η κατάσταση χειροτερεύει, όταν η έγκυος σκυβί, τεντώνεται, σηκώνει βάρη, κλπ., χωρίς να πάρει

ρη ώριμες προφυλάξεις. Μπορεί τότε να μετατοπισθούν εύκολα οι σύνδεσμοι και οι χόνδροι, κι' αυτό προκαλεί πόνους στην πλάτη, είτε άμεσως είτε έπειτα από χρόνια.

Μία μικρή ποσότητα ρελαξίνης εκκρίνεται και πριν από κάθε έμμηνη ρύση, και γι' αυτό μερικές γυναίκες υποφέρουν τότε από ελαφρούς πόνους στην πλάτη. Προς τα τέλη της έγκυμοσύνης, η μήτρα έχει γίνει 20πλάσια απ' το κανονικό της μέγεθος. Το βάρος της πέφτει όλο προς τα εμπρός, κι' έτσι η γυναίκα παίρνει αναγκαστικά το χαρακτηριστικό βάδισμα της έγκυου. Αν τότε καταπονηθεί ακόμη περισσότερο την πλάτη της, φορώντας ψηλά τακούνια, σηκώνοντας βαριά φορτία, πλαγιάζοντας σε πολύ μαλακό κρεβάτι ή χρησιμοποιώντας ακατάλληλες καρέκλες, είναι βέβαιο πως θα υποφέρει από πόνους στην πλάτη.

Ωστόσο, η έγκυος μπορεί ν' αποφύγει αυτούς τους πόνους, αν ακολουθήσει τις συμβουλές του γιατρού, άσχετως με τα πρώτα συμπτώματα.

Στις περισσότερες νέες γυναίκες, που πρωτογίνονται μητέρες, οι μύες της κοιλιάς και της πλάτης είναι ακόμη άσκητοι, άσπαστοι, ν' ανθίζουν στην πρόσθετη καταπόνηση. Όταν όμως έχουν προσηγηθεί κι' άλλες έγκυμοι, η όταν οι μύες είναι εκ φύσεως αδύνατοι, πρέπει να φορέει η γυναίκα μια ειδική ζώνη έγκυμοσύνης, απ' τον 6ο ως τον 9ο μήνα, για ν' αποφύγει τους πόνους της πλάτης.

Το φόρεμα αυτής της ζώνης πρέπει να γίνεται σε στάσι όπτιση, για να πνέει στη θέση τους τα όργανα και οι μύες της κοιλιάς. Γιατί, στην όρθια στάση, τα όργανα έχουν κατεύθυνση, κι' η ζώνη θα τα διατηρήσει σ' αυτή την ανώμαλη θέση.

Μετά τον τοκετό, πρέπει να γίνονται ώριμες άπλες άσκήσεις, για ν' αποκατασταθεί η λεκάνη στην κανονική της κατάσταση. Άλλοι γιατροί συνιστούν αυτές τις άσκήσεις 1-2 μέρες έπειτα απ' τον τοκετό, κι' άλλοι μετά 8-10 μέρες.

Ωστόσο, σε πολλές γυναίκες, οι πόνοι της πλάτης δεν έχουν καμιά σχέση με τα γεννητικά όργανα ή με την έγκυμοσύνη. Οφείλονται στο είδος της εργασίας τους, που τις αναγκάζει να μένουν όλη την ημέρα όρθιες ή καθισμένες στην ίδια θέση, καταπονώντας έτσι τους μύες της πλάτης και της λεκάνης. Γι' αυτό, οι δακτυλογράφοι, οι εργάτριες, οι πωλήτριες κλπ. πρέπει να κινούνται συχνά, ν' αλλάζουν θέση και να κάνουν ώριμες άπλες άσκήσεις της πλάτης και των ποδιών. Αν μένουν για πολύ όρθιες, δεν πρέπει να φορούν τακούνια ψηλά ή φθαρμένα.

Οι νοικοκυρές κι' οι μητέρες πρέπει να μάθουν να λυγίζουν τα γόνατά τους, όταν πρόκειται να σηκώσουν κάτι βαρύ, ώστε να μεταφέρεται η προσπάθεια στους μύες των κινήμων. Επίσης, πρέπει ν' αποφεύγουν να σκύβουν μπροστά, όταν σπαργάνων ή κάνουν μπάνιο στα παιδιά τους.

Άλλα κι' οι συναισθηματικές διαταραχές (άγωνία, φόβος, συγκρατημένος θυμός, κλπ.) μπορεί να προκαλέσουν μυϊκούς σπασμούς και πόνους στην πλάτη. Τέλος, οι πόνοι της πλάτης μπορεί να οφείλονται σε κάποια πάθηση: αρθρίτιδα, πλατυποδία, δυσκοιλιοπάθεια, ή σε βλάβη ενός άσους της σπονδυλικής στήλης.

Κάποτε, ο γιατρός πρέπει να

καταφύγει στην ακτινοσκόπηση ή σε εργαστηριακές εξετάσεις, για να βρει την αιτία.

Όσο για τη θεραπεία, ανάλυση της προέλευσης των πόνων, εφαρμόζονται φάρμακα, δίαιτα, διαθερμία, αντιβιοτικά, άσκήσεις, ορθοπεδικά μέσα, χειρουργική επέμβαση ή απλά αλλαγή των όρων της εργασίας.

Το καρζοντελάν θεραπεύει τον καρκίνο;

Οι Γερμανοί επιστήμονες χρησιμοποιούν από καιρό καιρό ένα καινούριο φάρμακο, το καρζοντελάν, εναντίον του καρκίνου. Ο δόκτωρ Γκράντ, σπών όποιον οφείλεται αυτό το φάρμακο, δηλαδή τα έξη: «Δεν είμαι σε θέση να πω αν το καρζοντελάν θεραπεύει όριστικά τον καρκίνο. Αλλά ανακρίνει την εξέλιξη του και δίνει στο γιατρό τον καιρό να ενισχύσει τον οργανισμό του ασθενούς και να προκαλέσει μια γενική αύξηση των δυνάμεων του. Τα επιτεύγματα σε πειρατές περιπτώσεις αποτελέσματα είναι πολύ εντυπωσιακά. Ο ασθενής αναλαμβάνει ταχύτατα δυνάμεις κι' η καρκινώδης επεξεργασία σταματάει. Ο χρόνος θα δείξει αν αυτό το σταμάτημα είναι όριστικό».

Το ραδιενεργό δευτέριο στις παθήσεις των πνευμόνων

Το ραδιενεργό δευτέριο, που είναι υποπρόιον της ατομικής διασπάσεως, χρησιμοποιείται σήμερα στις αμερικανικές κλινικές για τη διάγνωση των ασθενειών των πνευμόνων και των αναπνευστικών οργάνων. Εισάγεται στους πνεύμονες με ειδικό σωλήνα, έπειτα από τοπική αναισθησία. Η παρακολούθηση της διαδρομής του γίνεται με μετρητές Γκέιγκερ.

Η δεκαδρόλη φάρμακο κατά της λευχαιμίας;

Μεταξύ των παραγώγων της κορτιζόνης, εξαιρετική θέση κατέχει η δεκαδρόλη, που παράγεται από τη δέλτα-κορτιζόνη. Οι κλινικές παρατηρήσεις που έγιναν κατά τον τελευταίο καιρό απέδειξαν ότι έχει αντιφλογιστικές, αντιρευματικές και αντιαλλεργικές ιδιότητες. Η δεκαδρόλη είναι 35 φορές ισχυρότερη από την κορτιζόνη και 10 φορές ισχυρότερη α-

πό τη δέλτα-κορτιζόνη. Η κορτιζόνη και η δέλτα-κορτιζόνη παρουσιάζουν, έξ άλλου, διαφορετικές αντιδράσεις (οίδημα, έλκη του στομάχου, θερμικές εκδηλώσεις, ψυχικές διαταραχές κλπ.). Η δεκαδρόλη, τουναντίον, δεν παρουσιάζει καμιά δυσάρεστη αντίδραση. Η δεκαδρόλη χορηγείται σε ημερήσιες δόσεις 1/4 - 1/2 του χιλιόστογραμμού. Ένδεικνυται κυρίως εναντίον των διαφόρων μορφών λευχαιμίας.

Για να μη συγχωνώνεται τα παιδιά

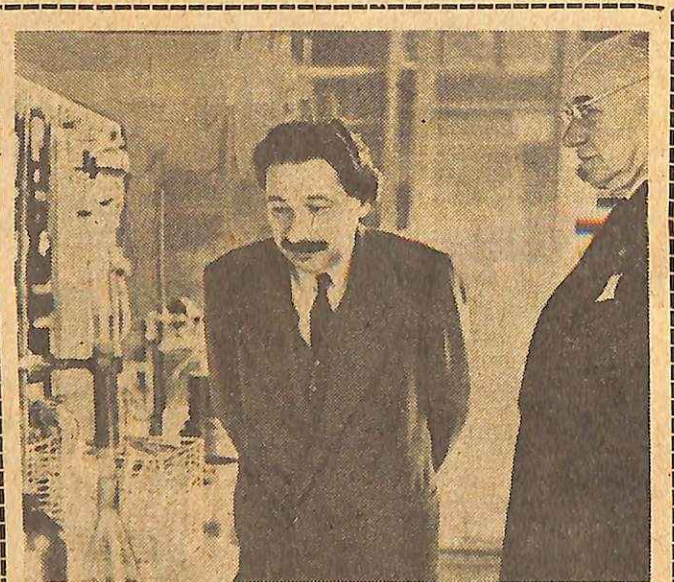
Οι Ρώσοι επιστήμονες υποδεικνύουν μια καινούρια μέθοδο για να μη συγχωνώνεται τα παιδιά. Η μέθοδος αυτή συνίσταται στο έξη: Κάθε πρωί, κάνουν στο παιδί ένα χλιαρό λουτρό, που ελαττώνει βαθμιαία τη θερμοκρασία του. Όταν φθάσει στους 10 βαθμούς, βγάξουν το παιδί από το λουτρό. Κατά τους Ρώσους επιστήμονες, η μέθοδος αυτή είναι αλάνθαστη. Απαιτεί, όμως, κάπως μεγαλύτερη προσοχή στην άρχη.

10 φορές ισχυρότερο από τη μορφίνη

Δύο Αμερικανοί επιστήμονες, οι δόκτορες Μαϊν και Έντν, ανακάλυψαν ένα καινούριο αναισθητικό φάρμακο, το Νιχ 75-19, που είναι δέκα φορές ισχυρότερο από τη μορφίνη. Το φάρμακο αυτό παράγεται από την πίσσα.

Τα μαλλιά άρχίζουν να πέφτουν από τα 11 γούνα...

Από τότε αρχίζει η πτώση των τριχών: Κατά το Γάλλο δερματολόγο δόκτορα Ανρί Φαρόν, η τριχόπτωση αρχίζει από τα 17 ή 18 χρόνια, αλλά έπειτα κατά την εποχή αυτή είναι πολύ περιωρισμένη, περνάει συνήθως άπαρατήρητη. Η πρώτη πιτυρίδα εμφανίζεται μεταξύ των 10-15 χρόνων και είναι εφύρη. Γι' αυτό, τα μικρά λείπα που την αποτελούν πέφτουν, μόλις ανακατέψουμε λίγο τα μαλλιά. Μετά τα 15, τα λείπα αυτά γίνονται λιγότερα και κόλλουν στο δέρμα. Μεταξύ των 17 και των 18 μεταβάλλονται σε μια γλοιώδη μάζα. Από τη στιγμή αυτή τα μαλλιά αρχίζουν να πέφτουν. Κατά τον δόκτορα Φαρόν, εκείνοι που έχουν τάση στην τριχόπτωση πρέπει ν' αποφεύγουν τις λιπαρές τροφές και τα μπαχαρικά.

Ο ΔΙΔΑΧΟΣ ΤΟΥ ΦΛΕΜΙΝΓΚ

Ο στενός συνεργάτης του Σερ Άλεξάντερ Φλέμινγκ, καθηγητής Έρνεστ Μπάρντ (αριστερά), ο οποίος μοιράστηκε μαζί του το 1945 το βραβείο Νόμπελ, συνέχισε μετά το θάνατο του διασημού επιστήμονος τις έρευνες, που είχαν αρχίσει μαζί. Το αποτέλεσμα ήταν ν' ανακαλύψει τελευταία μια έντονη πенициλλίνη, η οποία εξοντώνει τα μικρόβια, που λοιμοποιούνται, ανθιστούν στον μάχι σημερα γνωστό τύπο πενικιλίνης. Στη φωτογραφία μας ο καθηγητής Τσαλντ συνομιλεί στο Ινστιτούτο Υγείας της Ρώμης με τον Ιταλό καθηγητή Ντομένικο Μπαρόττα.

Οι πρωτεΐνες ΠΟΥ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΤΟ ΣΩΜΑ ΜΑΣ

Ο βασικός και ο ενεργητικός μεταβολισμός

ΑΝ θέλουμε τον οργανισμό μας σε κατάσταση απόλυτης ηρεμίας (νηστεία, άσπαρξια μωικών κινήσεων, θερμοκρασία εύαρίστη), παραμένουν, όστόσο, όρισμένες λειτουργίες της φυτικής ζωής, που θα συνεχίσουν και πάλι τον κανονικό ρυθμό τους.

Αυτές οι λειτουργίες είναι η αναπνοή, η κυκλοφορία του αίματος και η διατήρηση της θερμοκρασίας γύρω στους 37 βαθμούς. Για να συντηρηθούν αυτές τις τρεις λειτουργίες, έστω κι' αν δεν κάνουμε τίποτα, μας χρειάζεται ένα ποσό ενεργειών. Αυτό είναι ο καλούμενος βασικός μεταβολισμός.

Έτσι υπολογισόη ότι σ' έναν άνδρα θάρους 70 κιλών, ο βασικός μεταβολισμός αντιστοιχεί ημερησίως σε 1700 θερμίδες και σε μία γυναίκα θάρους 55 κιλών σε 1300 θερμίδες. Αυτό σημαίνει, μ' απλούστερα λόγια, ότι μόνο και μόνο για να διατηρήσουν το βασικό μεταβολισμό τους, ο μόν άνδρας πρέπει να εισάγει ημερησίως με την τροφή 1700 θερμίδες, ή δε γυναίκα 1300.

Αλλά οι άνδρες μας σε θερμίδες αξίζουν, για το λόγο ότι εκτελούν διάφορες έργοι. Αυτή η αύξηση ποικίλλει κατά τις περιστάσεις. Μία δακτυλογράφος π.χ. που εργάζεται 8 ώρες την ημέρα καταναλώνει μόνον 1600 θερμίδες, δηλαδή μόλις 300 παραπάνω από το βασικό μεταβολισμό της. Μία νοικοκυρά, όμως, που κάνει τις διάφορες δουλειές του σπιτιού, χρειάζεται ημερησίως 2000-2700 θερμίδες, μία πλύστρα 2500-3300, ένας κτίστης 4300 κλπ.

Οι επιστήμονες μας λένε ότι ο αριθμός των θερμίδων που χρειάζεται ημερησίως ένα άτομο πρέπει να είναι ανώτερος από εκείνον που προκύπτει από τη μελέτη του βασικού και του ενεργητικού (του όφειλούμεν στην εργασία) μεταβολισμού του. Αυτό όφειλται στο ότι τα περιεχόμενα στις τροφές όφειλουν σ' αυτήν την άφαιρέση από σπύλοχας δεν αφομοιώνονται σπ' αυτόν.

Ένα μέρος απ' αυτά, αν και συνήθως μικρό, πηγαίνει χαμένο. Έχει υπολογισόη π.χ. ότι σ' ένα ύγιες άτομο, που τρέφεται κανονικά, τα ασκαρούχα στοιχεία αφομοιώνονται κατά 98%, τα λιπαρά κατά 95% και τα πρωτεϊνικά κατά 92%. Έτσι, προκειμένου για μία τροφή, πρέπει να υπολογίσουμε ότι οι εκαδάρεις θερμίδες που μας δίνει είναι κατώτερες κατά 10% από τις κακάθαρτες.

Ανάμεσα στα στοιχεία που μας είναι απαραίτητα ιδιαίτερα θέση κατέχουν οι πρωτεΐνες. Μ' αυτές επιτυγχάνεται η ανάπτυξη των ιστών μας.

Κάθε μέρα, ένας άριθμός κυττάρων του σώματος μας νεκρώνεται. Αυτά τα κύτταρα πρέπει ν' αντικατασταθούν με άλλα. Οι επιστήμονες υπολόγισαν ότι αυτή η φθορά αντιστοιχεί στα 4% του ημερησίου ενεργητικού μεταβολισμού μας, δηλαδή σε 30 περίπου γραμμάρια πρωτεϊνών στοιχείων. Για να διατηρησώμε, λοιπόν, την ισορροπία του οργανισμού μας, πρέπει ν' αναπληρώσώμε αυτά τα 30 γραμμάρια με πρωτεΐνες, που θα εισαγάγώμε με τις τροφές. Τριάντα γραμμάρια ανθρώπινων πρωτεϊνών μπορούν ν' αντικατασταθούν με 50 γραμμάρια τροφικών πρωτεϊνών, από τις όποιες οι μισές τουλάχιστον πρέπει να είναι ζωϊκής προέλευσης. (Δεδομένου ότι το ζωϊκό κρέας περιέχει στα 100 γραμμάρια 20 γραμμάρια πρωτεϊνών, η ελάχιστη ημερησία ποσότητα που μας χρειάζεται είναι 120 γραμμάρια).

Οι πρωτεΐνες που περιέχονται στα διάφορα είδη κρέατων έχουν ως έξης:

Πρωτεϊνών	Γραμμάρια
Κοτόπουλο	23,70
Κοτόπουλο έξοχης	22,60
Χοιρινό	21,10
Μοσάρι	20,10
Θηράματα	19,50
Βωδινό	19,00
Κοτόπουλο πτηνοτροφείου	19,00

Συμβουλευόμενοι τον ανώτερο πίνακα, μπορείτε να βρείτε ποιά είναι η ημερησία ποσότητα κρέατος που σας χρειάζεται.

Ο ανώτερος πίναξ δείχνει μια διαφορά μεταξύ του κοτόπουλου της έξοχης και του κοτόπουλου πτηνοτροφείου. Το δεύτερο, όκείνουν πιο εύπεπτο και αυτό εξαφανίζεται την όπεροχη του πρώτου σε πρωτεΐνες. Το κοτόπουλο του πτηνοτροφείου, έξ άλλου, περιέχει μόνο 2,92 γραμμάρια λιπών (στα 100 γραμμάρια κρέατος) έπος (στα 100 γραμμάρια κρέατος) 4,14 του πρώτου. Το μοναδικό μειονέκτημα του κοτόπουλου του πτηνοτροφείου είναι ότι περιέχει άφθονότερο νερό.

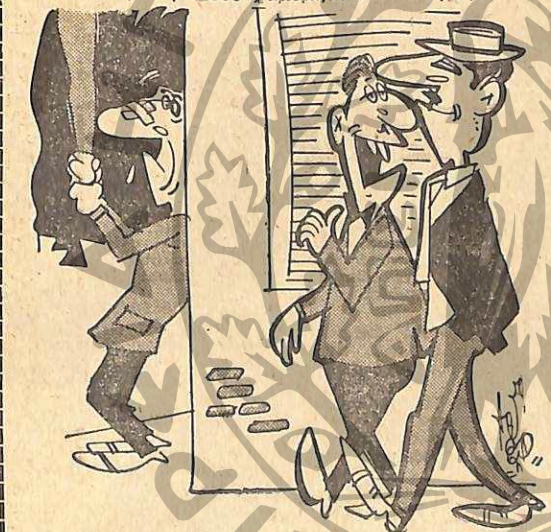
Τελιωτοθεραπεία

— Νομίζουν ότι θα την χάσω τη φάρσα με το τηλεφώνημα ότι ένογετα η γυναίκα μου!...

— Πρωταπριλιάτικο αστείο ήτανε αυτό, βρε παιδιά, να μου βάλετε χαμομήλι στο ποτήρι;...

— Γέλια πον έχουμε να κάνουμε, όταν ο Σταύρος καταλάβη πως ήτανε πρωταπριλιάτικη φάρσα ότι τα... τινάζει ή πεθερά του!... (Τοβ' Αρχέλαιου)

Τα φάρμακα ΠΟΥ ΕΠΙΔΡΟΥΝ ΣΤΗΝ ΨΥΧΗ

Δοκιμάζονται σε φάρια και άραχνες

ΜΕ την όνομασία «ψυχοτροπικά», χαρακτηρίζουν οι γιατροί μια ομάδα νέων φαρμάκων, που έχουν την ιδιότητα να επηρεάζουν την ψυχή, δηλαδή τις πνευματικές λειτουργίες.

Σ' αυτή την κατηγορία ανήκουν άφ' ενός τα «διεγερτικά» (αμφεταμίνη και τα παράγωγά της) κι' άφ' έτέρου τα «καταπραυντικά» (χλωροπρομαζίνη, ρεσερπίνη), που κατευνάζουν το ταρκαμένο πνεύμα, χωρίς όμως να προκαλούν ύπνηλια όπως τα κοινά ύπνωτικά. Άλλα κι' η σεροτονίνη, ή συμπαθητική κι' ή αδρεναλίνη, που υπάρχουν εκ φύσεως μέσα στον ανθρώπινο οργανισμό, πιστεύεται ότι παίζουν κάποιο βασικό ρόλο στη λειτουργία της σκέψης.

Η ομάδα αυτή περιλαμβάνει ακόμα και τα «οπτασιογόνα» φάρμακα, όπως το LSD 25 (διαυδακτικό του λυσεργικού όξέος), το αδρενοχόρη, τη χαρμίνη και την λιμεταμίνη, που προκαλούν παραισθήσεις κι' άλλες ψυχικές διαταραχές, σαν αυτές που παρουσιάζουν οι σχιζοφρενείς. Η μεσκαλίνη, προϊόν ένο κακτού του Μεξικού, έχει την ίδια επίδραση, αλλά χυλιάρεις φορές άσθενέστερη απ' το LSD 25.

Οι ψυχίατροι μεταχειρίζονται την αμφεταμίνη για να εξουδετερώσουν την κατάθλιψη και την νευρική όπερτασση σε πάχοντες που υποβάλλονται σε ψυχανάλυση.

Η χλωροπρομαζίνη και η ρεσερπίνη χρησιμοποιούνται μ' έπιτυχία για να καταπραύνουν τους παραγμένους ψυχοπαθείς. Νεώτερο φάρμακο αυτό του είδους, λιγώτερο διαδεδομένο, είναι το μπενακτινίλ και το μεπροπαμάτ.

Είναι άγνωστος όστόσο άκμή ο τρόπος που ενεργούν τα καταπραυντικά και τα όπτασιογόνα φάρμακα.

Τα φάρμακα με τα ψυχοτροπικά φάρμακα εν γένει δημιουργήσαν άρισμένα καινούρια προβλήματα για τους έρευνητές. Δέ μπορούσαν, βέβαια, να τα δοκιμάσουν σε πειραματόζωα με τον τρόπο που δοκιμάζαν τα αντιβιοτικά ή τα αναισθητικά, έφθον αυτά δεν επιδρούν στο σώμα αλλά στο πνεύμα. Χρειάστηκε λοιπόν να έπινόησουν έντελως νέες μεθόδους πειραματισμού.

Στο τελευταίο δέ στάδιο των έρευνών τους, έπρεπε να προσέξουν πάρα πολύ, πριν έξελεχθούν στον άνθρωπο τα αποτελέσματά που είχαν επιφέρει κατά τα πειράματα σε ζώα.

Μεταγεριστικά πειραματόζωα έντελως άσυνήθιστα, όπως π.χ. ένα ψάρι του Σιάμ. Το άσυνήθιστο του ψαριού αυτό είναι γρήγορο και μαχητικό. Όταν όμως προστεθεί ελάχιστη ποσότητα LSD στο νερό όπου βρίσκεται, πέφτει τότε σ' ένα είδος καταλίπης, πλέει άργα και ήρεμα, σαν κοιμισμένο, και κάνει τις πιο παράξενες κινήσεις.

Διαφορετικά συμβαίνουν τα πράγματα, της δεν έχει κανονικό σχήμα, όπο τις συνήθειες συνήθειες. Δέ φαίνεται να την ένδιαφέρει καθόλου η αισθητική του όβι, φτάνει μόνο να πιάνη καλά τα έντομα. Άν της δώσωμε όμως λίγο LSD, η άραχνη αρχίζει να πλέει ένα ίσσο τέλειος συμμετρικό, με κανονικά και άκριβέστατα γεωμετρικά σχήματα. Απεινός, με τη μεσκαλίνη, όφαινει ίσσο φοδρά άκανονιστο. Αυτά λοιπόν τα δυο φάρμακα, ενώ στον άνθρωπο έχουν την ίδια επίδραση, στην άραχνη ενεργούν έντελως αντίθετα το ένα απ' το άλλο.

Πρέπει λοιπόν να συμπεράνωμε ότι επιδρούν σε διαφορετικά κέντρα του εγκεφάλου; Η άπάντησ δεν έχει βρεθί. Η ρεσερπίνη δοκιμάστηκε σ' ένα είδος πηθήκου, που είναι πάντα άγριας και άσκαρής όποιον δοκιμάση να τον άγγίξη. Μ' αυτό το φάρμακο λοιπόν γίνεται τόσο ήρεμος, ώστε δεν πειράζει κανένα, ακόμα κι' αν τον χτυπήσουν. Τέλος, ώρισμένοι έρευνήτες δέ διασώσαν να δοκιμάσουν και στον έστω του τους τα φάρμακα που έξετάζανε. Έτσι, ένας Έλβετος φαρμακόλογος πήρε έπανεπιλημμένους LSD σε μικρές δόσεις, για να μελετήσει τις ψευδαίσθησεις και τις όπτασεις που του προκαλούσε αυτή η καινούργια και άδοκιμαστική ότε όστε όστιά.

Η άνακάλυψη των φαρμάκων αυτών άδηγεί στο συμπεράσμα ότι ώρισμένες τουλάχιστον πορές ψυχοπαθείς, όπως η σχιζοφρενία, όφειλονται ίσως σε χημικές άνομαλίες του αίματος, κι' έπόμενος είναι πιθανό να θεραπευθούν με τα κατάλληλα φάρμακα.

ΜΕ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Περίπατος σε κάποιο ειδυλλιακό προάστιο. Ο δρόμος είναι ερημικός. Τα μύρα της ανοιχτής σπαταλιούνται παντού. Από ψηλά, ένα ολοστρόγγυλο φεγγάρι αρμενίζει στο κέντρο ενός ανέφελου ουρανού, τριγυρισμένο από τα αστρα που περιβάλλουν σαν έπουράνιοι αλλικοί τη μελαγχολική μεγαλειότητα του στερεώματος...)

ΕΚΕΙΝΗ: Τί νύχτα όμως!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Περίφημη πραγματικά...
ΕΚΕΙΝΗ (τρυφερά): Νύχτα για έρωτα...
ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγοθυμίζοντας το στίχο του ποιητή, όπως συνήθιζαν να τον ψιθυρίζουν όλοι σε ανάλογες περιπτώσεις): «Νύχτα γεμάτη θαύματα, νύχτα σπαρμένη μάγια...».
ΕΚΕΙΝΗ: Τό φεγγάρι λές και μάς χαμογελάει πρωταταυτικά από τα ύψη του...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Λές να ασχοληθεί με μάς;...
ΕΚΕΙΝΗ: Και μ' όλους τους ερωτευμένους του πλανήτη μας... Αυτό δε μάς φωτίζει τις νύχτες, δε μάς μαγεύει, δε μάς εμπνέει τα χάδια και τα φιλία, δε μάς φωτίζει τα αγαλιάσματα;...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι, δηλαδή, ο μεγάλος έπουράνιος φανοκόρος του επίγειου έρωτα!
ΕΚΕΙΝΗ: Τί προσβολή είν' αυτό που λές;

Ο ανθρώπινος ΕΙΣΙΣΜΟΣ

ΕΚΕΙΝΟ: Μά, βέβαια, αφού μάς βαστάει φανάρι από ψηλά!...
ΕΚΕΙΝΗ: Και τα άστρα;...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' αυτά...
ΕΚΕΙΝΗ: Τί εξευτελισμός! Άλλα και τί εγωισμός μαζί...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;
ΕΚΕΙΝΗ: Μά ρωτάς;... Τό να παραδέχεται το σύμπαν στην υπηρεσία σου, τί άλλο είναι από απεριγραπτός ανθρώπινης εγωισμός;...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχεις δικιο; ο άνθρωπος παραδέχεται τον εαυτό του κέντρο του σύμπαντος, του γύρω του περιστρέφονται όλα — φεγγάρια, άστρα, ήλιοι!... Ένώ δεν είναι παρά μιά άπειροελαχίστη υποδιαίρεση της ύλης του διαστήματος — ένα μύριο άδρατο ακόμα και με μικροσκόπιο από τους έρευνητές του σύμπαντος!
ΕΚΕΙΝΗ (με τρομαγμένο ρεμβασμό, κυττάζοντας ψηλά): Αλήθεια... Δεν είμαστε τίποτα...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάτι πιο λίγο από τίποτα... Κι' όμως, καμαρώνουμε σε νάμαστε το πάν! Πριν είπες μιά φοβερή ανακρίβεια, που δείχνει το ίδιο πάντα ανθρώπινο ελάττωμα — τον εγωισμό.
ΕΚΕΙΝΗ: Τί είπα;...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ότι το φεγγάρι μάς χαμογελάει από τα ύψη του...
ΕΚΕΙΝΗ: Και γιατί, παρακαλώ, είναι άνακριβεία;... Για δέκο κι' εσύ... Δε σου φαίνεται σαν ολοστρόγγυλη χαμογελαστή φάτσα;...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ό ο ίδιος πάντα άχαλίνωτος εγωισμός του ανθρώπου! Τα πιο παλιά, μάλιστα σχέδια, παρίσταναν τη σελήνη με μορφή ανθρώπινου προσώπου, γιατί κατά κάποιον τρόπο ή θέσι των σκοτεινών σεληνιακών κηλίδων συμπίπτει με τη θέσι των ματιών, της μύτης και του στόματος ενός ανθρώπινου προσώπου... Άν παρατηρήσης όμως τη σελήνη με το πιο μικρό τηλεσκόπιο, τότε θα δής την επιφάνειά της έντελως διαφορετική...
ΕΚΕΙΝΗ: Έγώ δεν έχω τηλεσκόπιο — έπαμένως είμαι δικαιολογημένη να βλέπω τη σελήνη σαν πρόσωπο ανθρώπου...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Άκου, λοιπόν, για να ξέρης: Οι πιο χαρακτηριστικοί σχηματισμοί του σεληνιακού εδάφους με το κυκλικό τους σχήμα, μοιάζουν με εύρυχωρους στίβους και όνομάζονται αυτοί πούχουν μικρή διάμετρο κρατήρες κι' αυτοί πούχουν μεγάλη κίκοι... Και ο εγωιστής αστρονόμος της Γης έδωσε στους κίρκους αυτούς του έκευφόρου μάς γήινα όνόματα: Πολεμάιος, Άλφόνσος, Νεύτων, Θεόφιλος, Άρχιμήδης, Κατέονικος...
ΕΚΕΙΝΗ: Βλέπω κατέχεις καλά τα ζητήματα της σελήνης...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με ενδιαφέρει σαν άστρο του έρωτος... Έκτός από τους κίρκους, λοιπόν, — για να συνεχίσω — έχουμε και τα βουνά

Για τον έρωτα

- * Στην ερωτική ζήλεια υπάρχει περισσότερη φιλαντία παρά έρωτας. Λαογραφικό.
- * Υπάρχουν δυο είδων άνδρες. Οι άνδρες - κισοί, που προσκολλώνται στις γυναίκες τους κι' άνδρες - πεταλούδες, που πετάνε αδιάκοπα. Οι χειρότεροι είναι οι πρώτοι.
- Μαρσέλ Πρεβώ
- * Ποτέ ένας άντρας δε μπορεί να ζήσει όμορφα, αν δεν ανακατευτούν οι γυναίκες στη ζωή του.
- Ρομπέρ ντε Φλέρ
- * Τον πρώτο της φίλο μιά γυναίκα τον αποχτάει συνήθως από έρωτα, το δεύτερο από πείσμα και τους άλλους από συνήθεια.
- Άλεξ. Δουμάς, υιός
- * Μιά γυναίκα είναι υποχωρήσιμη να ληψέ ψέματα. Τη θεωρούμε ειλικρινή, όταν τα ψέματα που λέει δεν είναι άνωφελα.
- Άνατόλ Φράνς
- * Οι γυναίκες είναι σκληρές γι' αυτούς που δεν αγαπάνε.
- Άλεξ. Δουμάς, υιός

της σελήνης, που μάς πείθουν για τον ίδιο ανθρώπινο εγωισμό... Τα όνόματά τους είναι αντίγραφα από τη γήινη γεωγραφία: Άπένινα, Πυρηνία, Κακάσος, Άλπεις, Καρπάθια, Κορδιλλιέρες...

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): Άντε! Μήπως υπάρχει κι' Άθηνά στη σελήνη, οδός Σταδίου, Κολοκυθού;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Προς το παρόν όχι... Έκτος από τη σελήνη, όμως ο άνθρωπος πήρε και πιο μακριά της, στο διάστημα — προς το παρόν με τη φαντασία του, αύριο στην πραγματικότητα — για να δώση γήινα όνόματα και στους πλανήτες του ήλιακού συστήματος: Ζεύς, Κρόνος, Ουρανός, Ποσειδών, Άφροδίτη, Άρης, Έρμης...

ΕΚΕΙΝΗ: Όλος ο γήινος Όλυμπος, σκορπισμένος στο Άπειρο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άκριδώς... Και νάτανε μόνο αυτό...

ΕΚΕΙΝΗ: Είναι κι' άλλο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πώς δεν είναι;... Έχουμε και την... αστρονομική ποιήσι!

ΕΚΕΙΝΗ: Ποιά είναι αυτή;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ή ποιήσι του ανθρώπου για τα άστρα... Νά, θές να άκούσης τους στίχους του Άλφρε ντε Μυσσέ, που επιγράφονται «Σ' ένα άστρο»;

ΕΚΕΙΝΗ: Γαλλικά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τους έχω μεταφράσει. Άκου τους, λοιπόν, ελληνικά... (Άπαγγέλλει σιγά, κυττάζοντας μιά τα άστρα και μιά Έκείνη):

«Άστρο ώχρό σύ νυχτιάτικο, μακρινέ μου δια-
(θάτη,
Που ξεχώρισε τρέμοντας μέσ' σ'ά νέφη της
(δύσης,
Τι κυττάς στην πεδιάδα μας κι' ανοιγόκλειστο
(μάτι;
Τό γαλάζιο πολάτι σου μήπως θέλεις ν' άρ-
(σης;
Οι άνέμοι κοπάσανε κι' οι θροχές ξεμακρά-
(νουν
Και τό δάσος δακρύχοντας σ'ά πουλιά στέλνει
(χάδια
Μ' άπαλότατο πέταγμα πεταλούδες διαβαίνουν
Και χρυσόφτερες σκίζουνε μυρωμένα λειβάδια...
Γιατί μέσα σ'ά σύννεφα τη θωριά σου δαλώνεις;
Τόβρες πιά αυτό που γύρευες σ'της νυχτιάς τη
(γλήνη;
Με χαμόγελο χάνεσαι, σ'ά θουνά χαμηλώνεις,
Τρεμουλιάζει τό θλέμμα σου κουρασμένο και
(σβύνει...
Άστρο σύ, που ολιθαίνοντας σιωπηλά κατε-
(βαίνει
—Πονεμένο άργοδάκρυσμα μιάς νυχτιάς λυπη-
(μένης—
Σύ που θλέπεις τα πρόβατα τό βοσκό ν' άλλου-
(θανε
Και μαζί του να χάνονται στο μαντρί για να
(πάνε
Ποδ τραβάς έτσι άμέριμνο τώρα που όλα ήου-
(χάζουν;
Ποδ πιά άστρο; Είσ' ελάχιστο, κι' είν' ή νό-
(χτα μεγάλη...
Νά ή δχθη κατάφυτη' να τα κρίνα ευαδιά-
(ζουν.
Ξεκουράσου διαμάντι μου στο νερού την άγ-
(κάλη...»

ΕΚΕΙΝΗ (γοητευμένη): Όραίοι στίχοι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και είναι μεταφορασμένοι «κατά λέξιν»... Έπομένως, αν σου άρέσουν, να συγχαρής τό Μυσσέ — κι' όχι έμένα!

ΕΚΕΙΝΗ: Μπράβο και στους δυο σας!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είδες όμως πάλι εγωισμός;... Τό άστρο από ψηλά — και, προφανώς, πρόκειται για την Άφροδίτη, που την αύγή όνομάζεται Αύγερινος και τό δειλινό Άποσπερίτης — αναζητάει κάτι στην πεδιάδα της Γης! Δεν έχει άλλη δουλειά από τό να παρακολουθή τα πρόβατα και τό βοσκό τους να τραβάνε για τό μαντρί! Και, στο τέλος, αθάδεστατος ο γήινος ποιητής, προτείνει' σοβαρά στο άστρο να ξεκουραστή μέσα σ'ά νερά μιάς λίμνης, ενώ οι διαστάσεις του — αν πρόκειται για την Άφροδίτη — είναι σαν της Γης!...

ΕΚΕΙΝΗ: Πάντα ο ίδιος άνθρωπος & γωισμός!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό βλέπεις και μόνη σου... (Την αγαλιάζει). Έλα, λοιπόν... Άς φιληθούμε κάτω από τό άσήμι της σελήνης και κάτω από τη μαρμαρυγή των άστρων... Γιατί σελήνη και άστρα γίνανε για να φωτίσουμε γοητευτικά τό φίλι μας!... (Ένώνουν τα χείλια τους με τη γενική συγκατάθεσι όλου του ήλιακού συστήματος...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

«Λυπούμαι, κύριε, άλλ' ο κ. Διευθυντής μου αυτή τη στιγμή είναι πολύ άπασχολημένος!...

Ξαφνικά, ένοιωσε στόν ώμο του το απαλό χέρι της Γιολάντας.

ΣΥΝΕΦΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Ρίτσαρντ Μάκ Φάρλαιν ήξερε πώς κάποτε θα συναντούσε τη Γιολάντα. Μά όταν την αντίκρισε, εκείνο το πρωί, ένοιωσε την καρδιά του να σταματάει.

Με μεγάλη δυσκολία κατόρθωσε να κρύψει τη συγκίνησή του και να μη πηδήξει στο αεροπλάνο. Κάθισε στη θέση του και προσπάθησε να μη σκέφτεται...

— Νομίζω πώς κάπου σάς ξέρω! του είπε ξαφνικά ο διπλανός του. Δεν είσατε ο Μάκ Φάρλαιν, ο πιλότος, που καταφέρατε πέρυσι να σώσετε όλους τους επιβάτες, όταν χάλασε τ' αεροπλάνο σας;... Είχα δη τη φωτογραφία σας στις εφημερίδες και σάς θυμήθηκα τώρα.

Ο Ρίτσαρντ κατάπιε το θυμό του. Η τύχη δεν τον βοηθούσε καθόλου σήμερα! Πρώτα η Γιολάντα, και τώρα αυτός ο ενοχλητικός...

— Λοιπόν, είσατε σωστός ήρωας! συνέχισε ο διπλανός του. Δεν είσατε πιά πιλότος;

— Όχι, δήλωσε ο Ρίτσαρντ. Έργάζομαι σαν υπάλληλος στην αεροπορική εταιρεία.

Τ' αεροπλάνο ξεκίνησε σιγά-σιγά κι' άπογειώθηκε. Ένα ετυχιμένο συναίσθημα πλημμύρισε την καρδιά του Φάρλαιν. Βρισκόταν πάλι στον ουρανό, στο βασίλειό του!

Κύτταζε απ' το παράθυρο τη Γενεύη, που χανότανε σιγά-σιγά απ' τα μάτια του. Καί, δίχως να το θέλη, το μυαλό του γύρισε πολλούς μήνες πίσω, στο γεγονός που είχε αλλάξει τη ζωή του...

Ξαναθυμήθηκε τί είχε νοιώσει, όταν κατάλαβε πώς το αεροπλάνο του δεν τον υπάκουε πιά! Θυμήθηκε πόσο τρομερά είχε υποφέρει, στη σκέψη πώς οι σαράντα επιβάτες θα τσακίζονταν σ' ένα μικρό χώρο. Δεν είχε σκεφτεί τον εαυτό του, αλλά την ευθύνη που είχε για τη ζωή των άλλων.

Τελικά, είχε καταφέρει να κάνει μια αρκετά δυνατή προσγείωση, έτσι που δεν έπαθε κανείς τίποτα. Μά ο νευρικός κλονισμός που είχε υποστεί, του άφισε τα σημάδια του.

Υπόβαλε λοιπόν την παραίτησή του στην εταιρεία και δέχτηκε τη θέση του υπαλλήλου που του πρόσφεραν.

— Δε θα ξαναπάρω στα χέρια μου την ευθύνη για ξένες ζωές! εξήγησε στη Γιολάντα, την αρραβωνιαστικιά του. Πίστευα πώς μπορούσα να πετάω σίγουρα, όσο ήμουνα βέβαιος για τις ικανότητές μου. Μά τώρα πιά έχασα αυτή την εμπιστοσύνη.

«Αλλ' η Γιολάντα δεν τον είχε καταλάβει. Αυτή ήταν ίπταμένη συνοδός. Κι' είχαν αποφασίσει με το Ρίτσαρντ πώς θ' άφινε σ' ένα μήνα τη δουλειά της και θα παντρεύονταν.

— Καταστρέφεις τον εαυτό του, του είπε. Έσύ δεν κάνεις για υπάλληλος. Η θέση σου είναι στο τιμόνι του αεροπλάνου!

«Προσπάθησε να γιατρευτείς απ' αυτή την αρρώστια που σ' έπιασε, Ρίτσαρντ! Αν δεν ξαναγυρίσεις στο επάγγελμα που σου ταιριάζει, δε μπορούμε να παντρευτούμε... γιατί θα νοιώθεις πάντα ότι κάτι σου λείπει και δε θα μπορέσουμε να ζήσουμε ποτέ ευτυχισμένοι.

Μά ο Ρίτσαρντ δε μπορούσε να ξαναγίνει πιλότος. Κι' είχε προτιμήσει να χάσει την αγαπημένη του...

Αυτά συλλογιζόταν τώρα, όταν ξαφνικά ο κρότος μιας

εκρήξεως τον έκανε να τιναχτεί άπάνω. Την ίδια στιγμή, τ' αεροπλάνο άρχισε να χάνει ύψος. Τό εμπειρο μάτι του Ρίτσαρντ το κατάλαβε άμέσως, απ' τα σύννεφα που τους κύκλωσαν.

«Μόνο ένας τρελλός πιλότος θα έκανε το σφάλμα να κατεβή τόσο χαμηλά, τη στιγμή που πετάμε πάνω απ' τις Άλπεις!» σκέφτηκε.

Οι επιβάτες φαίνονταν τρομερά ανήσυχoi. Είχαν μαντέψει πώς κάτι άσχημο συνέβαινε...

Ο Ρίτσαρντ σηκώθηκε άποφασιστικά και προχώρησε προς την καμπίνα του πιλότου. Ένα τρομερό θέαμα τον περίμενε εκεί: Ο πιλότος ήταν πεσμένος κάτω, άναίσθητος, κι' απ' το κεφάλι του έτρεχε πηχτό αίμα! Είχε τιναχτεί προς τα πίσω, τη στιγμή της εκρήξεως, κι' είχε χτυπήσει πολύ άσχημα.

Η Γιολάντα έσκυβε πάνω του, κι' ήταν κατακίτρινη σαν πεθαμένη.

Ο Ρίτσαρντ άρπαξε στα χέρια του το τιμόνι κι' έδωσε στ' αεροπλάνο κατεύθυνση προς τα πάνω. Ο ένας κινητήρας είχε καταστραφεί, υπήρχαν όμως άλλοι τρεις, που έφταναν, για να κρατήσουν το σκάφος στόν άέρα και να το πάνε στόν προορισμό του.

«Αν δεν χτυπήσουμε σ'ε καμμία κορφή, όλα θα πάνε καλά!» σκέφτηκε ο Ρίτσαρντ. Ύστερα από λίγο, πρέπει να περάσουμε πάνω απ' το Μιλάνο... Μά πώς να κατέβω, μέσα σ' αυτή τη συννεφιά κι' ανάμεσα στα δόντια των βράχων, που παραφυλάνε, για να βρω την πόλη;... Όχι, καλλίτερα να πετάξουμε άλλη μια ώρα και να φτάσουμε στη Μεσόγειο. Θάβαι τότε πολύ εύκολο να ξαναγυρίσουμε προς το Μιλάνο, αλλά πάνω απ' τη θάλασσα πιά».

Η καρδιά του πήγε στη θέση της, όταν είδε πώς τ' αεροπλάνο θριασκόταν πιά πολύ ψηλά, ψηλότερα από κάθε επικίνδυνη κορφή.

Την ίδια στιγμή, μια άσπρη φλόγα ξεπήδησε απ' το δεύτερο κινητήρα, που άρχισε άμέσως ύστερα να βγαίνει μαύρο καπνό!

Μια τρομερή ήρεμία κυρίεψε το Ρίτσαρντ, όταν κατάλαβε πώς δεν υπήρχε καμμία έλπίδα!... Αν δεν ήταν ή φωτιά, τ' αεροπλάνο θα κατάφερε να φτάσει στόν προορισμό του. Μά τώρα οι φλόγες που τό κρυφοτρώγανε, δε θ' άργοϋσαν να καταστρέψουν όλη τη μηχανή. Δεν τούς μένανε παρά μερικά λεπτά ζωής!

Βέβαια, αν είχε το παλιό κουράγιο του, δε θα δίσταζε να κατέβη άμέσως, ανάμεσα στις Άλπεις, και να ψάξη για τη μοναδική τους σωτηρία: το Μιλάνο. Μά τώρα προτιμούσε ν' άφιση τό θάνατο ναρθή μόνος του, παρά να πάη γυρεύοντας τον...

Ξαφνικά, ένοιωσε στόν ώμο του το απαλό χέρι της Γιολάντας.

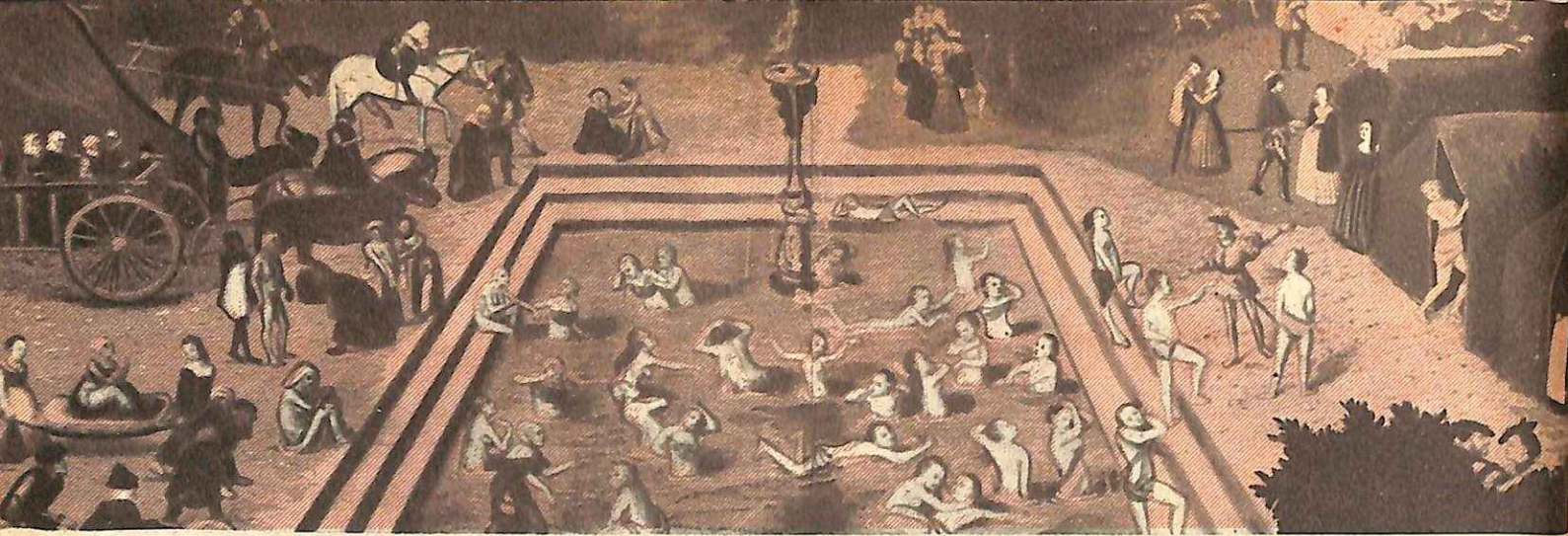
— Οι επιβάτες είναι ήσυχoi, του δήλωσε ή νέα με τη γλυκειά φωνή της. Κάποιοι που καθότανε δίπλα σου, τους είπα ποιός είσαι και τί κατάφερες πέρυσι. Σου έχουν λοιπόν άπόλυτη εμπιστοσύνη.

Ένα ζεστό συναίσθημα σιγουριάς και αυτοπεποίθησης πλημμύρισε την καρδιά του Ρίτσαρντ. Με σταθερό χέρι τράβηξε τό ηντάλιο, και τ' αεροπλάνο βούτηξε προς τα κάτω, μέσα στα σύννεφα.

Όσο διασχίζανε τό άσπρο σάβανο, τό χέρι της Γιολάντας έσφιγγε τον ώμο του πιλότου. Κι' όταν άπότομα παρουσιάστηκε στα έκπληκτα μάτια τους ή καταπράσινη γή κι' οι στέγες του Μιλάνου, ένα κύμα εύτυχίας τούς τύλιξε και τούς δύο...

Ο Ρίτσαρντ είχε ξαναβρή τον εαυτό του και τόν έρωτα της Γιολάντας.

ΝΤΟΝ ΣΤΑΝΘΟΡΝΤ

Η «Πηγή της νεότητας», έργο του ζωγράφου Λουκά Κράναχ (1472-1553). Παριστάνει μία δεξαμενή με θαυματοργικό νερό, στην οποία μπαίνουν απ' το άριστερο μέρος άδυνάτες, όρρωτες και ηλικιωμένες γυναίκες, για να βγούν απ' το δεξιό μέρος υγιείς και ξανανειωμένες.

Η ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ της αιώνιας νεότητας αποτελούσε ανέκαθεν ένα όνειρο της ανθρωπότητας. Οι άνθρωποι έψαχναν πάντα να βρουν κάποια ουσία, που ν' απομακρύνει τα γεράματα και το θάνατο. Ίδιαιότερο δε ενδιαφέρο έδειχναν για το έρωτικό «ξανανέωμα».

Η Έρευνα αυτή έχει μεγαλύτερη σημασία σήμερα που παρατάθηκε πολύ, λυό μέσο όρος της ζωής, και συνεπώς υπάρχουν περισσότεροι γέροι από άλλότε. Κάθε τόσο λοιπόν, διαβάζουμε στον παγκόσμιο τύπο για καινούργια πειράματα που έγιναν, με μικρότερη ή μεγαλύτερη επιτυχία.

Έτσι κατά τα τέλη του 1957, δυό έπιστημονες ανακοίνωσαν στη Γαλλική Ακαδημία Έπιστημών ότι βρήκαν ένα εκχύλισμα πολύ αποτελεσματικό για το ξανανέωμα. Επρόκειτο για ένα όρρο, θυαμινών που έκαναν ένεσεις μ' αυτόν σε έξασθενημένους γέρους. Βεβαίως αν δέ τι παρατήρησαν αξιόλογα αποτελέσματα στην πνευματική τους κατάσταση, στη μυϊκή τους δύναμη και στην ταχύτητα έπουλώσεως των ιστών τους.

Τα πειράματα έγιναν στο παρισινό νοσοκομείο Νέκερ, από τον καθηγητή Λεόν Μπινέ, κοσμήτορα της Ιατρικής Σχολής του Παρισιού, και τη δικτορέσσα Κολέτ Τζερνίκα.

Ο καθηγητής Μπινέ είχε δοκιμάσει στην αρχή ένα εκχύλισμα έμβριων κότας, ύστερα όμως προτίμησε, για διάφορους λόγους, τα έμβρυα της αγελάδας. Για την παραγωγή του όρρου, άφαιρούσε τη μήτρα του ζώου κι' έβαζε από μέσα το έμβρυο. Το πολτοποιούσε και μετέβαλλε τον πολτό αυτό σε υγρό, μ' ένα ειδικό μηχανήμα.

Για να μένει αναλωσίματος, ο όρρος αυτός έπρεπε να διατηρείται σε ψυγείο. Όταν έπρόκειτο να χρησιμοποιηθεί, τον διαλύανε σε άπαιταγμένο νερό.

Η μέθοδος τελειοποιήθηκε στο Ίνστιτούτο Μερές της Λυών, που διαθέτει όλα τα άπαιτούμενα τεχνικά μέσα (σφαγείο και έπιστημονικό εργαστήριο), καθώς και άρκετο ειδικευμένο προσωπικό. Ήταν μία λεπτή έργασία, που άπαιτούσε τέλεια άσπφια, σαν τις σούρες έγχειρήσεις.

Σημειώτέον ότι η χρησιμοποίηση έμβρυικών κυττάρων για το ξανανέωμα δεν είναι τόσο καινούργια. Έδώ και 20 χρόνια, δημοσίευσε μία σχετική μελέτη του ο δόκτωρ Ν. Ίσλόντσκι.

Έχουμε έδω τον ακυταροθεραπεύον, που εφαρμόζει ο Έλβετος χειρουργός δόκτωρ Πάλ Νιέγκαν. Όπως γράφουμε κι' άλλότε, η θεωρία του βασίζεται στο ότι το ανθρώπινο σώμα αποτελείται από μυριάδες κυττάρτα, που πρέπει ν' αντικαθίστανται συνεχώς. Όταν δέ γίνεται πιά κανονικά η αντικατάσταση αυτή, έρχονται τα γεράματα και η φθορά των διαφόρων όργάνων. Αν όμως εισαχθούν στο σώμα κύτταρα νέα και υγιή, άναλω- γονούν τα όργανα και ο άνθρωπος «ξανανέωνει».

Για να το επιτύχει αυτό, ο Έλβετος χειρουργός μεταχειρίζεται έμβρυακούς ιστούς. Η μέθοδος του εφαρμόζεται από άρκετους γιατρούς, σε διάφορες χώρες της Εύρώπης.

Δεν έχουν όμως πάρει ακόμα τα κυτταρικά προϊόντα του την άπαιτούμενη τυποποιημένη μορφή, ούτε έχει μελετηθεί στην έντέλεια η φυσιολογική ένέργειά τους στον οργανισμό.

Από τους Αμερικανούς έπιστημονες που άσχο- λούνται με τον άγωνα κατά των γερατειών, πρέ- πει ν' αναφέρουμε ιδιαίτερα τον καθηγητή Κά- ρολ Ουάλλιας, του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ.

Αυτός μελέτησε τις μεταμορφώσεις που έφταν- ται οι κάμπιες, άσπου να γίνουν σπερωτά έντομα. Διαπίστωσε λοιπόν ότι τις έλέγχει, μία όρμηση, που εκκρίνεται από δυό αδένες του έγκεφάλου της κάμπιας. Οι αδένες αυτοί παύουν να παράγουν την όρμηση, όταν η κάμπια φτάσει σε τέλεια όρμηση, και τότε το έντομο μεταβάλλεται σε σπερωτό. Αν όμως μεταφερθούν στο άρμο έντομο άδένες από άλλη κάμπια, όχι ακόμα όρμη, σταματάει η μεταμόρφωσή του κι' εξακολουθεί να μεγαλώνει σαν κάμπια.

Μ' άλλα λόγια, η «νεανική όρμηση» — όπως την άνόμασε ο καθηγητής Ουάλλιας — δεν «ξανανέωνει» μόνον το έντομο, αλλά άναγκάζει τη βιολογική του άνάπτυξη, έλασά την έξελίξει του προς τα «γεράματα» και το θάνατο.

Είναι όμως άγνωστο ακόμα κατά πόσον η όρμηση αυτή μπορεί να φέρη ζωικά είδη, στα θηλαστικά, και ίδιως στον άνθρωπο.

Αν άυτόσο άποδειχθεί άποτελεσματική στον ανθρώπινο οργανισμό, θ' άνοίξει καινούργιους όρίζοντες για τα ταξείδια σε μακρινούς πλανήτες, επιτρέποντας στους άστροναύτες να μένουν στην ίδια ηλικία που είχαν όταν ξεκίνησαν!

Άλλα ενδιαφέροντα πειράματα έγιναν απ' το δόκτορα Ρόμπερτσον, του Πανεπιστημίου Στάνφορντ, και το δόκτορα Λέο- πολντ, του γεωπονικού τμήματος του Πανεπιστημίου Πούρντιου.

Ο δόκτωρ Ρόμπερτσον έδει φαίνεται να υπάρχει κάποια σχέση μεταξύ όρμησης και θανάτου των φυτών. Πράγματι, αν άσπείρουμε τις καρποφόρες κορυφές διαφόρων φυτών, παρατείνουμε πολύ τη ζωή τους. Απ' αυτή την παρατήρηση μπο- ρεί να βγεί το συμπέρασμα ότι η καθυστέρηση της σεξουαλικής όρμησης αυ- ξάνει τη διάρκεια της ζωής.

Ο δόκτωρ Ρόμπερτσον έβγαλε σε πα- ρόμοια άποτελέσματα με το ψάρι «σολω- μόν». Πήρε έλασά μερικούς σολωμούς, ηλικίας 2 έτών, και τους υπέβαλε σε έγ- χείρησι στερείσεως, στο εργαστήριό του. Ύστερα τους διατήρησε σ' ένα έμβρυο, μαζί με άλλους σολωμούς, που διατηρού- σαν όλες τις σεξουαλικές τους ικανότη- τες. Έπειτα από ένα χρόνο, οι δεύτεροι είχαν ψοφήσει όλοι, ενώ απ' την ομάδα των στερούν ζώσαν ακόμα οι μισοί.

Ός τώρα, οι παρατηρήσεις σε εύνο- χισμένα οικιακά ζώα ή ανθρώπους δεν ά- πέδειξαν καμμία φανερή παράτασι της ζωής τους. Δεν έχουν όμως γίνει ακόμη συστηματικές παρατηρήσεις και μετρή- σεις.

Τέλος, είχε γίνει άλλότε πολλός θόρυβος γύρω από την έγχειρησι Στάινχαϊν για το σεξουαλικό ξανανέωμα.

Η έπέμβασι αυτή συνίστατο στο έξιμο του ενός ή και των δυό σπερ- ματικών πόρων, με το σκοπό να συγκρατούνται οι γεννητικές όρμησης μέ- σα στον οργανισμό.

Με τον τρόπο αυτό, οι ηλικιωμένοι παρουσιάζαν μία κάποια σωματι- κή και πνευματική άναζωγόνησι, αλλά δεν ξανανέωσαν τις σεξουαλικές τους ικανότητες.

Το συμπέρασμα λοιπόν είναι ότι, ενώ έχουν γίνει σημαντικές πρόοδοι στη γεροντολογία (τον κλάδο έλασά της Ιατρικής που άσχολεείται με τη μελέτη των άσθενειών της νεότητας).

□□

ΕΝΑ ΨΥΓΕΙΟ — ΚΟΛΟΣΣΟΣ

Το μεγαλύτερο ηλεκτρικό ψυγείο του κόσμου κατασκευάστηκε τελευταία στο Καϊζερλντοφεν της Δυτικής Γερμανίας και προορίζεται για τις ά- νάγκες των άμερικανικών ένόπλων δυνάμεων που σταθμεύουν στην Όμοσπονδιακή Δημοκρατία.

Το ψυγείο αυτό, που άποτελεί το άντικείμενο γενικού θαυμασμού και περιεργείας για τους κα- τοίκους του Καϊζερλντοφεν, έχει χωρητικότητα 32.000 κυβικών μέτρων. Δημιουργεί ψύδη 23 βα- θμίδων υπό το μηδέν και μπορεί να διατηρήσει νο- πιά, επί μεγάλου χρονικού διάστημα, 600 τόννους τρόφιμα.

Το κόστος που ξεπερνάει το συνολικό κόστος ό- λων των ηλεκτρικών ψυγείων, που βρίσκονται στη γερμανική αυτή πόλι: Για την κατασκευή του βα- πνήθηκε το λιγυιάδες ποσόν των 8,4 εκατομμυ- ρίων μάρκων — έλασά, 59 εκατομμυρίων δρα- χμών.

Τί θ' άπογίνει το ψυγείο αυτό, όταν, κάποτε, ο άμερικανικός στρατός φύγη από την Γερμανία; άναρωτιέται ο γερμανικός τύπος. Θα το πάρουν οι Άμερικανοί μαζί τους ή θα έπιχειρήσουν... να βρουν άγοραστή;

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ *μιας αθηνιάς*

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Ο Κορβόλ είναι βέβαιος πως κέρδισε πιά τη Μαντελέν. Όστόσο, τις νύχτες, τον βασανίζουν εφιάλτες. Όνειρεύεται τα θυ- ματά του να γυρεύουν εκδίκιοι. Στο μετα- ξύ, ο Ρομπέρ κατάρθηκε να φτάσει άνεό- κλητος ως τη Μασσαλία. Κανείς δεν τον άναγνώριζε. Πηγαίνει στη Βάν και μένει σ' ένα μικρό ξενοδοχείο, όπου του είχε όρισει ραντεβού ο Γκοελάντ. Μαθαίνει ό- μως πως, την ίδια εκείνη μέρα, θα γίνει ο γάμος της Μαντελέν με τον Κορβόλ. Τρέ- χει σαν τρελλός για να τον προλάβει, σκο- τώνοντας τον Κορβόλ. Άλλ' είναι πιά άρ- γά. Όστόσο συναντάει το Γκοελάντ, που τον βεβαιώνει πως θα κατορθώσουν οι δυό τους μαζί να άποκαλύψουν τον Κορβόλ και συγχρόνως να τον έμποδίσουν ν' άγγιξη σαν σύζυγος τη Μαντελέν. Την πρώτη νύ- χτα του γάμου, η Μαντελέν περιμένει στην κμαρά της τον άντρα της, με βερεία καρ- δια. Άλλ' εκείνος δεν παρουσιάζεται, για- τί ενώ πήγαινε στο δωμάτιό της, ξεπρόδα- λε μπροστά του ο Ρομπέρ, σαν φαντασμα, και τον άνάγκασε να γυρίσει πίσω. Η Μαν- τελέν, ταραμένη, πηγαίνει να προσευχη- θεί στον τάφο της μητέρας της. Έκεί όμως βρίσκει το Ρομπέρ, που της φανερώνει ό- λη την αλήθεια.

15ον — Ο Θεός με άθάωσε, αφού έ- στερξε να βρισκόμαι εδώ τώρα! — Δρατεψάστε απ' τα κάτερ- γα...

— Ναι, δρατεψάστε, για να τιμώρησω τον άληθινό ένοχο! Ο Θεός το θέλησε... Αυτός μ' άδήςσε, μούδειξε το δολοφόνο της μη- τέρας σας... Ο άληθινός φονιάς είναι ο Κορβόλ!...

— Λες ψέμματα, άθλιε! Ο Κορβόλ είναι ο άντρας μου!

— Όχι, γιατί δεν του άνήκεις ακόμα, Μαντελέν! Ο Θεός βοήθησε να έπέμβω έγ- καίρως!

— Λες ψέμματα!... Ψέμματα!...

— Ξέρεις καλά, στο βάθος της καρδιάς σου, πως λέω την αλήθεια!

— Δώσε μου μίαν άπόδειξι!...

— Δεν παρατήρησες, λοιπόν, ποτέ καυμέ- νο παιδί, την άνησυχαστική χλωμάδα του; Δεν άναγνώρισες στις τρομαγμένες ματιές του τον έγκληματία που βλέπει διαρκώς να όρδώνει μπροστά του το φάντασμα του θυμάτος του;... το φονιά που τον κυνηγάει ή όπτασία της εκδίκησης που πλησιάζει;...

— Άλήθεια, όλ' αυτά, που της έλεγε ο Ρομ- πέρ, τα είχε νιώσει, τα είχε σκεφθεί, τα είχε δοκιμάσει άλλότε! Ξαναγύριζαν στη μνήμη της... Ο θυμός του άθώου μεγάλωνε. Τα μάτια του πετούσαν φλόγες κι' η φωνή του δυνά- μωνε:

— Θέλεις άποδείξεις;... Τις έχω! Άκου- σέ με!...

Το μίσος του ξεχειλίζει. Έσφίγγει τις γρο- θιές του, έτοιμος να χτυπήσει...

Μία σκέψη πέρασε ξαφνικά απ' το μυαλό της Μαντελέν:

«Αυτός ο άνθρωπος έχει χάσει τα λογικά του! Τρελλάθηκε απ' τις ταλαιπωρίες της δρατεψάσεως του απ' τα κάτεργα!...

Τον φοβήθηκε... Συγχρόνως άναπόλησε τη δολοφονία της μητέρας της, μ' όλες τις λε- πτομέρειές της. Ξαναείδε με τη φαντασία της το φονιά να παλεύει με μανία για να ξεφύγει απ' τα χέρια που τον είχαν άσπείσει, και ν' άρνιέται άπεπισμένα το έγκλημά του.

Έτσι τον είχε όλ' τότε. Κι' έτσι τον ξα- νάβλεπε τώρα πάλι...

Έμπηξε μία φωνή κι' όρμησε προς την πόδα, σκοτώνοντας στους πάγκους, άνα- ποδογυρίζοντας τις καρτέλες, νομίζοντας κά- θε στιγμή πως θα τη χτυπούσε ο Ρομπέρ...

— Ο δολοφόνος!... Ο δολοφόνος!... ού- λιαζε.

Ο Ρομπέρ την κυνήγησε, θέλοντας να τη σταματήσει.

Ξαφνικά, μπήκε από ένα τζάμι της έκκλη- σίας, μία άχτίδα του ήλιου, που είχε άνα- τέλλει, και χτύπησε στο πρόσωπο τη Μαντε- λέν.

Η νέα σταμάτησε άμέσως, σά να την είχε συγκρατήσει μία άόρατη άλυσίδα.

Τα μάτια της ήταν καρφωμένα στο λαμ- περό φώς, με τις κόρες ύπερμετρα διεσταλ-

μένες. Άπ' το μισανοικιστό στόμα της δεν έβγαине καμμία φωνή. Η άναπνοή της ήταν ήρεμη.

— Μαντελέν!... είπε ο Ρομπέρ, τρομα- γμένος.

Ύστερα κατάλαβε ξαφνικά και φώναξε: — Σ' εύχαριστώ. Θεέ μου! Μου στέλνεις την άπόδειξι!...

Απ' τους καινούργιους κλονισμούς, που είχε πάθει το νευρικό σύστημα της νέας, είχε εκδηλωθεί και πάλι η παλιά άρρωστία της. Η άχτίδα του ήλιου την είχε ύπνωτι- σει, όπως άλλότε η λάμψη του μαχαίριου, που είχε ύπνωθι για να τη χτυπήσει.

Είχε πέσει πάλι σε καταληψία. Κι' όπως άλλότε ένας άθλιος είχε έπωφεληθεί απ' την κατάστασι της για να την κάνει άκούσια συνένοχο του, έτσι σήμερα ο Ρομπέρ θάδρι- σκε ίσως σ' αυτήν τη σωτηρία του.

Χάρη στο γιατρό Ζερβαί, ήξερε κι' αυτός να έξηγήσει το φαινόμενο που παρατηρούσε. Άκούμπησε τα δαχτύλα του στα βλέφαρα της Μαντελέν, που κλείσαν άμέσως.

— Κοιμηθήτε!... Το θέλω! της είπε επι- τακτικά, καρφώνοντας άπάνω της τα μάτια του.

Η νέα έμεινε άκίνητη, σαν άπολιθωμένη. Είχε γίνει πειθήνια σκλαβα του, έτοιμη να ύπακούση τυφλά στον άθώο, όπως είχε ύπα- κούσει στον ένοχο.

— Ήσαστε μπροστά στη δολοφονία της μητέρας σας, Μαντελέν, είπε ο Ρομπέρ, με τρεμολιστή φωνή. Άνοίξατε την πόρτα της κάμαρας της, τη στιγμή που τη χτυ- πούσε ο φονιάς... Το θυμόσατε;

— Ναι!...

— Τον είδατε... δεν είν' έτσι;

— Ναι, είδα τον φονιά να χτυπάει... πρό- φερε η Μαντελέν με φωνή άργη και μονότονη, μέσα στη βαθεία σιωπή της έκκλησίας.

— Ξαναφέρετε στη μνήμη σας αυτή τη σκηνή! Θυμηθείτε όλες τις λεπτομέρειες, ό- πως τις είδατε προτού σας μιλήσει κανείς!...

— Άνεβαίνετε τώρα τη σκάλα που οδηγεί στην κάμαρα της μητέρας σας... Άκούστε τίποτα; — Ναι, άκούω να πέφτει ένα σώμα στο χαλί... κι' ύστερα γρήγορα βήματα...

— Τί κάνετε τότε;

— Τρέχω... άνοίγω την πόρτα...

— Και τί βλέπετε;

Ο Ρομπέρ ήταν χλωμός σαν πεθαμένος. Ο ιδρώτας κυλούσε στο μέτωπό του. Έ- νιωθε πως κόντευε να λιποθυμήσει.

ΠΑΤΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΜΑΓΚΙΑ

Ευτυχές γεγονός

Μάγκες, μάθετε πως γίνηκα πατέρας μιας πολύ ξεγυριμένης θυγατέρας, που άξίζει έρωτικά μπλόκα και γροισσ και ζυγίς ίσαμε μά και τρεκισία.

Τάμα τάχα, έστω πιά και με το ζόρι, ν' άποχτήσω τέτοια μία λεβεντοκόρη, που το γάλα της να πίνει με παχνιόδια κι' αυθαρεί να παρσγγέλλει: «Άπ' τα ίδια»

Βρέ, ψωμάματα και πάχητα και ύψη! Άν το χέρι σου στο πιάσι, θα στο σπύει! Κοριτσάρα με τα ούλα της, κορέκλα, που μπορεί να σου σηκώσει και καρέκλα!

Άρχοντομπαγκια μπαμπά μία κόρη πρώτης! Σαν ταίγισο το κρατά το μπιμπέσο της και ρωτιέται, βλέποντάς τη με καίρια: «Βρέ, το άτιμο! Βυζάνει για σουμάρε!»

Λες και ξέρει, μόλις δυό μερών παιδάκι, πως πατέρα έχει λιαν κουτσάδακι, δεν προμάρει κι' αν θα πιάς πολύ κοντά του, και έξηγείται όπως πρέρει στη ντατιά του.

Τέτοια κόρη άλλος ποιος έχει στην Άθήνα; Είναι μορτίτσα, και τσιφτίτσα, και φίλα! Και να όηρ που πέντε χρόνα γυαλακάκι θα ψοφάει για πένιες και ζεμπεκκάκι!

Μ' έχει σκλάβο, τη ζωή μου την όριζει, γιατί έξω πως αχτεί θα μου χαρίει, τις μεγάλες τις χορές με το σουδελάκι. Μα και σ' έννοιας που μενάλες θα με βάλη...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Όστόσο βρήκε τη δύναμη να έπαναλάβει: — Τί βλέπετε αυτή τη στιγμή;... Πρίν σας μιλήσει κανείς... Θέλω να διώξετε κάθε σκέψη έξω από αυτό που συμβαίνει μπρο- στά στα μάτια σας. Θέλω να όητε και να θυμηθείτε!...

— Βλέπω τον Κορβόλ, συνέχισε η Μαντε- λέν, με την ίδια ήρεμη και μονότονη φωνή. Κρατάει στο χέρι ένα μαχαίρι, που πήρε πάνω απ' το τραπέζι. Το πτώμα της μητέ- ρας μου βρίσκεται μπροστά στα πόδια του... Σηκώνει τα μάτια του, με βλέπει! Χωμάει πάνω μου, με το μαχαίρι σηκώνεται... Ω, φοβάμαι! Φοβάμαι!...

— Ύστερα;... Έξακολουθήστε!

— Βλέπω ύστερα το Ρομπέρ να σκοτώνει τη μητέρα μου, να κλέβει τα λεφτά της και να φεύγει...

— Το Ρομπέρ; Μα είχατε δει τον Κορ- βόλ!...

— Τον Κορβόλ!... Ναι, ναι! Είδα τον Κορβόλ!...

— Πώς έξηγείτε λοιπόν το δισταγμό σας, το λάθος σας;

— Δεν έξω... Είδα τον Κορβόλ! Είδα το Ρομπέρ!

— Πέστε την αλήθεια, Μαντελέν! Πρίν παρουσιάσει ο Ρομπέρ, πρίν σας μιλήσουνε, ποιος ήταν εκεί; Πέστε!...

— Ήταν ο Κορβόλ!... Να σας! Με θαμ- πώνει η λεπίδα του μαχαίριου, που γυαλίζει πάνω απ' το κεφάλι μου!... Είναι κοντά μου ο Κορβόλ... Μου μιλάει!...

— Τι σας λέει; Μπορείτε να θυμηθείτε;

— Ναι, άκούω τα λόγια του. Μου λέει: «Όταν έγνηστήτε, θα θυμάσθε όσα είδατε εδώ. Η μητέρα σας ήταν μόνη με το Ρομπέρ Ντερός. Όταν γυρίσατε απ' την έκκλησία, τον άκούσατε που την ίκέτευε να του δώσει και πάλι 20 χιλιάδες φράγκα, για να πλη- ρώσει ένα χαρτοπαικτικό χρέος του. Η μη- τέρα σας άρνήθηκε. Τότε εκείνος άρπαξε αυ- τό το μαχαίρι, όρμησε πάνω της και τη χτύπησε! Άνοίξε έπειτα αυτή τη μικρή σι- φουέρα, πήρε δυό μάτσα χιλιάρικά κι' έφυγε τρέχοντάς, αφήνοντας το θύμα του να πλη- μέσα στο αίμα του... Αυτά είδατε! Αυτά μονάχα θυμόσατε! Άν σας ρωτήσουνε, θα πητε αυτά, ακόμα και στο δικαστήριο!»

Ο Ρομπέρ ήταν σαν κεραυνόδολημένος απ' τη συγκίνηση. Δεν είχε γελώσει λαιπόν!... Η καρδιά του πλημμύρισε από εύγνωμοσύνη για το δόκτορα Ζερβαί, που του είχε δείξει το σωστό δρόμο.

Μ' όλο που την πρόβλεπε, η άποκάλυψι αυτή τον είχε άναστατώσει.

— Τώρα πιστεύω πως δε μπορεί πιά να της μείνει άμφιβολία! Είπε μία φωνή, κοντά του.

Ήταν ο Γκοελάντ, που είχε παρακολου- θήσει άθέατος όλη τη σκηνή.

— Ναι, άπάντησε ο Ρομπέρ, η μία ύπο- βολή έδιωξε την άλλη! Η αλήθεια διέλυσε το ψέμα!

Όστόσο, ο νέος δεν πολυούσε να κάνει ό- τε μία κίνηση. Κυττάζε την Μαντελέν, που ήταν βυθισμένη στον άφυσικό ύπνο της...

Τέλος, πήγε πιά κοντά της, τη φύσησε στα μάτια και της ψιθύρισε:

— Ξυπνήστε, Μαντελέν!

Μα δε βρήκε τη δύναμη να περιμένη την πρώτη ματιά της. Έπεσε γονατιστός κι' έ- νωσε τα χέρια του, ενώ τα χείλη του ψιθύ- ριζαν μία προσευχή:

— Η Μαντελέν είχε συνέλθει στο μεταξύ. Βλέποντας το Ρομπέρ γονατιστό μπροστά της και το Γκοελάντ να τρέμει απ' τη συγ- κίνηση, τους άπλωσε τα χέρια της, με μία κίνηση έκπληξης και τρόμου.

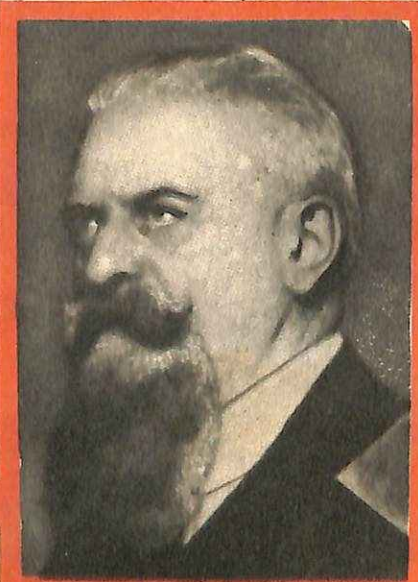
— Τί θέλετε έδώ;... πρόσφερε, σαν ζαλι- σμένη.

— Τώρα θυμόσατε, Μαντελέν! άπάντησε ο Ρομπέρ. Τώρα ξέρετε την αλήθεια... Με νομίζετε ακόμα δολοφόνο της μητέρας σας;

Πραγματικά, τώρα θυμόταν η νέα όλες τις λεπτομέρειες του έγκληματος. Ο δολο- φόνος της μητέρας της ήταν ο Κορβόλ!

— Ω, Θεέ μου! φώναξε.

— Άμέσως όμως της παρουσιάστηκε μία άλλη όπτασία: Όπως είχε καταθέσει αυτή η ίδια στη δικαιοσύνη, ο δολοφόνος ήταν ο Ρομπέρ!

Ποιά απ' τις δυο αυτές τρομακτικές όπτα-
σεις ήταν η αληθινή; Ποιά απ' τις δυο άνα-
μνήσεις ανταποκρινόταν στην πραγματικό-
τητα;

Έπεσε σ' ένα κάθισμα, νοιώθοντας να σα-
λεύουν τα λόγια της...
Τότε ο Ρομπέρ της εξήγησε, σιγά-σιγά
και υπομονετικά, τα τρομερά μυστήρια της
υπνωτικής υποβολής και τις συνέπειές της
γι' αυτόν — και γι' αυτήν!

«Αλλά η Θεία Δίκη είχε επιτρέψει στο Ρο-
μπέρ να τη βρή υπνωτισμένη, όπως άλλοτε ο
Ρομπέρ, και να την διατάξει να δώσει την
αλήθεια.

Τώρα πια εξηγούσε τις παλιές αμφιβολίες
της, τους οδυνηρούς διαταγμούς της συνει-
δήσώς της, τις εξεγέρσεις και τους τρόμους
της — τη νύχτα που της παρουσιάζονταν
τα φαντάσματα της μητέρας και του πατέρα
της.

Ήταν η αλήθεια, που πάλευε μέσα στην
ψυχή της με την εγκληματική κυριαρχία.

— Μά τότε λοιπόν... ψέλλισε, «Ω, είναι
φοβερό!... Τι έγκλημα έκανα εις βάρος σου,
Ρομπέρ!...

Και ξέσπασε σε λυγμούς απελπισμένους.

— «Όχι, Μαντελέν, απάντησε ο νεός. Το
έγκλημά σου είναι εγκλημα μιάς άσέας! Δε
μπορεί κανείς να κατηγορήσει ποτέ το όρ-
γανο που μεταχειρίζεται ο φονιάς! Έσύ
δὲ φταίς σὲ τίποτα.

— Έσύ στά κάτεργα!... κι' αυτός. Άν-
τρας μου!...

Δὲ θὰ γίνῃ ἄντρας σου, Μαντελέν!
Μά, ἂν σὲ σένα ἀρκῇ ἡ ἀποδείξις πὺς σοῦδω-
σα, χρειάζομαι κι' ἄλλες, γιὰ τοὺς ἄλλους,
γιὰ νὰ διαλύσουν κάθε διαταγὴ καὶ νὰ πεί-
σουν τὴν κάθε συνείδησι.

«Μάντεμα τὸ ἐλατήριο τοῦ ἐγκλήματος
αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Σκέφθηκα πολὺ, ἐκεῖ
κάτω, στὰ κάτεργα, καὶ βρήκα τὴ λύσι τοῦ
προβλήματος, πὺς μ' ἔκανε τόσο νὰ ὑποφέ-
ρω: Εἶν' ἐκεῖνο τὸ γράμμα πὺς εἶχε φέρει
ὁ κ. Ἀρντουίν στὴ μητέρα σου, τὴ νύχτα
τῶν Χριστουγέννων, καὶ πὺς χάθηκε μυστη-
ριωδῶς. Σίγουρα, περιείχε κάποια τρομερὴ
ἀποκάλυψις εἰς βάρος αὐτοῦ τοῦ ἀδελφίου! Γιὰ
νὰ μπορῶς λοιπὸν νὰ τὸ πάρῃ στὰ χέρια
τοῦ, σκότωσα τὴν κυρία Κερμαντέκ.

— «Ω, οἱ ὑποψίες μου... οἱ ἀμφιβολίες
μου... Ήταν δικαιολογημένες λοιπὸν!...

«Ο Ρομπέρ θέλησε ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ δὲν
πρόλαβε, γιὰτὶ μπήκε στὴ μέση ὁ Γκοελάντ
καὶ τοὺς εἶπε:

— «Ἀκούστε! Ἐχετε ἀνάγκη κι' οἱ δυὸ
νὰ σκεφθῆτε μὲ τὴν ἡσυχία σας, γιὰ νὰ ξε-
καθαρίσετε τὴν κατάστασι. Ἡ ὥρα ὅμως
περνάει τώρα. Ὅπου καὶ νᾶναι, θὰ ἐξηγή-
σουν, στὸν πύργο. Γιὰτὶ νὰ κινδυνεύετε χω-
ρὶς λόγο;...

— Μαντελέν, πρόφερε σοβαρὰ ὁ Ρομπέρ,
συγκρατώντας μὲ κόπο τὰ δάκρυά του, θὰ
σὰς παραγγείλω σήμερα μὲ τὸ Γκοελάντ τί
θ' ἀποφασίσω.

Ἡ νέα σηκώθηκε, τρεκλίζοντας, μισοπεθα-
μένη, ἀνίκαν πιά νὰ σκεφθῇ, νὰ θυμηθῇ. Πρὶν
βγῇ ὅμως ἀπ' τὴν ἐκκλησία, στράφηκε στὸ
Ρομπέρ πὺς τὴν παρακολουθοῦσε μ' ἀγάπη
καὶ ἀγωνία καὶ τοῦ εἶπε:

— Μοῦ φαίνεται πὺς βλέπῳ ἕνα φοβερὸ
ἐφιάλητ... Πιστεύω καὶ δὲν πιστεύω. Σὺνη-
σέ με, Ρομπέρ!... γιὰτὶ σ' ἀγαπῶ πάντα!

Ζ'.

Τὸ πρῶτ', ὅταν συνήλθε ὁ Κορβόλ, βρέθηκε
στὸ διαμέρισμά του, ξεπλωμένος στὸ χαλί,

ὅπως τὸν εἶχε ἀφίσει ὁ Γκοελάντ, ἀφοῦ τὸν
πῆρε ἀπ' τὸ κατώφλι τῆς κάμαρας τῆς Μαν-
τελέν.

Χρειάστηκε λίγη ὥρα γιὰ νὰ ξεκαθαρίσουν
οἱ σκέψεις του. Μὲ τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα
μουδιασμένα ἀκόμα, σηκώθηκε κι' ἔκανε με-
ρικὰ βήματα. Ἀναρωτιόταν πὺς βρισκόταν
ἐκεῖ ντυμένος, σχεδὸν ἀρρωστος...

Πῆγε ὡς τὸ παράθυρο, τ' ἀνοίξε διὰ πλάτα
κι' ἀνάσανε βαθεῖα τὸν καθαρὸ ἀέρα.

Κύτταξε ὑπὲρ τὰ ρολοῖ. Ήταν 8. Κα-
νεῖς ὥστόσο ἀπ' τοὺς ἐνοίκους τοῦ πύργου
δὲν εἶχε ἐξηγήσει. Εἶχαν πλαγιάσει ἀργά,
τὴν περασμένη νύχτα, καὶ κοινοῦσαν ἀκόμα.

Μονάχα οἱ ὑπηρετὲς εἶχαν σηκωθῇ, σκού-
πιζαν καὶ συγύριζαν τὰ σαλόνια.

«Ο Κορβόλ ἔρριξε μιά ματιά σ' ὅ,τι συνέ-
βαινε γύρω του, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι τίποτα
δὲν εἶχε ταραξί τὸν ἡσυχὸ ρυθμὸ τοῦ σπι-
τιοῦ.

Ἐκανε ὑπὲρ τὴν τουαλέττα του, μόνος
του, χωρὶς βοήθεια.

Προσπατοῦσε νὰ ξεαναβρῇ ἀπόλυτα τὴν ψυ-
χραιμία καὶ τὴν αὐτοκυριαρχία του, γιὰ νὰ
ζυγίσει τὴν κατάστασι.

Ἐπρεπε νὰ παλέψῃ, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ
τοὺς κινδύνους, πὺς εἶχαν παρουσιαστῇ τῇ
στιγμῇ πὺς νομίζε πιά πὺς εἶχε βριαμβεύ-
σει!...

«Ο Ρομπέρ Ντερός εἶχε μφανισθῇ ἑαφνι-
κά... Πὺς δὲ βρισκόταν στὰ κάτεργα; Εἶχε
καταδικασθῇ σὲ 10 ἐτῶν καταναγκαστικὰ
ἔργα, καὶ δὲν εἶχαν περάσει, παρὰ τὰ τρία
μόναχα. Ήταν τελείως ἀπίθανο νὰ εἶχε πά-
ρει χάρι τόσο γρήγορα.

«Ἀλλὰστε, ὁ Κορβόλ εἶχε γνωρίσει πρὸ μῆ-
νου κάποιον ἀνωτερό ὑπάλληλο τοῦ ὑπουρ-
γείου Δικαιοσύνης, τοῦ εἶχε ζητήσει νὰ μὴ
δείξουν ἐπιείκεια στὴν περιπτώσι τοῦ Ντε-
ρός, κι' ἐκεῖνος τοῦ τὸ εἶχε ὑποσχεθῇ.

Ἀκόμα καὶ στὴν περιπτώσι, λοιπὸν, πὺς
θὰ εἶχε πάρει χάρτι ὁ κατάδικος, θὰ τὸ μά-
θαινε ὁ Κορβόλ ἀπ' αὐτὸ τὸ φίλο του.

«Δραπέτευσε, φαίνεται!...» εἶπε μὲ τὸ νοῦ
του.

Εἶχε καθῆσει τώρα στὴν πολυθρόνα του,
φρέσκος, ξεκούραστος, μὲ τὸ μαλὸ καθαρό...
Συνέχισε τίς σκέψεις του, χαμογελώντας ἀ-
παίσια:

«Μά, ἂν δραπέτευε, γιὰτὶ θάρχονταν ἐδῶ;...
Ξέρεί πὺς μπορῶ νὰ τὸν παραδώσω ἀμέσως
στὴν ἀστυνομία... Κι' ἄλλως, τί ἔχει νὰ
ἐλπίσῃ πιά ἐδῶ; Δὲ μπορεῖ νὰ μὲ ὑποπτεῖθῇ!

Τὸν κατηγοροῦσε ἡ ἴδια ἡ Μαντελέν, ἡ ἀρρα-
δωνιστικὴ τὸν...».

Ἡ φυσιογνωμία του ἀλλάξε ἑαφνικά. Πῆ-
ρε μιά ἔκφρασι ἀμελίκτης σκληρότητας.

«Μήπως τυχὸν βρῆκε καμμιά ἀποδείξι τῆς
ἀαωδότητός του; ἀναρωτήθηκε. «Όχι, εἶν' ἄ-
δυνατό!... Ὡστόσο... πρέπει νὰχῇ κάποιο
σοβαρὸ λόγο ἡ χτεσινὸν ἀντιμετώπιση τοῦ
τοῦ! Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ μάθω πὺς καὶ
γιὰτὶ βρισκόταν ἐδῶ!...

Πετάχτηκε ἀπάνω, σὰ νὰ τὸν εἶχε σπρώ-
ξει ἕνα ἐλατήριο, ἢ σὰ νὰχῇ ἀνοίξει ἑαφνικά
μπροστὰ του μιά ἀδυσσος...

— Μά τί ἀκριβῶς εἶδα;... φώναξε.

Ἐμεῖνε ὁρθίως, βουδός, κατάχλωμος, μὲ
τὸ στόμα μισανοιχτό... ἔνῳ περνοῦσαν ἕνα-
ἕνα ἀπ' τὸ νοῦ του τὰ περιστατικὰ τῆς τε-
λευταίας νύχτας...

«...Ὅταν εἶχε φύγει ἀπ' τὸ σαλόνι ἡ Μαν-
τελέν, μαζί μὲ τὴν κ. Ἀρντουίν, εἶχε κάμει
κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο... Διασχίζοντας τὴ μεγάλη
αὐλὴ τοῦ πύργου, εἶχε ἀνατριχιάσει ἀπ' τὸ
κρύο... Ἐξακολουθῶσε νὰ κρυώνει καὶ στὴν
κάμαρά του, παρ' ὅλη τὴ φωτιά πὺς ἔκαιγε

στὸ τζάκι... Ὡστόσο εἶχε κατορθώσει νὰ
νικήσῃ αὐτὴ τὴν κακοδιαθεσία, κι' ἕνα ποτῆ-
ρι κονιάκ τὸν εἶχε ζεστάνει!...

Εἶχε δελήσει τότε νὰ πᾶ στὴ γυναῖκα
του, τὴ Μαντελέν, πὺς τὸν περιμένε, συγχι-
νιμένη. Ήταν δικὴ του ἐπιτέλωση τὴν εἶχε
ἀποκτήσει!...

Ἀνέθηκε δὲ φορὲς τὴ σκάλα... ἀλλὰ, καὶ
τὶς δυὸ φορὲς, ἕνας τρελλὸς τρόμος τὴν ἔ-
κανε νὰ γυρίσῃ πίσω...

Εἶχε ξεναπιτῇ τότε κονιάκ, γιὰ νὰ πάρῃ
θάρρος...

Μά νᾶν, αὐτὴ ἦταν ἡ λύσι τοῦ αἰνίγμα-
τος! Εἶχε μεθύσει καὶ τοῦ φάνηκε πὺς εἶδε
τὸ Ρομπέρ Ντερός νὰ τὸν σταματᾷ, ἐξῶ
ἀπ' τὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του. Ἀπ' τὸ
μεθύσι τοῦ καὶ πάλι, εἶχε πέσει, καθὼς γύ-
ριζε στὸ διαμέρισμά του. Εἶχε καταφέρει τό-
τε νὰ συρθῇ ὡς ἐκεῖ κι' εἶχε κοιμηθῇ ὡς τὸ
πρῶτ'.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο!...

Δὲν ἔμενε τώρα, παρὰ νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν
ἀνοησία του. Ήταν εὐκολο, αὐτό, ἀφοῦ δὲν
εἶχε ἀντιληφθῇ κανεὶς τὴν κατάστασί του.

Ἡσυχάζε σιγά-σιγά. Ξαναγύρισε στὸ πα-
ράθυρο καὶ βεβαιώθηκε πὺς ὅλα ἦταν ἥρεμα,
στὸν πύργο.

Εἶχαν μείνει μόνο μερικοὶ στανὸ φίλοι καὶ
μακρυνοὶ συγγενεῖς, πὺς θὰ τοὺς φιλοξενού-
σε ἡ Μαντελέν γιὰ λίγες μέρες.

Ὡστόσο, θὰ ξεανάρχονταν κι' οἱ ἄλλοι κα-
λεσμένοι γιὰτὶ οἱ γιορτές θὰ συνεχίζονταν,
σύμφωνα μὲ τὰ παλιὰ ἔθιμα τοῦ τόπου.

«Ο Κορβόλ εἶδε τὴν κ. Ἀρντουίν νὰ κόβῃ
τριαντάφυλλα στὸν κῆπο, ἔνῳ ὁ ἄντρας τῆς
κουβέντιζε μὲ τὸν δόκτορα Μποναρντέλ.

«Ὅλα ἦταν ἡσυχά, κανονικά... Σίγουρα εἶ-
χε ὀνειρευτῇ!

«Ἐρρίξε μιά τελευταία ματιά στὸν καθρέ-
φτη. Ὑστερα ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς κάμα-
ρας του καὶ προχώρησε πρὸς τὴ μεγάλη
σκάλα.

Στὸ φῶς τῆς ἡμέρας, τοῦ φάνηκαν γελοιοὶ
οἱ λυγρινοὶ πόδοι του.

Ἀνέθηκε τὴ σκάλα καὶ χτύπησε τὴν πόρτα
τῆς Μαντελέν.

Δὲν πῆρε ἀπάντησι. Σκέφθηκε τότε πὺς ἡ
γυναῖκα του θὰ ἦταν θυμωμένη μαζί του, γιὰ
τὸν τρόπο, πὺς τῇ, φέθηκε. Μά θάβρισκε
εὐκόλα κάποια δικαιολογία.

Ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε στὸ διαμέ-
ρισμα. Διέσχισε τὸ μικρὸ σαλόνι καὶ προχώ-
ρησε πρὸς τὴν κρεβατοκάμαρα.

Ἡ Μαντελέν, γονατισμένη μπροστὰ σ' ἕνα
πορτραῖτο τῆς μητέρας τῆς, προσευχότανε,
μὲ τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ χέρια τῆς.

Ἡταν τόσο ἀπορροφημένη, ὥστε δὲ θάχε ἀκού-
σει ἀφ᾽αφ᾽ ὅπου τὸν Κορβόλ πὺς μπῆκε!...

Ἐκείνος σταμάτησε στὸ κατώφλι, νοιώ-
θοντας κάποιον ἀόριστο τρόμο.

Τὴν ἴδια στιγμῇ, ἡ Μαντελέν σηκώθηκε
καὶ κύτταξε πρὸς τὸ μέρος του. Κι' ὁ Κορ-
βόλ δὲ μπόρεσε νὰ μὴ ἀνατριχιάσῃ ἀπ' τὴν
ἔκφρασι τῆς ματιᾶς τῆς...

Ἡταν μιά ματιά τρομερὴ, γεμάτῃ φρίκη,
πεισιφρόνησι καὶ μίσος!

Θυμόταν ὁ Κορβόλ πὺς εἶχε διαβάσει τὰ
ἴδια συναισθήματα στὰ ματία τῆς κυρίας
Κερμαντέκ, ὅταν θέλησε νὰ τῆς πάρῃ τὸ
μοιραῖο γράμμα... κι' ὕστερα, ὅταν ὑπώκοσε
τὸ μαχαίρι γιὰ νὰ τὴ σκοτώσῃ!

Ἐμεῖνε ἕνα λεπτὸ ἀκίνητος, σὰν ἄ-
πολιθωμένος.

Μά ἡ Μαντελέν προχώρησε πρὸς τὸ μέρος
του. Ἡ παράξενη ἔκφρασι τῆς ματιᾶς τῆς
εἶχε ἀλλάξει ἑαφνικά, δίνοντας τῇ θέσι τῆς
στὴ συνήθισμένη γλυκεῖα μελαγχολία τῆς.Τοῦ
ἀπλωμένο τὸ χέρι τῆς κι' ἐκεῖνος ἔσκυψε καὶ
τὸ φίλησε.

Εἶχε ὀνειρευτῇ λοιπὸν καὶ πάλι. νομίζον-
τας πὺς τὸν εἶνε κυττάζει μὲ φρίκη...

Ξαναβρῆκε τὸ χαμόγελό του κι' εἶπε μὲ
συγκίνησι:

— Δὲ θέλησα, ἀγαπητῇ μου Μαντελέν νὰ
ταράξω τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου σου. Παρ'
ὅλη τὴ φλογερὴ ἀγάπη μου, ἐνδιαφέθηκα
περισσότερο γιὰ τὴν ὑγεία σου. Ἡξερα
πὺς εἶχες κουρασθῇ πολὺ καὶ φοβήθηκα μή-
πως γινόντων ἐνοχλητικὸς ἂν ἐρχόντων στὴν
κάμαρά σου τόσο ἀνάγ.

— Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν τόσο λεπτότητά
σου, ἀπάντησε ἡ κοπέλλα. Πραγματικά, ἡ-
μουν κατακουρασμένη!...

— Ὡστόσο, ἂν δὲν τόλμησα νὰ περάσω
τὸ κατώφλι τῆς πόρτας σου, ἔμεῖνα ὅμως
ὅλη τὴ νύχτα κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά σου,
εὐτυχισμένος πὺς σ' ἐγνοίωθα τόσο κοντὰ
μου!

— Σ' εὐχαριστῶ καὶ πάλι!...

— Τώρα πὺς εἶσαι δικὴ μου, Μαντελέν,
μπορῶ νὰ σοῦ πῶ πόσο σ' ἀγαπῶ! Σ' ἀ-
γάπησα ἀπ' τὴν ἡμέρα πὺς σὲ πρωτοεἶδα! Μοῦ
φαίνονταν σὰν ἕνα λαμπρὸ ἀστὲρι, πὺς
μόνο ἀπὸ μακριὰ μποροῦσε νὰ τὸ λατρεύω!

Ἀν ἔπρεπε νὰ δώσω ὅλο μου τὸ αἷμα, ὡς
τὴν τελευταία σταγόνα, γιὰ νὰ πετύχω ἕνα
χαμόγελό σου, θὰ τῷκανα μὲ χαρά!

Ἐμπόρεσα ν' ἀφοσιωθῶ ὁλοκληρωτικὰ σὲ
σένα, στὴν ὑπηρεσία σου... καὶ νὰ σὲ κε-
ρδίσω ἐπιτέλους! Ὅλη μου ἡ ζωὴ δὲ θὰ μοῦ
εἶναι ἀρκετὴ, γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω τὴν εὐ-
γνωμοσύνη μου καὶ τὸν ἐρωτὰ μου!

Ἡ ματιά τῆς κοπέλλας ξεναπῆρε γιὰ μιά
στιγμῇ τὴν τρομερὴ ἐκείνη ἔκφρασι, πὺς ἔ-
κανε τὸν Κορβόλ ν' ἀνατριχιάσῃ.

Πίστεψε ὥστόσο πὺς εἶχε γελασθῇ καὶ πάλι,
γιὰτὶ τοῦ ἀπάντησε ὑπὲρ τὰ μὲν ἔλεγε
λαγχολόιο χαμόγελο:

— Πιστεύω στὴν ἀγάπη σου. Γι' αὐτὸ
δέχτηκα νὰ γίνω γυναῖκα σου... Διάλεξα γιὰ
ἄντρα μου τὸν ἀνθρώπο, πὺς εἶχε ἀφοσιωθῇ
στὴ μνήμη τοῦ πατέρα μου κι' εἶχε τόσο ἀ-
γαπήσει τὴν μητέρα μου. Ἡμουν βεβαίως
βρίκα σ' αὐτὸν τὴν εὐγενική καρδιά, τὴν ἀ-
νώτερη ψυχῇ πὺς ὀνειρευόμουν.

«Σίγουρα, μ' ἀγαπάει! ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ
τοῦ ὁ Κορβόλ. Γιὰτὶ νὰχῇ λοιπὸν αὐτοῦς
τοὺς παιδίαστικὸς πόδους καὶ νὰ βλέπω
παντοῦ φαντάσματα;...

Ἐνοιάζε ὥστόσο ἀκόμα μιά κάποια ἀμη-
χανία. Εἶδε λοιπὸν μ' ἀνακούφισι νὰ μπαίῃ
στὴν κάμαρα ἡ κ. Ἀρντουίν.

Ἡ Μαντελέν εἶχε πάρει πάλι τὸ χέρι τῆς
Μαντελέν καὶ τόσῳ γρήγορα, πὺς εἶχε ἀφοσιω-
θῇ σὲ τὴν ἀγάπη σου, πὺς εἶχε ἀφοσιωθῇ
πρὸς τὸν δόκτορα Μποναρντέλ.

Ἐνοιάζε ὥστόσο ἀκόμα μιά κάποια ἀμη-
χανία. Εἶδε λοιπὸν μ' ἀνακούφισι νὰ μπαίῃ
στὴν κάμαρα ἡ κ. Ἀρντουίν.

Ἡ Μαντελέν εἶχε πάρει πάλι τὸ χέρι τῆς
Μαντελέν καὶ τόσῳ γρήγορα, πὺς εἶχε ἀφοσιω-
θῇ σὲ τὴν ἀγάπη σου, πὺς εἶχε ἀφοσιωθῇ
πρὸς τὸν δόκτορα Μποναρντέλ.

Ἐνοιάζε ὥστόσο ἀκόμα μιά κάποια ἀμη-
χανία. Εἶδε λοιπὸν μ' ἀνακούφισι νὰ μπαίῃ
στὴν κάμαρα ἡ κ. Ἀρντουίν.

Ἡ Μαντελέν εἶχε πάρει πάλι τὸ χέρι τῆς
Μαντελέν καὶ τόσῳ γρήγορα, πὺς εἶχε ἀφοσιω-
θῇ σὲ τὴν ἀγάπη σου, πὺς εἶχε ἀφοσιωθῇ
πρὸς τὸν δόκτορα Μποναρντέλ.

Ἐνοιάζε ὥστόσο ἀκόμα μιά κάποια ἀμη-
χανία. Εἶδε λοιπὸν μ' ἀνακούφισι νὰ μπαίῃ
στὴν κάμαρα ἡ κ. Ἀρντουίν.

Ἡ Μαντελέν εἶχε πάρει πάλι τὸ χέρι τῆς
Μαντελέν καὶ τόσῳ γρήγορα, πὺς εἶχε ἀφοσιω-
θῇ σὲ τὴν ἀγάπη σου, πὺς εἶχε ἀφοσιωθῇ
πρὸς τὸν δόκτορα Μποναρντέλ.

Ἐνοιάζε ὥστόσο ἀκόμα μιά κάποια ἀμη-
χανία. Εἶδε λοιπὸν μ' ἀνακούφισι νὰ μπαίῃ
στὴν κάμαρα ἡ κ. Ἀρντουίν.

Ἡ Μαντελέν εἶχε πάρει πάλι τὸ χέρι τῆς
Μαντελέν καὶ τόσῳ γρήγορα, πὺς εἶχε ἀφοσιω-
θῇ σὲ τὴν ἀγάπη σου, πὺς εἶχε ἀφοσιωθῇ
πρὸς τὸν δόκτορα Μποναρντέλ.

Ἐνοιάζε ὥστόσο ἀκόμα μιά κάποια ἀμη-
χανία. Εἶδε λοιπὸν μ' ἀνακούφισι νὰ μπαίῃ
στὴν κάμαρα ἡ κ. Ἀρντουίν.

Ἡ Μαντελέν εἶχε πάρει πάλι τὸ χέρι τῆς
Μαντελέν καὶ τόσῳ γρήγορα, πὺς εἶχε ἀφοσιω-
θῇ σὲ τὴν ἀγάπη σου, πὺς εἶχε ἀφοσιωθῇ
πρὸς τὸν δόκτορα Μποναρντέλ.

Ἐνοιάζε ὥστόσο ἀκόμα μιά κάποια ἀμη-
χανία. Εἶδε λοιπὸν μ' ἀνακούφισι νὰ μπαίῃ
στὴν κάμαρα ἡ κ. Ἀρντουίν.

Ἡ Μαντελέν εἶχε πάρει πάλι τὸ χέρι τῆς
Μαντελέν καὶ τόσῳ γρήγορα, πὺς εἶχε ἀφοσιω-
θῇ σὲ τὴν ἀγάπη σου, πὺς εἶχε ἀφοσιωθῇ
πρὸς τὸν δόκτορα Μποναρντέλ.

Ἐνοιάζε ὥστόσο ἀκόμα μιά κάποια ἀμη-
χανία. Εἶδε λοιπὸν μ' ἀνακούφισι νὰ μπαίῃ
στὴν κάμαρα ἡ κ. Ἀρντουίν.

Ἡ Μαντελέν εἶχε πάρει πάλι τὸ χέρι τῆς
Μαντελέν καὶ τόσῳ γρήγορα, πὺς εἶχε ἀφοσιω-
θῇ σὲ τὴν ἀγάπη σου, πὺς εἶχε ἀφοσιωθῇ
πρὸς τὸν δόκτορα Μποναρντέλ.

Ἐνοιάζε ὥστόσο ἀκόμα μιά κάποια ἀμη-
χανία. Εἶδε λοιπὸν μ' ἀνακούφισι νὰ μπαίῃ
στὴν κάμαρα ἡ κ. Ἀρντουίν.

Ἡ Μαντελέν εἶχε πάρει πάλι τὸ χέρι τῆς
Μαντελέν καὶ τόσῳ γρήγορα, πὺς εἶχε ἀφοσιω-
θῇ σὲ τὴν ἀγάπη σου, πὺς εἶχε ἀφοσιωθῇ
πρὸς τὸν δόκτορα Μποναρντέλ.

Ἐνοιάζε ὥστόσο ἀκόμα μιά κάποια ἀμη-
χανία. Εἶδε λοιπὸν μ' ἀνακούφισι νὰ μπαίῃ
στὴν κάμαρα ἡ κ. Ἀρντουίν.

Ἡ Μαντελέν εἶχε πάρει πάλι τὸ χέρι τῆς
Μαντελέν καὶ τόσῳ γρήγορα, πὺς εἶχε ἀφοσιω-
θῇ σὲ τὴν ἀγάπη σου, πὺς εἶχε ἀφοσιωθῇ
πρὸς τὸν δόκτορα Μποναρντέλ.

Ἐνοιάζε ὥστόσο ἀκόμα μιά κάποια ἀμη-
χανία. Εἶδε λοιπὸν μ' ἀνακούφισι νὰ μπαίῃ
στὴν κάμαρα ἡ κ. Ἀρντουίν.

Ἡ Μαντελέν εἶχε πάρει πάλι τὸ χέρι τῆς
Μαντελέν καὶ τόσῳ γρήγορα, πὺς εἶχε ἀφοσιω-
θῇ σὲ τὴν ἀγάπη σου, πὺς εἶχε ἀφοσιωθῇ
πρὸς τὸν δόκτορα Μποναρντέλ.

Ἐνοιάζε ὥστόσο ἀκόμα μιά κάποια ἀμη-
χανία. Εἶδε λοιπὸν μ' ἀνακούφισι νὰ μπαίῃ
στὴν κάμαρα ἡ κ. Ἀρντουίν.

Ἡ Μαντελέν εἶχε πάρει πάλι τὸ χέρι τῆς
Μαντελέν καὶ τόσῳ γρήγορα, πὺς εἶχε ἀφοσιω-
θῇ σὲ τὴν ἀγάπη σου, πὺς εἶχε ἀφοσιωθῇ
πρὸς τὸν δόκτορα Μποναρντέλ.

Ἐνοιάζε ὥστόσο ἀκό

Αδύνατα

Ο αληθινός δόν Ζουάν

ΠΟΙΟΣ δέν ξέρει τόν δόν Ζουάν; Τό όνομά του συμβολίζει τόν άκαταγνώστο γυναικοκατακτητή, τόν άπαράμιλλο καρδιοκλέφτη, τόν γόητα μέ τίς άναρίθμητες έρωτικές περιπέτειες. "Αλλά" ο δόν Ζουάν πού ξέρομε είναι εκείνος τού Μολιέρου, τού Μότσαρτ και τών μυθιστορηματικών βιογραφιών του.

Πίσω από τόν δόν Ζουάν τού θρύλου και τής φαντασίας, όμως, υπάρχει ένας αληθινός δόν Ζουάν. Κι' αυτόν, μόλις τώρα αρχίζουμε νά τον μαθαίνουμε, έπειτα από τίς συστηματικές έρευνες πού συνεχίζει από κάμποσα χρόνια μία όμας "Ισπανών έπιστημόνων και λογοτεχνών.

Μιλήσαμε παραπάνω γιά τόν αληθινό δόν Ζουάν. Στην πραγματικότητα, υπάρχουν δύο. Γιά τόν πρώτο, ξέρομε ελάχιστα πράγματα. Ζούσε πιθανόν στο Μπουργκος κατά τόν 14ον αιώνα. Σώζονται γι' αυτόν, δεκατέσσερα τραγούδια, πού περιγράφουν τούς έρωτες, τά έγκλήματα και τήν καθόδο του στην κόλαση.

Αυτόν τόν θρυλικό δόν Ζουάν έμφάνισε στη σκηνή κατά τόν 18ον αιώνα ο "Ισπανός άδής και ικανώτατος θεατρικός συγγραφέας Τίρσο ντε Μολίνα. Είναι ο δόν Ζουάν Τερέριο, πού ξελόγισσε χίλιες και τρεις γυναίκες. "Η φανταστική μορφή του παρεμβάλλεται άνάμεσα στον πρώτο δόν Ζουάν, αυτόν γιά τόν όποιον μιλάνε τά δεκατέσσερα τραγούδια τού Μπουργκος, κι' εκείνον πού θ' ακολουθήσει. Αυτός δέ λεγόταν δόν Ζουάν, αλλά δόν Μιγκουέλ Μανάρρα και κατοργάν από μία άριστοκρατική και πλούσια οικογένεια τής Σεβίλλης.

Νέος άκόμη, ο δόν Μιγκουέλ Μανάρρα είδε τό έργο τού Τίρσο ντε Μολίνα κι' ή έντύπωσι πού τού προκάλεσε ήταν τόσο μεγάλη, ώστε, βγαίνοντας από τό θέατρο, είπε στους φίλους του:

— Θά γίνω ο δόν Ζουάν!

"Αλλ' έπρεπε πρώτα νά δοκιμάσει τή δύναμή του. Την ευκαιρία αυτή τού την έδωσε ένα τυχαίο περιστατικό. "Ενα βράδυ, καθώς περιδιάβαζε άσκοπα στην πλατεία Ζιράλντα, είδε μία νεαρή κι' όμορφη χήρα πού κατέβαινε από τό μέγαρό της και τής μίλησε μέ τόση φλόγα γιά τήν αγάπη του, πού δέ δυσκολεύτηκε νά τήν κατακτήσει... Τό άλλο πρωί, ή χήρα, άνοίγοντας τά μάτια της, άπλωσε τά χέρια της, γιά νά σφίξει στην άγκαλιά της τό νεαρό γόητα, πού τήν είχε κάμει νά περάσει τίς πιο εύχυσμένες στιγμές τής ζωής της. "Αλλά" ή θεσι δίπλα της ήταν άδεια... "Ο δόν Μιγκουέλ είχε φύγει. Δέ θά τόν ξανάβλεπε ποτέ πιά.

"Ο δόν Μιγκουέλ ήταν πιά σίγουρος γιά τή δύναμή του. Καί ρίχτηκε σ' ένα σωρό άλλες περιπέτειες. Μερικές άπ' αυτές, όμως, είχαν τραγική εξέλιξη. Αυτό έγινε π.χ. στην περίπτωση μίας νεότατης. "Ηταν γυναίκα ενός φίλου του. Αυτό δέν τήν έμπόδισε, όμως, νά τήν ξελογιάσει. "Αλλά, καθώς τήν έφύριξε στην άγκαλιά του, άκούστηκαν τά βήματα τού συζύγου πού γύριζε στο σπίτι του. "Ο Μιγκουέλ πήδησε άμέσως από τό μπαλκόνι, γιά νά σωθή. "Αλλ' ήταν άργά. "Ο φίλος του τόν περίμενε στο δρόμο.

— Σέ συγχάρω, τού είπε ο δόν Μιγκουέλ μέ

ΠΡΟΤΥΠΑ

— Θά γίνω ο δόν Ζουάν! είπε ο Μιγκουέλ Μανάρρα.

κυνισμό. "Η γυναίκα σου έχει τό πιο όμορφο σώμα σ' όλη τή Σεβίλλη.

"Ο άλλος τράβηξε τό έφιφος του κι' ο δόν Μιγκουέλ τόν μιμήθηκε. "Αρχισαν νά μονομαχοῦν, κάτω από τά βλέμματα τής άπιστης συζύγου, πού είχε βγή στο μπαλκόνι... Κι' ο Μανάρρα σκότωσε τόν αντίπαλό του. Σκούπισε κατόπιν τό έξιφος του, χαιρέτησε τή γυναίκα πού στεκόταν στο μπαλκόνι κι' άπομακρύνθηκε.

Πιο τραγική ήταν ή περιπέτεια του μέ τή δόνα Τερέζα Σαντοές ντε Λίντεν ο "Ολμέντο.

"Ο πατέρας της ήταν ένας ιππότης τού παλιού καιρού, μαρινόδης γιά τά ζητήματα της τιμής. "Η δόνα Τερέζα, από τό άλλο μέρος συνδύαζε τήν όμορφή μέ τήν αγνότητα και τήν ευγένεια τής ψυχής... "Ο δόν Ζουάν κατάλαβε πώς δέν ήταν εύκολη λεία και δέν έδειξε έιασύνη. Μέ τά πολλά, όμως, κατάφερε νά τήν ξελογιάσει. Οι συναντήσεις τους γίνονταν μέσα στο ίδιο τό σπίτι της. Μία μέρα, όμως, ο πατέρας της τούς έβρισε μαζί. Καί βέλησε νά ξεπλύνη μέσα στο αίμα τήν προσβολή. Μονομάχησε μέ τόν άνδρα πού τού είχε κλέψει τήν τιμή τής κόρης του κι' ο δόν Μιγκουέλ τόν σκότωσε. "Ηταν τότε μόνο δεκαοχτώ χρόνων.

"Επειτα άπ' αυτή τή μονομαχία, άναγκάστηκε νά φύγει γιά τή Φλάνδρα, όπου πολέμησε μέ μεγάλη γενναϊότητα. Στο γυρισμό, περνώοντας από τήν Κορσική, ξελόγισσε μία νόθο αδελφή του (ήταν από τόν ίδιο πατέρα, άλλ' άπό άλλη μητέρα) και, τή στιγμή πού αυτή υπέκυπτε στα φλογερά χάδια του, τής φανέρωσε τήν τραγική αλήθεια.

Στή Σεβίλλη, συνέχισε τίς περιπέτειές του κι' ένα θρόνο κάλεσε σέ τραπέζι τούς πιο σημαντικούς ευπατριδές τής πόλεως. Στο τέλος, τούς

μοίρασε έναν κατόλογο μέ τά δνόματα εκείνων πού είχε κατακτήσει.

"Αν μερικοί από σάς δέ βρίσκουν τά δνόματά τους σ' αυτό τόν κατάλογο, δέ φταίω έγώ, άλλ' ή άσχημία τών συζύγων, τών αδελφών ή τών κοριτσιών σας! τούς είπε.

Λίγον καιρό άργότερα, πηγαίνοντας στο μοναστήρι τής Παναγίας τών Οικτιρμών, είδε μία νεαρή μοναχή, πού έτρεξε χαρούμενη πρós τό μέρος του:

— "Ηρθε, δόν Μιγκουέλ: τού είπε. Είναι αλήθεια, λοιπόν, πώς δέ μέ έγάπησε;... Θάπρεπε νά σέ μισώ, αλλά τό έλέπες πώς δέν έχω τή δύναμη!

"Ηταν ή δόνα Τερέζα, πού τής είχε σκετώσει τόν πατέρα.

"Ο δόν Μιγκουέλ είχε πάει τυχαία στο μοναστήρι και κάθε άλλο παρά τήν άγαπούσε. "Αλλά γιά νά δείξη πώς δέ λογαριάζει ούτε τούς θεούς ούτε τούς ανθρώπινους νόμους αποφασίζει νά τήν άπαγάγη... "Η Τερέζα πλέει σέ πλάγη εύτυχίας. Τή στιγμή, όμως, πού περιμένει τόν άγαπημένο της, γιά νά τήν πάρη, τής φέρνουν ένα γράμμα του. Σ' αυτό τής γράφει πώς άλλαξε γνώμη, γιατί, ψάχνοντας μέσα στην καρδιά του, βρήκε ότι μόνο περιφρόνησι κι' άδησία αισθανόταν γιά τή γυναίκα, πού έπεφταν στην άγκαλιά του... "Η δυστυχισμένη Τερέζα είχε τήν έντύπωσι πώς τής βύθισαν ένα μαχαίρι στην καρδιά και πέθανε ύστερα από μερικές ώρες.

"Ως τά είκοσι χρόνια του, ο δόν Μιγκουέλ δέν έκανε τίποτα άλλο από τό νά σκορπίζει γύρω του τήν ατιμία. "Εβαψε, έξ άλλου, όχι λίγες φορές τό χέρι του στο αίμα, σκοτώνοντας τούς πατέρες, τούς αδελφούς ή τούς συζύγους τών έφήμερων κατακτητών του. "Αλλά, έαφινικά, αισθανόθηκε τήν αληθινή αγάπη μέσα στην ψυχή του. "Η άγαπημένη του λεγόταν "Ιερωνύμα κι' ήταν κόρη τού πλούσιου άρχοντα δόν Διέγκο Γκουέλγκαο. Οι γάμοι τους έγιναν στη Γρανάδα τήν τελευταία ήμέρα τού Αυγούστου τού έτους 1648. Δύο έκανουμένοι ποιητές, ο Φραγκίσκος Σανχέρ κι' ο Βαλτάαρ ντε Μολιθάρ έγραψαν μ' αυτή τήν ευκαιρία ένα όραιο επιθαλάμιο.

"Ο δόν Μιγκουέλ άφοσιώθηκε από τότε στη γυναίκα του κι' άπόκτησε μέ τόν καιρό μεγάλη υπόληψη στην πατρίδα του. "Ετσι, έγινε άρχιδουκάκης και πρόεδρος τού "Ανωτάτου Συμβουλίου τής Σεβίλλης.

"Από τό γάμο του δέν άποκτησε παιδιά. Κι' έπειτα από δέκα τρία χρόνια, έχασε μέσα σέ τρεις μόνον ήμέρες τήν άγαπημένη του "Ιερωνύμα, από μία ξαφνική αρρώστεια. Τήν έντυσε μόνος του μέ ένα δαύλοκο μεταξωτό φόρεμα και τήν έθαψε μέ τά ίδια του τά χέρια στο μοναστήρι τής Παναγίας τών Χιονιών. Φόρεσε ύστερα τό ράσο τού μοναχού και κλείστηκε σ' ένα κελλί τού μοναστηριού.

Τόν έπόμενο χρόνο, ξαναγύρισε στη Σεβίλλη κι' οι άνδρες τόν είδαν έκπληκτοι νά ζητιανεύει στους δρόμους γιά τούς φτωχούς. Λίγον καιρό άργότερα, έγινε δεκτός σέ μία μικρή έστρεία, πού τήν είχε ίδρύσει ο δόν Μιγκουέλ ντε Μιραφουέντες και πού τά μέλη της περιούλεσαν τά πτώματα τών έκτελουμένων κι' έκείνων πού πνίγονταν στον ποταμό Γκουανταλκιβίρ και τά έθαβαν χριστιανικά.

Στό μεταξύ, είχε δώσει έντολή νά πουλήσουν όλη τήν περιουσία του. Συγκέντρωσε έτσι πενήντα χιλιάδες χρυσά δοκιάτα. Μ' αυτά τά χρήματα έχτισε ένα νοσοκομείο γιά τούς φτωχούς, τήν Καριντάντ (Ευσπλαγχνία). Στην πόρτα του χάραξε τίς λέξεις: "Οίκος τών στωχών και σκάλα πού οδηγεί στον ούρανό".

"Ο δόν Μιγκουέλ έζησε έτσι είκοσι χρόνια, μοιράζοντας τόν καιρό του στην προσευχή και στη φιλανθρωπία.

"Όταν κατάλαβε πώς είχε φτάσει τό τέλος του, ζήτησε νά τού φορέσουν τή στολή τού ιππότη τής Καλατράβας κι' είπε σ' ένα μοναχό νά τού διαβάσει τήν βιογραφία πτώσεως, πού είχε γράψει γιά τά μέλη τής όργανώσεώς του. "Η όμολογία αυτή έλεγε:

- Σκουλήκι, λυπάσαι μ' όλη σου τήν ψυχή γιάτί πρόσβαλες τήν καλώσυνή τού Κυρίου;
- Λυπάμαι.
- Πές, αδελφέ τού ναϊδάρου, τί έκαμες;
- "Αμάρτησα.
- Πές, σκόνη και τέφρα, τί έκαμες;
- "Αμάρτησα.
- Καί τώρα τί περιμένεις;
- Τή συγγνώμη και τό έλεος τού ούρανού.
- Στά λόγια αυτά, ο δόν Μιγκουέλ ξειψόησε.
- "Ηταν τότε πενήντα δύο χρόνων.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Καζανόβας, ο άμεταίτητος γόης.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Α Π' τήν πρώτη στιγμή, αυτή ή υπόθεσι μού φάνηκε μυστηριώδης. "Ημουν τής ύπηρεσίας, τό βράδυ εκείνο, όταν χτύπησε τό τηλεφώνο κι' ένας άγνωστος μούδωσε τήν έξρη πληροφορία: — "Εχω τήν έντύπωσι πώς συνέδη κάτι τό άσυνήθιστο στη βίλλα τού "Εντουαρντ Κόλλινς...

Τ' όνομα τού γνωστού αυτού συγγραφέως μ' έκανε νά ένδιαφερθώ άμέσως. Πήγα στη βίλλα του και τόν βρήκα νεκρό, στο γραφείο του, μέ μία σφαίρα στο κεφάλι. Τό δεξιό του χέρι, πού κρεμόταν άπ' τήν πολυθρόνα του, είχε άφίσει νά πέση χάμω τό πιστόλι του.

Οί ένδείξεις ένισχύανε τήν υπόθεσι τής αυτοκτονίας. "Αλλωστε βρήκα πάνω στο γραφείο του ένα σημείωμα, γραμμένο μέ τή γραφομηχανή του πού έλεγε:

«Νά μ'ήν ένοχοποιηθή κανείς. Αυτόκτονά γιάτί βαρέθηκα τή ζωή μου».

Ωστόσο, μέ τήν πρώτη ματιά πού έρριξα σ' αυτό τό σημείωμα, παραξενεύτηκα. "Οχι έπειδή ήταν δακτυλογραφημένο. "Ηξερα πώς ο Κόλλινς δέν έγραφε ποτέ μέ τό χέρι... Μά μούκανε έντύπωσι ή όρθογραφία. Δέ μπορούσε ένας μορφωμένος άνδρας, και μάλιστα συγγραφέας, όσο παραγμένος κι' άν ήτανε, νά γράφη τό «ένοχοποιηθή» μέ ή αντί με οι.

Σίγουρα είχε γράφει κάποιος άλλος αυτό τό σημείωμα! "Επομένως, ο Κόλλινς είχε δολοφονηθή, άλλ' ο δράστης είχε σκηνοθετήσει τόσο καλά τό έγκλημά του, ώστε νά φαίνεται σαν αυτοκτονία...

"Εδωσα έντολή στους βοηθούς μου νά ψάξουν παντού. Καί δέν άργησαν ν' ανακαλύψουν τίς πατημασιές τού δολοφόνου. "Επίσης, σέ μία πόρτα βρέθηκαν καθαρώτατα και προσφάτα δακτυλικά άποτυπώματα ενός χεριού, πού πρέπει νάταν τό δικό του.

Αυτά ήταν τά μόνα στοιχεία πού συγκέντρωσα. Δέν κατάφερα όμως νά βρώ τό δολοφόνο.

— Αγαπώμε μου, μού είπε μία μέρα ο διοικητής μου, καλό θάναί ν' αναθέσωμε σέ κάποιον άλλο αυτή τή δουλειά...

— Δέν έχω αντίρρηση, απάντησα. Νομίζω πώς ο μόνος κατάλληλος είναι ο άστυνόμος Μάκ Πέβιτ.

"Ο Πέβιτ ήταν πραγματικά εύσυνειδητος, δραστήριος κι' άκούραστος. Είχε όμως ένα μεγάλο έλάττωμα: Τού έλειπε ή παρατηρητικότητα.

Όταν τούδωσα τά στοιχεία πού είχα μαζέψει, δήλωσε μ' έγωισμό:

— Δέ μού χρειάζονται περισσότερες πληροφορίες. Νά δής πώς σέ λίγο θάχω συλλάβει τό δολοφόνο!

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΟ ΚΟΙΜΜΕΝΟ ΣΑΧΤΥΛΟ

"Υστερα άναψε τήν πίπα του, μάς χαιρέτησε κι' έφυγε μέ τ' αυτοκίνητό του.

— Πιστεύω πώς θάναί τυχερώτερος από σένα, μού είπε ο διοικητής. Δέν πρόλαβα νά τού απαντήσω, γιάτί άκούστηκε σ' τό δρόμο ένας σπαρτακτική κραυγή πόνου. Τρέξαμε στο παράθυρο. "Ενας άνθρωπος ήταν ξαπλωμένος στην άσφαλτο, αίμόφυρτος. "Ο κόσμος είχε περικυκλώσει τ' αυτοκίνητο τού Πέβιτ, πού προσπαθούσε νά δώση έξηγήσεις.

"Ο πληγωμένος μεταφέρθηκε άμέσως στο νοσοκομείο, ενώ ο Πέβιτ γύρισε στο τμήμα, κατάχλωμος κι' άναστατωμένος.

Ωστόσο οι μυστηρες τού δυστυχήματος βεβαίωσαν πώς τό λάθος δέν ήταν δικό του. Τό θύμα βάδιζε άφηρημένο στην άσφαλτο. Μόλις αντίληφθηκε τ' αυτοκίνητο τού άστυνομικού, παράχθηκε τόσο πολύ, ώστε έπεσε πάνω του, πριν προλάβη νά φρεναρή ο οδηγός.

"Η έρευνα πού κάναμε γι' αυτόν, δέ μάς διαφώτισε καθόλου. "Ηταν έξενος και άγνωστος. Δέν είχε πάνω του καμμία ταυτότητα. Φαινόταν εργατικός, γιάτί τά χέρια του ήταν χοντρά και παραμορφωμένα. Όαχε πάθει δέ ασφαλώς κι' άλλο δυστύχημα, γιάτί έλειπε ο δείκτης τού δεξιού χεριού του.

Τ' αυτοκίνητο τού Πέβιτ τόν είχε χτυπήσει τόσο άσχημα, ώστε έπαθε έσωτερική αίμορραγία και πέθανε σέ μερικές μέρες.

Ωστόσο ο Πέβιτ είχε ήσυχη τή συνείδησή του και συνέχισε στο μεταξύ τίς έρευνές του γιά τήν υπόθεσι Κόλλινς.

— Βρίσκομαι στα ίχνη τού δολοφόνου! είχε δηλώσει στο διοικητή μάς. Σέ λίγες μέρες, θά τού φορέσω τίς χειροπέδες!

Κι' όμως, παρ' όλη τήν τόση αίσιοδοξία του και τή δραστηριότητά του, δέν κατάφερε τίποτα. Μέ τήν πεποίθησι πώς ο άγνωστος δολοφόνος είχε καταφύγει σ' άλλη πολιτεία, πήγε στο Πίτσμπουργκ, κι' έπειτα στο Νιού Τζέρσεϋ και στο Χούδσον...

"Υστερα από τρείς βδομάδες, γύρισε άπρακτος και δήλωσε στο διοικητή:

— Θά συνεχίσω τίς έρευνές μου, κι' αυτή τή φορά νά είσαστε βέβαιοι πώς δέ θά μού γλυτώση! Τόν κρατάω!...

Ποιός ξέρει πόσο θά συνεχίζονταν άκόμη αυτή ή άναρήτησι τού άγνωστου δολοφόνου, άν δέν έκανα έντελώς τυχαία μία ανακάλυψη:

Έξετάζοντας τό πτώμα τού άνθρώπου, πού είχε σκετώσει ο

Τό δεξιό του χέρι, πού κρεμόταν από τήν πολυθρόνα του, είχε άφήσει νά πέση χάμω τό πιστόλι του.

Πέβιτ μέ τ' αυτοκίνητό του, πήρα από περιέργεια τά δακτυλικά άποτυπώματά μου. Είχα τό λόγο μου... Καί τά πράγματα μέ δικαιώσανε!

— "Ο Πέβιτ δέν πρόκειται νά βρη ποτέ τό δολοφόνο τού Κόλλινς, δήλωσα στο διοικητή. "Όσο κι' άν ψάχνω, σ' όλη τήν ζωή, δέ θά τόν συναντήσω...

— Μπιά! Καί πώς τό ξέρεις; άπόρρησε έκείνος.

— Γιάτί, άπλούστατα, από μία μοιραία σύμπτωση, τόν σκότωσε μέ τ' αυτοκίνητό του, τήν ώρα πού ξεκινούσε γιά τήν ανακάλυψή του!

Κι' έξηγήσα τούς συλλογισμούς μου στο διοικητή:

— "Απ' τά δακτυλικά άποτυπώματα πού άφισε στην πόρτα, ο δολοφόνος τού Κόλλινς φαίνεται πώς δέ χρησιμοποίησε καθόλου τό δεξί του χέρι... σαν νά είπαε αυτό τό δάχτυλό του! Τήν ίδια ακριβώς άναπηρία παρατήρησα και στο θύμα τού Πέβιτ. Αυτό μού κίνησε τήν περιέργεια και τού πήρα τά δακτυλικά άποτυπώματα. "Αποδείχθηκε λοιπόν πώς ήταν τά ίδια μέ τού δολοφόνου! Δέν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτός σκότωσε τό συγγραφέα!

— Μά πώς ήταν δυνατό νά τριγυρίζη έξω άπ' τό άστυνομικό τμήμα; άπόρρησε ο διοικητής.

— Φαίνεται πώς, ο άνδρας πού άφου προσπάθησε τού κάκου νά κρυφτή, είχε μείνει στο τέλος χωρίς λεφτά, κι' ή πείνα τόν έσπρωξε στην άπόφασι νά παρουσιασθή στην άστυνομία και νά όμολογήση τό έγκλημά του. Λίγα μέτρα όμως πιο πέρα άπ' τήν είσοδο τού τμήματος, τόν πάτησε τ' αυτοκίνητο τού Πέβιτ, πού είχε αναλάβει τή σύλληψή του!...

"Υστερα άπ' αυτά, ο Μάκ Πέβιτ παρακλήθηκε νά πάμη νά ψάχη και νά ταξειδέι εδώ κι' εκεί, κυνηγώντας ένα έγκληματία πού είχε σκετώσει ο ίδιος πριν άκόμη τόν ανακαλύψη!...

T. ΡΑΥ-ΜΠΕΡΝ

☼

3 εκατομμύρια πρόεδροι στη Γαλλία

"Επειτα από μία συστηματική έρευνα, πού τό στοίχισε έναν όλόκληρο χρόνο μόχθων, ο Παρισινός δημοσιογράφος Ζακ Φρομεντέν ανακάλυψε πώς στην Γαλλία υπάρχουν σήμερα 3 εκατομμύρια «πρόεδροι», μ' άλλα λόγια πώς αντιστοιχεί ένας πρόεδρος σέ κάθε δεκαπέντε κατοίκους. "Ορισμένοι από τούς προέδρους αυτούς έχουν περάσει σέ τιμητική διαθεσιμότητα, αλλά οι περισσότεροι εξακολουθούν νά διατηρούν, ως ένεργοί πρόεδροι, τό αξίωμά τους.

"Επειτα από τήν διαπίστωση αυτή, ο Φρομεντέν ίδρυσε τήν Ε.Ε.Π.Γ. — τήν "Εθνική "Ενωσι Προέδρων τής Γαλλίας — όπου κάθε πρόεδρος, ανεξάρτητα άν προεδρεύη σέ πολιτικό κόμμα, σέ σύλλογο, σέ σωματείο ή όπουδήποτε άλλου, μπορεί νά γίνη μέλος, καταβάλλοντας 1500 φράγκα — περίπου, 100 δραχμές — γιά δικαίωμα έγγραφής.

Ο άτυχος έρως ΤΟΥ ΚΑΜΠΡΟΝ

Το τραφερό είδυλλίο του με
την Αύγουστινη Κορμπιζέ

ΠΟΙΟΣ δεν ξέρει την περι-
οχή λέξι που εστειλόμενος ο
Καμπρόν στο Βατερλώ, α-
παντήσε στους Άγγλους, ο
ποιοί φώναζαν να παραδοθή, μαζί
με τη φοβική των γενναίων, που
πολεμούσαν ολόγυρά του;
Άλλ' άς γυρίσωμε μερικά χρό-
νια πίσω.
Ήταν την εποχή που ο Ναπο-
λέων είχε συγκεντρώσει το στρα-
τό του στη Βουλώνη, για να επι-
τελέσει εναντίον της "Αγγλίας". Ο
Καμπρόν, που είχε πολεμήσει ως
τότε στη Βαυαρία, στην Ισπανία,
στην "Ελβετία", στην Αυστρία και
σ' αυτή ακόμη την "Ιρλανδία", ύ-
πηρετούσε τότε με το βαθμό του
λοχαγού στο 46ο σύνταγμα των
γερμανικών της γραμμής. Ήταν
ψηλός, με φαρδύς ώμους και
ροδαλό πρόσωπο. Ένας από τους
βιογράφους του μας λέει πως εί-
χε "την ομορφιά του Αλκιβιάδη
και τη ρώμη του Κορίνθιου".

Δώδεκα χρόνια συνεχών πολέ-
μων δεν του είχαν άφαιρεσει ούτε
μιας ώρας ήσυχια. Άλλα τώρα
μπορούσε να ξεκουραστή. Ο Να-
πολέων διατάζει να πάρη τη με-
γάλη απόφαση και ο στρατός α-
δρανοποιεί.

Ο Καμπρόν, για να σκοτώση
την πληγή του, είχε πάρει τη συ-
νήθεια να κάνει μακρινούς περι-
πάτους με το δόλο-ό του στην έ-
δοχη. Κι' εκεί συνάντησε μια μέ-
ρα την Αύγουστινη Κορμπιζέ, που
ήταν κόρη ενός πλούσιου εμπόρου
δαντελλών.

Η Αύγουστινη έκανε κι' αυτή
έπιπτη στον περιπάτο στην έ-
δοχη. Ήταν, άλλωστε, υπέροχη
αίσθηση.

Ο Καμπρόν γοητεύθηκε από τα
νεύματα και την ομορφιά της κι'
αίσθανθηκε άμεσως ένα παράφορο
πάθος γι' αυτήν. Κι' η Αύγουστι-
νη, άλλωστε, δεν έμεινε άσυγκί-
νητη μπροστά στο γιγαντόσωμο
αξιωματικό... Άρχισαν να βλέ-
πονται κάθε μέρα. "Άλλ' οι πεοί-
ποτοι στην έδοχη δεν τους έφθα-
ναν πιά. Κι' η Αύγουστινη βρήκε
τον τόπο να δέχεται κοφτά τον
άγαπήμενο της στο δωμάτιό της...
— Ποτέι να σε ζητήσω από
τους γονείς σου, της είπε μια μέ-
ρα ο Καμπρόν.

— Άς μη βασιστώμε, απάντησε
η νέα. Ο πατέρας μου δε θα συ-
μπαεί τον αυτοκράτορα και δε θα
δεχτή πρόθυμα να κάνει γαμπρό
του έναν από τους αξιωματικούς
του.

Λίγο καιρό άργότερα, ο Καμ-
πρόν προηγήσεν σε ταγματάρχη και
διατάχθηκε να φύγη για την Αύ-
στρια.

Η Αύγουστινη που φοβόταν
πάντα την άρνηση του πατέρα της
δεν άφησε και πάλι τον άγαπη-
μένο της να την ζητήσει σε γάμο.

— Άς περιμένουμε, του είπε.

Ο Καμπρόν πολέμησε στη Μο-
ραβία ("Αυστερλitz"), στη Σα-
ξωνία (Γένα), στην Πολωνία και
στην Ισπανία. Το 1810, ο Να-
πολέων τον έκαμε συνταγματάρχη
και Βορβόνο της αυτοκρατορίας
κι έπειτα από δύο χρόνια τον ό-
νόμασε στρατηγό και του ανέθε-
σε τη διοίκηση του σώματος των
κυνηγών της αυτοκρατορικής φρου-
ρας.

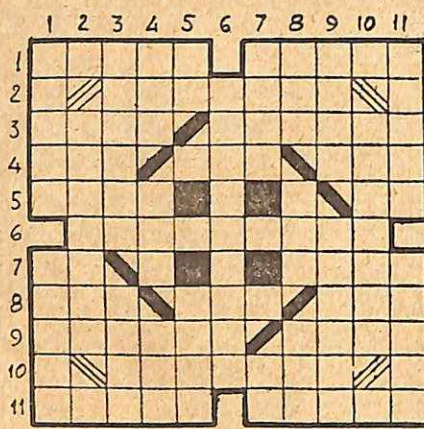
Στο μεταξύ, η Αύγουστινη εί-
χε καταφέρει να πάρη τη συγκα-
τάθεση του πατέρα της και πο-
λιόκοιμους τώρα τον Καμπρόν με
γράμματα, στα οποία του έγρα-
φε να τρέξη να τη ζητήσει σε
γάμο.

Ο Καμπρόν δεν έπιθυμούσε τι-

ΤΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Σταυρόλεξο με παροιμίες

Πέντε από τις λέξεις, που συμ-
πληρώνουν το σταυρόλεξο αυτό
σηματίζουν μια γνωστή ελληνι-
κή παροιμία. Αντί να σας δώ-
σουμε τις εξηγήσεις των λέξεων
αυτών, σας δίνουμε κατωτέρω τη

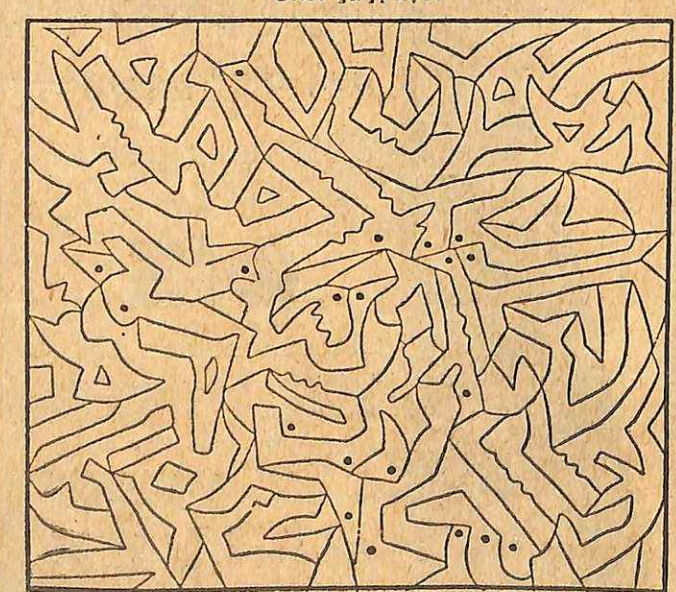

σειρά που έχουν μέσα στην πα-
ροιμία.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Η τελευταία λέξι
της παροιμίας. — Χορός.
- 2) Βράχος του Καπιτωλίου
λόφου της Ρώμης από τον οποίο,
κατά την αρχαιότητα, γκρέμιζαν
τους κακούργους.
- 3) Τίτλος δημογεγονών επί
Τουρκοκρατίας. — Η δούτε-
ρ η λέξι της παροιμίας.
- 4) Ποταμός της Β.Α. Γαλλίας
και του Βελγίου, παραπόταμος
του Σκάλδους. — Ηρώς έρωτι-
κής τραγωδίας της αρχαιότητος.
— Η τριτή η λέξι της παροι-
μίας.
- 5) Ήρα. — Άρθρο.
- 6) Προκάλεσε μεγάλη εντύπω-
ση και είναι αξιοσημείωτος.
7) Βυζαντινή νότα. — Το μα-
τικαίο των ξυλοκρουών.
- 8) Μυρζώ ασχίμα. — Όργανο
να αισθησέως. — Χρονικό έπι-
ρημα.
- 9) Περιοχή της Αραβίας, στη
οποία υπάγεται και το Άδεν. —
Όνομα δύο ομηρικών ηρώων.
- 10) Τοπικό έπιρρημα.
- 11) Πρώτη ύλη για τα κρεοπω-
λεία (πληθ.). — Νησί, που ήταν
κατά τον Όμηρο η κατοικία της

Όλοι ζωγράφοι

Πάρτε ένα μαύρο μολύβι και μαυρίστε προσεκτικά όλα τα μικρά
σχήματα του σχεδίου μας, που περιέχουν μαύρη κουκίδα. Θα εξακρι-
βώσετε τότε πως έχετε ένα ταλέντο ζωγράφου, που πιθανόν αγνοούσατε.

Οι λύσεις στη σελ. 62

Ήους και άπ' όπου άνετelle ο

Ήλιος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Έλαχιστη ποσότης ύγρου.
— Η πρώτη η λέξι της πα-
ροιμίας.
- 2) Η τετάρτη λέξι της
παροιμίας.
- 3) Εξέγερσις, άνταρ-
σία. — Άψητο.
- 4) Πρακτορείον ειδήσε-
ων. — Αρχικά Τροπέζης.
- 5) 100 τετραγωνικά
μέτρα. — Τα άποκτοίμε
μέ γορήματα.
- 6) Επιστρέφει άργά
στο σπίτι του, ξενύχτης.
- 7) Προστακτική ρήμα-
τος που μας θέλει ορθί-
ους. — Σχηματίζει χρό-
νον του ρήματος.
- 8) ... Φράσις: άεροπο-
ρική εταιρεία. — Αρχικά
ιδιοκτήτης. — Χρονικό έ-
πιρρημα (άρχ.).
- 9) Άφησε την Έλί-
ζαμπετ Ταινχό χήρα (δ-
νομα). — Σχηματίζει με
τά βουνα μας.
- 10) Εμολισμός με
επιμαλίζω.
- 11) Παρασιάζουν κενά.
— Κρασι κατωτέρως ποι-
Δ.

Ποιό από τα τέσσερα;

Σε καθμία από τις κατωτέρω
ομάδες τεσσάρων ονομάτων ή
πραγμάτων, υπάρχει ένα που δε
θα έπρεπε να αναφέρεται. Πρέ-
πει να ανακαλύψετε ποιο και να
πείτε γιατί.

- 1) Σαντιάγο — Καράκας —
Μπαϊά — Μπογκότα.
- 2) Υποκόμης Σατωέριανδος —
Λόρδος Βύρων — Βαρώνος Φα-
νέρος — Ταλλεράνδος.
- 3) «Η κυρία με τις καμέλιες»
— «Οι Μοικανοί των Παρισίων»
— «Ο ήμικοσμος» — «Η Διονυ-
σιας».
- 4) «Νινώτασκα» — «Βαμμένο
πέπλο» — «Νησί στον ήλιο» —
«Βασίλισσα Χριστίνα».
- 5) Μαρτινίκα — Αϊτή — Γου-
αδελούπα — Κεϋλάνη.
- 6) Γιούκων — Λένας — Όθεις
— Άμυρο.
- 7) Άδόλφος Μανζού — Ρόνολιτ
Κόλμαν — Χάμφρεϊ Μπάγκερτ —
Γουάρεν Μπάξτερ.
- 8) Μουσκέτο — Σαρκοκόπτης
— Αραβίς — Άρκεβούζιον.
- 9) Άνακόνδα — Ευνήκτης —
Ευπλόκαμος — Κεράστις.
- 10) Καμερούν — Γουιάνα — Σο-
μαλία — Μοζαμβίκη.

ποτα καλύτερο. Άλλά δεν εδρι-
σκε ούτε μιας ώρας καιρό. Ο πό-
λεμος δε σταματούσε τώρα κα-
θόλου. Ο αυτοκράτωρ έτρεχε α-
κατάπαυστα από τη μία άκρη της
Ευρώπης ως την άλλη, για να
συντηρή τους έχθρούς του και να
παγλώση την αυτοκρατορία του.

«Σ' άγαπάω μέχρι θανάτου», έ-
γραφε ο Καμπρόν στην Αύγου-
στινη.

Άλλά του ήταν αδύνατο να κα-
ταλάβη την άγωνία της άγαπη-
μένης του. Για την Αύγουστινη,
που τον περίμενε, κάθε ημέρα ή-
ταν χρόνος. Ένώ γι' αυτόν, που
πολεμούσε αδιάκοπα, οι ημέρες
περνούσαν χωρίς να τις καταλα-
βαίνει.

Ο Καμπρόν άκολούθησε κατό-
πιν τον αυτοκράτορα στην άτυχη
έκστρατεία της Ρωσίας και τον
επόμενο χρόνο προστάτευσε με το
σάμα του το Ναπολέοντα στη μά-
χη της Λειψίας.

Το άστρο του Κορσικανού έ-
γινε τώρα προς τη δύση του. Ο
Καμπρόν δεν τον άκολουθήσε στη
νήσο Έλβα, άλλ' ήταν από τους
πρώτους που τον υποδέχθηκαν, ό-
ταν έφθασε στη Γαλλία. Μία
σύνομη άναλαμπή. Κι' έπειτα, η
πανολέβια στο Βατερλώ.

Ένώ ο αυτοκράτορας στρα-
τός είχε διαλυθή κι' ο Ναπολέων
προσπαθούσε ν' άπομακρυνθή, για
να μην πέση στα χέρια των έχθρών
του, ο Καμπρόν, με μια φοβική
γενναίαν γύρω του, πολεμούσε
πάντα, ώπου στο τέλος σωριά-
στηκε κάτω, χτυπημένος με μία
σφαίρα στο μέτωπο.

Άλλά δεν είχε πεθάνει, όπως
ήταν η έπιθυμία του. Οι Άγγλοι
τον περινεύλεσαν έτοιμοθάνατο
και τον μετέφεραν στην Άγγλία,
όπου έγινε καλά.

Όταν έφθασε στη Γαλλία,
τον έπιασαν άμέσως και τον πα-
ρέπεμψαν σε στρατόδικείο. Άλλά
οι στρατοδίκες θυμήθηκαν την πε-
ρίφημη λέξι που είχε πη στο Βα-
τερλώ και τον άώωσαν.

Η πρώτη σκέψη του Καμπρόν
ήταν τότε να γράψη στην Αύγου-
στινη. Από το τελευταίο γράμμα
που της είχε στείλει είχαν περά-
σει τέσσερα ολόκληρα χρόνια.
Άλλά, αυτός νόμιζε πως ήταν μό-
λις χτές.

Η απάντησι της Αύγουστινης,
όμως, τον απογοήτευσε. Δεν έπρε-
πε να της ξαναγράψη, του έλεγε
στο γράμμα της. Δεν είχαν πιά
να πούν τίποτα μαζί. Ο καλός
καιρός είχε περάσει. Το παρελθόν
δε μπορούσε να ξαναζωντανέψη.

Παρά την απαγόρευσι της, ο
Καμπρόν της ξαναγράψε. «Πόσο
έσιος σκληρή και άδικη! της έ-
λεγε στο γράμμα του. Έλα, λοι-
πόν, να μου πάρης τη ζωή. Χω-
ρίς την άγάπη σου, δεν υπάρχει
τίποτα για μένα».

Άλλά η Αύγουστινη έμεινε ά-
συγκίνητη. Μέσα στην καρδιά της
είχε κατασταλάξει η πίκρα και
τώρα δεν περίμενε τίποτα πιά ά-
πό τη ζωή. Για ν' άποφύγη τις
ενοχλήσεις του Καμπρόν, προτί-
μησε να κλειστή σε μοναστήρι.

Τρία χρόνια άργότερα, ο Καμ-
πρόν, ύπακούοντας στην έπιμονή
της μητέρας του, πήρε μια νεαρή
και πλούσια χήρα, την Άγγελίδα
Άννα Σέορντ, που τον άγαπού-
σε. Κοντά της έζησε εύτυχισμέ-
νος είκοσι ολόκληρα χρόνια. Κι'
είναι πιθανόν ότι η άγάμησι της
Αύγουστινης έδωσε σιγά-σιγά ά-
πό το μυαλό του.

Έπειτα από το γάμο του, ο
Καμπρόν άφοσιώθηκε στην καλ-
λιέργεια των κτημάτων, που ή σύ-
ζυγος του του είχε δώσει ως προί-
κα. Κι' όταν δεν είχε τίποτα να
κάνη, κορόιδο κοντά της και κεν-
τούσε. Ο ήρωας των ναπολεονέ-
τειων μαχών, που το σώμα του
ήταν γεμάτο από τραύματα, είχε
κάμει τώρα το κέντημα την πιο
άγαπημένη άπασχόλησή του.

ΑΡΙΑΔΗΝΗ-ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ

Όδός Δελφών 3 (πάρους οδού
Σκουφά από το άριθ. 64), Τηλ.
612-515. Όρας: έπισκέψαν 11
π.μ. — 1 μ.μ. και 5 — 7 μ.μ.

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Ε. Μ. Κ., 30: Ός επί το πλείστον
τα έμπύρετα νοσήματα, όπως και ή
παρούσα γρίπη, άφηνουν ένα πυρέ-
τιο (μεταγρίππικό) και σχετική κα-
ταβολή. Καί το ένα και το άλλο θα
περάσουν με τον καιρό. Ός βοηθή-
σει να πάρετε 3 κουταλάκια την
ημέρα Heranite ή Solerat.

Πο νε μέ νο γ λ α ρ ο 13,
Κρήτη: Από όσα μου άναφέρετε στην
έπιστολή σας, δε βλέπω να έχετε ά-
νάγκη Ιατρικής βοήθειας σχετικά με
το θέμα που μου άναφέρετε. Πάντως
μπορείτε, κάθε δίμηνο, να παίρνετε
πρωί, μεσημέρι και βράδυ πρό των
φαγητών από ένα χάπι Teston ή A-
genopt, το όλο τριάντα κάθε φορά.
Η διακοπή θα έδαρητή από τα άπο-
τελέσματα.

Άπελπισμένη Ρ. Κ., Έν-
ταύθα: Η περίπτωσι σας έχει ά-
νάγκη Ιατρικής έξετάσεως. Έστω και
παρά μη είδικού δερματολόγου. Έ-
φρον, λοιπόν, μένετε εδώ, νομίζω
ότι το πράγμα είναι εύκολο.

Κ κ κ ι ν ο ρ δ ο, Α. Θ. Σ.,
Κύπρος: Δεν μου άναφέρετε άν ή πα-
θήσι διεισδυτή με την κυκλοφορική
έξταση. Πάντως πρέπει να έξερετε
ότι είναι ένα νόσημα πολύ έπιμονο,
γιατί το παράσιτο άντιβιολογικά στα-
πιδ άσπρακτα άντιβιοτικά. Η φαρ-
μακευτική άγωγή είναι συμπτωματική
και θα την καθορίση ο γιατρός που
θα σας παρακολουθή.

Έπαρχιώτη, Ε. Φ. 10: Έκ-
τός από εκείνα που διαβάσατε στο
περιοδικό δεν υπάρχει καμμία άλλη
πληροφορία άναφορικά με το εν λόγω
φάρμακο. Όταν φθάση και στην Έλ-
λάδα θα το έχουν όλα τα φαρμακεία,
όπως και τα άλλα φάρμακα.

Μ. Δ. Ο.: Η περιγραφή του φαι-
νομένου μου δίνει την εντύπωση ότι
πρόκειται περί άξόδους έρυσίματος.
Έξέτασι άμυγαλών και άμυγαλάρι
θαράκος. Μέχρις ότου σας έξετάση ο
γιατρός, θα κάνετε 20 ένεσεις Glu-
conate de Calcium με Ισάριθμες A-
scorbine Forte. Υπεριστιόμην.

Παύλο Γ. Μ.: Άσφαλός πρό-
κειται για κακή λειτουργία των έν-
δοκρινών άδένων. Μέχρις ότου σας
έξετάση ειδικός γιατρός, μπορείτε να
κάνετε δοκιμαστικά πρό των τριών
γυναικών από μία ταμπλέτα Teston
ή Agenopt, και μου ξαναγράψετε.

Άνεμάνη: Εφόσον ή διάγνωση
σας είναι σωστή (όπου πρόκειται πε-
ρί έρπου δερμάτος), θα κάνετε χρήση
της Greme Phyllis, θα κάνετε σιδή-
ρο με Mousse Phyllis και να μου ξανα-
γράψετε.

Άπορο νέο: Στην Άθήνα έ-
χετε τη δυνατότητα να έξεταστήτε ά-
μεσως για όποιοδήποτε περιστατικό.
Αυστυχισμένη Κ. Μ. 40:
Το άρτιασθητικό έλάττωμα των πτε-
ρυγών των αυτιών σας διορθώνεται
με έπείγουσα πλαστικό χειρουργό.
Δεν υπάρχει άνάγκη παραμονής σας
στην κλινική.

Α. Α.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Πο νε μέ νο γ λ α ρ ο 13,
Κρήτη: Από όσα μου άναφέρετε στην
έπιστολή σας, δε βλέπω να έχετε ά-
νάγκη Ιατρικής βοήθειας σχετικά με
το θέμα που μου άναφέρετε. Πάντως
μπορείτε, κάθε δίμηνο, να παίρνετε
πρωί, μεσημέρι και βράδυ πρό των
φαγητών από ένα χάπι Teston ή A-
genopt, το όλο τριάντα κάθε φορά.
Η διακοπή θα έδαρητή από τα άπο-
τελέσματα.

Vicky F., Saudi Arabia: Γρά-
φε λεπτομερώς στη διεύθυνσι που
μου γράφετε.

Μαργαρίτα Β. Άργοςτάλι:
Τα ένοχλήματα άφαιρούνται σε άρχι-
μένη άνεπαρκεία των άδένων. Μετά
τη λήσι της περιόδου θα κάνετε τρεις
ένεσεις, μία κάθε τρεις ημέρες, από
το φάρμακο Amp. Benzoinon των
5 m.g. Όκτώ δε ημέρες πρό της
άναμνησής περιόδου θα κάνετε τρεις
ένεσεις, μία κάθε ημέρα, Amp. Neo-
pro των 10 m.g. Μετά την 15η η-
μέρα από της έναρσεως της περιό-
δου, θα κάνετε καθημερινά κολλική
πλάσι με ένα κουταλάκι του γλυκού
από το φάρμακο Cetavlon. Σε μέσα
σε 300 άδρια έστω νερό. Άκολού-
θως θα τοποθετήτε δυ κολλικά υπό-
θετα Tabl. Viozol. Η θεραπεία θα
διακόπεται κατά την έναρσι της πε-
ρίόδου και θα άπαναληθή επί τρι-
μήνου.

Άτυχ η έγχειρισμένη,
Α. Π. ΣΤ. 304-322: Άσφαλός καί-
τι το άνώμαλο συμβαίνει. Γιατί ή
καισαρική τομή δεν προϋποθέτει ά-

Άπαντήσεις έπιστολών

φάιρεσι της μητέρας, παρά μόνο σε
περίπτωσι σοβαράς παθήσεως των όρ-
γάνων του φύλου. Όπωσδήποτε πρέ-
πει να έχετε το Ιστορικό σας για
να μπορούμε να προχωρήσωμε στην
ανάγκαία θεραπεία και άνάλογη χο-
ρήγησι όρμονων.

Άνεκπλήρωτο πόθο,
Ένταύθα: Η κατάστασι άφαιρείται
σε νευροφυκικά αίτια. Για τη βελ-
τίωσι της καταστάσεως θα παίρνετε
τέσσερα χάπια την ημέρα και επί
δέκα ημέρες Tabl. Thelygan. Σύγ-
χρονως θα κάνετε έξη ένεσεις, μία
κάθε δυό ημέρες από το φάρμακο
Amp. Thelygan. Μετά το τέλος των
φαρμάκων και μέχρι της έμφανίσεως
της περιόδου θα παίρνετε δυό χάπια
Tabl. Lynoral των 0,05 m.g. και

Yochimbine. Η θεραπεία θα συνεχι-
σθή επί τριμήνου.

Εύα, Φ. Τ.: Ένταύθα: Η σου-
ηδική γυναικική και το μασσά έ-
ναι άπαραίτητα στην περίπτωσι σας.
Βοηθητικά θα παίρνετε έξη κουτά-
λια της σούπας την ημέρα από το
φάρμακο Ediol και θα κάνετε δέκα
ένεσεις, μία κάθε ημέρα, Amp. Sty-
chiphosphorsaline. Η θεραπεία θα έ-
παναληθή επί τριμήνου.

Εύα η Χ. Σ. 87: Ένταύθα: Η
στερίωσι άφαιρείται στη διπλή σαλ-
πιγγίτιδα και άποφύγιση των σαλπιγ-
γων. Πρέπει το συντομώτερο να κά-
νετε μία σαλπιγγιογραφία ή οποία θα
σας καταστήση καλύτερα.

Κ. Γ. Χ. 5: Λορίσι: Πρόκειται
για δευτεροπαθή άνεπαρκεία των όρ-
θάνων. Για τη βελτίωσι της κατα-
στάσεως θα παίρνετε μετά τη λήσι
της περιόδου τρία χάπια την ημέρα
από το φάρμακο Tabl. Cycloestrol το
1 m.g. Νο 1 tube. Όκτώ δε ημέρες
πρό της άναμνησής περιόδου, θα
κάνετε τρεις ένεσεις, μία κάθε ημέρα,
από το φάρμακο Amp. Lutal των 10
m.g. Καθ' όλο το μήνα θα παίρνετε
τρία χάπια την ημέρα από το φάρ-
μακο Caps Evita. Η θεραπεία θα έ-
παναληθή επί τριμήνου.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Φ. Χ., Τουλούζη: Η περίπτωσι
σας εξετασθήκεται και γι' αυτό πρέ-
πει να βρεθήτε υπό την καθοδήγησι
και θεραπεία του ψυχιάτρου της έπι-
στολής σας. Σάν ψυχονευρώσι δ-
μως βρίσκεται μέσα στα γενικά πλά-
σια της άρρώστιας αυτής. Υπό-
κειται ιδεολογία, φόβος, άγχος και ά-
νοησία, μαζί με άρθρα νευρωσικά έ-
νοχλήματα. Η ιδεολογία κατά και-
ρους άλλάζει άνω κάτω, ο άντιδρά-
σεις όμως παραμένουν άμεταβάλλτες.
Η δυσκαταποσία είναι της ιδίαι φύ-
σεως. Να πάρετε Tabl. Nectil 25 m.
g. fl. Νο 2, από τρία την ημέρα
μετά το φαγητό συνεχώς επί τριμή-
νου.

Τρίκαλη: Λίγα στοιχεία μου γρά-
φετε για την περίπτωσι σας. Είναι
άδελφισμο οι πόνοι να άφαιρούνται σε
άλλοιαι, να άφαιρούνται από το σκα-
λοχο ή σε νευρίτιδα, άλλα δε πια-
σμο είναι να είναι έντολος άσχε-
τος προς το σάχαρο. Μιτάλεξ ρευ-
ματικής φύσεως είναι συνήθως αυτές
αυτή την εποχή. Να κάνετε Amp.
Sellylate de Soude Νο 10 και Amp.
Bédoc 1.000 γ. Νο 10. Τοπικώς να
γίνεται έντριβη με Pommade Alge-
sal Tube Νο 1. Με τον καιρό θα ύ-
ποχωρήσουν όλα τα ένοχλήματα.

Σ. Χ., Νέα Υόρκη, Η. Π. Α.:
Δεν υπάρχει βλάβη στα κέντρα, τα
νεύρα και τα όργανα. Πρόκειται περί
φυκικής άνοησίας και γι' αυτό πα-
ρουσιάζεται κατά περιόδους και κυ-
ρίως όταν δεν άπόρη νευροφυκική
ισορροπία. Οι καταπορήσεις, ή υπερ-
κόπηση και κυρίως ή έπιμονή άδύνα-
μις επηρεάζουν την κατάσταση και αν συνε-
χισθούν άσφαλός θα χειροτερεύουν πο-
λύ τα πράγματα. Να τακτοποιήσετε
κατά το δυνατό τη ζωή σας και να
πάρετε Tabl. Milltown 400 m.g. Νο
100, από τρία την ημέρα μετά το
φαγητό.

Εύα η, Καβάλα: Κατ' έρχη πρέ-
πει να γυμνάζω, άν ή διεύθυνσι των
φύλων των άνα άφαιρούνται ταυτο-
χρόνως και τα δυό χέρια. Άν είναι
μονόπλευρος και εν άόρα το έπίπεδο
δυνάμει των άφαιρών και του άφαιρώ-
ντος, θα έρευνα όλων αυτών να σας έξετάση
παθολόγος και να έρευνή ή καρδιά
και το μεσοθωράκιο άκτινοσκοπικώς.
Είναι ένδεχομενός έκτός της άσθητικής
πλάσας να μην έχη έξαρσιστή σημα-
σία. Αυτό όμως θα λεχθή μόνο, όταν
ή σχετική έρευνα άποφύγι άσθητική.

Μ. Γ., Τριφυλία: Άν ύποχωρή-
σα συμπτώματα, άλλα δίνουν τη βέ-
σι τους σε νέα, για να έπανέλθουν
και πάλι, αυτά πολλά σύντομα. Η με-
λέτη Ιατρικών συγγραμμάτων και σχε-
τικών άρθρων με τα δικά σας περι-
στατικά προσδοτεί συνεχώς με νέα
συμπτώματα και άδύναμις άποφύγι
από όλα τα όργανα και συστήματα.
Η συντηρητική επί τριετία θεραπεία
τίποτε δεν άπέδωσε, εκτός παροδικών
βελτιώσεων ή έξ άντιδράσεως έπιδει-
νωσών. Έχετε άνάγκη συμπτωματικής
κλινικής ύποθεραπείας, για ν' άπαλ-
λωθή της άρρώστιας σας. Ένα έξι-
μηνιο έσως είναι άρκέτο για την πε-
ρίπτωσι σας.

Δ. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Είναι το δέρμα σας δυσασμένο;

Αυτό είναι το μυστικό γιό να διατηρήτε το δέρμα σας νεανικό,
λεφό και δροσερό! Τα κύτταρα του δέρματος είναι γεμάτα
από ύγρο. Προσέξτε το δέρμα ένός μωρού: Άποτελείται κατά
80% από ύγρο. Με τα χρόνια όμως το δέρμα χάνει την ικα-
νότητα να άναπληρώνη μόνο του το όπόδεμα του ύγρου του.

Κάνει τη φρεσκάδα του ... διψά.
Η NIVEA δίνει

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Με το γάϊδαρο

ΜΙΑ φορά ο Ναστραδίν πήρε μαζί του το μικρό του γυιό, τον "Εγιούπ", για να πάνε στο παζάρι της Προύσας.

— "Αντε, γυιέ μου, ανέβα πάνω στο γάϊδαρο κι' έγω θάρωμαι από πίσω... το 'πε ο Χότζας."

"Ετσι, παρ' όλες τις αντιρρήσεις του "Εγιούπ", στο τέλος ο μικρός ανέβηκε πάνω στο ζώο, ενώ ο Χότζας ακολουθούσε πεζή. Μά δεν είχαν κάνει ούτε εκατό μέτρα, όταν ένας συγχωριανός τους, έβλεπε τις φωνές:

— Μωρέ μπράβο τρώ-πος! "Ετσι κατάντησε η νεολαία στα χρόνια μας... 'Ο γυιός πάλι καθάλα στο γάϊδαρο κι' ο πατέρας με τ' άσπρα γένεια ακολουθεί με τα πόδια, σαν σκλάβος!...

Ντροπισμαμένος ο "Εγιούπ" κατέθηκε άμέσως απ' το γάϊδαρο, λέγοντας στο Χότζα:

— Τα βλέπεις, πατέρα; Τέτοια προσβολή δεν είναι πάρε ως τώρα... Ρεζίλι έγινα απ' την επιμονή σου! 'Ο Ναστραδίν χαμογέλασε, μα δεν είπε τίποτα. "Ανέθηκε αυτός τώρα στο ζωντανό, ενώ ο γυιός του πήρε με τα πόδια το κατόπι του... Δεν πέρασε όμως πολλή ώρα κι' ένας άλλος χωρικός μάλις τους είδε έμπηξε τις φωνές:

— Μά τον 'Αλλάχ. Οι σημερινοί γονείς είναι άκαρδοι! "Αφήνουν τα παιδιά τους να ξεποδαριάζονται, κι' αυτοί, σαν τους πασάδες, πηγαίνουν καθάλα!... Και να σκεπτή κανένας πως τέτοιος γονιός, είναι Χότζας στο χωριό του!...

"Ο Ναστραδίν τότε, χωρίς να χάσει καιρό, πήρε άμέσως από το γάϊδαρο κι' έβγαλε τον "Εγιούπ στη θέα του... — Με συγχωρείς, πατέρα, για τα λόγια που άκουσες... άρχισε να λήθ ο μικρός μετανοήμένος.

— "Αντε, σόπα, παιδί μου, κι' ακόμα δεν τελειώσαμε... "Εχουν ν' άκουσουν τ' αυτιά μας πολλά ακόμη!... το 'πε ο Ναστραδίν.

Και συνέχισε τον ποδαρόδρομο. "Αλλά λίγο πιο κάτω ένας άλλος χωρικός τους σταμάτησε και πάλι με τις φωνές του:

— Μπρε τί άναίσθητοι άνθρωποι που εί-σαστε!... Δε βλέπετε πως το ζωντανό δε μπορεί πιά να πάει τα πόδια του; Θα το φορήσει, Χότζα, αν άφήσεις το γυιό σου να πηγαίνει καθάλα σαν άγας!...

Κι' ο "Εγιούπ, ντροπισμαμένος πάλι, κατέβηκε γρήγορα, απ' τον γάϊδαρο και συνέχισε με τα πόδια κι' αυτός το δρόμο, για την Προύσα, ενώ ο γάϊδαρος ξεφύρτωτος σταματούσε κάθε τόσο για να βουκίση στα λειβάδια.

Φτάνοντας πιά στη μεγάλη πολιτεία, όταν ένας άλλος χωρικός σταμάτησε και τους είπε κοροϊδευτικά:

— Μωρέ μπράβο κουτακάρα!... "Εχουν γάϊδαρο πατέρα και γυιός κι' έρχονται ποδαρόδρομο απ' την άκρη του κόσμου!... "Ανεβήτε γρήγορα πάνω στο γάϊδαρο κι' οι δυο, γιατί αλλιώς δε θα προλάβετε να δη-τε την Προύσα, κακομοιρηδες, με τα χάλια πουχετε!...

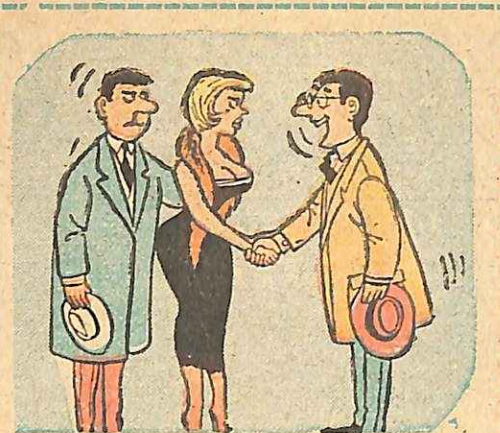
"Ο Χότζας κι' ο "Εγιούπ ανέθηκαν γρήγορα πάνω στο ζωντανό, που άγκομαχώντας τώρα έφτασε επί τέλους στην Προύσα.

"Εκεί, αφού ξεπέζεψαν κι' έβλεσαν στο γάϊδαρο να φάει και να πιη, για να συνέλ-θη, μπήκαν σ' ένα καφενέ.

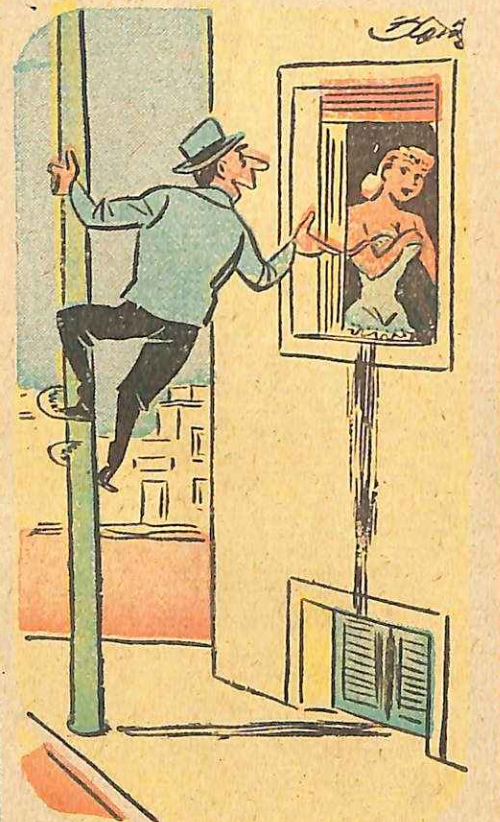
— "Αντε, γυιέ μου, είπε ο Ναστραδίν στον "Εγιούπ, άσπου να καπνίσω το ναργιλέ μου, θέλω να σκεπτή και να μω πιω, τί κατάρλαδες απ' το πρώτο σου ταξίδι κι' απ' τον κόσμο που είδες...

Μά ο "Εγιούπ άπάνεινε σιωπηλός. "Ο Χότζας τότε, αφού τον χτύπησε στο-ρικά στην πλάτη, γύρισε και το 'πε γελάν-τας:

— Μά τον 'Αλλάχ, γυιέ μου, δίκιο έχεις που δε βρίσκεις τίποτε να πής... Γιατί είδες πόσο δύσκολο είναι να κάνης κάτι που ν' άρέσει σ' όλο τον κόσμο!... Γι' αυτό, κάνε αυτό που νομίζεις κάθε φορά ότι είναι σω-στό και νύσαι σίγουρος πως στο τέλος δε θα θύγης μετανοήμένος... "Όσο για τη γκρίνια και τις φωνές του κόσμου, μη δίνης γρόσι!... "Ετσι κι' αλλιώς θα τις έβης πάντα!...

— Χάρηκα πολύ, δεσποινίς... Είσαθε ή ω-ραιότερη μνηστή, που μου παρουσίασε μέχρι σήμερα ο Θανάσης!

— Τι γίνεσθε, δεσποινίς Δόλα; Περιού-σα κι' είπα ν' ανέβω να σ' είνω μιά καλή μέρα!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

— Λεωνίδα, πρέπει επί τέλους ν' αγορά-σουνε ραδιόφωνο. Δε μπορεί πιά να σε να-νουρίζω έτσι κάθε βράδυ!...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Μυθιστορήματα

ΠΩΣ είπατε, κύριε Δημητράκη; Με ρωτάτε αν έχω κανένα καλό μυ-θιστόρημα να σας δώσω να δια-βάσετε; Τι ερωτήσεις είναι αυτές κύριε Δημητράκη; Σε ποιόν την απευθύνεις; Σκέφθηκες πριν την απευθύνη προς ποιόν την απευθύνεις; Πώς; "Απορείς για την έκκλησή μου; Κι' ενώ άπορώ για τη δική σου άπορία, κύριε Δημη-τράκη, "Ακου εκεί, μυθιστορήματα λέει!...

"Εγώ είμαι σοβαρός άνθρωπος, αγα-πήτέ μου. Και όχι μόνον σοβαρός, αλλά έχω και συναίσθημα του χρό-νου. Και ως σοβαρός άνθρωπος ασχολούμαι μόνον με σοβαρές α-σχολίες. Πώς είναι δύ-σκολον, λοιπόν, τοιού-τος άνθρωπος ών, να ε-λάθωμαι και να σπατα-λώ τον πολύτιμο χρόνο μου για να διαβάσω μυ-θιστορηματάκια και πα-ρόμοιες σακαμαρές;

Πώς; Γιατί σακαμα-ρες; Και τι άλλο είναι το λεγόμενον μυθιστό-ρημα, κύριε Δημητρά-κη; Πάνει την πέννα εκεί ένας οποιουσδήποτε κύριος, επιλεγόμενος δ'ήθεν συγ-γραφέας, και μπουτχώνει το χαρτί, περιγράφει διάφορα φανταστικά γεγ-νόντα. Βάζει εκεί διαφόρους ανθρώπους, άντρες και γυναίκες, τους υπερβεί, τους ερωτεύει, τους παντρεύει, τους χωρίζει, τους αυτοκτονεί ή τους σκο-τώνει, κατά τα κέφια του και τις διαθε-σεις του. Διότι περί τίνος πρόκειται σε όλα τα μυθιστορήματα κύριε Δημητρά-κη; "Ενας άναπαίς μιά, αυτή τον άνα-παί ή δεν τον άναπαί, ή άναπαί κά-ποιον άλλον, αυτός την έγκαταλείπει ή έγκαταλείπει αυτή εκείνον; Ξαναβρί-σκονται ή όχι, παντρεύονται ή όχι, ή μπαίνει ο άπαρσιπτος τρίτος στη μέ-ση και ούτω καθεξής. Αυτά συμβαίνουν σε όλα τα λεγόμενα μυθιστορήματα, κύ-ριε Δημητράκη. Κι' έρχεσαι τώρα του λόγου σου και μου λες ότι είναι δύνα-τον ποτέ να δαπανώ τις ώρες μου και την προσοχή μου για να διαβάω τσι-αυτά πράγματα και σακαμαρές. Σαν να μ' ενδιαφέρουν έμένα ποτέ οι ζένες υποθέσεις και μάλιστα οι φανταστικές. Πολύ λίγο με νοιάζει, κύριε Δημητρά-κη, αν ή Καίτη θα παντρευτή τον Παύ-λο κι' εκείνον θα τον ζευμαλίσουν ή Κι-κή και τα ρεστα της πατάτας. "Ασε με ησυχία, κύριε Δημητράκη μου να χαρής και άντε στο καλό να μη σου πω καμ-μιά κοτηρή κουβέντα.

Πώς; Γιατί θυμωσα; Γιατί με προσ-βάλλεις, κύριέ μου... Με προσβάλλεις, και θανασίως μάλιστα, γιατί με υποβί-βάσεις στην τάξη των άγνωστων μυ-θιστορημάτων.

"Αν θέλω να διαβάσω, κύριε Δημητρά-κη, θα εκλέξω ένα βιβλίο σοβαρό, χρή-σιμο και ωφέλιμο. Και προ πάντως φι-λοσοφικό περιεχόμενου, για να πλου-τίσω τη μόρφωσή μου και ν' αναπτύξω τους πνευματικούς μου όρίζοντες. "Οχι αισθηματικά μυθιστορήματα και άπ-θιες. Αυτά δεν τα διαβάω ούτε εις την νεανία μου ηλικία, όχι τώρα που ώριμα.

Κατά τα άλλα, όμως, κύριε Δημητρά-κη, να μου επιτρέψετε να εκφράσω τη βαθύτατη άπογοήτευσή που με κατέχει, βλέποντας έναν άνθρωπο τον οποίον μέχρι τίνος έθεωρούσα σοβαρό, έναν άνθρω-πο ώριμο ηλικίας να γυρεύει μυθιστο-ρήματα να διαβάει και μάλιστα θανα-κή! "Ετσι ένομιμά κύριε Δημητράκη και γι' αυτό έδωνα έντοια και κάποια προ-σοχή έστω και έλασχητή, στα λεγόμε-να σας. Δεν ενώνριζα ο δυστυχής με-τί άνθρωπο είχα να κάνω και πόσο έ-πεσα έξω στην έκτίμησή μου. "Εσφαλα, και ζητώ συγγνώμην από τον εαυτό μου. "Απο δώ κι' έμπρός, κύριε Δημητρά-κη, σε κατατάσσω στην κατηγορία των έλα-φρών και θα θυμίσω τη στάση μου ά-πέναντί σου αναλόγως. Λοιπόν τράβα σε κανένα τίς συνομιλαζίες σου και ζητήσε να σου δανείσω κανένα αισθη-ματικό και δακρυόεργο ρομάντσο. Και διάβασε και συνηθίσου και άναστέναι-σε και κλάψε, αλλά από μέσα άποστα-σε κύριε Δημητράκη, σακαμαράκια. "Αντε πιά, δίνε του, γιατί μου χτύπας στα νεύρα!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΕΝΩ σήμερα ή μισή ανθρωπότης φοράει ματογυάλια, οι άρχαιοι τά άγνοούσαν, κι' όμως δεν ύπόφεραν πολύ από την έλλειψή τους. Αυτό συνέβαινε γιατί χρησιμοποιούσαν τα μάτια τους για στοιχειώδεις σκοπούς — για ν' αναγνωρίζουν το περιβάλλον τους, να καθορίζουν τη θέση τους, να ξεχωρίζουν τον έχθρό απ' το φίλο, κλπ.

"Ακόμα κι' όταν έφευρέθηκαν τα ματογυάλια, έδω και 700 χρόνια, έλα-χιστοί άνθρωποι τα χρειαζόνταν πραγματικά και τα μεταχειρίζονταν. "Ο-ταν όμως ο πολιτισμός μάς έφερε τα μικρά τυπογραφικά στοιχεία, τον κι-νηματογράφο, το μαυροπίνακα και τους αυτοκινητόδρομους, πολλά μάτια έπαψαν πιά ν' άνταποκρίνονται ικανοποιητικά στις νέες αυτές άπαιτήσεις. Γιατί, όπως έχει αποδείξει ή έπιστήμη, όσο περνάνε τα χρόνια, γίνεται ελαττωματικός ο μηχανισμός προσαρμογής των ματιών σ' ένα κάθ' ε-άν-θρωπο, χωρίς να λογαριάσουμε, ότι πολλοί έχουν έξ άρχης, εκ γενετής, ένα τέτοιο έλάττωμα.

Για να δούμε καθαρά, πρέπει να σχηματισθ ή εικόνα των αντικειμένων ακριβώς άπάνω στον άμφιβληστροειδή χιτώνα, που βρίσκεται στο βάθος του ματιού μας και που αντιστοιχεί στο φίλμ μιάς φωτογραφικής μηχανής. Πρέπει δηλαδή να συγκεντρώνουν σ' αυτό το σημείο οι φωτεινές άκτίνες. "Η συγκεντρώσή τους γίνεται με τον κερατοειδή χιτώνα (την κυρτή και διαφανή μεμβράνη του έξωτερικού μέρους του ματιού), με τα ύβρα του έσωτερικού του βολθού, κυρίως όμως με το φακό, ένα όργανο που βρί-σκεται πίσω απ' την κόρη του ματιού και που συμπιέζεται και λυγίζει περισσότερο ή λιγώτερο από ένα μυν για ν' άποκτήση την άπαιτούμενη καμπυλότητα.

"Όταν ο φακός του ματιού δε λειτουργεί κανονικά, φοράμε ματογυάλια, που έξουδετερώνουν το έλάττωμα του και συγκεντρώνουν όσο πρέπει τις φωτεινές άκτίνες.

Οι άνθρωποι, που βλέπουν τέλεια σ' όλες τις περιπτώσεις, είναι έλα-χιστοί. "Αντιπροσωπεύουν ένα ποσοστό λιγώτερο από 2% των ένηλικών. Μ' άλλα λόγια, ή κατάσταση αυτή των ματιών, που όνομάζεται «έμμετρω-πία», ενώ πρέπει να θεωρητά κανονική, άποτελεί άπεναντίας μιά σπανία έξαιρέσι.

Στόν έμμετρωπικό, τον τέλειο δηλαδή βολθό, οι εικόνες των μακρυών αντικειμένων σχηματίζονται πάνω στον άμφιβληστροειδή μόνος τους, χωρίς να καταβάλει καμιά προ-σπάθεια ο μύς του φακού. Προ-κειμένου για αντικείμενα κοντι-νά, ο μύς πρέπει να συμπιέση το

ΟΙ ΚΥΡΙΟΤΕΡΕΣ

Συμπτώσεις των ματιών

φακό και να τον κάνει κυρτότερο, για να δούμε καθαρά. Με πάλι όμως δεν κοπιάει πολύ ο μύς, γιατί ή συμπίεσή αυτή είναι μικρή.

"Υπερμετρωπία : Είναι το κοινότερο από τα κληρονομικά έλα-ττώματα των ματιών. Συναντάται στα 70% των ανθρώπων. "Οφείλεται δε στο ότι το μήκος του βολθού, από έμπρός ως πίσω, είναι μικρότερο απ' το κανονικό. "Ετσι, οι εικόνες των αντικειμένων σχηματίζονται πίσω απ' τον άμφιβληστροειδή. Για να σχηματισθούν ακριβώς άπάνω του και να δούμε καθαρά, πρέπει να συμπιέσθ ισχυρά ο φακός, ακόμα και προκει-μένου για τα μακρινά αντικείμενα. Μ' άλλα λόγια, ο μύς του φακού έργα-ζεται συνεχώς, ακόμα κι' όταν θέλουμε να μην εργάζεται καθόλου. Δεν ξεκουράζεται ποτέ, κι' αυτό μάς προκαλεί πονοκεφάλους, ένα «κάψιμο» στα μάτια, κλπ.

Σ' αυτή την περίπτωση, φοράμε ματογυάλια με κυρτούς φακούς, που εκτελούν ένα μέρος από τη δουλειά του φακού του ματιού, κι' έτσι τον ξεκουράζουν. Κάθε 1—2 χρόνια, οι υπερμετρωπες χρειάζονται καινούργια γυαλιά, ισχυρότερα, γιατί ο φακός του ματιού, με τα χρόνια, χάνει την ελαστικότητα του, κι' έτσι ο μύς άναγκάζεται να κοπιάζη περισσότερο, άν δε μεταχειρισθούμε ματογυάλια με κυρτότερους φακούς.

"Αλλοτε, πότεσυν ο γιατροί, ότι ή υπερμετρωπία προκαλεί συχνούς πονοκεφάλους. Τώρα όμως έχουν διαπιστώσει, ότι οι πονοκέφαλοι αυτοί, που εμφανίζονται έπειτα από τη δουλειά της ημέρας, όφειλονται μάλλον σε νευρική υπέρταση. Γι' αυτό άλλωστε «κουράζονται τα μάτια μας» από την έννευριστική εργασία του γραφέως, αλλά δε μάς ένοχλούν καθόλου όταν διαβάσουμε επί πολλές ώρες συνέχεια ένα συναρπαστικό μυθιστόρημα.

"Αν έχετε, λοιπόν, αυτό το είδος του πονοκεφάλου, πάρτε άπλως μιά άσπιρίνη, άντι να παραπονιόσαστε για τα μάτια σας.

Μυωπία : Στην περίπτωση αυτή, ο βολθός του ματιού είναι μακρύ-τερος απ' όσο πρέπει. "Ετσι, οι εικόνες των αντικειμένων σχηματίζονται μπροστά απ' τον άμφιβληστροειδή, όσο κι' αν είναι χαλαρωμένος ο μύς του φακού. Χρειάζονται, λοιπόν, ματογυάλια κοίλα, που έξουδετερώ-νουν την υπερβολική κυρτότητα του φακού του ματιού.

Στα μυωπικά παιδιά, αύξάνει κάθε χρόνο ή μυωπία, ώπου να φτάσουν στην έφηβική ηλικία. Αυτό συμβαίνει γιατί εξακολουθεί να μεγαλώνει ο βολθός του ματιού και να γίνεται μακρότερος. "Όταν συμπληρωθή ή άνά-πτυξη του βολθού, σταματάει συνήθως ή αύξησι της μυωπίας. Γι' αυτό, πολλοί μύωπες ένηλικοι μπορούν να φοράνε τα ίδια ματογυάλια επί 30 χρόνια.

Φυσικά, οι μύωπες βλέπουν καθαρά τα κοντινά αντικείμενα γιατί σ' αυτή την περίπτωση οι εικόνες σχηματίζονται πάνω στον άμφιβληστροειδή. "Αστιγματισμός : Θάχτε προσέξτε βέβαια, ότι τα φτηνά τζάμια παραμορφώνουν τα αντικείμενα. Αυτό συμβαίνει γιατί ή έπιφάνειά τους δεν είναι έντελώς λεία, αλλά έχει μικρά έξογκώματα και κοιλότητες. Το ίδιο λοιπόν συμβαίνει με τον κερατοειδή χιτώνα των άστιγματικών ματιών. "Η άνώμαλη έπιφάνειά του μάς κάνει να βλέπουμε τις κουκίδες σαν γραμ-μίδες.

I.—"Απ' αυτούς τους τρεις ανθρώπους, που περιμένουν το λεω-φορείο, ο Α έχει κανονική όραση (έμμετρωπία), ο Β έχει βολθό πολύ κοντό (υπερμετρωπία) και ο Γ έχει βολθό πολύ μακρύ (μυωπία). Δίχως γυαλιά λοιπόν, ο Α βλέπει το ψηφίο 5 του λεω-φορείου καθαρά από άπόστασι 50 μέτρων. Στόν Β, ή εικόνα σχη-ματίζεται πίσω απ' τον άμφιβληστροειδή, κι' έτσι χρειάζεται μιά προσπάθεια του μύος του φακού για να δει καθαρά. Στόν Γ, ή εικόνα σχηματίζεται μπροστά απ' τον άμφιβληστροειδή, κι' έτσι δε μπορεί να δει καθαρά χωρίς γυαλιά. II.— "Όταν πλη-σίωση το λεωφορείο, ο Α κι' ο Γ το βλέπουν καθαρά, άλλ' ο Β χρειάζεται άπαραίτητως γυαλιά, γιατί δε μπορεί πιά ο μύς του φακού να καταβάλει τόσο μεγάλη προσπάθεια.

Η τέλεια όραση άποτελεί σπανία έξαιρέσι

μέσ και τα κτίρια γυρτά. Σ' ελαφρές περιπτώσεις, οι άνωμαλίες αυτές της όράσεως έξουδετερώνονται από τον έγκέφαλο. Στις σοβαρότερες όμως, χρειάζονται κατάλληλα ματογυάλια, τέτοια ώστε να βρίσκεται μια κοιλό-της του φακού τους μπροστά σ' ένα έξογκωμα του κερατοειδούς, ή ένα έξογκωμα του φακού τους μπροστά σε μιά κοιλότητα του κερατοειδούς. "Ετσι δημιουργείται μιά γενική ισορροπία.

Πρεσβυωπία : "Όσο προχωρούν τα χρόνια, ο φακός χάνει την ελαστικότητα του και ο μύς δε μπορεί πιά να τον κυρτώσει άρκετά. "Ετσι, οι εικόνες των κοντινών αντικειμένων σχηματίζονται πίσω απ' τον άμφι-βληστροειδή (όπως και στην υπερμετρωπία). Γι' αυτό, αφού περάσουμε τα 40 ή τα 50 χρόνια, για να διαβάσουμε την έφημερίδα, την κρατάμε μακριά απ' τα μάτια μας.

Τα γυαλιά για την πρεσβυωπία είναι τα ίδια με της υπερμετρωπίας, με κυρτούς φακούς. "Η πρεσβυωπία διαφέρει από την υπερμετρωπία μόνο κατά το ότι αυτή δεν όφειλεται σε έλαττωματικό σχηματισμό του ματιού εκ γε-νετής, αλλά σε άλλους κι' έξασθενήσι του από την ηλικία.

"Όταν ένας ηλικιωμένος, που πάσχει από πρεσβυωπία, παρατηρήσει ότι άρχισε να μη χρειάζεται πιά ματογυάλια για τα κοντινά αντικείμενα, δεν πρέπει να ένθουσιαστή μ' αυτή την «καλυτέρευση», αλλά να παη άμέσως στόν οφθαλμίατρο. Γιατί μπορεί να πρόκειται για σύμπτωμα καταρράκτου, μιάς άρρώστιας που βολώνει σιγά-σιγά και άχρηστεύει το φακό, αλλά στην άρχή φαίνεται σά να καλυτέρευη την όραση.

"Επίσης πρέπει να πηγαίνουμε άμέσως στο γιατρό, όταν βλέπουμε τα αντικείμενα τριγυρισμένα από ένα φωτεινό κύκλο (άλω). Το σύμπτωμα αυτό σημαίνει συχνά γλαύκωμα, μιά πάθηση του ματιού, που άποτελεί τη συνήθεστη αίτια τυφλώσεως. "Όταν ωστόσο εμφανισθ ή φωτεινός κύκλος, το γλαύκωμα έχει ήδη προχωρήσει άρκετά κι' έχει προκαλέσει μόνιμες βλάβες. Για να το ανακαλύψουμε έγκαιρώς, να το καταπολεμήσουμε και να προλάβουμε τις θλιβερές συνέπειές του, πρέπει, μετά τα 40 χρόνια, να έξεταζόμαστε κάθε τόσο απ' τον οφθαλμίατρο, έστω κι' αν δε νοιώθουμε την παραμικρή ένόχληση.

Νέα μέθοδος θεραπείας της άρτηριακής υπερτάσεως

Τέσσερις Γάλλοι έπιστήμονες έπενδυσαν μιά καινούργια μέθοδο για την έλάττωσι της άρτηριακής πίεσεως. "Η μέθοδος αυτή συνίσταται στο δέσιμο της άριστερης πνευμονικής άρτηρίας. Τα πειράματα έγιναν ως τη στιγμή μόνο σε ζώα, στα όποια έπετύχευ ή μέση σε έλάχιστες ημέρες πτώσις της άρτηριακής πίεσεως από 22—12 σε 14—8. "Η πτώσις είναι τόσο μεγαλύ-τερη, όσο υψηλότερη είναι ή άρχική πίεσις. Το δέσιμο δεν έχει δυσάρεστα άποτελέσματα, γιατί δεν παρεμποδίζει τον άερισμό του πνεύμονος, ούτε την κανονική κυκλοφορία του αίματος. Οι έν λόγω έπιστήμονες παρατη-ρούν, ότι δεν υπάρχει κανένας λόγος για να μην έχη αυτή ή μέθοδος τα ίδια ευεργετικά άποτελέ-σματα και στόν άνθρωπο.

"Ο Γάλλος χημικός Ραυμόν "Αμέ άνακάλυψε, έξ άλλου, στη Νότιο Ροδεσία ένα νέο είδος ραδιόδλ-φιας, που είναι γνωστό ότι ευεργετικά άποτελέσματα της στην άρτηριακή υπέρτασι. Το νέο είδος είναι πολύ ισχυρότερο από το χρησιμοποιούμενο ως σήμερα.

Κυττάζτε αυτή την εικόνα με τα μέγιστα μισό-κλειστα. Μετακινώστε την προς διάφορες δι-ευθύνσεις κι' ύστερα έτοι ώστε να διαγραφεί μικρούς κύκλους. "Αν όπτε τότε μερικά μέρη της να φαίνονται μαύρα κι' άλλα γκριζα, ση-μαίνει ότι ο κερατοειδής χιτών του ματιού σας έχει άνώμαλη καμπυλότητα, πάσχετε δηλαδή από άστιγματισμό.

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

—Τί μ' ενδιαφέρει ο λαός σου; απάντησε η 'Ελ-Νούρ. Για να σ' ανέχεται, θα πη πως είναι άξιος της τύχης του. "Όσο για τ' όνομά σου, θέλω να το καταρρίψω στους αιώνες των αιώνων!"

Την άλλη μέρα, ο 'Αρκάμ είπε πάλι στην 'Ελ-Νούρ:

—Ο άρραβανιστικός σου βρίσκεται στις φυλακές. Θέλεις να του δώσω χάρη;

—Δεν είσαι άξιος, απάντησε εκείνη. 'Εγώ κι' ο αγαπημένος μου θα ένωθουμε τὸ θάνατο!...

*
'Εχει φτάσει η μέρα της εκτέλεσής. Πίσω άπ'όνα παράθυρο, η 'Ελ-Νούρ κυττάζει τη μακάβρια πομπή, που προχωρεί τήρος την πλατεία του σαραγιού.

Τὸ κεφάλι τοῦ καταδίκου είναι τυλιγμένο μ' ένα μακρύ ύφασμα. Τὸ χαρακτηριστικά του δὲ διακρίνονται, μὰ ἡ κοπέλλα ξέρει πὼς είναι ὁ 'Αβδ-Ελ-Μούμεν.

Τώρα ὁ καταδίκος ἔχει ανέβη στο ἱκρίωμα. Οἱ στρατιῶτες τὸν δέχονται πισθάγκωνα.

Τὸ κεφάλι του γέρνει πρὸς τὰ κάτω. "Ένας στρατιώτης τὸν τραβάει ἀπ' τὸ τουρμπάνι, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσει νὰ πάρη ἀπ'τὴ τὴ στάση."

"Ὁ ἄνθρωπος πλησιάζει καὶ σηκώνει μὲ τὰ δὺο χέρια τὸ κοφτερό χαντζάρι του..."

*
'Εκείνη τὴ στιγμή ἡ 'Ελ-Νούρ λιποθύμησε καὶ σωριάστηκε χάμω. Συνήλθε ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, νιώθοντας τὰ φλογερὰ φιλάκια ἑνὸς νέου, πὺν τὴν κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του.

Μία φωνὴ ἔβγαλε ἀπ' τὰ χείλια της:

— "Αβδ-Ελ-Μούμεν!... Ἐσύ!..."

— "Ἄς φύγουμε γρήγορα, ἀγαπημένη μου!"

"Ἦταν ἡ φωνή του, τὰ χαρακτηριστικά του..." Ὁ "Αβδ-Ελ-Μούμεν!... Μήπως εἶχε λοιπὸν τρελλαθῇ;

Γυρίζει τὴ ματιά της στὴν πλατεία. Τὸ πλῆθος ἔχει διαλυθῇ. 'Αλλ' ἕνα πτώμα βρίσκεται πάνω στο ἱκρίωμα.

Ὁ "Αβδ-Ελ-Μούμεν κυττάζει κι' αὐτὸς, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει.

— Τί σημαίνει αὐτό; λέει. Περιμένα τὸ δῆμα στο σκοτεινὸ κελί μου. Ξαφνικά, κάποιος μοῦ ἔβγαλε τὶς ἀλυσίδες μου. "Ὑστερα μοῦ δίνει μὴ μυστικὴ δίοδο, πὺν μ' ἔφερε ἐδῶ..." Ὁ "Αλλάχ ἄς τὸν εὐλογῇ!... Μὰ ὁ καιρὸς περνάει. Πρέπει νὰ φύγουμε!

Φτάσανε στὴ μαρμαρινὴ σκάλα τοῦ σαραγιού. 'Εκεῖ σταμάτησαν. "Ένας ἄνθρωπος ἀνέβαινε: ἕνας μαῦρος σκλάβος, πὺν δὲ μπορούσε νὰ μιλήσῃ, γιὰτὶ τοῦ εἶχε κόψει τὴ γλῶσσα ὁ σουλτάνος 'Αρκάμ.

Ὁ "Αβδ-Ελ-Μούμεν γύρισε τὸ κεφάλι του κι' ἐτοιμάστηκε ν' ἀμυνθῇ.

"Αλλ' ὁ σκλάβος γονάτισε κι' ἔβαλε στὰ χέρια της 'Ελ-Νούρ ἕνα γράμμα κι' ἕνα μεγάλο κουτί, στολισμένο μὲ πολὺτιμα πετράδια.

"Ἡ κοπέλλα ἀνοίξε τὸ κουτί. Καὶ πάγωσε ἀπ' τὴ φρίκη, ἀντικρίζοντας τὸ κορμὲν κεφάλι τοῦ σουλτάνου 'Αρκάμ!

Τὸ γράμμα ἔλεγε:

"Ένας σκλάβος τοῦ σαραγιού, πὺν ὁ σουλτάνος τοῦ εἶχε κόψει

Ὁ Γκέρχαρτ Χέννιχ, στὸ νοσοκομεῖο τῆς Νυρεμβέργης, ὅπου νοσηλεύεται.

Κλεισμένος 4 μέρες Σ' ΕΝΑ ΒΑΓΟΝΙ—ΨΥΓΕΙΟΙ...

Τὸ ἀκούσιο ταξίδι τοῦ νεαροῦ Γερμανοῦ Γκέρχαρτ Χέννιχ μὲ συντροφιά ἕνα φορτίο αὐνά!...

ΕΝΑ νοσοκομεῖο τῆς Νυρεμβέργης νοσηλεύεται αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἕνας νεαρός 21 ἐτῶν, ὁ Γκέρχαρτ Χέννιχ, πὺν ὁ γερμανικὸς τύπος τὸν ἀποκαλεῖ «ὁ πρωτοτυπώτερος ἀρρώστος τῆς Ὀμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας». Ἡ ἀρρώστια, ὡστόσο, τοῦ Γκέρχαρτ δὲν εἶναι πρωτότυπη. Ὁ νεαρός αὐτὸς νοσηλεύεται ἀπὸ θαρρύστη ψυχή, πὺν ὁ λὺο ἔλειψε, μάλιστα, νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωή. Πρωτότυπος, ὅμως—μοναδικός, γιὰ τὴν ἀρρώστια—εἶναι ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ἀρτάρχε αὐτὴ τὴν ψυχή.

Ὁ Γκέρχαρτ Χέννιχ, πρόσφυγας ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴ Γερμανία, ἔμαχεν ἀπεγνωσμένα, πρὸς ἀλόκληρες βδομάδες, νὰ θρῇ δουλειά. Ἀπὸ γύρῃσες πολλὲς πόρτες χωρὶς ἀποτέλεσμα, ἔμαθε, τέλος, πὼς θὰ μπορούσε νὰ ἐξαπολύσῃ ἕνα μικρὸ μεροκάματο, ἀν πῆγαινε στὸ λιμάνι τοῦ Ἀμβούργου, ὅπου ὁ ταχτικὸς μενεργάτης δὲν ἐπαρκοῦν γιὰ τὰ φορτωματάκια καὶ τὰ ξεφορτωμάτα. Ἐκίνησε, λοιπὸν, αὐτὸς μὲ δὺο ἀκόμη φίλους του, πὺν ἔμαχεν αὐτοὶ γιὰ δουλειά, καὶ, πραγματικά, κατόρθωσαν νὰ τὸν χρησιμοποιοῦσαν, ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα πὺν ἔφτασε, σὰν βοηθητικὸ ἐργάτη.

ὡστόσο, ἡ πρώτη αὐτὴ μέρα ἔμελλε νὰ εἶναι καὶ ἡ τελευταία, πὺν ὁ νεαρός Γκέρχαρτ δὲν ὁλοκλήρωσε τὸν ἔργον.

Ἡ δουλειά, πὺν τοῦ εἶχαν ἀναθέσει, δὲν ἔπαινε οὐτε δύσκολη, οὐτε κουραστική. Θὰ ἔπαινε αὐτὰς σ' ἕνα βαγόνι-ψυγεῖο, ἀπὸ αὐτὸ πὺν χρησιμοποιοῦνται στὴν Εὐρώπῃ εἰδικὰ γιὰ τὶς μεταφορὲς τῶν κωπὼν τροφίμων. Ἐυτυχισμένος, πὺν θὰ κέρδιζε ἐπιπλέον ἕνα κομμάτι ψωμί μὲ τὸν ἱδρώτα του, ὁ Γκέρχαρτ φόρτωσε καὶ τὸ τελευταῖο αὐτὸ στὸ βαγόνι κι' ἐτοιμαζόταν νὰ κατέβῃ, ὅταν ἄκουσε πίσω του ἕνα κρότο, πὺν τὸν ἔκανε χλωμιάσῃ ἀπὸ τὸν τρόμο του. Ἡ πᾶρτα τοῦ βαγονιοῦ-ψυγεῖο ἔχει κλεισθῇ ἀπότομα, ἀναγκασμένη, σίγουρα, ἀπὸ κάποιον, πὺν νόμιζε πὺν ἡ φόρτωσις ἔχει τελειώσει καὶ δὲ θὰ ἔπαινε πᾶς κανεὶς μέσα.

Γιὰ μὴ στιγμή, ὁ νεαρός ἐργάτης ἔμεινε ἀσπληνός κι' ἀκίνητος μπροστὰ στὴν ἐξουχική του συμφορά. Ἐπειτα, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ ἀναπαύ, καλώντας σὲ βοήθεια, ἐνὺ ἔδινε γροῦτὰ καὶ κλωτσιὰς στὰ τοιχώματα τοῦ βαγονιοῦ. Τὰ τοιχώματα, ὅμως, ἔχουν τόσο τέλεια ἀντιστάσει ἀπὸ τὸν κρότον, πὺν κανεὶς θόρυβος δὲν ἔπαινε νὰ τὰ διαπεράσῃ.

Τρέμοντας ἀπὸ τὸ κρύο—ἡ θερμοκρασία τοῦ βαγονιοῦ-ψυγεῖο ἦταν 15 βαθμοὶ ὑπὸ τὸ μηδέν!—ὁ Γκέρχαρτ Χέννιχ σωριάστηκε σὲ ἕνα γωνία, μὲ τὴν ἐλπίδα πὺν κάποιος εἶχε ἔλθει νὰ τοῦ σκαρῶσῃ ἕνα ἀστέρι καὶ πᾶς, πὺν κι' ἄλλοιῶς, θὰ ἀντικαθιστοῦσαν τὴν πτωσία του καὶ θὰ σπεύδανε νὰ τὸν ἐλευθερώσουν.

Ὅμως, ὅσο περνοῦσαν οἱ ἄρες, ἡ ἐλπίς αὐτὴ τὸν ἐγκατέλειπε. "Ἄν ὁ Γκέρχαρτ ἔπαινε στοὺς ταχτικὸς λιμενεργάτες, σίγουρα ἡ ἀπουσία του θὰ εἶχε γίνῃ ἀντιληπτή καὶ τὸ μαρτύριό του θὰ εἶχε σύντομα τελεωθῇ. Ποῖός, ὅμως, νὰ προσέξῃ τὴν ἐξουχία ἑνὸς ἀγνωστοῦ ὡς τὴν προηγούμενη ἡμερᾶ, πὺν εἶχε πᾶει νὰ δούλῃ ἕνα μεροκάματο;

Ξαφνικά, ὁ Γκέρχαρτ ἐνόησε κάτι, πὺν ἔκανε πᾶς νὰ βοήθῃ τὴν τῆλεια ἀπότομα. Τὸ βαγόνι δὲν ἦταν πᾶς ἀκίνητο. Προσέλα, κυλῶσε πάνω σὲς ῥάγες. Ἐχε ἀρτάρχε τὸ ταξίδι του γιὰ τὸν μακρινὸ, τὸν ἀκούσιο προορισμὸ του!

Πὺν θὰ πῆγαινε; ἀναρωτήθηκε μὲ τρόπο ὁ νεαρός ἐργάτης. Πόσες ἄρες, πόσες μέρες ἔως, θὰ κρατοῦσε αὐτὸ τὸ ταξίδι; Δὲν εἶχε ἰδέα. Τὸ τελευταῖο πράγμα, πὺν θὰ μπορούσε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ νοῦ του, ὅταν φόρτωνε τὰ αὐγά, θὰ ἦταν νὰ ρωτήσῃ γιὰ ποιά πολλὰ προορίζονταν! Κι' ὅμως, τώρα, τί δὲ ἔδινε γιὰ νὰ τῷ ἔρε; ὅταν ἦταν ὁ μόνος τρόπος, γιὰ νὰ καταλάβῃ, ἀν εἶχε κάποιες ἐλπίδες νὰ ἐπιζῇ, ἡ ἀν ἦταν καταδικασμένος νὰ γίνῃ τάφος τοῦ τὸ ἐφιαλτικὸ αὐτὸ βαγόνι.

—Κρύωνα, κρύωνα ἀφάνταστα καὶ φοδόμεν, εἶπε ὁ νεαρός Γκέρχαρτ στοὺς δημοσιογράφους, πὺν τὸν περικύκλωσαν στὸ κρεβάτι τοῦ νοσοκομείου. Σκεφθῇ πὼς δὲ φορούσα παρὰ μόνον τὸ ποικαμῖσ μου, τὸ παντελόνι μου κι' ἕνα ἑλαφρὸ σχετικὰ πουλόθερ! Πὼς ν' ἀνέξῃ κανεὶς μὲ τέτοιο ντύσιμο σὲ θερμοκρασία 15 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν;

Καί, πραγματικά, εἶναι, κατὰ τοὺς γιγάρους, ἀληθινὸ θαῦμα πὼς ἀνέθε. Μονάχα ἡ γερὴ του κράσι τὸν ἔσωσε καὶ τὸ ὅτι δὲν στερήθηκε ἐντελῶς τὴν τροφή, στὰ τέσσερα δόλιχαρα μερόνυχτα, πὺν κράτησε ἡ δύσσειά του.

Ἄν, στὸ φοβερὸ ξεπάγιασμα, εἶχε προστεθῇ ἡ ἐξάντλησι τοῦ ὁργανισμοῦ τοῦ ἀπὸ τὴν ἀστία, ἐκείνιος, πὺν ἀνοίξαν τὸ βαγόνι, θὰ τὸν εὕρισκαν νεκρό. Μὰ, εὐτυχῶς, ὑπῆρχαν τ' αὐγά— ἔστω καὶ ὡμά!

Μόλις ἐνόησε τὴν πείνα νὰ τοῦ θερῇ τὸ στομάχι, ὁ Γκέρχαρτ συλλογίστηκε ἀμέσως τοὺς πολὺτιμους συντρόφους τῆς μοναξιάς του, τὰ αὐγά. "Εὐλογητὸν—σκέφτηκε—ἀν πᾶς στὸν ἄλλο κόσμιο, θὰ πᾶς ξεπαγιασμένος, μὰ ὅχι καὶ πεινασμένος!"

Στὴν ἀρχὴ—ἀμολόγησε στοὺς δημοσιογράφους, κάνοντάς τοὺς νὰ χαμογελάσουν ἀθέλγητα—δίστασε νὰ δούλῃ κέρσι' αὐγά, ἀπὸ φόβο μήπως, ὅταν κάποτε θάτανε τὸ βαγόνι στὸν προορισμὸ του, τὸν υποχρεώσουν νὰ πληρώσῃ ἐκεῖνα πὺν ἔλειπαν! Ἡ καί, ὁ δύστυχος, δὲν εἶχε προλάβῃ νὰ εἰσπράξῃ οὔτε τὸ ἕνα καὶ μοναδικὸ του μεροκάματο!

Σὲ λίγο, ὅμως, οἱ ἀπολοκοὶ διαταγμοὶ τοῦ ὑποχώρησαν μπροστὰ στὴν ἐκράτητῃ πείνα του.

— "Ἐπεσα, ἀφηγήθηκε, πᾶς στ' αὐγά, κι' ἄρχισα νὰ πᾶς ὅταν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο καὶ νὰ τὰ ρουφᾶμ' ἀπόλαυσι. Νομίζω, μάλιστα, πὺν ἔφαγα πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅσα εἶχε δρεξί. "Ἰσως, γιὰτὶ τὸ μόνον πράγμα, πὺν μπορούσα νὰ κάνω μέσα σ' ἐκείνη τὴν παγωμένη κρύα, ἦταν νὰ τρώω!"

Σὲ μὴ στιγμή, σκέφτηκε ἕνα πολὺτιμο μέσο, γιὰ ν' ἀμυνθῇ ἀπέναντι στὸ κρύο, πὺν τοῦ μούδιαζε τὰ μέλη καὶ τὸν θύβιζε σιγά-σιγά σὲ μὴ ὑπολη νάρκη. Πέταξε δὺα τ' αὐγά ἔξω ἀπὸ ἕνα κιβώτιο καὶ χάθηκε ὁ ἱδρὸς μέσα, ἀνάμεσα στ' ἄχυρα, πὺν ὑπῆρχαν γιὰ τὴν προστασία τοῦ φορτίου. "Ἐνόησε ἀμέσως ἀρκετὰ καλύτερα τὸν ἑαυτοῦ του.

Τὸ ταξίδι, ὡστόσο, συνεχιζόταν. Στὴ σκοτεινὴ φυλακή του, ὁ Γκέρχαρτ εἶχε χάσει πᾶς τὴν ἀσθήσι τοῦ χρόνου, μὰ καταλάβαινε πὼς ἔχουν περάσει πᾶς πολλὰς ἄρες ἀπὸ τὴν δραματικὴ στιγμή πὺν κλεισθῇκε στὸ βαγόνι-ψυγεῖο.

Ξαφνικά, ἐνὺ οἱ δυνάμεις του πλησιάζαν πᾶς νὰ τὸν ἐγκαταλείψουν, ἀσφάθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ χάρα. Τὸ βαγόνι εἶχε ἐπιτέλους σταθῇ! Τρέμοντας ἀπὸ ἀγωνία, περιμένα, πὺν, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, θαρχύνονταν πᾶς τὸν ἀνοίξουν. Τίποτα, ὅμως! Χτύπησε πᾶς, φώναξε, οὐρλιάσε μ' ὁσες δυνάμεις τοῦ ἀπομέναν. Νεκρικὴ ησυχία ἀπ' ἔξω. Τὸ ταξίδι εἶχε τελειώσει, τὸ βαγόνι εἶχε σταματήσει, μὰ ἐκείνιος ἐξακολουθοῦσε πᾶς νὰ εἶναι φυλακισμένος. Τότε, γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν στιγμή πὺν ἄρχισε ἡ βόκη μασία του, ὁ Γκέρχαρτ ἔπεσε σὲ μὴν ἀκρὴ καὶ ἔσπασε σὲ λυγμούς. Σὲ λίγο, ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του καὶ τὸν τῷλξε μὴ θαθεῖα νάρκη.

Ἐκεῖνο, πὺν δὲν ἤξερε, ἦταν πὺν τὸ βαγόνι εἶχε φτάσει στὸ τέρμα του, τὴ Νυρεμβέργη. Σάββατο βράδυ, καὶ πὺν τὸ ξεφορτωμα θὰ γινόταν ἀναγκαστικὰ τὴν ἐπόμενη Δευτέρα τὸ πρωῒ. Αὐτὸ ἦταν ἡ ἀποκρίσις τῆς κακοτυχίας γιὰ τὸν δύστυχο Γκέρχαρτ, μὰ, εὐτυχῶς, δὲν ἔμελλε νάταν μοιραία.

Ὅταν, τὴ Δευτέρα, οἱ ἐργάτες, ἐνοήγοντας, γιὰ νὰ ξεφορτώσουν τ' αὐγά, ἐκείθε-ρσαν καὶ τὸν φυλακισμένον, ὁ Γκέρχαρτ ἦταν ἀναίσθητος καὶ σὲ κακὸ χάλι, μὰ, πάντως, ζῶσε ἀκόμη. Στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου μεταφέρθηκε, πᾶς μὲ τὸ θάνατο, ἀλλὰ, τὸ ἄλλο πρωῒ, ἦταν ὀριστικὰ πᾶς ἐκτὸς κινδύνου.

"Ἐτσι, ἀπὸ τὴν δραματικὴ αὐτὴ περιπέτεια, δὲ θὰ μείνῃ γιὰ τὸν Γκέρχαρτ παρὰ μὴ ἀνάμνησι. Καὶ κατ' ἄλλο ἀκόμη! Μὴ ἀκατανίκητῃ ἀποστροφή γιὰ τὰ αὐγά, πὺν δὲν ἐνοεῖ νὰ τὰ ξαναδούλῃ στὸ στομά του!"

ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΜΕ ΥΠΝΩΤΙΣΜΟ

Οἱ γιατροὶ τῆς Αὐστραλίας ἐκήρυξαν τὸν πόλεμο κατὰ τοῦ μυστηριώδους 'Αχμήν, ἐνὺς ὀπνωτιστῆ τοῦ Σίδνεϋ, ὁ ὁποῖος λοχυρίζεται πὺν ὁ ἀρρώστος μποροῦν νὰ θεραπευτοῦν μὲ τὸν ὕπνωτισμό. Στὴ φωτογραφία μας ὁ καθηγητῆς 'Αχμήν κοντὰ στὴν κυρία Λοραὶν Μίλλερ, τὴν ἑοία κράττει ἐπὶ 21 μέρες ὕπνωτισμένη γιὰ νὰ ἐξαλειψθῇ στὸν ὁργανισμὸ τῆς τὴν ἐκσῶσάν, πὺν χρειαζόταν. Ἡ ἐπιστήμη ὅμως δὲν παίρνει σὰ σοφὰ τὴ θεωρία του.

Οἱ γιατροὶ τῆς Αὐστραλίας ἐκήρυξαν τὸν πόλεμο κατὰ τοῦ μυστηριώδους 'Αχμήν, ἐνὺς ὀπνωτιστῆ τοῦ Σίδνεϋ, ὁ ὁποῖος λοχυρίζεται πὺν ὁ ἀρρώστος μποροῦν νὰ θεραπευτοῦν μὲ τὸν ὕπνωτισμό. Στὴ φωτογραφία μας ὁ καθηγητῆς 'Αχμήν κοντὰ στὴν κυρία Λοραὶν Μίλλερ, τὴν ἑοία κράττει ἐπὶ 21 μέρες ὕπνωτισμένη γιὰ νὰ ἐξαλειψθῇ στὸν ὁργανισμὸ τῆς τὴν ἐκσῶσάν, πὺν χρειαζόταν. Ἡ ἐπιστήμη ὅμως δὲν παίρνει σὰ σοφὰ τὴ θεωρία του.

ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΣΤΗΝ ΤΕΧΕΡΑΝΗ

Ένα τρομερὸ σκάνδαλο ἐξέσπασε πρὸ ἡμερῶν στὴν περσικὴ πρωτεύουσα. Μὴ ἔροθος τῆς ἀυτονομίας σὲ ὅποια κέντρα, ἀπεκάλυψε πᾶς ἀπὸ τις 200 μαθήτριες ἐνὺς κολλεγίου, οἱ 73 ἦσαν τοῖς κομμανεῖς καὶ πᾶς ὁ πρόσφατος θάνατος τῆς σπαράνου Γκαζέλ (δεξιά) ὠφεῖλετο σὲ κατάχρησι ναρκωτικῶν. Τὴν ἴδια μέρα, ἡ χορεύτρια τῆς Αὐλῆς Παρὶ Σαφάρι (ἀριστερά) μεταφέρθηκε σ' ἕνα νοσοκομεῖο σὲ ἀλλὰ κατάστασι ἀπὸ ναρκωτικά.

110 ΛΥΚΟΙ ΣΕ ΜΙΑ ΜΕΡΑ

Ὁ "Αρθουρ Χόυμαν, πὺν μένει τὸ "Ἀππλετον τῶν 'Ην. Πολιτειῶν, κατάρωσε μέσα σὲ μὴ μόνον μέρα νὰ σκοτώσῃ 110 λύκους, κυνηγώντας τοὺς μὲ ἐλικόπτερο, σὲ μὴ ἀπέραντῃ ἔκτασι. Στὴ φωτογραφία μας ὁ γιὸς τοῦ κυνηγοῦ, Μίκαελ Χόυμαν, ποζερεῖ ὀπρηφαια κοντὰ σ' ἕνα μέρος τῆς πλούσιας λείας.

Τὸ δῶρο τοῦ σκλάβου

Π' τὴν ταρατσα τοῦ μαρμαρινοῦ παλατιοῦ τοῦ, ὁ 'Αρκάμ ὁ σουλτάνος μὲ τὰ ματωμένα χέρια, κυττάζει τοὺς ἀνθρώπους, πὺν σέρνονται στοὺς δρόμους. Οἱ πῖο πολλοὶ εἶναι κουρελῆδες καὶ περτᾶνε μὲ σκυφτὸ κεφάλι, λὲς καὶ τοὺς βαρβαίνει κάποιος ἀόριστῃ φοδέρα...

Ὁ σουλτάνος συλλογίζεται, καπνίζοντας μὴ πῖπα μὲ χάσις:

«Ὅταν πηγαῖνα στὸ τζαμί, πάνω στὸ μαῦρο ἄτι μου μὲ τ' ἄσπρα πόδια καὶ τὰ χρυσὰ γάμουρα, γιὰτὶ ὅλος αὐτὸς ὁ ὄχλος φιλάει τὰ σπυρῶνια μου, ἀντὶ νὰ χυμῇ καὶ νὰ μὲ κάνῃ χίλια κομμάτια;... Κι' ὅμως θὰ τὸ ἄξιζα. Γιατὶ δὲν ὑπάρχει οἰκογένεια, πὺν νὰ μὴ θρῇ τὸ θάνατο κάποιου δ' οὗ τῆς, πὺν τὸν ἔστειλα στὸ δῆμιό!...»

Μὴ μεγαλόπρεπη πομπὴ ἐμφανίζεται ξαφνικά στὸ βάθος τοῦ δρόμου. Μπροστὰ πᾶνε μουσικοὶ καὶ χορευταί κι' ἀκολουθοῦν καβαλλάρηδες μὲ χρυσοκέντητες στολές, πὺν ἀστράφτουν στὸν ἥλιο.

Ὁ σουλτάνος 'Αρκάμ κυττάζει ἐρωτηματικά ἕνα ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους πὺν τὸν περιστοιχίζουνε. Κι' ἐκεῖνος τοῦ ἐξηγεῖ:

— Πατισάχ, εἶναι ὁ 'Αβδ-Ελ-Μούμεν, πὺν πηγαίνει νὰ κάνῃ τοὺς γάμους του μὲ τὴν κόρη τοῦ σείχη Σεντέρ.

— Μὰ τὸν προφήτῃ, λέει τότε ὁ 'Αρκάμ, αὐτὸς ὁ "Αβδ-Ελ-Μούμεν δὲ μοῦ ἄρσενε ποτέ! Εἶχα ἀποκεφαλίσῃ ἐδῶ καὶ χρόνια τὸν πατέρα του. Γιατὶ νῶχ καλύτερη τύχη ὁ γιός;... Πρέπει νὰ δῶ τὴν κόρη τοῦ σείχη!...

Ἀέσως ἔδωσε τὶς διαταγές του. Καί, πρὶν ἀκόμα ἡ πομπὴ φτάσῃ στὸ σπῖτι τοῦ Σεντέρ, ἔχουν ἀρπάξει τὴν κόρη του οἱ στρατιῶτες τοῦ σουλτάνου καὶ τὴν εἶχον πᾶς στὸ σεράι.

Ὁ πατέρας τῆς τὴν ἀκολουθῇ, τρομαγμένος. "Ἦταν ἕνας σεβάσμιος γέροντας, πὺν ἡ ἄσπρη γενειάδα του σερνότανε σχεδὸν στὸ χῶμα.

— Βγάλτε τὰ πέπλα, γιὰ νὰ δῶ αὐτὸ τὸ θαῦμα! δίαταξε ὁ 'Αρκάμ.

Ἀνάμεσα ἀπ' τὰ λεπτὰ ὕφασματα, τὰ κεντημένα μὲ χρυσάφι κι' ἀσήμι, ἐμφανίσθηκε τότε μὴ θεῖα καλλονή. Ὁ 'Αρκάμ ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω, θαμπωμένος.

"Ἡ κοπέλλα αὐτὴ εἶχε τὴν ὀμορφιά τῆς αὐγῆς καὶ τὴν δροσιὰ τοῦ ρόδου. Ἐκλαίγε, καὶ τὰ δάκρυά της μοιάζαν μὲ μαργαριτάρια.

— Σείχη Σεντέρ, εἶπε ὁ 'Αρκάμ, ἡ κόρη σου δὲ θὰ παντρευθῇ τὸν "Αβδ-Ελ-Μούμεν! Ὅα γίνῃ σουλτάνα καὶ θὰ βασιλεύσῃ γιὰ τὴν χώρα καὶ σὲ μένα!

Τὰ δάκρυα τῆς κοπέλλας ἔχουν σταματήσει τώρα. Δὲν τρέμει πᾶς. Ἄλλὰ τὰ μάτια της πετᾶνε ἀστραπές.

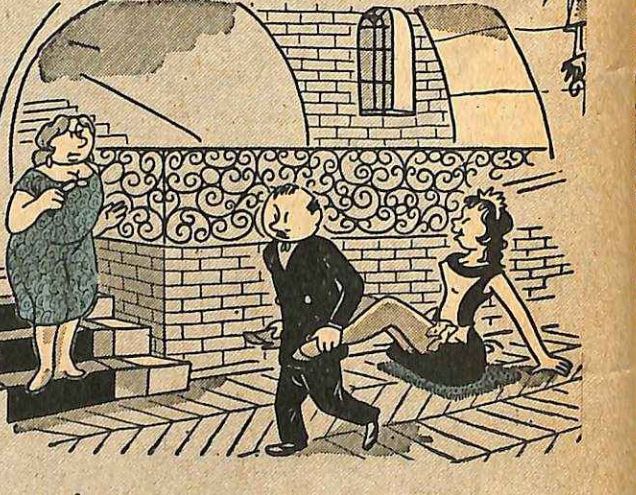
— Μπορὸ νὰ κατακτῇ τὸν κόσμιο, "Ελ-Νούρ! τῆς λέει ὁ σουλτάνος. Θέλεις νὰ δῇς βασιλιάδες κι' αὐτοκράτορες νὰ σέρνονται μπροστὰ στὰ πόδια σου;

Μὰ ἐκεῖνη ἀπαντᾷ μὲ περιφρόνησι:

— Τὸ μόνον πὺν μπορεῖς νὰ κάνῃς, εἶναι νὰ χύσῃς τὸ αἷμα τῶν ὑπηκόων σου καὶ νὰ σκορπίσῃς τὸ θάνατο καὶ τὴν καταστροφή!... Τί μ' ἐνδιαφέρουν οἱ βασιλιάδες κι' οἱ αὐτοκράτορες σου; Ὁ κόσμος γιὰ μένα εἶναι ὁ "Αβδ-Ελ-Μούμεν!...

Τρεῖς μέρες ἀργότερα, ὁ σουλτάνος τῆς εἶπε καὶ πάλι:

— Μὴ μάτια σου θὰ μπορούσε νὰ μεταβάλῃ τὸ δαίμονα σὲ ἄγγελο! Θέλεις αὐτὴ τὴν καταραμένη γωνιά τῆς γῆς νὰ γίνῃ παράδεισος; Θέλεις νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι του ὁ λαὸς αὐτὸς τῶν σκλάβων καὶ τῶν ζητιάνων καὶ νὰ ζῇ εὐτυχισμένος; Θέλεις νὰ εὐλογοῦνε γιὰ πάντα τ' ὄνομά σου καὶ τὸ δικό μου;

— Μὴ βάξετε κακὸ στὸ μυαλό σας, κυρία!... Ὁ πᾶς με βοηθεῖ νὰ φτιάξω τὸ παρτέ!...

—Θα έρωθμε νά ποζάρωμε ένας-ένας, απάντησε ό λοχαγός. Πρώτα εγώ, έπειτα ό υπολοχαγός μου, ύστερα ό τυμπανιστής και κατόπιν όλοι οι άλλοι με τή σειρά.
—Τό πρόσωπο του ζωγράφου φωτίστηκε, ξαφνικά, από χαρά.
—Βρήκα! φώναξε. Θα είναι ή «Νυχτερινή περίπολος»! Θα σάς ζωγραφίσω όλους καθώς προχωρείτε με τό ρυθμικό βήμα σας μέσα στη νύχτα. Λοχαγέ, πέστε στον τυμπανιστή νά χτυπήσει τό έμβρατίό σας...

Κάθε μέρα, την ώρα του σούρουπου, ή πολιτοφυλακή περνούσε σαν σέ παρέλασι, δυό και τρεις φορές, μπροστά από τό σπίτι του ζωγράφου, πού, με γρήγορες μολудίες σχεδίαζε πάνω στο τελλάρο τά πρόσωπά τους. Δεν ήθελε νά φτιάξη ένα έργο στατικό, αλλά νά μπορέσει ν' αποδώσει καθέναν από τους στρατιώτες της περίπολου με την ιδιαίτερη έκφρασι και την χαρακτηριστική κίνησι του, καθώς προχωρούσαν όλοι μαζί μέσα στους μισοφωτισμένους δρόμους του Αμστερνταμ.

Μερικούς μίνες αργότερα, ό πίνακας ήταν έτοιμος.
—Εφτιαξες με τό πινέλλο σου ένα άθάνατο έργο, του είπε ό Ααρτ.

—Ξαναβρίκεις τή μεγάλη τέχνη σου, πρόσθεσε ό Κάρελ.
Μά, άν ό λοχαγός κι' ό υπολοχαγός, πού φιγουράριζαν όλόσωμοι στην πρώτη γραμμή με τίς φανταχτερές στολές τους, ήταν ένθουσιασμένοι, οι περισσότεροι από τους άνδρες τους δεν είχαν ικανοποιηθί. Ένα βράδυ, μπήκαν όλοι μαζί στο έργο-σπίρι του ζωγράφου. Ό τυμπανιστής έκαμε τήν αρχή.

—Πού μου έβαλες τά πόδια μου; φώναξε στον Ρέμπραντ.
Γιατί μου τάρκωφες πίσω από τό τυμπανό;

—Και μένα γιατί μ' έβαλες πίσω από τό λοχαγό; φώναξε ένας άλλος.
Τό μόνο πού φαίνεται από τό πρόσωπό μου είναι τά μουστάκια μου.

—Ένας τυφεκιοφόρος χτύπησε δυνατά τή λόγχη του στο πά-
ταμα.

—Αυτή είναι καθαρή κοροϊδία, είπε. Έγώ πλήρωσα σαν τους άλλους, αλλά σύ μου έκρυψες τά πόδια πίσω απ' αυτό τό νήπιό...

—Είναι ό γυιός μου, απάντησε ό ζωγράφος.
—Κι' έπειτα; είπε ό τυφεκιοφόρος. Δεν πλήρωσε αυτός. Αλλά εγώ!

—Τόν έβαλα γιά νά κάμω πιό χαρούμενο τόν πίνακά σας, έ-
ξηγησε ό Ρέμπραντ. Τά παιδάκια, όταν άκούνε τό τυμπανό, βγαίνουν στο δρόμο γιά νά σάς καμαρώσουν.

—Αλλά τό σκυλί τί γυρεύει ανάμεσά μας; φώναξε ένας άλ-
λος στρατιώτης.

—Ομορφαίνει τόν πίνακα και του δίνει ζωντάνια...

—Πλήρωσε κι' αυτό;
Ό ζωγράφος προσπάθησε νά τους εξηγήσει τή σκέψι του.

—Ένας πίνακας, τους είπε, πρέπει νά έχη τίς αναλογίες του. Έκείνοι πού βρίσκονται μπροστά πρέπει νά φαίνονται πιό μεγάλοι από τους άλλους... Σας ζωγράφισα όπως περπατάτε στο δρόμο. Καθénas από σάς κρυβει, βέβαια, λίγο τόν άλλον.

Η θάλασσα της Λαέκε

πού βρίσκεται πίσω του... Και τό φως δέ μπορεί νά πέφτι τόν ίδιο σέ όλους...

—Αλλά όλοι πληρώσαμε τό ίδιο, φώναξε ένας στρατιώτης.
—Μας γέλασε! φώναξε ένας άλλος.

—Δώσε μας πίσω τά λεφτά μας!
—Θα κομματιάσουμε τόν πίνακα!

—Τόν πληρώσαμε με τόν ιδρώτα μας!
Αλλά ό λοχαγός δεν ήθελε νά του καταστρέψουν αυτό τόν πίνακα, πού τόν έδειχνε μπροστά-μπροστά με τό λευκό γιακά και τήν πορφύρα ταινία του.

—Τυμπανιστή! φώναξε. Παιζε τό έμβρατίριο της πολιτοφυλα-
κής. Έμπρός, μέρες!

Οι πολιτοφύλακες, συνθησμένοι στην πειθαρχία, έτρεξαν νά μπουν στη γραμμή κι' άκολουθούσαν τόν τυμπανιστή, πού προπο-
ρευόταν. Η περίπολος χάθηκε σέ λίγο μέσα στη νύχτα.

Ό μικρός Τίτο, άκούγοντας τό θόρυβο, είχε τρέξει μέσα στο έ-
ργαστήρι κι' είχε πιάσει με τά χεράκια του τά πόδια του πα-
τέρα του.

—Δεν είναι τίποτα, μικρούλη μου, του είπε ό Ρέμπραντ παίρ-
νοντάς τον στην άγκαλιά του. Κανένas δέ θέλει νά κάμω κα-
κό στον πατέρα σου...

Τό παιδάκι χαμογέλασε.
—Αλλά γιατί, πατέρα, μ' έβαλες ανάμεσα σ' όλους αυτούς
τους στρατιώτες; ρώτησε.

—Γιατί είσαι γιά μένα τό πάν μικρούλη μου, απάντησε ό Ρέ-
μπραντ, πού τόν πρόσωπό του είχε πλημμυρίσει από δάκρυα. Εί-
σαι τό φως, ή τέχνη κι' ή χαρά!

©©

ΡΕΝΕ ΛΟΥΡΙΕ

Ο ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΩΤΕΡΟΣ ΜΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Στη Νότιο Αφρική, ζή ό μικροσκοπικώτερος κάτοικος της Μαύ-
ρης Ηπείρου, ό Ζουλί Μολά, πού τό ανάστημά του μόλις φτάνει
τά 90 εκατοστά του μέτρου.

Ό Ευρωπαίος σοφο πού τόν εξέτασαν, άποφαινόταν πώς ό
Μολά άποτελεί ένα σπάνιο βιολογικό φαινόμενο. Ένώ οι νάνοι
πεθαίνουν συνήθως πρόωγα, ό μαύρος αυτός νάνος είναι σή-
μερα ηλικίας 78 ετών και διατηρεί μια εκπληκτική ζωτικότητα, πού
προδίδει πώς ό θάνατος δεν θάρρη γι' αυτόν πολύ σύν-
τομα.

Ό Μολά παντρεύτηκε διαδοχικά με πέντε γυναίκες, όλες
κανονικού άναστήματος, πού του χάρισαν συνολικά δεκαπέντε
παιδιά. Από τά παιδιά αυτά, μόνο τά τέσσερα μοιάσανε τού πα-
τέρα τους και γίνανε νάνοι.

Η πρώτη γυναίκα του Μολά πέθανε, οι δυό επόμενες τόν έ-
καταλείψαν γιά ν' άκολουθήσουν άντρες με φυσιολογικό άνα-
στήμα, αλλά οι δυό τελευταίες εξακολουθούν νά τού μένουν
πιστές. Η πέμπτη, μάλιστα, πού τήν άγόρασε από τόν πατέρα
της δίνοντας 13 άγελάδες — 55 άγελάδες κόστισαν συνολικά
στον Μολά οι πέντε γυναίκες του — είναι μια εξαιρετική καλλο-
νή, πού έχει — χωρίς τακούνια, μάλιστα! — άνάστημα 1.75! Ό
συνζυγός της, πού έχει τά τριπλά άκριβώς χρόνια από εκείνην,
της έρχεται μόλις ως τή μέση.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μία συμμορία απ' τό Μόργκαν, τόν Μπλέκ, τόν Κίτσον και
τό Τζυπο δέχεται τήν πρότασι μιας όμορφης κι' αινιγματικής
κοπέλλας, της Τζίννυ, γιά ν'
απαγάγουν ένα θωρακισμένο
καμιόνι, πού μεταφέρει κάθε
βδομάδα 1 εκατομμύριο δολλά-
ρια. Τό καμιόνι αυτό είναι σω-
στό άριστοτύχημα της σύγχρο-
νης τεχνικής, έτσι ώστε νά θε-
ωρηται άπαραίτητο κι' άπολύ-
τως άσφαλές. Ό σωφέρ του κι' ό
συνοδός είναι δυό άντρες
θαρραλείς κι' άποφασιστικοί, έ-
κείνοι ν' αντιμετωπίσουν κάθε
κίνδυνο. Τό σχέδιο όμως της
Τζίννυ είναι νά τό σταματήσουν
νέ μ' ένα σκηνωθεμένο αυ-
τοκίνητο δυστύχημα, νά έξου-
δετερώσουν σωφέρ και συνο-
δό, νά τό κρύψουν μέσα σ' έ-
να τροχόσπιτο και νά τό πά-
ρουν μαζί τους, γιά νά τό ά-
νοήϊ ό Τζυπο, πού είναι άσ-
ος στις διαρρήξεις. Ό Κίτσον
κι' ό Τζυπο άρνούνται στην άρ-
χή νά λάβουν μέρος, γιατί θε-
ρουν τό σχέδιο φοβερά επι-
κίνδυνο και άπραγματοποίητο.
Τελικά όμως δέχονται, γιά νά
μην φανούν δειλοί στά μάτια
της Τζίννυ. Αρχίζουν λοιπόν
οι προετοιμασίες. Ό Μόργκαν
κι' ό Μπλέκ παρακολουθούν τό
καμιόνι με τά λεφτά και θε-
βαιώνονται μ' άνησυχία ότι ό
σωφέρ κι' ό συνοδός είναι γε-
ροί και άφοδοί άντρες. Προβλέ-
πουν λοιπόν πώς θ' αναγκα-
σθούν νά τους σκοτώσουν. Γιά
νά εξοικονομήσουν τά άπαραί-
τητα έξοδα της «δουλειάς», ά-
ποφασίζουν νά ληστέψουν ένα
μάζο. Ό Μόργκαν συνιστά σέ
όλους νά μνηστρούσουν τή
Τζίννυ, γιατί θάχουν νά κά-
νουν μαζί του. Αφού συμπλη-
ρώνει τίς προετοιμασίες γιά
τὴν άρπαγή του καμιονιού, ή
συμμορία κάνει τή ληστεία τού
μαζο. Σ' αυτήν, ή Τζίννυ άπο-
δεικνύεται άπαραίτητη, ενώ ό
Μπλέκ κι' ό Κίτσον δείχνουν
μια νευρικήτητα πού άνησυχεί
τούς Μόργκαν. Η ληστεία αυτή
τους άποδίδει περί τίς 3.000
δολάρια. Μ' αυτά, ό Κίτσον κι'
ή Τζίννυ, παριστάνοντας τους
νείοντρους, θ' αγοράσουν έ-
να τροχόσπιτο, θάβεν γιά τό
γυμνάσιο ταξίδι τους. Ό Μπλέκ
σπλεύει τόν Κίτσον γιάτί θά
παίξει τόν εύχάριστο ρόλο του
(«γυμναστή»), τόν προκαλεί και
υαλύνει συχνά μαζί του. Ό
Μόργκαν πηγαίνει στο σπίτι του
Μπλέκ, τόν βρίσκει με μια φι-
λενδία του και τού κάνει αυ-
στηρές παρατηρήσεις.

—Όχι, δέ μπορώ νά
σ' άφίσω μονάχι. Έμ-
πρός, κουνήσου!

Η φιλενδία του Μπλέκ
λεγόταν Γκλόρια Ντόου-
σον.

Πέταξε τά σεντόνια και σηκώ-
θηκε, κακόκεφο. Τεντώθηκε, χα-
μουρηθηκε και τράβηξε πρὸς τό
μπάνιο.

—Τί σ' έπιασε έτσι ξαφνικά
άγχοι μου; παραπονέθηκε, περ-
νώντας τό χέρι της μέσα στο
μαύρα μαλλιά της.

—Ανοίξε τό ντους και συνέ-
χισε:
—Τά θια όμως έχουμε πάν-
τα! Η ιστορία αρχίζει ωραία,
με γλυκεία μουσική, άδύνατα φω-
τα, κομπλιμέντα... Κι' ύστερα,
μού λένε ξαφνικά νά ντυθώ και
νά τους άδειάσω τή γωνιά! Κι'
εγώ πού νόμιζα πώς έσύ ήσουν
ευγενικώτερος απ' τους άλλους!...

—Ασε τίς πολλές κουβέντες
και στρίβε, μούγκρισε ό Μπλέκ.
Τελείωσε τό ξύρισμά του με
τό ηλεκτρικό ξυράφι και πήγε
στην κουζίνα νά ζεστάνη καφέ.
Πονούσε ακόμα τό κεφάλι του
και μπερδεύονταν ή γλώσσα του
απ' τό μεθύσι της περασμένης
νύχτας. Μετάνιωκε πού είχε πα-
ρει στο σπίτι του τή Γκλόρια.
Καταλάβαινε πώς αυτό είχε κά-
νει κακή εντύπωση στο Μόργκαν.

—Ετοιμάσε ένα φλυτζάνι καφέ
κι' ήπιε τρεις άσπρίνες. Παρα-
τήρησε μ' άνησυχία ότι τό χέρι
του έτρεμε σαν τό σόβλο.

Μόλις είχε πih τόν καφέ του,
ή Γκλόρια μπήκε στην κουζίνα,
ντυμένη, έτοιμη.

—Δός μου και μένα καφέ, ά-
γάπη μου, είπε.
—Δεν έχω καιρό τώρα. Έλα,
πάμε!

Μία στιγμή, Έντ...
Ό Μπλέκ έβριξε μια γρήγορη
ματιά στη φιλενδία του, έκπλη-
κτος γιά τόν κοφτό τόνο της.

—Ήταν εδώ ό Μόργκαν, πρὶν
από λίγο; πρόσθεσε εκείνη. Γιά
ποιο ζήτημα σου μιλούσε; Ποια
είναι αυτή ή «ήμέρα της δου-
λειάς» πούλεις;

Ό Μπλέκ σάστισε μια στιγμή
και τήν κύτταξε μ' άνησυχία.

—Μή χώνης τή μύτη σου στις
δουλειές μου, γαύρισε έπιτέλους.
Τ' άκού; Μην άνακατεύσεις!

Σε παρακαλώ, Έντ, άκου-
σέ με! τόν ικέτησε ή νέα γυναι-
κά, άκουμπώντας τό χέρι της
στο μπράτσο του. Μην κάνης πα-
ρέα με τό Μόργκαν... Έχω άκού-
σει τά χειρότερα πράγματα γι'
αυτόν! Σ' όλη του τή ζωή, άνα-
κατεύονταν σέ βρωμοδουλειές.
Μονάχα φόνος δεν έχει κάνει άκό-
μα. Μά, έτσι πού παίζε, δέ θ' άρ-
γήση νά γίνη κι' αυτό! Σε πα-

—Όχι, δέ μπορώ νά
σ' άφίσω μονάχι. Έμ-
πρός, κουνήσου!

Η φιλενδία του Μπλέκ
λεγόταν Γκλόρια Ντόου-
σον.

Πέταξε τά σεντόνια και σηκώ-
θηκε, κακόκεφο. Τεντώθηκε, χα-
μουρηθηκε και τράβηξε πρὸς τό
μπάνιο.

—Τί σ' έπιασε έτσι ξαφνικά
άγχοι μου; παραπονέθηκε, περ-
νώντας τό χέρι της μέσα στο
μαύρα μαλλιά της.

—Ανοίξε τό ντους και συνέ-
χισε:
—Τά θια όμως έχουμε πάν-
τα! Η ιστορία αρχίζει ωραία,
με γλυκεία μουσική, άδύνατα φω-
τα, κομπλιμέντα... Κι' ύστερα,
μού λένε ξαφνικά νά ντυθώ και
νά τους άδειάσω τή γωνιά! Κι'
εγώ πού νόμιζα πώς έσύ ήσουν
ευγενικώτερος απ' τους άλλους!...

—Ασε τίς πολλές κουβέντες
και στρίβε, μούγκρισε ό Μπλέκ.
Τελείωσε τό ξύρισμά του με
τό ηλεκτρικό ξυράφι και πήγε
στην κουζίνα νά ζεστάνη καφέ.
Πονούσε ακόμα τό κεφάλι του
και μπερδεύονταν ή γλώσσα του
απ' τό μεθύσι της περασμένης
νύχτας. Μετάνιωκε πού είχε πα-
ρει στο σπίτι του τή Γκλόρια.
Καταλάβαινε πώς αυτό είχε κά-
νει κακή εντύπωση στο Μόργκαν.

—Ετοιμάσε ένα φλυτζάνι καφέ
κι' ήπιε τρεις άσπρίνες. Παρα-
τήρησε μ' άνησυχία ότι τό χέρι
του έτρεμε σαν τό σόβλο.

Μόλις είχε πih τόν καφέ του,
ή Γκλόρια μπήκε στην κουζίνα,
ντυμένη, έτοιμη.

—Δός μου και μένα καφέ, ά-
γάπη μου, είπε.
—Δεν έχω καιρό τώρα. Έλα,
πάμε!

Μία στιγμή, Έντ...
Ό Μπλέκ έβριξε μια γρήγορη
ματιά στη φιλενδία του, έκπλη-
κτος γιά τόν κοφτό τόνο της.

—Ήταν εδώ ό Μόργκαν, πρὶν
από λίγο; πρόσθεσε εκείνη. Γιά
ποιο ζήτημα σου μιλούσε; Ποια
είναι αυτή ή «ήμέρα της δου-
λειάς» πούλεις;

Ό Μπλέκ σάστισε μια στιγμή
και τήν κύτταξε μ' άνησυχία.

—Μή χώνης τή μύτη σου στις
δουλειές μου, γαύρισε έπιτέλους.
Τ' άκού; Μην άνακατεύσεις!

Σε παρακαλώ, Έντ, άκου-
σέ με! τόν ικέτησε ή νέα γυναι-
κά, άκουμπώντας τό χέρι της
στο μπράτσο του. Μην κάνης πα-
ρέα με τό Μόργκαν... Έχω άκού-
σει τά χειρότερα πράγματα γι'
αυτόν! Σ' όλη του τή ζωή, άνα-
κατεύονταν σέ βρωμοδουλειές.
Μονάχα φόνος δεν έχει κάνει άκό-
μα. Μά, έτσι πού παίζε, δέ θ' άρ-
γήση νά γίνη κι' αυτό! Σε πα-

—Όχι, δέ μπορώ νά
σ' άφίσω μονάχι. Έμ-
πρός, κουνήσου!

Η φιλενδία του Μπλέκ
λεγόταν Γκλόρια Ντόου-
σον.

Πέταξε τά σεντόνια και σηκώ-
θηκε, κακόκεφο. Τεντώθηκε, χα-
μουρηθηκε και τράβηξε πρὸς τό
μπάνιο.

—Τί σ' έπιασε έτσι ξαφνικά
άγχοι μου; παραπονέθηκε, περ-
νώντας τό χέρι της μέσα στο
μαύρα μαλλιά της.

—Ανοίξε τό ντους και συνέ-
χισε:
—Τά θια όμως έχουμε πάν-
τα! Η ιστορία αρχίζει ωραία,
με γλυκεία μουσική, άδύνατα φω-
τα, κομπλιμέντα... Κι' ύστερα,
μού λένε ξαφνικά νά ντυθώ και
νά τους άδειάσω τή γωνιά! Κι'
εγώ πού νόμιζα πώς έσύ ήσουν
ευγενικώτερος απ' τους άλλους!...

—Ασε τίς πολλές κουβέντες
και στρίβε, μούγκρισε ό Μπλέκ.
Τελείωσε τό ξύρισμά του με
τό ηλεκτρικό ξυράφι και πήγε
στην κουζίνα νά ζεστάνη καφέ.
Πονούσε ακόμα τό κεφάλι του
και μπερδεύονταν ή γλώσσα του
απ' τό μεθύσι της περασμένης
νύχτας. Μετάνιωκε πού είχε πα-
ρει στο σπίτι του τή Γκλόρια.
Καταλάβαινε πώς αυτό είχε κά-
νει κακή εντύπωση στο Μόργκαν.

—Ετοιμάσε ένα φλυτζάνι καφέ
κι' ήπιε τρεις άσπρίνες. Παρα-
τήρησε μ' άνησυχία ότι τό χέρι
του έτρεμε σαν τό σόβλο.

Μόλις είχε πih τόν καφέ του,
ή Γκλόρια μπήκε στην κουζίνα,
ντυμένη, έτοιμη.

—Δός μου και μένα καφέ, ά-
γάπη μου, είπε.
—Δεν έχω καιρό τώρα. Έλα,
πάμε!

Μία στιγμή, Έντ...
Ό Μπλέκ έβριξε μια γρήγορη
ματιά στη φιλενδία του, έκπλη-
κτος γιά τόν κοφτό τόνο της.

—Ήταν εδώ ό Μόργκαν, πρὶν
από λίγο; πρόσθεσε εκείνη. Γιά
ποιο ζήτημα σου μιλούσε; Ποια
είναι αυτή ή «ήμέρα της δου-
λειάς» πούλεις;

Ό Μπλέκ σάστισε μια στιγμή
και τήν κύτταξε μ' άνησυχία.

—Μή χώνης τή μύτη σου στις
δουλειές μου, γαύρισε έπιτέλους.
Τ' άκού; Μην άνακατεύσεις!

Σε παρακαλώ, Έντ, άκου-
σέ με! τόν ικέτησε ή νέα γυναι-
κά, άκουμπώντας τό χέρι της
στο μπράτσο του. Μην κάνης πα-
ρέα με τό Μόργκαν... Έχω άκού-
σει τά χειρότερα πράγματα γι'
αυτόν! Σ' όλη του τή ζωή, άνα-
κατεύονταν σέ βρωμοδουλειές.
Μονάχα φόνος δεν έχει κάνει άκό-
μα. Μά, έτσι πού παίζε, δέ θ' άρ-
γήση νά γίνη κι' αυτό! Σε πα-

—Όχι, δέ μπορώ νά
σ' άφίσω μονάχι. Έμ-
πρός, κουνήσου!

Η φιλενδία του Μπλέκ
λεγόταν Γκλόρια Ντόου-
σον.

Πέταξε τά σεντόνια και σηκώ-
θηκε, κακόκεφο. Τεντώθηκε, χα-
μουρηθηκε και τράβηξε πρὸς τό
μπάνιο.

—Τί σ' έπιασε έτσι ξαφνικά
άγχοι μου; παραπονέθηκε, περ-
νώντας τό χέρι της μέσα στο
μαύρα μαλλιά της.

—Ανοίξε τό ντους και συνέ-
χισε:
—Τά θια όμως έχουμε πάν-
τα! Η ιστορία αρχίζει ωραία,
με γλυκεία μουσική, άδύνατα φω-
τα, κομπλιμέντα... Κι' ύστερα,
μού λένε ξαφνικά νά ντυθώ και
νά τους άδειάσω τή γωνιά! Κι'
εγώ πού νόμιζα πώς έσύ ήσουν
ευγενικώτερος απ' τους άλλους!...

—Ασε τίς πολλές κουβέντες
και στρίβε, μούγκρισε ό Μπλέκ.
Τελείωσε τό ξύρισμά του με
τό ηλεκτρικό ξυράφι και πήγε
στην κουζίνα νά ζεστάνη καφέ.
Πονούσε ακόμα τό κεφάλι του
και μπερδεύονταν ή γλώσσα του
απ' τό μεθύσι της περασμένης
νύχτας. Μετάνιωκε πού είχε πα-
ρει στο σπίτι του τή Γκλόρια.
Καταλάβαινε πώς αυτό είχε κά-
νει κακή εντύπωση στο Μόργκαν.

—Ετοιμάσε ένα φλυτζάνι καφέ
κι' ήπιε τρεις άσπρίνες. Παρα-
τήρησε μ' άνησυχία ότι τό χέρι
του έτρεμε σαν τό σόβλο.

Μόλις είχε πih τόν καφέ του,
ή Γκλόρια μπήκε στην κουζίνα,
ντυμένη, έτοιμη.

—Δός μου και μένα καφέ, ά-
γάπη μου, είπε.
—Δεν έχω καιρό τώρα. Έλα,
πάμε!

Μία στιγμή, Έντ...
Ό Μπλέκ έβριξε μια γρήγορη
ματιά στη φιλενδία του, έκπλη-
κτος γιά τόν κοφτό τόνο της.

—Ήταν εδώ ό Μόργκαν, πρὶν
από λίγο; πρόσθεσε εκείνη. Γιά
ποιο ζήτημα σου μιλούσε; Ποια
είναι αυτή ή «ήμέρα της δου-
λειάς» πούλεις;

Ό Μπλέκ σάστισε μια στιγμή
και τήν κύτταξε μ' άνησυχία.

—Μή χώνης τή μύτη σου στις
δουλειές μου, γαύρισε έπιτέλους.
Τ' άκού; Μην άνακατεύσεις!

Σε παρακαλώ, Έντ, άκου-
σέ με! τόν ικέτησε ή νέα γυναι-
κά, άκουμπώντας τό χέρι της
στο μπράτσο του. Μην κάνης πα-
ρέα με τό Μόργκαν... Έχω άκού-
σει τά χειρότερα πράγματα γι'
αυτόν! Σ' όλη του τή ζωή, άνα-
κατεύονταν σέ βρωμοδουλειές.
Μονάχα φόνος δεν έχει κάνει άκό-
μα. Μά, έτσι πού παίζε, δέ θ' άρ-
γήση νά γίνη κι' αυτό! Σε πα-

—Όχι, δέ μπορώ νά
σ' άφίσω μονάχι. Έμ-
πρός, κουνήσου!

Η φιλενδία του Μπλέκ
λεγόταν Γκλόρια Ντόου-
σον.

Πέταξε τά σεντόνια και σηκώ-
θηκε, κακόκεφο. Τεντώθηκε, χα-
μουρηθηκε και τράβηξε πρὸς τό
μπάνιο.

—Τί σ' έπιασε έτσι ξαφνικά
άγχοι μου; παραπονέθηκε, περ-
νώντας τό χέρι της μέσα στο
μαύρα μαλλιά της.

—Ανοίξε τό ντους και συνέ-
χισε:
—Τά θια όμως έχουμε πάν-
τα! Η ιστορία αρχίζει ωραία,
με γλυκεία μουσική, άδύνατα φω-
τα, κομπλιμέντα... Κι' ύστερα,
μού λένε ξαφνικά νά ντυθώ και
νά τους άδειάσω τή γωνιά! Κι'
εγώ πού νόμιζα πώς έσύ ήσουν
ευγενικώτερος απ' τους άλλους!...

—Ασε τίς πολλές κουβέντες
και στρίβε, μούγκρισε ό Μπλέκ.
Τελείωσε τό ξύρισμά του με
τό ηλεκτρικό ξυράφι και πήγε
στην κουζίνα νά ζεστάνη καφέ.
Πονούσε ακόμα τό κεφάλι του
και μπερδεύονταν ή γλώσσα του
απ' τό μεθύσι της περασμένης
νύχτας. Μετάνιωκε πού είχε πα-
ρει στο σπίτι του τή Γκλόρια.
Καταλάβαινε πώς αυτό είχε κά-
νει κακή εντύπωση στο Μόργκαν.

—Ετοιμάσε ένα φλυτζάνι καφέ
κι' ήπιε τρεις άσπρίνες. Παρα-
τήρησε μ' άνησυχία ότι τό χέρι
του έτρεμε σαν τό σόβλο.

Μόλις είχε πih τόν καφέ του,
ή Γκλόρια μπήκε στην κουζίνα,
ντυμένη, έτοιμη.

—Δός μου και μένα καφέ, ά-
γάπη μου, είπε.
—Δεν έχω καιρό τώρα. Έλα,
πάμε!

Μία στιγμή, Έντ...
Ό Μπλέκ έβριξε μια γρήγορη
ματιά στη φιλενδία του, έκπλη-
κτος γιά τόν κοφτό τόνο της.

—Ήταν εδώ ό Μόργκαν, πρὶν
από λίγο; πρόσθεσε εκείνη. Γιά
ποιο ζήτημα σου μιλούσε; Ποια
είναι αυτή ή «ήμέρα της δου-
λειάς» πούλεις;

κα' προς τή στάσι των λεω-
φορείων.

—Υστερ' από λίγο, ταξείδευε
με τό λεωφορείο. Ένώ ό ήλιος
τού ζέσταινε τό πρόσωπο, ή σκέ-
ψι του στρεφόταν στην Τζίννυ.

«Σπουδαίο κορίτσι! Έλεγε με
τό νοῦ του. Πού νά πιάσει χαρ-
τωσιά μπροστά της ή Γκλό-
ρια!...».

Στην ιδέα πώς ό Κίτσον ήταν
μονάχος μαζί της αυτή τή στιγ-
μή κι' ότι παριστάνανε οι δυο
τους τους νείοντρους, τό πρό-
σωπό του κατσούφιασε.

—Παύσο, δεν καταδεχότανε νά
θεωρήσει τόν Κίτσον σαν πιθανό
αντίζηλό του.

—Χαρά στα μούτρα! συλλογι-
ζόταν. Ένας άποτυχημένος μπο-
ξέρ!...

Ετρίψε τό πονεμένο πηγούνι
του, στη σκέψι της γ

— Μπορούμε όμως να νοικιάσουμε ένα χρηματοκιβώτιο σε μία Τράπεζα και να τα φυλάξουμε εκεί. Πού βλέπεις τη δυσκολία; —

— Αλλοίμονό μας, αν κάνουμε τέτοια βλακεία! Αυτό έκανε πέρυσι κάποιος που είχε ληστέψει μία Τράπεζα. 'Η αστυνομία φρόντισε τότε ν' ανοίξει όλ' αυτά τα χρηματοκιβώτια, και βρήκε τα λεφτά.

— Ο Κίτσον έσφιγγε τόσο δυνατά το βολάν, ώστε είχαν άσπρισει οι κλειδώσεις των δαχτύλων του.

— Έ, τότε λοιπόν θα τα πάμε κάπου αλλού, μακριά, στη Νέα Υόρκη ή στο Σάν Φρανσίσκο, είπε η Τζίννυ. Δε μπορούμε, βέβαια, οι αστυνομικοί να ψάξουν όλα τα χρηματοκιβώτια της 'Αμερικής!

— Ναι, μα πώς θα κάνουμε τόσο μακρινό ταξίδι, με μία βαλίτσα γεμάτη λεφτά; 'Η αστυνομία θα κάνει έρευνες παντού, στα τράινα, στ' αυτοκίνητα... Θα ναι δολοκλήρη στο πόδι, έπειτα από μία τέτοια ληστεία.

— Τι άπαισιόδοξος που είσαι, καυμένε! παρατήρησε η Τζίννυ, μ' ένα τόνο συμπάθειας στη φωνή της. 'Αφού τα βλέπεις όλα μαύρα, γιατί ψηφίζεις και συ να γίνω η δουλιά;

— Μα ο Κίτσον δεν τόχε καθόλου σκοπό να της εξηγήσει αυτή τη λεπτομέρεια...

— Τελος πάντων, μπορεί νάχω άδικο, είπε. Μπορεί να πάνε όλα καλά, όπως λέει ο Φρόνκ... Έσύ τι θα τα κάνεις, τα λεφτά σου;

— Η κοπέλλα έγειρε προς τα πίσω κι' ακούμπησε το κεφάλι της στη ράχη του καθίσματος. 'Ο Κίτσον έβλεπε την εικόνα της να καθρεφτίζεται στο παρμπρίζ. «Τι όμορφη που είναι!» είπε με το νου του.

— Έχω κάποιο σχέδιο... μα δε σ' ενδιαφέρει, απάντησε εκείνη. Μπορεί να κάνω κανείς τόσα πράγματα, όταν έχω λεφτά! 'Ο πατέρας μου πέθανε πέρυσι. 'Αν είχε λεφτά, θα ήταν τώρα ζωντανός... Δούλευα τότε ταξιδιέτρια σε κινηματογράφο, και δε μπορούσα να τον βοηθήσω. 'Όταν πέθανε, όρκίστηκα να μην ξαναδρεθώ ποτέ σε τέτοια κατάσταση... Νά γιατί μου ήρθε η ιδέα της ληστείας του καμιονιού.

— 'Η απόρρολη αυτή κι' αυθόρμητη αποκάλυψη παραξένησε τον Κίτσον. Του φαινόταν άπίστευτο πως μία κοπέλλα είχε πάρει τέτοια απόφαση...

— Μα πώς έμαθες ότι το καμiónι μετέφερε τα λεφτά του Κέντρου έρευνών; ρώτησε.

— 'Η Τζίννυ ήταν έτοιμη ν' απαντήσει, αλλά μετάνοισε απότομα και σάπασε.

— 'Ο Κίτσον τη λοξοκύτταξε, κι' η καρδιά του σφίχτηκε όταν είδε πως το πρόσωπό της είχε ξαναπάρει την κρύα κι' άπαθη έκφρασή του.

— Ω, μη φαντάζεσαι πως ζητώ να σου πάρω λόγια, της είπε βιστικά. Σε ρώτησα έτσι για να περάσει η ώρα... 'Ας αλάξουμε κουβέντα.

Τον κύτταξε με τα γαλανά κι' ανέκφραστα μάτια της. 'Υστερα έσκυψε λίγο κι' άνοιξε το ραδιόφωνο. Έψαξε σε διάφορους σταθμούς, ώσπου βρήκε μουσική χορού. Έγειρε τότε προς τα πίσω κρατώντας το χρόνο με το πόδι της.

«Θέλει να μου δείξει έτσι πως δεν έχει πια διάθεσι για κουβέντα» σκέφθηκε ο Κίτσον. Και πάτησε γκάζι, με μία νευρική κίνηση.

— 'Υστερα από 20 λεπτά, είχαν φτάσει στο «Κέντρο τροχόσπιτων και αυτοκινήτων ευκαιρίας», που βρισκότανε πάνω στο μεγάλο δρόμο, 500 μέτρα άπ' το κέντρο του Μάρλγου. 'Ηταν ένα περιφραγμένο γήπεδο, γεμάτο μεταχειρισμένα αυτοκίνητα και τροχόσπιτα. Μία παράγκα, βαμμένη με γούστο άσπρη και πράσινη,

χρσίμευε για γραφείο. Μόλις είχε σταματήσει η Μπουϊκ, βγήκε από κεί ένας νέος, όμορφος, ψηλός, ξανθός, ήλιοψημένος, με άσπρο κοστούμι και κοκκίνη γραβάτα.

— Έτρεξε να υποδεχθώ τους υπο-

ψήφους πελάτες. Έκαμε το γύρο της Μπουϊκ, γιά ν' άνοιξη την πόρτα στη Τζίννυ, χαμογελώντας της μ' ένα τρόπο που γέννησε στον Κίτσον τη ζωηρή επιθυμία να τον χαστουκίσει.

— Καλώς ήρθατε! είπε φιλο-

ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΙΣ ΣΤΗΝ ΦΥΣΙ
Το εξωτερικό στρώμα της επιδερμίδος απολεπίζεται φυσιολογικά, καθώς τα νερά κυττάρων απορροούνται. Αλλά η ηλικία και η κούρασις επιβραδύνουν τον ρυθμό του φυσικού αυτού πηλίου. Επιδράλλεται να βοηθήσουμε την φύση, ευκολύνοντας τον σχηματισμό της νέας επιδερμίδος.

Μοναδικά
διά τόν σκόπον αυτόν είναι, λέγουν οι δερματολόγοι, τα ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

ΥΛΛΙΣ

Γιά υγεία Πορτογαλάδα ΦΙΞ

Με άφθονο άληθινό χυμό που περιέχει Βιταμίνες, Άσβεστιο, Φωσφόρο και Σίδηρο.

Έμφιαλωμένη με τα πιο σύγχρονα αυτόματα μηχανήματα.

Παστεριωμένη 100%.

Έγγυημένη χωρίς βλαβερά μικρόβια

και το σπουδαιότερο...

Η ΜΟΝΗ ΧΩΡΙΣ ΧΗΜΙΚΑ ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΑ

φρονητικά, βοηθώντας την κοπέλλα να κατεβή. Σίγουρα, θα θέλετε ένα τροχόσπιτο. Έχω τα καλύτερα και φτηνότερα που υπάρχουν!

— 'Ο Κίτσον κατέβηκε κι' αυτός, νευρισμένος με το φύλαρο εκείνο όμορφο...

— Επιτρέψτε μου να συστηθώ, πρόσθεσε ο άλλος πιάνοντας το χέρι της Τζίννυ και σφιγγοντάς το. Λέγομαι Χάρρυ Κάρτερ.

— Σωστά μαντέψατε, είπε η Τζίννυ με πρόσχαρο τόνο. 'Ηρθαμε για ένα τροχόσπιτο.

— Εμπιστευθήτε σε μένα! Κανείς πελάτης μας ως τώρα δεν έμεινε δυσαρεστημένος. Θα βρήτε εδώ μία πλούσια συλλογή... Τι μοντέλο προτιμάτε;

— Κάτι φτηνό, απάντησε ο Κίτσον.

— Έχωμε άπ' όλα, φτηνά και κάπως ακριβότερα, δήλωσε ο Κάρτερ με τα μάτια καρφωμένα στις τσάντες γάμπες της Τζίννυ. Θέλετε να πάμε να ρίξετε μία ματιά;

Τον άκολουθήσανε ως το μέρος όπου βρίσκονταν τα τροχόσπιτα, παραταγμένα σε δύο σειρές.

— 'Ο Κίτσον δε βρήκε άμέσως εκείνο που ζητούσε. Χρειάζονταν ένα τροχόσπιτο που νάχη μάκρος 4,80 το λιγώτερο και πολύ άπλο έσωτερικό. Τέλος, ανακάλυψε ένα κατάλληλο, στη μέση της δεύτερης σειράς, και σταμάτησε για να το εξετάσει.

— 'Ηταν άσπρο, με μπλε σκεπή και με δυο παραθύρα σε κάθε πλευρά — το ένα μπροστά και τ' άλλο πίσω.

— Τι λες γι' αυτό εδώ, ρώτησε τη Τζίννυ, που του έγεννε καταφατικά. Ποιά είναι τα μέτρα του ακριβώς;

— Μα... δεν πιστεύω να το βρήτε πολύ άνετο, αυτό! παρατήρησε ο Κάρτερ, έκπληκτος. Διαλέχτε καλλίτερα τίποτ' άλλο, κύριε... κύριε...

— Χάρρισον, συμπλήρωσε ο Κίτσον. Τι διαστάσεις έχει;

— Πέντε μέτρα επί 1 και 80. Για να σας μιλήσω ειλικρινά, κύριε Χάρρισον, αυτό το τροχόσπιτο είχε κατασκευαστή ειδικά για μία κυνηγετική άποστολή. Δεν έχει άνεσεις. Δεν είναι το κατάλληλο για την κυρία... 'Αν όμως σας άρέσει η έξωτερική όψη του, έχω έν' άλλο όμοιο, έφωδιασμένο μ' ό,τι χρειάζεται. Θέλετε να σας το δείξω;

— Μα ο Κίτσον δεν κουνήθηκε. Κύτταζε το μπλε και άσπρο τροχόσπιτο. Έξέταζε τους τροχούς, υπολόγιζε την άντοχή τους, περιεργαζότανε τα αυτόματα φρένα — που τα θεωρούσε σπουδαιότερα ο Τζύπο.

— 'Ο σύγγός μου είναι επίδειξιος, είπε η Τζίννυ. Θα μεταρρυθμίσουμε μόνοι μας το έσωτερικό του τροχόσπιτου που θ' αγοράσουμε. Μπορούμε να δούμε και μέσα αυτό εδώ;

— Μα βέβαια! Κυττάχτε το όσο θέλετε. 'Υστερα θα σας δείξω και τ' άλλο. Θα ήθετε τη διαφορά...

Κι' ο Κάρτερ άνοιξε την πόρτα του τροχόσπιτου, για να κυττάσουν μέσα ο Κίτσον κι' η Τζίννυ.

— 'Ο Κίτσον είδε άμέσως πως ήταν αυτό που γυρεύανε. Οι έσωτερικές προσθήκες και τα χωρίσματα μπορούσαν ν' αφαιρεθούν εύκολα. Το πάτωμα φαινόταν γερό. Κι' όταν στεκότανε κανείς όρθιος, έμειναν μερικοί πόντοι ανάμεσα στο κεφάλι του και το ταβάνι.

Πήγανε να κυττάσουν και τ' άλλο τροχόσπιτο, αλλά με την πρώτη ματιά ο Κίτσον είδε πως δεν ήταν εκείνο που τους χρειαζότανε.

— Όχι, προτιμάμε το πρώτο, δήλωσε. Πόσο ζητάτε γι' αυτό;

— 'Ο Κάρτερ τον κύτταξε, σαν να στάθμιζε την οικονομική του κατάσταση.

— Είναι πολύ γερό, κύριε Χάρ-

ρισον, απάντησε. Θα βαρεθήτε να το χέτε... Στον κατάλογο, η τιμή του είναι 3.800 δολάρια. Τόσο κοστίζει καινούργιο... Αυτό είναι, βέβαια, μεταχειρισμένο, άλλ' ό-πως βλέπετε δεν έχει ούτε μία γρατσουνιά. Το είχαν φτιάσει δυο κύριοι ειδικά για ένα κυνήγι τους, που κράτησε ενάμιση μήνα μόνο. Μπορούμε λοιπόν να το θεωρήσουμε σαν καινούργιο.

— 'Αφού καταλήξατε σ' αυτό, θα σας κάνω μία φιλική τιμή: 2.500 δολάρια. Είναι τζάμπα!

— 'Α, όχι! Είναι πολύ ακριβό για μας! διαμαρτυρήθηκε η Τζίννυ. 'Αν επιμένετε σ' αυτή την τιμή, καλλίτερα να κυττάσουμε άλλο.

— 'Ο Κάρτερ της χαμογέλασε. Είναι μία τιμή λογική, κυρία Χάρρισον. Πουθενά δε θα βρήτε φτηνότερα τροχόσπιτα άπ' τα δικά μας. 'Αν αυτό σας φαίνεται λίγο ακριβό για σας, μπορώ να σας δείξω άλλο. Έχω και πιο φτηνά, μέχρι 1.500 δολάρια, αλλά πιο μικρά κι' όχι τόσο γερά σαν αυτό εδώ.

— Σας προσφέρω 1800 δολάρια γι' αυτό, δήλωσε ο Κίτσον. Δε μπορώ να δώσω περισσότερα.

Το προσποιητό χαμόγελο του Κάρτερ έσβυσε.

— Θάθελα πολύ να σας κάνω πελάτη μου, κύριε Χάρρισον, είπε. 'Όχι όμως έτσι! 'Αν πουλάω τέτοια τροχόσπιτα για 1.800 δολάρια, θα χρεωκοπήσω! 'Αλλά, αφού σας ενδιαφέρει αληθινά, θα κατεβώ στα 2.300. Είναι η τελευταία μου τιμή.

— 'Ο Κίτσον νευρίαζε ολοένα περισσότερο. Θάθελε πολύ ν' άρπάξει τον Κάρτερ και να τον τραντάξει. 'Η Τζίννυ όμως προτίμησε να μεταχειριστή τη διπλωματία.

— Είμαστε νεόπαντροι, κύριε Κάρτερ... είπε γλυκά.

Συγχρόνως κύτταζε τον Κάρτερ με τα μεγάλα μάτια της, μ' ένα ύφος ίκετευτικό που γέμιζε θυμό τον Κίτσον.

— Δε θα μπορούσατε να μας τ' άφισετε για 2.000; πρόσθεσε, επιστρατεύοντας όλη τη γοητεία της. Δεν είμαστε σε θέση να δώσουμε πιο πολλά.

— 'Ο Κάρτερ χάρθηκε το λεπτό μουςτακάκι του. Φάνηκε να διατάζει. Κύτταξε με ζωηρό ενδιαφέρον τη σιλουέτα της Τζίννυ...

Τέλος, άναγκάστηκε τους ώμους του και είπε: — Καταφέρατε να με συγκινήσετε, κυρία Χάρρισον. Καλά λοιπόν, θα σας τ' άφισω 2.000 δολάρια. Το κάνω για σας! Χάνω 100 δολάρια άπ' αυτή τη δουλειά, αλλά δεν πειράζει. 'Ας πούμε πως είναι το δώρο μου για τους γάμους σας.

— 'Ο Κίτσον είχε γίνει κατακόκκινος κι' έσφιγγε τις γροθιές του. Θέλησε κάτι να πη, άλλ' η Τζίννυ άκούμπησε το χέρι της στο μπράτσο του.

— Ευχαριστώ πολύ, κύριε Κάρτερ, είπε μ' ένα γοητευτικό χαμόγελο. Σας ευγνωμονούμε κι' οι δυο μας.

— Θα πω στους υπαλλήλους μου να το ξέψουν στ' άμάξι σας, όση ώρα θα κανονίζουμε την ύποθεσι στο γραφείο.

Κύτταξε τον Κίτσον μ' ένα προστατευτικό χαμόγελο και πρόσθεσε:

— Τα συγχαρητήριά μου, κύριε Χάρρισον. Έχετε μία γυναίκα τετραπέρατη, μ' έμπορικό μυαλό!

— 'Αφού πήρε τα λεφτά, στο γραφείο, δεν τους άφισε άμέσως να φύγουν. Με την άπόδειξη στο χέρι, κύτταξε τη Τζίννυ με φανερό θαυμασμό.

— Πού σκοπεύετε να περάσετε το μήνα του μέλιτος, κυρία Χάρρισον; τη ρώτησε.

— Στο βουνό, απάντησε η Τζίννυ. Μας άρέσει καλλίτερα, και στους δυο μας.

— 'Ο Κίτσον άπλωσε το χέρι του και πήρε την άπόδειξη. Δε χάνανε

τον τρόπο που κύτταζε ο Κάρτερ τη Τζίννυ...

— Πρέπει να φύγουμε τώρα, δήλωσε. Έχουμε πολλές δουλειές άκόμα.

— 'Ο Κάρτερ σηκώθηκε και του ξαναχαμογέλασε προστατευτικά.

— Σας εύχομαι καλό ταξίδι, είπε. 'Αν τυχόν θελήσετε κάποτε ν' ανταλλάξετε αυτό το τροχόσπιτο με άλλο καλύτερο, έλατε πάλι να με δείτε.

— Έσφιξε το χέρι της Τζίννυ και το κράτησε μέσα στο δικό του λίγο περισσότερο άπ' όσο χρειαζότανε. Για να μη του δώση το χέρι του, ο Κίτσον τόχωσε στην τσέπη του παντελονιού του. 'Υστερα διευθύνθηκε προς την πόρ-

τα, με βαρυά βήματα.

Το τροχόσπιτο ήταν ήδη γαντζωμένο πίσω άπ' το αυτοκίνητό τους. Πήραν πάλι τον ίδιο δρόμο, αλλά προς την αντίθετη διεύθυνση.

— 'Ηταν θαύμα πως κρατήθηκε ο Κίτσον και δεν έσπασε τα μούτρα του Κάρτερ, όταν ο τελευταίος τον χτύπησε προστατευτικά στον ώμο, αποχαιρετώντας τον.

— Βρήκαμε ακριβώς αυτό που θέλαμε... παρατήρησε η Τζίννυ. 'Ο Μόργκαν θα μείνει ευχαριστημένος.

— Είδες πως σε κύτταζε εκείνο το κτήνος; μουρμούρισε ο Κίτσον με μανία. Έπρεπε να τον

άρχισω στις γροθιές...

— 'Η Τζίννυ γύρισε απότομα και τον κύτταξε. Τα γαλανά της μάτια είχαν πάρει μία έχθρική έκφραση.

— Τι θές να πής; πρόφερε. — Αυτό που λέω! Έξασπασε ο Κίτσον, έξω φρενών. 'Ότι δεν άνεχόμουν τον τρόπο που σε κύτταζε!

— Και τί σε νοιάζει πως με κυττάνε οι άντρες; ρώτησε η κοπέλλα με παγωμένη φωνή. Μήπως μ' έχεις γυναίκα σου και πρόκειται να μου κάνεις συζυγική σκηνή;

— Τα χοντρά χέρια του Κίτσον σφίξαν δυνατώτερα το βολάν. Έγινε κατακόκκινος. Κι' έμεινε ά-

ΥΓΡΕΧΑ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ ΤΗΣ Α.Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Κοιλκος TOOTH PASTE

Κοιλκος TOOTH PASTE

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΪ ΚΑΙ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ΓΕΝ. ΑΝΤ)ΠΟΙ Α)ΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

μύλητος και με κατεβασμένα μου-
τρα, ώσπου γύρισαν στο εργα-
στήριο του Τζύπο.

11

Χρειάστηκαν δυο βδομάδες σχε-
δόν, για να εφαρμόσουν τις απαι-
τούμενες μεταρρυθμίσεις στο τρο-
χόσπιτο.

Επί 11 μέρες, ο Μπλέκ ζούσε
συνεχώς μαζί με το Τζύπο. Κοι-
μότανε σ' ένα ράντζο, στη φω-
νική κάμαρά του. Είχε πάρει μόν-
ος του αυτή την απόφαση, κα-
ταλαβαίνοντας πως είχε αρχίσει
να χάνει την εκτίμησή του Μόργ-
καν και θέλοντας να του αποδεί-
ξει πως σκόπευε στο εξής να δου-
λεύει σοβαρά.

Αυτή η συγκατοίκηση με το Τζύ-
πο ήταν ανυπόφορη για το Μπλέκ.
Δε μπορούσε ν' ανεχθεί τη βρωμία
και την ακαταστασία αυτού του
ανθρώπου, που ζούσε ακόμα σαν
Ιταλός χωριάτης.

Ο Κίτσον έφτανε κάθε πρωί
στο εργαστήριο κατά τις 8 κι
έφευγε λίγο μετά τα μεσάνυχτα.

Οι τρεις άντρες εργάζονταν α-
διάκοπα, για να κάνουν το τρο-
χόσπιτο ικανό ν' αντέξει στο βά-
ρος του θωρακισμένου καμιονιού.
Σ' αυτό το μεταξύ, ο Μπλέκ κι
ο Κίτσον αναγκάστηκαν να πα-
ρεχθούν την τεχνική αξία του
Τζύπου. Χωρίς την ερευνητικότητα
και την επιδεξιότητα του, δε θα
καταφέρνανε ποτέ τίποτα.

Ο Μπλέκ, που περιφρονούσε
ως τότε το Τζύπο, σάστιζε βλέ-
ποντας την υποχώρησή του, κάθε
φορά που τους παρουσιάζονταν
κάποιο τεχνικό πρόβλημα. Δια-
πίστωνε, θέλοντας και μη, πως
αν δεν υπήρχε αυτός, που ήξερε
στην έντελεια τη δουλειά του, ό-
λοι οι κόποι τους θα πήγαιναν
χαμένοι.

Αντίθετα, ο Κίτσον, που αγα-
πούσε το Τζύπο, θαύμαζε μ' όλη
την καρδιά την επιδεξιότητά
του. Κάθε μέρα, περίμενε ανυπό-
μονα να φτάσει η ώρα που θα πή-
γαινε να δουλέψει μαζί του. Κα-
ταλάβαινε ότι, για πρώτη φορά
στη ζωή του, μάθαινε κάτι χρη-
σιμο.

Το τροχόσπιτο ετοιμάστηκε
την Τρίτη του βράδυ. Αμέσως ο
Μόργκαν συγκέντρωσε όλους τους
συντρόφους του στο εργαστήριο.

Εδώ και έντεκα μέρες, δεν εί-
χε δει κανείς τους τη Τζίννυ. Η
κοπέλλα είχε δώσει στο Μόργκαν
ένα αριθμό τηλεφώνου, για να την
ειδοποιήσει αν χρειαζότανε. Κανείς
όμως δεν ήξερε πού έμενε, ούτε
πώς περνούσε τον καιρό της.

Ενώ δούλευε στο τροχόσπιτο,
ο Κίτσον τη σκεπτότανε διαρκώς.
Ήταν τώρα «τσιμπημένος» για
καλά μαζί της — δίχως να το
θέλη, γιατί σκεπτότανε ότι αυτός
ο έρωτας θα τούφερνε μόνο δυ-
στυχίες...

Μα ήταν πολύ δυνατό το αίσθη-
μά του για τη Τζίννυ και δε μπο-
ρούσε να το πνίξει.

Όσον καιρό οι σύντροφοί του
δούλευαν στο τροχόσπιτο, ο Μόργ-
καν περνούσε σχεδόν όλο τον και-
ρό του στο δρόμο που έπρεκειτο
ν' ακολουθήσει το θωρακισμένο κα-
μιόνι με τα λεφτά. Έξέταζε κάθε
σημείο του, μελετούσε τον καλύ-
τερο τρόπο για να φύγουνε, χρο-
νομετρούσε τις κινήσεις του και
σχεδίαζε χάρτες όσο το δυνατόν
ακριβέστερους.

Είχε ως αρχή του να μην άφι-
νη τίποτα στην τύχη. Ήξερε ό-
τι, αφού άρπαζαν το καμιόνι, η
επιτυχία τους θα κρεμότανε πιά
απ' τη γρηγοράδα τους. Έπρεπε
να φύγουν άμεσα, όσο μακρύτε-
ρα μπορούσαν, πριν αρχίσουν να

**Πρέπει
να το μάθουν
όσες η κοπέλλες**

Θέλετε να φαίνοσθε πολύ πιο χάριτωμένη και να
έχετε παντού επιτυχία; Προσέξτε την επιδερμίδα σας
και διατηρήσατε το δέρμα σας δροσερό. Τα σπυράκια
τά μούρα μπιμπικία και οι ανοικτοί πόροι καταστρέ-
φουν την ωρία σας εμφάνιση. Απαλλαγείτε λοιπόν
γρήγορα από όλες αυτές τις ανωμαλίες, μεταχειριζό-
μενες την Κρέμα Ημέρας ΤΟΚΑΛΟΝ που δά εξαφανισθή
άμεσα όλες τις μικροατέλειες της επιδερμίδος και δά
σας χαρίσει ένα δροσερό και βελούδινο δέρμα. Δο-
κιμάσατε άμεσα σήμερα την Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ ημέρας.

τους κυνηγάνε. Γι' αυτό όμως η
ταν απαραίτητο να ξέρουν στην
έντελεια τους δρόμους.

Το βράδυ εκείνο, κατά τις 8,
πηγαίνοντας με τ' αυτοκίνητό του
στο εργαστήριο του Τζύπο, ο
Μόργκαν ένοιωσε τον εαυτό του
γεμάτο αισιοδοξία.

Είχε βρεί — για πρώτη φο-
ρά έπειτα από πολλές βδομάδες
— και το υγρό χόμα σκούριζε
μια ευχάριστη μυρωδιά.

Το εργαστήριο φαινόταν απ' έ-
ξω σκοτεινό κι εγκαταλελειμένο.
Ο Μόργκαν ήταν έτοιμος να
κατεβεί απ' τη Μπουϊκ και να σβύ-
ση τα φώτα της, όταν άκουσε βή-
ματα γρήγορα κι' ελαφρά που
πλησίαζαν. Έμεινε να κοιτάξει
με τα μάτια του, ενώ το χέρι του
έσφιγγε μηχανικά τη λαβή του πι-
στολιού του.

Σε λίγες στιγμές, είδε να ξε-
προβάλλει η Τζίννυ. Φορούσε μπλέ
αδιάδροχο με κουκούλα...

— Θα περνούσα να σε πάω
αν ήξερα πού μένεις. Θ' απόφευ-
γε έτσι τη βροχή... της είπε ο
Μόργκαν.

Μπα, δεν έχει σημασία, α-
πάντησε εκείνη αδιάφορα.

— Πού μένεις; έπεμπε ο Μόργ-
καν.

— Αυτό είναι δική μου δουλειά,
πρόφερε η κοπέλλα κутτάζοντας
τον στα μάτια.

Ακούμπησε το χέρι του στο
μπράτσο της και την τραβήξε πιο
κοντά του.

— Δεν είν' απάντηση, αυτή, τη
μάλωσε. Γιατί μου κάνεις τη συ-
στηριδιά... Δεν ξέρω ποια εί-
σαι, από που έρχεσαι, πού εί-
ναι το σπίτι σου... Αν τα βρούμε
σκούρα, εσύ μπορείς να χαθείς και
ν' αφήσεις εμένα να βγάλουμε το
νίδι απ' την τρύπα.

Η Τζίννυ έλευθερώθηκε μ' ένα

τίναγμα απ' το χέρι του και είπε
απλά:

— Δε θα τα βρούμε σκούρα.
Ύστερα πλησίασε στην πόρ-
τα του εργαστηρίου και χτύπησε.
Γις άνοιξε ο Κίτσον.

Ο Μόργκαν έμεινε άκίνητος έ-
να λεπτό, με τα φρύδια ζωσμέ-
να. Ύστερα ακολουθούσε τη Τζίν-
νυ και πήκε κι' αυτός στο εργα-
στήριο.

Γεία σας, παιδιά, φώναξε
τινάζοντας από πάνω του τη βρο-
χή. Πώς τα πάμε, προχωρούμε;
— Τελειώσαμε, απάντησε ο Κί-
τσον με τα μάτια καρφωμένα στη
Τζίννυ που έβγαζε τ' αδιάδροχο
της.

Η κοπέλλα φορούσε από κάτω
γκρίζα φούστα και πράσινη μπλού-
ζα, που ταίριαζε με το χρώμα των
μαλλιών της. Βλέποντάς την έτσι
μόρφη, ο Κίτσον ένοιωσε να χτυ-
πά γοργά η καρδιά του.

Προσπαθούσε να μαντέψει τα
κρυφά αισθήματά της. Εκείνη ό-
μως, όφειλε τούρριζε μια γρήγορη
ματιά, δεν φάνηκε πιά να του δι-
νι προσοχή.

Έδωσε στο Τζύπο ένα πακέτο
που κρατούσε.

— Είν' οι κουρτίνες, του εξή-
γησε.

Ο Μόργκαν τους πλησίασε. Ο
Τζύπο του χαμογέλασε με περη-
φάνεια.

— Τελειώσαμε, τον βεβαίωσε.
Έγινε περιφημη δουλειά, φώναξε.
Θά σου τη δείξω... Μια στιγμή
μονάχα, να κρεμάσω αυτές τις
κουρτίνες.

Ο Μπλέκ βγήκε απ' τη σκιά,
σκουπίζοντας τα χέρια του μ' έ-
να στυπί. Προσέξε πως ο Κίτσον
έτρωγε με τα μάτια τη Τζίννυ,
κι' έκανε κι' αυτός το ίδιο.

Είχε 11 μέρες να δει γυναίκα
κι' η Τζίννυ του φαινόταν άκα-

τανίκητη. Ο τρόπος που την
κυντάζε ο Κίτσον, του φαινόταν
γυμναστικός. Τι φανταζότανε
λοιπόν, αυτό το ζώον; Πώς μπο-
ρούσε να έχει επιτυχία με μια τέ-
τοια κοπέλλα;...

Πλησίασε τη Τζίννυ και την κα-
λησπερίσε.

— Καιρό είχαμε να ιδωθούμε,
της είπε. Πού είχες κρυφτεί;
Παραξενεύτηκε, βλέποντάς την
να του χαμογέλει.

— Γύρισα εδώ κι' εκεί, του ά-
πάντησε άοριστα. Μα δεν κρυβό-
μουνα.

— Θάπρεπε να έρχεσαι να μάς
βλέπεις κάπου-κάπου, τη μάλωσε
ο Μπλέκ προσφέροντάς της τσι-
γάρο. Μας λείπανε οι γυναίκες έ-
δω! Θα μάς διασκεδάσεις λιγάκι.
Εκείνη πήρε το τσιγάρο και τ'
άναψε.

— Μπορεί να μαι γυναίκα, είπε
ψυχρά, αλλά δεν έχω ειδικότητα
στο να διασκεδάω τους άντρες.

Ο Κίτσον την κύνταζε και την
άκουγε με την καρδιά σφιγμένη.
Ήξερε καλά πως αυτός δε θα κα-
τάφερνε ποτέ να μιλήσει έτσι στη
Τζίννυ, κι' ύποφερε βλέποντας
πως φαινόταν να της άρση αὐ-
τό το είδος της κουβέντας.

— Μπορούσε τουλάχιστον να
περνάς να μάς λες μια καλημέρα,
είπε πάλι ο Μπλέκ. Οι δέκα μέ-
ρες που πέρασα εδώ, με τη συν-
τροφία του Τζύπο, μου φάνηκαν
ατέλειωτες!

Η Τζίννυ γέλασε. Ύστερα πλη-
σίασε στο τροχόσπιτο, που το έ-
ξέταζε ο Μόργκαν προσεχτικά κι'
από παντού.

Ο Τζύπο είχε κρεμάσει στο με-
ταξί τις κουρτίνες.

— Έλατε να δείτε, είπε. Είν'
όλα έτοιμα.

— Κι' η πόρτα, Τζύπο; τον ρώ-
τησε ο Μόργκαν. Πού είναι;

Εκείνος χαμογέλασε με ικανο-
ποίησι. Η πόρτα ήταν ο θρίσ-
μός του, το άριστο γινώσκμα του!

— Ε, μικρή, είπε στον Κίτσον,
δείχ' τον τη δουλειά που κάναμε.

Ο Κίτσον προχώρησε προς το
μπράσο μέρος του τροχόσπιτου,
ενώ ο Τζύπο κι' ο Μόργκαν μέινα-
νε πίσω. Ο Μόργκαν έμεινε, αλ-
λά δεν έβλεπε πούθενά πόρτα...

— Άνοιξε, μικρή, φώναξε ο
Τζύπο.

Ο Κίτσον πάτησε ένα μοχλό.
Κι' άμεσα όλη η πισινή πλευρά
του τροχόσπιτου αναστατήθηκε
καπάκι κουτιού, ενώ συγχρόνως έ-
γερνε προς τα κάτω ένα μέρος
του πατωμάτος, έτσι ώστε να σχη-
ματίσει κεκλιμένο επίπεδο.

— Καλά δεν τα κατάφερα; εί-
πε ο Τζύπο τρίτοντας τα χέρια
του. Παιδεύτηκα αρκετά, είν' η α-
λήθεια, προπάντων για να συγ-
χρονίσω αυτές τις δυο μετακινή-
σεις. Τώρα όμως ο μηχανισμός
λειτουργεί περίφημα! Το κεκλι-
μένο επίπεδο είναι ενισχυμένο με
ατσάλινες τραβέρσες, για ν' αν-
τέξει στο βάρος του καμιονιού.

Ο Μπλέκ κι' η Τζίννυ πλησία-
σαν κι' αυτοί. Ο Μόργκαν κού-
νησε το κεφάλι του μ' επιδοκιμα-
σία.

— Μπράβο! είπε. Περιφημη
δουλειά! Συγχαρητήρια, Τζύπο!

Μπήκε ύστερα στο τροχόσπιτο,
κι' ο Τζύπο τούδειξε τις μεταρ-
ρυθμίσεις που είχε κάνει στο έ-
σωτερικό. Ήταν περήφανος σαν
τη οικοδέσποινα που επιδεικνύει
το καινούργιο σπίτι της.

— Αυτοί οι γάντζοι που βλέ-
πεις στο ταβάνι, εξήγησε, είναι
για τους κυλίνδρους της ασετυ-
λίνης και του οξυγόνου. Το συρ-
τάρι είναι για τα εργαλεία. Στα
δυο ντουλάπια θα φυλάξουμε ό,τι
θα πάρουμε μαζί μας. Το πάτω-
μα είναι παντού ενισχυμένο από
κάτω με ατσάλινες τραβέρσες.
Δεν υπάρχει κανείς κίνδυνος να
βουλιάξει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ: Θεραπεία ανώδυ-
νη άνευ χειρουργείων, άνευ ενέσεων
παρά του Ιατρού Κ. Μ. Παπαγεωργίου.
Οδός Πιπίνου 60. Στάσις Αγίου
Παυλου. Επικοινωνίες 9-11 π.μ.
και 5-7 μ.μ. Τηλέφ. 816-833.

ΠΑΛΙΑ ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΤΕΡΤΙΠΙΑ

Σατιρικά τραγούδια, τραυματισμοί και στοιχήματα

ΣΤΑ 1899 η προεκλογική κίνη-
ση έδινε κι' έπαιρνε για το ά-
ξιωμα δε του δημάρχου οι 'Α-
θηναίοι εύρισκαν ότι ο μόνος
κατάλληλος ήταν ο Δημ. Καλλι-
φρονάς.

Την παραμονή μάλιστα των εκ-
λογών στο σαλόνι του υποψηφίου
δημάρχου σημειώθηκε σωστός αν-
θρωποκατακλυσμός! Τριάντα πε-
ρίπου χιλιάδες 'Αθηναίοι τον έπι-
σκεψθηκαν, ενώ κάτω στο δρόμο
φώναζαν οι διαδηλωτές:

— Ζήτω ο Καλλιφρονάς!
— Ζήτω ο νέος δημάρχος!
— Ζήτω ο Μεσσίας των 'Αθη-
νών!

Από τις παραμονές, λοιπόν,
οι Καλλιφρονικοί άρχισαν και τα
τραγούδια. Έτσι στον ήχο του
γνωστού «Έλα, βρέ Χαλαράμη
να σε παντρεύουμε...» τραγουδί-
σαν:

«Του Δημητράκη άσπρο
και του Καλλιφρονά
για να 'δής 'Αθήνα
'Αθήνα μια φορά!

— Άσπρο, άσπρο του άφεντη,
άσπρο, άσπρο, βρέ παιδιά.
Τέτοιο δημάρχο λεδέντη
δεν τον βρίσκεις πούθενά.

Σκασμένος από δίψα
καθένας καρτερεί
τον Δημητράκη νάρθη
νεράκι για να βρή!

Όταν έγινε γνωστή στην 'Α-
θήνα η επιτυχία του Καλλιφρονά,
οι ψηφοφόροι του ενθουσιασμένοι
πέρασαν την ίδια νύχτα από το
σπίτι του Φιλήμονος, που είχε ά-
ποτυχί, κι' έβρισαν στο μπαλκόνι
του ένα μεγάλο «δακύνον» (κα-
ρότο) μ' ένα χαρτί, όπου έγρα-
φαν: «Τό δωρον τούτο στο άφιε-
ρώμεν εις ανώνυμην του γνω-
στού μελοδράματος του Γκουίν-
«Φιλήμων και Βαυκίς», που στο
έξής δά λέγεται «Φιλήμων και
Δαυκίς»!

Όλα και στα 1883 η εκλογική
κίνηση ήταν ζωηροτάτη. Υποψή-
φιος δημάρχος ήταν τότε κι' ο
Σούτσος. Οι οπαδοί του, λοιπόν,
γύριζαν από ημέρες στις συνοικί-
ες και καταφερόμενοι εναντίον
των αντιπάλων του, τραγουδού-
σαν:

«Όταν έγινε γνωστή στην 'Α-
θήνα η επιτυχία του Καλλιφρονά,
οι ψηφοφόροι του ενθουσιασμένοι
πέρασαν την ίδια νύχτα από το
σπίτι του Φιλήμονος, που είχε ά-
ποτυχί, κι' έβρισαν στο μπαλκόνι
του ένα μεγάλο «δακύνον» (κα-
ρότο) μ' ένα χαρτί, όπου έγρα-
φαν: «Τό δωρον τούτο στο άφιε-
ρώμεν εις ανώνυμην του γνω-
στού μελοδράματος του Γκουίν-
«Φιλήμων και Βαυκίς», που στο
έξής δά λέγεται «Φιλήμων και
Δαυκίς»!

Όλα και στα 1883 η εκλογική
κίνηση ήταν ζωηροτάτη. Υποψή-
φιος δημάρχος ήταν τότε κι' ο
Σούτσος. Οι οπαδοί του, λοιπόν,
γύριζαν από ημέρες στις συνοικί-
ες και καταφερόμενοι εναντίον
των αντιπάλων του, τραγουδού-
σαν:

«Ο Σούτσος βγαίνει δημάρχος
κι' ο θρεαττής φάλητος
και του Μελά ο Κυριακός
θα γίνη νεκροθάφτης!..»

Εκείνα το χρόνο οι δημοτικές
εκλογές στην 'Αθήνα βάφτηκαν με
αίμα. Μετά τη νίκη του Σούτσου,
οι φίλοι του μπηκαν σε 100 αμά-
ξια, έχοντας επί κεφαλής τον νέο
δημάρχο και το βασιλευτή Λεβίδη.
Στην αρχή επίσκεψθηκαν τό... χω-
ριό Χαλαντρί κι' αφού έμειναν έ-
κεί άρκετη ώρα πίνοντας εις ύ-
γειαν του δημάρχου πήγαν κατό-
πιν στο... χωριό Μαρούσι, όπου
ξανόγιναν οι προσποιήσεις με και-
νούργιους μεζέδες και έλεκτο
κρασί. Κατόπιν, αφήνοντας εκεί
τα αμάξια τους πήγαν πεζή, με
τα όργανα και τις σημαίες μπρο-
στά στην Κηφισιά.

Στην αθηναϊκή αυτή συντροφιά
προσπεσθηκαν και χωρικοί από το
Μαρούσι και το Χαλαντρί. Έτσι
έγινε σιγά-σιγά ένα σώμα από
600-700 πολίτες. Είχαν πηχ ό-
μως τόσο κρασί, στα «χωριά»,
ώστε άναψαν τα πνεύματα.

Όταν έφτασαν στην Κηφισιά
έκαναν μερικές επισκέψεις στους
σπουδαιότερους χτηματίες και
σταμάτησαν κατόπιν κατά τις
τρεις η ώρα το απόγευμα στην
πλατεία, κάτω από τον ιστορικό
πλάτανο.

Λίγο πιο πέρα, κάτω από μια
λευκά, στεκόντουσαν καμιά σα-
ρανταριά Κηφισιώτες, που ανή-
καν στο κόμμα του Μελά. Αρχί-
σαν, λοιπόν, να ζητωκραυγάζουν
γι' αυτόν και χόρευαν το συρτό.

Οι ζωηρότεροι από τους οπα-
δούς του Σούτσου, μισομεθυμέ-
νοι όπως ήταν πήγαν τότε ν' άρ-
πάξουν τη σημαία των οπαδών
του Μελά, που την κρατούσε ο
Κων. Σπηλιώτης και να διαλύ-
σουν το χορό.

Οι άλλοι όμως αντίσπασθηκαν
κι' ακολουθούσε άγρια συμπλοκή,
όπου και οι οπαδοί του Μελά και
οι οπαδοί του Σούτσου χρησιμο-
ποίησαν μπουλίες, πέτρες, ρό-
παλα, ό,τι εύρισκαν!

Στη συμπλοκή αυτή τραυματί-
σθηκαν και από τα δυο μέρη καμ-
μία δεκαριά άτομα. Άνάμεσα σ'
αυτά ήταν και ο σημαιοφόρος του
Μελά Κ. Σπηλιώτης, καθώς κι'

Ένας Κεφαλληνίτης οικογενειάρ-
χης επιπλοποιός ο Γεράσιμος Μή-
λας. Τους τραυματίες τους μετα-
φέρανε με αμάξια στο «Ξενοδο-
χείον της Αιγύπτου», όπου ο για-
τρός Ζαχίος έδωσε τις πρώτες
βοήθειες.

Η ψήφος του «Έλληνα πολίτη
είχε τότε... αξία!

Στη Μυκονο, το 1883, γινόταν
άγώνας ανάμεσα σε δυο ισόπα-
λες μεριδες. Ο αντίκτυπος του
άγωνα αυτού, έφτασε ως στην ά-
γορά της Σύρου, όπου βρίσκον-
τουσαν πολλοί Μυκονιάτες έρ-
γάτες. Έπειδή δε στη Σύρα τα
πάντα έπαιρναν έμπορικώς χαρα-
κτήρα, έγιναν φανερές άγοραπω-
λησίες για τις μυκονιάτικες ψή-
φους.

Η ψήφος, λοιπόν, την ημέρα
της εκλογής, είχε φτάσει τις 150
δραχμές και το βράδυ από τη με-
γάλη ζήτησι ανέθηκε στις 250!

Στην αγορά της Σύρου άκουγε
τότε κανείς:

— Πουλάω 20 ψήφους...
— Τις αγοράζω!...
— Προσφέρω στα 220.
— Αγοράζω στο 220!...

Οι δημοτικές εκλογές είχαν
και στοιχηματισμό. Βρισκόντουσαν
πολλοί, που είχαν, όπως έλεγαν
«μυκτική» ικανότητα και μπορού-
σαν να προβλέψουν ποιος υποψή-
φιος δημάρχος θα κέρδιζε.

Εβάζαν, λοιπόν, στοιχήματα ό-
χι μόνο στην 'Αθήνα, αλλά και
στις επαρχίες. Στην Τρίπολη, έ-
να στοιχίμα έφτασε τις 10.000.

Στα 1903 στοιχηματίσαν στην
'Αθήνα οι Κ. Δ. Παπαγιάννου και
Γ. Σαοηγιάννης. Ο μόν πρώτος
με 5000 δραχμές, ότι την εκλο-
γή θα κέρδιζε ο Σπύρος Μερκού-
ρης με 3.000 ψήφους κι' ο δει-
τερος με 2.500 δραχμές ότι την
εκλογή θα κέρδιζε ο Άγγελόπου-
λος με 500 ψήφους. Τα δε χρη-
ματα και οι δυο τους τα κατα-
θέσανε στον έμπορο Λαγερινό.

Άνάμεσα στους παλιούς δη-
μάρχους που είχαν... άστειο ό-
νομα ήταν κι' ο δημάρχος Άμ-
φίσσης Γάτος! Ο Γάτος είχε αν-
τίπαλον στις εκλογές τον Κόκ-
καλη, που τον έφαγε!

Τέλος, ένας δημάρχος της Καρ-
δίτσας, που λεγόταν Άζας, τη-
λεγράφησε στο υπουργείο Έσωτε-
ρικών την επιτυχία του ως εξής:

«Έξελέγην πάμπληψος δημαρ-
χος»!

Ο ΠΑΛΙΟΣ

ΤΙ ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ ΝΑ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΕΤΕ!

αλλά και πόσο
πολύτιμο εφόδιο.

Αντί να όρκετοσθε στις συνηθισμένες
και συχνά τόσο πηλκήτικές «διασκεδά-
σεις», ετοιμασθήτε για μία μοναδική
απόλαυση: την απόλαυση της καλλιτε-
χνικής δημιουργίας, που δά κάνει να
κυλούν οι ώρες σας χωρίς να το νοι-
σεσέ και δά σας δώση και ένα πολύ-
τιμο εφόδιο για τη ζωή.

Άμεσα σήμερα αρχίστε
να σχεδιάζετε και να
ζωγραφίζετε με το
Σύστημα Α.Β.С.,

στις ελεύθερες ώρες σας, στο σπίτι
σας. Ένας έμπειρος καλλιτέχνης δά σας δίνει ιδιόιτερα μαθήματα γραπτά
με μοναδική σαφήνεια, διορθώνοντας τα έργα που δά κάνετε με τις
λεπτομερείς και απλές οδηγίες των τευχών της διδασκαλίας μας. Και
μέσα σε λίγους μήνες δά ξέρετε να ζωγραφίζετε σαν να είχατε
πρακτική και πείρα ετών!

Όλοι δά σας δαυμάζουν!

ΖΗΤΗΣΤΕ ΜΑΣ
ΑΝΑΛΥΤΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ
ΔΩΡΕΑΝ
αυτοπροσώπως ή στέλνον-
τας το δελτίο αυτό είτε
γράφοντάς μας.

ΣΧΟΛΗΝ Α.Β.С.
Πανεπιστημίου 10 - 'Αθήνας

Παρακαλώ στείλτε μου δωρεάν και χωρίς
όποιαδήποτε μορφή αναλυτικό τεύχος σας. Ένα-
κλείω 3 άρχ. για έξοδα. Ένδιαφέρονται: για με-
γάλον — για παιδί 8-13 ετών ισχύουνε ό,τι δέν
σας άφορά.

Όνομα: _____
Δίσεις: _____

Όπου και αν μένετε δά σπου-
δάσετε σαν στο Παρίσι! Ίδια
τεύχη και σύστημα διδασκαλίας,
ή ίδια γρήγορη πρόοδος και
πλούσια καλλιτε-
χνική καλλιέργεια
που δά σας κάνει
να ξεχωρίζετε και
να σας δαυμάζουν
φίλοι και γνωστοί.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΚΙ' Ο ΑΡΑΤΟΣ

ΜΙΑ φορά κι' ένα καιρό ήταν ένας θεός κι' είχε ένα πολύ ξυπόλυτο ανήψιο, που τον λέγανε "Αρατο". Μια μέρα λοιπόν, θεός κι' ανήψιος αποφάσισαν να πάνε να κλέψουνε λεφτά απ' την κάσση του βασιλιά.

Σαν έφτασαν στο παλάτι, ο "Αρατος" τα κατάφερε κι' ανέβηκε από το πλανόδιον σκαμνί της κάμαρας που θροισκόνταν η κάσση. "Ανοίξε τότε μια τρύπα μέσ' απ' τα κεραμίδια κατέβηκε από κεί μ' ένα σκοινί μέσα στο δωμάτιο και πήρε όσα λεφτά ήθελε.

Από κείνη τη νύχτα, θεός κι' ανήψιος έπαυαν να πάνε να κλέψουνε λεφτά από την κάσση του βασιλιά.

Με τα πολλά, ο βασιλιάς κατάλαβε πως του λείπανε λεφτάδες, αλλά δεν ήξερε τί να κάνει για ν' ανακαλύψει τον κλέφτη. Για καλή του τύχη όμως, θροισκόνταν εκείνον τον καιρό κλεισμένοι στη φυλακή ένας αρχικλέφτης, πολύ παλιός κι' έφευγε. "Εστέλει λοιπόν ο βασιλιάς να τον φέρουν μπροστά του, και του ζήτησε τη συμβουλή του.

Ο κλέφτης διάταξε τότε να κλείσουν καλά όλες τις πόρτες και τα παράθυρα της κάμαρας με το θρόνο, για να μην έμπαινε από πουθενά φως. Μ' αυτό τον τρόπο ανακάλυψε την τρύπα, που ήταν ανοιγμένη στη σκεπή. Κι' αμέσως, χωρίς να χάσει καιρό, έβαλε από κάτω ένα καλάμι με έρσση πλάκα.

Αμα νύχτασε, ο θεός κι' ο ανήψιος πήγανε πάλι για τη συνηθισμένη τους δουλειά. Πρώτος κατέβηκε με το σκοινί ο θεός, αλλά κόλλησε μέσα στην πλάκα και φώναξε στον ανήψιο του να τον τραβήξει απάνω. Τούτ' ακούοντας, ο ανήψιος έβγαλε το καλάμι και τον έβγαλε πάλι.

Αρατος είδε πως περνούσε η ώρα κι' ο θεός του δεν φαινόταν, υποψιάστηκε κι' έφυγε. Την άλλη μέρα, όταν ο βασιλιάς έβριζε μέσ' στο καλάμι ένα σώμα παραμορφωμένο, φώναξε πάλι τον αρχικλέφτη και τον συμβουλευθηκε.

Κρεμάστε το σώμα στην αγορά, τού είπε αυτός, και διατάχτε όλο το λαό να περάσει από μπροστά του. "Όποιον δείτε τότε να κλαίει, πιάστε τον, γιατί θάβει συγγενή του!

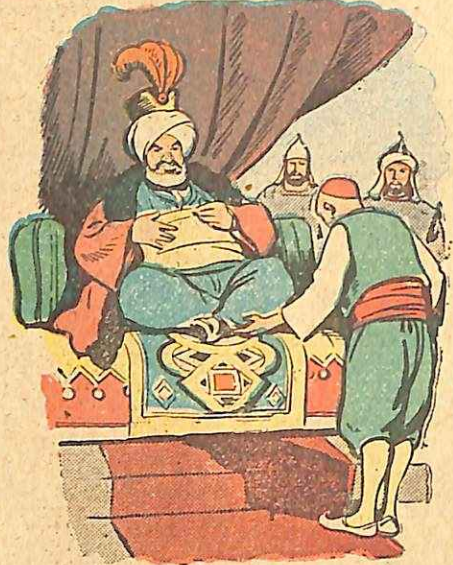
Ο "Αρατος", σαν τσίμασε αυτό, έτρεξε τρομαγμένος στη θύρα του. Κι' αφού τον διηγήθηκε το πάθημα του άντρα της, τη συμβούλεψε να πάει μαζί της μερικά τσανάκια με γιοιόρτι, κι' όταν φτάσει μπροστά στον κρεμασμένο να τ' αράξει καταγής και να βάλει τα κλάματα γι' αυτό τάχα.

Η χήρα έκανε όπως της είπε ο ανήψιος της, κι' έτσι γλύτωσε απ' τη δοκιμασία, που την πέρασαν υποχρεωτικά όλοι οι κάτοικοι της πολιτείας. Την άλλη μέρα, ο βασιλιάς, βλέποντας πως δε θροισκόνταν έτσι ο ένοχος, προσκάλεσε τον αρχικλέφτη και τον ρώτησε τί να κάνει.

Αυτός τότε τον συμβούλεψε να σκορπίσει κάτω απ' τον κρεμασμένο μερικά φλουριά, με την ιδέα πως ο συντροφός του θα ξαναπερνούσε και θα τάπαρνε, κι' έτσι θάβηκε στην παγίδα. Ο "Αρατος" όμως, μόλις είδε τα φλουριά, κατάλαβε γιατί τα είχαν σκορπίσει. Και, πονηρότερος απ' τον αρχικλέφτη, άλειψε από κάτω τα παπούτσια του με κόλλα κι' άρχισε να σουλάτσαρη πέρα-δωθε κάτω απ' το κουφάρι. Έτσι που κόλλησαν στις σόλες του αρκετά φλουριά.

Την άλλη μέρα ο βασιλιάς, μετρώντας τα φλουριά, τα βρήκε λιγώτερα. Ξαναφώναξε τότε τον αρχικλέφτη, κι' αυτός τον συμβούλεψε να φορτώσει μια γκαμήλα με ακριβές πράγματα και να βάλει τους ανθρώπους που να τη γυρίζουν στην πολιτεία.

Μα κι' ο φίλος μας φόρτωσε την ίδια μέρα κρασί σ' ένα γαϊδάρκο και έβγαλε να το πουλήσει τέσσερις παράδες την όκα. Οι άνθρωποι του βασιλιά τον αντιμάσησαν και, θροισκόντας, πολύ

—Βασιλιά μου, εγώ είμαι ο κλέφτης. Κάνε με ό,τι θέλεις!

φτηνό το κρασί του, ήπιαν για καλά και μέθυσαν. Τότε ο "Αρατος" πήρε τη γκαμήλα τους με τις πράματιες. Την πήγε στο σπίτι του. Εκεί κατέβασε τις πράματιες και τις έκρυψε. Έκρυψε και τη γκαμήλα στο υπόγειο του σπιτιού. Την άλλη μέρα ο βασιλιάς, σαν έμαθε το χασίσιμο της γκαμήλας, πήγε να σκάσει απ' τη στενωπρία του. Και συμβουλευτήκε πάλι τον αρχικλέφτη τί έπρεπε να κάνει.

Τί είχαν οι πράματιες, βασιλιά μου; τον ρώτησε εκείνος. Ο βασιλιάς του ανέφερε διάφορα πράγματα. "Ανάμεσα σ' αυτά ήταν και ζυγκί περιστεριού, που το χρησιμοποιούσανε τότε για φάρμακο και ήταν σπάνιο κι' ακριβό.

—Εν τάξει, βασιλιά μου, είπε τότε ο αρχικλέφτης. Να στείλεις μια γριά, εμπιστή σου, να γυρίσει από πόρτα σε πόρτα, γυρεύοντας ζυγκί περιστεριού για φάρμακο.

—Ετσι κι' έκανε ο βασιλιάς.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΑΣ

Δάκρυ

Δάκρυ, διαμάντι τ' ουρανού, παρηγοριά μας μόνη, πώς τη γλυκύνει η ψυχή που τη σπαράζουν νόνοι!

Πεντάρφανη, κατάμονη, στον κόμο του μένει, 'Εσέ Χριστέ, παρηγοριά έχ' η δυστυχισμένη.

Μπροστά από την εικόνα Σου με δάκρυα γονατίζει, κι' ακούει τ' άνοιχτο το χείλι Σου γλυκά να ψιθυρίζει:

—Σε μένα έλατε δυστυχείς, που κλαίτε και πονείτε, μόνο σέ με παρηγοριά αληθινή θα βρείτε!

ΕΡΣΗ ΔΡΟΣΟΥ

—Η θεία του παιδιού, ανυποψίαστη όπως ήταν, μόλις παρουσιάστηκε η γριά μπροστά της, της έδωσε πρόθυμα ό,τι ζητούσε. Η γριά σημάδεψε αμέσως την πόρτα με κιμωλία, για να τη γνωρίσει, κι' έφυγε για το παλάτι.

Μόλις γύρισε ο "Αρατος" κι' είδε την πόρτα σημαδεμένη, μάντεψε αμέσως την κακοκεφαλιά της θείας του κι' έτρεξε να σημαδέψει κι' όλες τις άλλες πόρτες της πολιτείας!

Ο βασιλιάς, αφού έμαθε απ' τη γριά την ανακαλύψή της, πήγε να βρει την πόρτα, μα είδε μ' άπορία του πως ήταν όλες σημαδεμένες. —Τί να κάνω τώρα; ρώτησε τον αρχικλέφτη.

—Δε μπορείς να σ' συμβουλευτώ, αποκρίθηκε εκείνος, γιατί αυτός είναι πόν-έξυπνος! Τότε ο βασιλιάς μάγεψε στην κεντρική πλατεία το στρατό του και διατάχθηκε πως, αν παρουσιασθή ο κλέφτης, θα του δώση το μεγαλύτερο δώρο που υπάρχει για τον άνθρωπο.

Κι' ο "Αρατος", ξέροντας πως ένας βασιλιάς, δε μπορεί να πάρει πίσω το λόγο του, παρουσιάστηκε θαρραλέα μπροστά του και τού είπε: —Βασιλιά μου εγώ είμαι ο κλέφτης. Κάνε με ό,τι θέλεις!

Ο βασιλιάς θαύμασε την έξυπνάδα του: —Έρεϊς, τού είπε, τί τιμωρία περιμένει τον κάθε κλέφτη που πιάνω στο βασίλειό μου; Μα θα κρατήσω το λόγο μου κι' εσένα δε θα σ' επιχωρίσω. Έχω να σου πω όμως ένα πράγμα: Πως είναι κρίμα τέτοια έξυπνάδα να ξεδεύεται στο κακό. Η έξυπνάδα είναι ένα χάρισμα που μάς δίνει ο Θεός, για να το χρησιμοποιήμε στο καλό.

Ο "Αρατος" έσκυψε ντροπισμένος το κεφάλι: —Έχεις δίκιο βασιλιά μου, ψιθύρισε. Καταλαβαίνω το λάθος μου και μετανιώω πικρά για ό,τι έκανα. Ζητώ συγνώμη. Από δω κι' εμπρός δε θα σκεπάζω παρά μόνο το καλό.

Ο βασιλιάς συγκινημένος: —Και γι' αυτό θα σου δώσω το μεγαλύτερο δώρο που υπάρχει για τον άνθρωπο, όπως έταξα. Το δώρο αυτό είναι η έλευθερία. Σου τη χαρίζω, και σε διορίζω και σε μια θέση: Να κυνηγάς τους κλέφτες, που παρουσιάζονται στο κράτος μου. Γιατί αν ο κλέφτης είναι έξυπνος μια φορά, εκείνος που τους κυνηγάει πρέπει να είναι δύο...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιονόμωρ

Ο δάσκαλος: Για πές μας, εσύ, τί είναι το νερό; Ο μαθητής: Το νερό... είναι ένα υγρό άχρωμο... που γίνεται μαύρο όταν βουτάμε μέσα τα χέρια μας!

Ο Κωστάκης, στο θέατρο, ενώ τραγουδάει το «κόρο»: —Τους κατεργάρηδες! Τραγουδάνε όλοι μαζί για να τελειώσουν πιο γρήγορα!

—Τοτό, μην κυνάζεις τον αδελφό σου, τώρα που πίνει νερό! Θα πνιγί! —Καλέ τί λές, μαμά; Σ' ένα ποτήρι νερό θα πνιγί:...

—Γιατί, γαϊδάκι, κυνηγάνε τους λύκους; —Γιατί, παιδάκι μου, σκοτώνουνε τα καυμένα τα προβάτια.

—Μα τότε, γαϊδάκι, γιατί δε κυνηγάνε και... τους χασάπηδες; —Ο τ' α κ η ς: Μαμά, δός μου γλυκό. —Η μ α μ α: Άμα δε ζητάς, θα σου δώσω. —Ο τ' α κ η ς (σε λίγο): Μαμά, δε ζητάω. Θα μου δώσεις τώρα;

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Από ένα χαμίνι

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΟΥΣΣΕΝΑΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Το «χυσόκι» όπου έχουν καταφέρει ο Μπουαλώ κι' ο Φρικέ είναι ένα σύνολο από μπλε-κίτρινα χάρτα και ρίζες. Το δυνατό ρεύμα του ποταμού το ξεκολλάει και το παρασύρει, μαζί με τους δυο συντρόφους, που κάνουν έτσι γρήγορα και εύκολα το ταξίδι τους ως την πόλη Σαντα-Φέ. Εκεί, ο Μπουαλώ βρίσκει ένα παλιό φίλο του, τον έμπορο Φλαζολέ. Η ατμόσφαιρα είναι ήλεκτριση, γιατί έχει κρυφά λαϊκή επανάσταση κατά του κυβερνήτη 'Ιριόντο. Κι' ο Φλαζολέ συνιστά στους δυο συντρόφους να προσέξουν πολύ και να μην ανακατευτούνε καθόλου στις φασαρίες.

150N —Και πούν θέλουν να βάλουνε στη θέση του; —Ένα λαμπρό νέο, όνοματι 'Ι-τουράς, που τον συμπαθώ ιδιαίτε-

—Μπράβο! Κι' εγώ το ίδιο! φώναξε ο Φρικέ, λίγο χαλασμένος απ' το δυνατό κρασί του Φλαζολέ. Κάτω ο 'Ιριόντο και ζήτω του 'Ιτουράς!

Αυτάς τις φωνές ξέσπασαν ξαφνικά έξω στο δρόμο: —Μουέρετε έλ τραϊδάρ!... (Θάνατος στον προδότη!)

—Τί λένε αυτοί; Τί ξεφωνίζουν έτσι; ρώτησε ο Φρικέ.

—Δυστυχώς, δεν είναι πιά καιρός για συζητήσεις, είπε θλιμμένα ο Φλαζολέ. Θα τρέψι αίμα τώρα! Όλοι οι άρχηγοί του κινήματος έχουν μαζευτεί στην κεντρική πλατεία και πρόκειται να δώσουν το σύνθημα για να φτάσουν οι «κολλοράντος», οι στρατοπεδευμένοι έξω απ' την πόλη.

Ξαφνικά, άρχισαν να πέφτουν ντουφεκιές. Οι τρεις άντρες πετάχτηκαν ορθοί κι' έτρεξαν στο δρόμο.

Αφού είναι αδύνατη η συμφιλίωση, είπε ο Φλαζολέ, τουλάχιστον ας λιγοστέψουμε τη φρίκη του εμφύλιου πολέμου... Οι τραυματίες θα χρειαστούν βοήθεια.

—Αλήθεια, φώναξε ο Μπουαλώ, αυτό που προτείνεις είναι και καλύτερο και δυσκολότερο απ' την πάλη! Έξοκολοβείς νασαι μια καλή και γενναία καρδιά, όπως άλλοτε.

—Εμπρός, κατεπάνε! πρόσθεσε ο Φρικέ. Ένας δόλιχος στρατός έρχοταν από την κεντρική πλατεία, βροντοφωνώντας: —Μουέρετε έλ τραϊδάρ!...

—Πηγαίνουν σ' αυτόν 'Ιριόντο, είπε ο Φλαζολέ. Θα τον σφάζουν, τον κακομοιρή! Ένας νέος, 23-24 χρονών, κομψά ντυμένος, βολιξέ επικεφαλής των στασιαστών.

—Είναι ο Καντιότι, ένας απ' τους άρχηγούς, εξήγησε ο Φλαζολέ. Περιφρονά τον άνθρωπο, γενναίο και πολυκαταμυριούχο.

Περνώντας από κοντά τους, ο Καντιότι χαιρέτησε με μια φιλική χειρονομία το Φλαζολέ. Το πλήθος έφτασε επιτέλους στο σπίτι του 'Ιριόντο. Η γερή εξώπορτα ήταν άμπαρμένη και τα παράθυρα κλειστά όλα. Μερικοί απ' τους επαναστάτες τράνταξαν την πόρτα, ενώ οι άλλοι πυροδολούσαν την πρόσοψη και τα παράθυρα.

Ξαφνικά, η εξώπορτα άνοιξε διάπλατη και φάνηκαν μερικοί υπηρέτες, ακίνητοι και σιωπηλοί, σπάλιοι όλοι. Οι εξαγριωμένοι «κολλοράντος» ήταν έτοιμοι να ορμήσουν μέσα στο σπίτι. Τους σταμάτησε όμως μια κοπέλλα που πρόβαλε στο κατώφλι.

—Ήταν παιδί ακόμα, ως 15 χρονών, χλωμή, λαχανιασμένη, πολύ όμορφη. Είχε ξεπλέκει μαλλιά της και τα μάτια της πετούσαν αστραπές, καθώς αντιμετώπιζε το πλήθος με τα χέρια σταυρωμένα.

Οι φωνές έπαψαν απότομα κι' απλώθηκε βαθεία σιγή. —Τί ζητάτε; ρώτησε με τόλην ή κοπέλλα. —Τον 'Ιριόντο! ούρλιασε ένας πανύψηλος μιάς. Θα πεθάνη ο κακούργος! —Ποιος τολμάει να λη κακούργο τον 'Ιριόντο; φώναξε η κοπέλλα όργιμένη. —Εγώ! Και βέλο να πεθάνω. —Εσύ, Πέτρο, πού σ' έσωσε άλλος ο πατέρας μου; —Πέθανε λοιπόν και σύ, φίδι! κραύγασε ο μιάς. Και πυροδολούσε τη νέα από κοντά. Μα ο Καντιότι, γρήγορος σαν άστραπή, είχε άνασχεσώς την κάννη του όπλου του, τη στιγμή που έφαινε η σφαίρα, κι' ύστερα τον χτύπησε καταμύρτα με το πλατύ μέρος του σπαθιού του.

—Αποπλήστε τον! διάταξε. Τέσσερες άντρες πέταξαν χάρω με μιάδα

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

και του πήραν το περιστροφικό και το μαχαίρι του.

—Φύγε από δω! τού φώναξε με περιφρόνηση ο Καντιότι. Πολεμάμε με άντρες. Ένας παλιάνθρωπος που δολοφονεί γυναίκες, δεν επιτρέπεται να μολύνει με τον παρουσία του τις τάξεις μας... Φύγε, ανανδρέ!

Ο μιάς, φέροντας απ' τη λύσσα και με τα χείλια ματωμένα, απομακρύνθηκε τρεκλίζοντας.

—Και τώρα, σκεορίτα, άφιστε μας να περάσουμε, πρόσθεσε ο Καντιότι ευγενικά αλλά σταθερά. Οι «κολλοράντος» του Σαντα-Φέ ζήτησαν τον κυβερνήτη 'Ιριόντο.

—Οχι, δε θα πάρετε τον πατέρα μου! Οχι, είν' αδύνατο! Έλεος! Σας εξορκίζω σ' όνομα της μητέρας σας, σενιόρ Καντιότι! Ο νέος έβαλε το σπαθί του στη θήκη του, χαιρέτησε με σεβασμό, ύστερα παραμέρισε ηρέμα τη νέα και προχώρησε μέσα στο σπίτι.

Οι επαναστάτες τον ακολούθησαν, ήσυχα και μ' απόλυτη τάξη, και ψάψανε παντού. Μα ο 'Ιριόντο δε βρισκότανε πουθενά. Την ώρα που συζητούσε η κορη του, αυτός είχε κατορθώσει να ξεφύγει απ' το μέρος του κηπου, μαζί με μερικούς πιστούς του και να καταφύγει στο κολλέγιο των 'Ιησουλών.

Οι επαναστάτες σκεφθηκαν πως θα είχε τ' σως ζητήσει άσυλο στο «καμπίλδο» (στρατώνες).

Στο μεταξύ, είχαν φτάσει κι' άλλα ανταρτικά σώματα κι' ενώθηκαν με το πρώτο. Οι κραυγές «Μουέρετε έλ τραϊδάρ!» αντήχησαν και πάλι. Ύστερα όλοι έκεινοι οι άντρες επιτέθηκαν με μανία στο «καμπίλδο».

Η μεγάλη πόρτα ήταν κλειστή. Ο Καντιότι...

—Ο μπαμπάς κοιμάται. Άκούστε τον!...

τι προχώρησε πρώτος, άφοβα, ακούμπησε το περιστροφικό του στην κλειδαριά και πυροδολούσε τέσσερες φορές για να τη σπάσει. Μα δεν πρόλαβε να ρίξει και πέμπτη σφαίρα, γιατί η πόρτα άνοιξε διάπλατη κι' ακούστηκε το παράγγελμα:

—Πύρ! Ο σκοτεινός διάδρομος, πλατύς και βαθύς σαν σπηλιά, φωτίστηκε απ' τις όμορυντιές. Οι σφαίρες βέρισαν τους επαναστάτες.

Ο Καντιότι, ο 'Ιτουράς και καμιά έκαστη συντροφιά τους έπεσαν σαν κερανοβολημένοι. Η πλατεία γέμισε καπνούς και κραυγές πόνου και μανίας.

Αφού πέρασε η πρώτη έκπληξή τους, οι «κολλοράντος» αντίπετθηκαν, με τα μαχαίρια στο χέρι, κατά των δυο ούλων της στρατιωτικής φρουράς, των όχυρωμένων μέσα στο «καμπίλδο». Μα ο άγώνας τους ήταν μάταιος. Η όρμη τους συντρίβθηκε πάνω στις λόγχες του πρώτου ούλου, ενώ ο δεύτερος έρριψε με τις σφαίρες του την πλατεία.

Ο Φλαζολέ, ο Μπουαλώ κι' ο Φρικέ, όπλαοι κι' οι τρεις, στέκονταν από άπερισκέπια στο πιο επικίνδυνο σημείο. Μα κάποιος άγιος φαίνοταν να τους προστατεύει.

—Επειτα απ' τον αποδεκατισμό τους, οι «κολλοράντος» έτοιμάζονταν να επιχειρήσουν καινούργια επίθεση. Ο πρώην αξιωματικός των ζουαβών του κατάλαβε και πρόβλεψε την τελεία καταστροφή τους.

—Αυτοί οι λυσσασμένοι φώναζαν να σκοτώσουνε ως τον τελευταίο! φώναζε. Βέβαια, δεν είναι δική μου δουλειά... μα δεν άντεχω να βλέπω τέτοιο κακό!... Πίσω! Πίσω! Υποχωρήστε!...

Η φωνή του σκέπαζε το θόρυβο της μάχης. Κι' οι επαναστάτες υπάκουσαν άσυναίσθητα. Υποχώρησαν, σκεπτιστηκαν, άλλοι κρύφηκαν πίσω απ' τα δέντρα της πλατείας κι' άλλοι πέσανε χάρω με την κοιλιά για να δίνουν μικρότερο στόχο.

Οι στρατιώτες της φρουράς πάψανε πιά να πυροβολούνε και ξανακλείσανε την πόρτα. Ξαφνικά, ακούστηκαν απ' τη δύση σάλπιγγες και τύμπανα.

Ο αποκλεισμού! κραύγασε ο Φλαζολέ. «Έρχεται και το πεϊκό, για ενίσχυση της φρουράς! Θα τους βάλουνε στη μέση! Πρέπει να τους σταματήσουμε! φώναξε ο Φρικέ. Να στήσουν ένα όδοφραγμα.

Μόλις είχε προφέρει αυτή τη λέξη, οι επαναστάτες — σαν να κατάλαβαν τον άμεσο κίνδυνο — άρχισαν να ξυλύνουν το λιθοστρώτο. Σε πέντε λεπτά, είχε στρώσει ένα διπλό όδοφραγμα. Τριάντα άντρες όχυρώθηκαν πίσω του, ενώ οι άλλοι έφευγαν απ' τους πλάγιους δρόμους.

Αυτοί που είχαν μείνει, ήξεραν πως, αν τους έπιαναν οι κυβερνητικοί, θα τους τουφεκίσαν όλους. Ήταν λοιπόν αποφασισμένοι να περνούσανε πολεμώντας.

Ο Μπουαλώ κι' ο Φρικέ είχαν άφισει το Φλαζολέ κι' είχαν ανακατευτεί με τους υπερασπιστές του όδοφραγματος.

—Μα αυτό είναι βλακεία! Έλεγε τώρα το χαμίνι. Τί μας νοιάζει, έμεις, για τον 'Ιριόντο ή για τον 'Ιτουρά;... Δεν είμαι φοβισμένος, αλλά μου φαίνεται πως θα κάνουμε καλύτερα αν το σκάσουμε!

—Μπα! Άρχισε να ποτίζει κι' όλος ο ένθουσιασμός σου; τον κορόιδευε ο Μπουαλώ. Έσύ χαλούσε τον κόσμο, πριν από λίγο... —Μα, κύρ-Μπουαλώ, θέλω να ξαναδωρώ τους φίλους μου, εξήγησε το χαμίνι.

—Καλό, καλό, μάγκα, Μ' άρέσει να σε πειράζω... Προσέχ! Σαλπίζουν ένοδο. Ο στρατός έκανε τέσσερες επιθέσεις. Μα η όρμη του έπαψε πάνω στο όδοφραγμα, που το υπερασπιζόνταν οι επαναστάτες με τρομερή επιμονή.

—Επρεπε ώστόσο να δοθί ένα τέλος. Δεν ήταν δυνατό μια χούφτα άνθρωποι να ντροπιάζουνε τόσο στρατό!

Χρησιμοποιήθηκαν λοιπόν δυο κανόνια, που άνοιξαν ένα τεράστιο χάσμα στο όδοφραγμα. Κι' ο στρατός ώρμησε, για πέμπτη φορά.

—Νομίζω πως θα τουφεκιόμαστε, είπε ο Μπουαλώ.

—Ετσι φαίνεται! συμφώνησε ο Φρικέ. Τη στιγμή εκείνη, άκουσαν πίσω τους τη φωνή του Φλαζολέ:

—Φύγετε γρήγορα, φίλοι μου! Σας έχει κλείσει το δρόμο από πίσω η φρουρά. Μα συνεννοήθηκαν με το διοικητή της. Τούβαλα τον χέρι μερικά λεφτά, κι' έτσι δέχθηκαν να σάς άφισα να περάσετε... Εμπρός, δρόμο, αν θέλετε να σώσετε το πετσί σας!

Πραγματικά, ο διοικητής της φρουράς έκα-

Η Ζωίτσα και οι φίλοι της παρακολουθούν ένα ενδιαφέρον μάτς.

Κατά μάνα κατά κύρη

Ο Σάκης έχει τελευταία ανάγκη από... χρήματα, γιατί θέλει να πάρει ένα δώρο στον πατέρα του. Καταφεύγει, λοιπόν, στη μητέρα του: —Μαμά, μπορείς να μου δανείσεις είκοσι δραχμές; ρωτάει δειλά.
—Τι να τις κάνεις; παραξενεύεται εκείνη.
—Ο Σάκης, όμως, δε θέλει να φανερώσει το σκοπό του.
—Καλά, δεν πειράζει... λέει στενοχωρημένος.

Και πηγαίνει στον πατέρα του: —Θάθελα να μου δανείσεις είκοσι δραχμές... του λέει, ακόμη πιο δειλά.
—Τι να τις κάνεις; ρωτά ο πατέρας του. Κι' ο Σάκης αναγκάζεται πάλι να σιωπήσει, για να μη φανερώσει το σκοπό του.
Στην απελπισία του, λοιπόν, ζητάει δανεικά από κάποιο συμμαθητή του.
—Και τι έγγυση μου δίνεις; τον ρωτάει με δυσπιστία εκείνος, που είναι γιουός τραπέζιτη.
—Χμ... κάνει με δημηγανία ο Σάκης, ξύνοντας το κεφάλι του. Τι άλλο απ' το λόγο ενός τιμίου ανθρώπου...
Κι' ο γιουός του τραπέζιτη του απαντάει: —Πολύ καλά!... Έλα αύριο μαζί με τον τίμιο άνθρωπο και θάχεις τις είκοσι δραχμές... ΜΙΚΥ-ΜΑΟΥΣ

νε πως δεν είδε τους δυο Γάλλους. Στην πόρτα του Φλαζολέ, περίμεναν δυο Άλογα, σελλωμένα, έτοιμα.
—Ακολουθήστε τη σιδηροδρομική γραμμή, αγαπητοί μου φίλοι, είπε ο Φλαζολέ. Θα πάρετε το πρώτο τραίνο για την Κανντόβα... Όσο γρηγορότερα άπομακρυνήτε από δω, τόσο το καλύτερο για σας!
Οι δυο Γάλλοι τότε σφίξαν το χέρι μ' ευγνωμοσύνη κι' έφυγαν καλπάζοντας μέσα στο σκοτάδι. Είχαν σωθεί και πάλι.

Αεροναύτης!

Ο Μπουαλιό κι' ο Φοικέ φτάσανε σιδηροδρομικά στο Ροζάριο. Από εκεί, για να φτάσουν πιο γρήγορα στο Σαντιάγο, σκέφθηκαν να μεταχειρισθούν το τραίνο που μετέφερε τα υλικά για τη σιδηροδρομική γραμμή που κατασκευάζονταν. Με μερικά λεφτά, δε δυσκολεύθηκαν να το πετύχουν.

Όλα πήγαιναν λοιπόν καλά, ώσπου μια άμμοδα Ίνδοι αποφάσισε να σταματήσει την αλλόκοτη εκείνη μηχανή, που φουσκύε φωτιά και καπνό κι' έτρεχε μέσα στην πάμπα σαν σιδερένιο σκιάχτρο...

Οι εργάτες της γραμμής άμυνθηκαν άποτελεσματικά, και θα νικούσαν τελικά, αν οι Ίνδοι δεν σοφίζονταν να αφαιρέσουν μερικές ράγες. Ο μηχανοδηγός δεν τό κατάλαβε εγκαίρως κι' η μηχανή εκτροχιάσθηκε. Βούλιαξε μέσα στο μαλακό χώμα κι' έμεινε ακίνητη, ενώ οι εργάτες καλύπταναν φώδην-μύδην και πολλοί απ' αυτούς χάσανε τις αισθήσεις τους.

Ο Φοικέ λιποθύμησε. Ο Μπουαλιό τραυματίσθηκε. Μόλις έδωσε πρόχειρο το τραίμα του κι' ανασηκώθηκε, είδε το συντροφέο του δέμένο πάνω στ' άλογο ενός Ίνδου που έφευγε καλπάζοντας.

Την ίδια τύχη είχαν βρή κι' οι εργάτες. Οι Ίθαγενείς τους είχαν αιχμαλωτίσει για να τους μεταχειρισθούν για δούλους, σε βαρύτερες δουλειές.

Ήταν σατανικά τα μέτρα που παίρνανε οι Ίνδοι, για να μη δραπέτευσουν οι λευκοί δούλοι τους. Μεταξύ άλλων, χάραξαν τις πατούσες τους, σε σχήμα σταυρού. Ή έγκλειρσι δεν είναι πολύ άδύνηρη. Δε μπορεί όμως κανείς πιά να τρέξει, ούτε να περπατήσει πολύ, γιατί οι πληγές ανοίγουν πάλι, φλογίζονται, πονούντα τα πόδια του κι' είναι αδύνατο να φύγει. Τον πιάνουν τότε και τον μαστιγώνουν αλύπητα.

Αυτό έπαθε κι' ο Φοικέ, στον πρώτο σταθμό, καθώς ήταν ακόμα δέμένος στη σέλλα. Ωστόσο τον άνακούφιζε η σκέψη πως πλησίαζε στο Σαντιάγο. Υπολόγιζε άλλωστε και στην έφευρετικότητα του Μπουαλιό, που είχε μείνει ελεύθερος.

Μ' αυτές τις συνθήκες έφτασε στο χωριό των καινούργιων αφεντάδων του.

Διό μνηες τώρα διαρκούσε η αιχμαλωσία του Φοικέ. Κι' οι μνηες αυτοί του είχαν φανη μαστυρικοί... Όχι πως ήταν σκληροί οι Ίνδοι απέναντί του, ούτε πως του λείπανε τα απαραίτητα. Απεναντίας, τα είχε όλα άφθονα. Άλλα του ήταν αδύνατο να υποφέρει τη σκλαβιά.

Όταν οι πολεμιστοί φεύγαν με τ' Άλογά τους, ο Φοικέ καταγιγόντανε με το άλεσμα του ρυζιού και του κεχρίου, απ' τα όποια φτιάχνανε τις γαλέτες τους οι άνοιοι Ίνδοι.

Η πληγή του τον βασάνιζε. Δε γιαιτρευότανε δε, γιατί κόβε πρωί ένας γέρος αγιατρός της φυλής έβαζε πάνω της μια άλοιφή που δεν την έβρινε να θρέψη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια...

Παυσίπονον αντιόξινον (δεν πειράζει το στομάχι)

ΠΑΤΡΟΝ: Οίκος Μοντέλν Πατρόν. Μοδίστες, παραλάβαμε και συμπληρώσαμε τη μεγάλη μας συλλογή σε αναισθητικά πατρών (κροκί), διαλεγμένα από τους καλύτερους οίκους των Παρισίων. ΘΑΛΕΙΑ ΠΑΝΤΑΧΗ, 68δς Κομνά Τράκα αριθ. 1, Στάσις Κεφαλληνίας.

100% ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΛΥΝΑ ΥΠΕΥΘΥΝΑ Είμαστε άσυνανόητοι! Ή υπερτρίχισος θεραπεύεται ΜΕ ΚΑΣΤΙΟΤΙΣ ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΟΔΟΣ ΠΡΑΚΤΙΚΟΤΗΤΑ 6 ΚΟΛΛΗΝΑΚΙ ΤΗΛ. 612-010 ΚΑΛΑΡΡΕΣΙΣ ΣΤΗΘΟΥΣ ΜΥΤΤΕΣ ΡΥΤΙΔΕΣ ΑΚΜΕΣ

Τελεία, σύντομος και υπεύθυνος έκμαθσις της ΚΟΜΜΩΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΜΟΝΟΝ στην άνεγνωριση υπό του ΚΡΑΤΟΥΣ, στην Ευρωπαϊκή

ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ «ΑΦΡΟΔΙΤΗ»
ΕΛΕΝΗΣ ΔΟΛΙΑΝΙΤΟΥ
ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ 10 — ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 615.652 και 610.395

Εξασφαλίσατε το μέλλον των κοριτσιών σας εις τον μοναδικόν Οίον εμπιστοσύνης

„ΠΟΛΥΞΕΝΗ“
ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ
ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΟ 48-48 (Παλιού Ομοσπονδίας)
ΤΗΛ 526-603
Δι' άπόρους, υ.π.π. δίδαστρα ηλαιομαγνέοι
Στη πλέον διάδοκται Η ΓΑΛΛΙΚΗ δια φηγορήντα Δεχομεθα και ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Σταυρολέξο με παροιμία ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΣΩΣΤΑ — ΣΑΜΠΑ. 2) ΤΑΡΠΗ-ΙΑ. 3) ΑΖΑΣ — ΑΚΡΙΒΑ. 4) ΛΥΣ — ΗΡΩ — ΚΑΙ. 5) ΑΓΙΑ — ΤΑ. 6) ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ. 7) ΠΑ — ΑΡΙΣ. 8) ΟΖΩ — ΩΤΑ — ΕΝΩ. 9) ΥΕΜΕΝΗ — ΑΙΑΣ. 10) ΟΠΙΣΘΕΝ. 11) ΑΡΝΙΑ — ΑΙΛΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΣΤΑΛΑ — ΠΟΥΛΑ. 2) ΖΥΓΙΑΣ. 3) ΣΤΑΣΙΣ — ΩΜΟΝ. 4) ΤΑΣ — ΑΤΕ — Ε-ΠΙ. 5) ΑΡ — ΩΝΙΑ. 6) ΠΑΡΩΡΙΤΗΣ. 7) ΣΗΚΩ — ΘΑ. 8) ΑΙΡ — ΙΚΑ — ΑΕΙ. 9) ΜΑ-Ι-Κ — ΟΡΕΙΝΑ. 10) ΒΑΤΣΙΝΑ. 11) ΑΡΑΙΑ — ΣΩΣΜΑ.

Η παροιμία είναι: ΠΟΥΛΑ ΑΚΡΙΒΑ ΚΑΙ ΖΥΓΙΣ ΣΩΣΤΑ.

Ποιό από τα τέσσερα:

1) Μπαίτα (είναι μόν πόλις της Ν. Αμερικής αλλά δεν είναι πρωτεύουσα). 2) Ταλλεράνδος (έτσι οι άλλοι είναι περίφημοι φιλέλληνες). 3) Οι Μοικανοί των Παρισίων (είναι έργο του Δουά πατρός, ενώ τα άλλα είναι του γιου). 4) Η νησί στον ήλιο (τα άλλα είναι νησιά της Ασίας, ενώ τα άλλα είναι της Αμερικής). 5) Γουόκων (είναι ποτάμι της Αλάσκας ενώ τα άλλα βρίσκονται στη Σιβηρία). 6) Αδόλφος Μανζού (οι άλλοι είναι ήθοιοι που πέθαναν). 7) Σαρκοκόπτης (είναι παρασώτο ενώ τα άλλα είναι όπλα). 8) Εύπλοκος (είναι πτηνό ενώ τα άλλα είναι φιδία). 9) Γουάνα (είναι χώρα της Αμερικής ενώ οι άλλες είναι της Αφρικής).

Όλοι ζωγράφει

Το σχέδιό μας δείχνει καθαρά την εικόνα που σχηματίζεται μετά το μαύρισμα.

Ή λύσις του υπ' αριθ. 738 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΑΜΑ — ΠΩΜΑ. 2) ΛΑΠΑΡΑ — ΒΑΡΕΛΙ. 3) ΧΑΡΝΤΙΚΚ — ΕΡΜΑΡΙΟΝ. 4) ΑΒ — ΟΙΩΝΟΣ ΚΟΠΙΑ — ΥΑ. 5) ΜΑΡΙΟΝ — ΓΑ — ΚΑΙ. 6) ΑΡΙΑΣ — ΤΙΜΙΑ. 7) ΙΟΝ — ΗΡΕΜΟ — ΕΣΣ. 8) ΜΑΣ — ΣΟΛΑ. 9) ΚΛΑΝ — ΥΒΟΙ. 10) ΚΕ — ΣΑΜ — ΚΚΑ — ΜΠ. 11) ΝΟΡ — ΙΟΝΑ — ΝΑΣ. 12) ΟΠΩΡΑ — ΑΡΕΝΑ. 13) ΒΑΣΩ — ΣΑ — ΤΣ — ΟΣΟΝ. 14) ΑΝ — ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ — ΣΤ. 15) ΚΑΡΑΟΛΗΣ — ΑΝΑΠΟΔΙΑ. 16) ΣΑ-Ι-ΤΕΣ — ΑΙΟΛΙΑ. 17) ΛΑΟΣ — Α-ΣΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΧΑΜΑΙ — ΝΟΒΑΚ. 2) ΛΑΒΑΡΟ — ΚΟΠΑΝΑΣ. 3) ΚΑΡ — ΡΙΝΟΚΕΡΩΣ — ΡΑΛ. 4) ΑΠΝΟΙΑ — ΡΩΜΑΙΑ. 5) ΜΑΤΙ — ΣΗΜΑΣΙΑ — ΠΟΤΟ. 6) ΑΡΙΩΝ — ΑΝΑ — ΣΟΛΕΣ. 7) ΑΓΝΟΤΗΣ — ΜΙΧΑΛΗΣ. 8) ΚΟ — ΣΣ. 9) ΣΕΚΕ — ΟΡΣΕ. 10) ΕΚ — ΒΑ. 11) ΒΡΟΧΟΣ — ΚΑΝΤΙΝΑ. 12) ΠΑΜΠΑ — ΟΥΚ — ΣΚΑΙΑ. 13) ΩΡΑΙ — ΤΡΑΒΑΛΑ — ΟΠΟΣ. 14) ΜΕΡΑΚΙ — ΡΟΣΟΛΙ. 15) ΑΛΙ — ΑΜΕΡΙΜΝΕΣ — ΔΙΑ. 16) ΙΟΥΛΙΣ — ΠΑΝΟΣΙΑ. 17) ΝΑ-Ι-ΑΣ — ΣΑΝΤΑ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια Δρχ. 240.—
Εξαμηνος 120.—
Τρίμηνος 60.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια Άπρες Άγγλιας 5 —
..... Δολάρια 14 —
..... Φρ. Γαλ. 8.500
..... Φρ. Βελγ. 700

Εμβάσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικής έπιταγής και Έξωτερικού διά τραπεζικής ταυατής προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατασπίου 4 (Παλαιά Κλαυθμιάνας) ΑΘΗΝΑΙ.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευσις οποιοδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδείας της διεύθυνσιος του «Θησαυρού». Διευθύνει ο συντάκτης τώ άρθρω 6 και 7 του Α. Ν. 1092/1938. Ίδιοκτησία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ιωάν. Γ. Παπαγεωργίου και Σία, Δραγατασπίου 4. Διευθυντής Διαχειριστής και υπεύθυνος: Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ Βήσσα-ρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, 68δς Βούλγαρη 11, Αθήνα.

ΤΟ Ζ' ΡΑΛΛΥ «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ» ΘΑ ΓΙΝΗ ΣΤΙΣ 28 — 31 ΜΑΪΟΥ

Προκηρύσσεται άθροα συμμετοχή ξένων οδηγών

Ός γνωστόν, το Ράλλυ «Ακρόπολις», θεωρείται απ' όλες τις αυτοκινητιστικές λέσχες, σαν ένα από τα δυσκολώτερα μηχανικά αγωνίσματα του κόσμου. Το στοιχείο αυτό, μαζί με την τεχνικά άμμητη οργάνωσή του από τους άσους της ΕΛΠΑ, δίνει στο Ράλλυ «Ακρόπολις» μια ελκυστική γοητεία, που δημιουργεί πολυπληθή συμμετοχή διασημών οδηγών.

Εφέτος, το χαρακτηριστικό αυτό άγώνισμα, που περιλαμβάνεται στο ευρωπαϊκό πρωτάθλημα ΡΑΛΛΥ 1959, θα διεξαχθή από 28 — 31 Μαΐου.

Οι έγγραφες λίγουν την 18 Απριλίου 1959 και ώρα 8 μ. μ., ενώ η τελευταία προθεσμία έγλωσεως συμμετοχής με αυξημένο παράβολο, όλοσκλη η 23η Απριλίου 1959.

Όπως συνέβη και άλλοτε, το Ζ' Ράλλυ «Ακρόπολις» θα έχη δύο άφεςριες: την Α' άθλια και την Τεργύστη. Οι Σέρρες θ' αποτελέσουν το σημείο συναντήσεως των δυο ομάδων, που θα έχουν διανύσει 1.550 χιλιόμετρα κάθε μία.

Κατόπιν, θα γίνει κοινή διαδρομή, που θα περιλαμβάνει διελεύσεις απ' την Έδεσσα, Πισοδερι, Καστοριά, Γρεβενά, Κασσινά, Άγιο Γεώργιο, Φραγκίστα, Άγρινιο, Άντιρριο, Όλυμπια, Καλαμάτα, Σπάρτη, Τρίπολι, Κόρινθο και Αθήνα. Κατά τη δεύτερη αυτή διαδρομή θα διανυθούν άλλα 1.500 χιλιόμετρα περίπου. Θα έχωμε δηλαδή, σύνολο διαδρομής, έκκινήσεως Αθηνών, 3.067 χιλιόμετρα. Με άλλα λόγια 53 ώρες και 20' συνεχούς οδηγώσεως. Σύνολον δε διαδρομής, Συνέστης 3.047 χιλιόμετρα, Συνέστης 3047 ώρες και 20'.

Οι οδηγοί που θα μετάσχουν στο 7ο Ράλλυ «Ακρόπολις» θα εκκινήσουν από το χώρο πρό της Ακροπόλεως την Πέμπτη 28 Μαΐου στις 10 το πρωί και θα φτάσουν στο ίδιο σημείο το απόγευμα του Σάββατου 30 Μαΐου.

Αμέσως μετά την άφιξη τους, τα αυτοκίνητα θα υποχρεωθούν να μετάσχουν σε μία δοκιμασία, άναπτύξεως ταχύτητας και φρεναρισματος ή όποια θα ληφθή βαθμολογικά απ' όσιν, μόνο σε περίπτωση ίσοαλίου.

Την επομένη το πρωί (Κυριακή 31 Μαΐου), θα εκτελεσθή στο άεροδρόμιο Τατοΐου δοκιμασία ταχύτητας διαρκείας 30 λεπτών. Έν συνεχεία, θα διεξαχθή στην Πάρνηθα ο άγώνας άναβάσεως επί αποστάσεως 10 χιλιομέτρων.

Εκτός από αυτά, κατά τη διάρκεια του κυρίου δρομολογίου, θα υπάρξουν σε 5 διαφορετικά σημεία ειδικές διαδρομές, που θα απαιτούν μεγαλύτερη επίδεξιότητα και προσπάθεια, έξ αιτίας των αυξημένων μέσων ώριάλων ταχυτήτων.

Οι διαδρομές αυτές έχουν όριστή στα έξης μέρη: Α) Μεταξύ Σερρών και Έδεσσας: 3 συνεχόμενες ειδικές διαδρομές. Β) Απ' την Έδεσσα μέχρι τη Βούρη: 2 ειδικές διαδρομές. Γ) Απ' την Όλυμπια μέχρι τη Βυτίνα: 3 ειδικές διαδρομές.

Δ) Απ' τη Σπάρτη στην Τρίπολη: 1 ειδική διαδρομή. Ε) Τέλος, η τελευταία ειδική διαδρομή θα είναι όπως πάντοτε στην περιοχή του Αχλαδοκάμπου.

Στο Ζ' Ράλλυ «Ακρόπολις» δικαιούνται να μετάσχουν όλα τα αυτοκίνητα, που περιλαμβάνονται στην λίστα του Διεθνούς Αθλητικού Κανονισμού. Ήδη η Έπιτροπή Αγώνων της ΕΛΠΑ και κατά πρόσκλησιν αυτής ο Άλυτάρχης του άγώνος κ. Άλέξανδρος Κανελλόπουλος, έχουν ετοιμάσει όλες τις λεπτομέρειες, που θ' αποτελέσουν έγγυση για την επιτυχία της τεράστιας αυτής προσπάθειας.

Ογκωδέστατη άλληλογραφία με το έξωτερικό, έξασφαλίζει πλούσια συμμετοχή ξένων διεθνώς άνεγνωρισμένων οδηγών. Ή φήμη του Ράλλυ

λυ «Ακρόπολις» τους έχει κεντρίσει ιδιαίτερώς το ένδιαφέρον σε σημείο που από πρόσχειρους υπολογισμούς να βγαίνει το συμπέρασμα ότι η ξένη συμμετοχή κατά το 1959, θα υπερβή κάθε άλλη!

Ίδιαίτερη προσπάθεια κατελήθη, ώστε να μην ύστερήσουν οι Έλληνες οδηγοί σε συμμετοχή. Διάφορες εύκολιες, που έξασφαλισθηκαν, θα έχουν ως φυσικό επακόλουθο μία αύξησι του ένδιαφέροντος των δικών μας για το άγώνισμα αυτό, που η φήμη του τιμάει ιδιαίτερα την Ελλάδα στο έξωτερικό:

1) Τα ελληνικά διωλιστήρια θα προσφέρουν δωρεάν τα καύσιμα, που απαιτούνται για τον άγώνα.

2) Από το ποσόν των 1500 δραχμών, που έχει όρισθή ως δικαίωμα συμμετοχής στον άγώνα, θα έξασφραίνονται 1.000 δραχμές και θα μένουν μόνο 500 που θα κολύπουν την άσφάλεια του αυτοκινήτου για σωματικές βλάβες και υλικές ζημιές προς τρίτους.

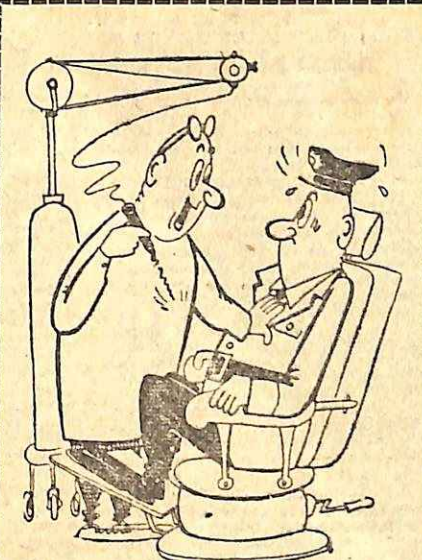
3) Παράλληλα με τα έξαθλα και τα χρηματικά βραβεία της γενικής κατατάξεως και των κατατάξεων σύμφωνα με τον κυλινδρισμό, θ' όπιστηκε και άλλη ειδική κατάταξη με ιδιαίτερα κυπέλλα και χρηματικά έξαθλα, που θα κριταμηνθούν βάσει της τιμής του αυτοκινήτου.

4) Θα δοθούν κατόπιν κληρώσεως σε δύο απ' τους Έλληνες που θα τεματίσουν, άσχετα με τη θέσι που θα έχουν στην γενική ή την ειδική βαθμολογία, πινακίδες κυκλοφορίας (πρόσφατος άσας) άξιας 40.000 και 25.000 δραχμών. Κατόπιν όλων αυτών των διευκολύνσεων θεωρείται βέβαιον ότι το Ζ' Ράλλυ «Ακρόπολις» θα σημειώση ρεκόρ ελληνικής συμμετοχής.

Αυτός ο αυτοκινητιστικός άγώνας, που προσλαμβάνει διαρκώς όλο και μεγαλύτερη διεθνή βαρύτητα και άξια και που άποτελεί έξ άλλου, μία μοναδική εύκαιρη διεθνώς τουριστικής προώδης της χώρας μας, θα έχη έφέτος ένα έξακριστό πρόνομο. Ή εταιρία «ΦΙΕ» θα στείλιν συνεργείο για να κινηματογραφήση όλόκληρο το Ζ' Ράλλυ «Ακρόπολις» και να φτιάξη ειδική έγρωμη ταινία συνεασκόπ, που θα προορίζεται για παγκόσμια προώδης.

Εκτός των ανωτέρω, οι διάφορες ελληνικές ομάδες θα λάβουν έξασφαιτικά μέτρα για να διευκολυνθή η συμμετοχή των μελών τους. Θεωρείται βέβαιον ότι μεταξύ των διευκολύνσεων θα είναι ιδιαίτερα έξπαθλα, πρόσθετη άσφάλισι, άγωνιστική συμπαράστασι, όργωνισι συνεργείων κλπ.

ΧΑΡΗΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

— Έσύ δεν είσαι που μου έδωσες κλήσι προχτές, γιατί έτρεχα πολύ με τ' αυτοκίνητο;

— Σκόπευσε καλά άγόςι μου!

— Μόλις πατήσετε αυτό το κουμπί, η πολυθρόνα γίνεται κρεβάτι!

ΚΥΠΡΙΕΣ

Τρεις φίλες, η Άντρούλα Κυπριανού, η Αίγλη Καρακώστα και η Νίκη Κωνσταντίνου, Άλεξάνδρου 15, Μορφου, Κύπρος, θέλουν να ανταλλάξουν με Έλληνες και να στείλουν μια φωτογραφία τους.

Η Γιολάντα Σικελιανού, Ποταμός Κάμπου, Κύπρος, επιθυμεί να ανταλλάξει με Έλληνες αξιοματικούς.

Η «Αλέκ» (18 χρόνων) από τη Λευκωσία, θέλει να ανταλλάξει με όμογενή από την Αμερική, ηλικίας 35—45 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και το γάμο. Η «Ελσα-φίνα» (21 χρόνων) από τα Βαράφια, ζητεί να ανταλλάξει με νέες από την Ελλάδα, καθώς επίσης και με νέους, που σπουδάζουν στην Ιταλία. Η «Αφοροδίτη» (23 χρόνων) από την Πάφο, μορφωμένη, ευπαρουσίαστη και με άριστη περιουσία, θέλει να ανταλλάξει με Έλληνες ναυτικούς, με σκοπό το γάμο.

Η «Ξεχασέ με για πάντα» (24 χρόνων) από την Πάφο, μορφωμένη και ευπαρουσίαστη, αλλά με πολλές ατυχίες στη ζωή της, επιθυμεί να ανταλλάξει με Ένα σοβαρό και μορφωμένο κύριο από την Αμερική, ηλικίας 30—45 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και άργότερα ίσως τη μεταναστεύσει και το γάμο. Η «Μελπομένη» (17 χρόνων), μα-

Αλληλογραφία μας

θήτρια Γυμνασίου Πάφου, με ώρατο σώμα και πολλά ψυχικά χαρίσματα, θέλει να ανταλλάξει με Ένα σοβαρό κύριο από την Ελλάδα, κατά προτίμηση έμπορου, ηλικίας 35—50 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας φιλικής γνωριμίας και πιθανότατα το γάμο.

Η «Γελαστή ύπαρξη» (21 χρόνων) από τη Λευκωσία, τελειόφοιτος Γυμνασίου, με σημαντική περιουσία εκτός Κύπρου, επιθυμεί να γνωριστεί με Ένα ευκατάστατο κύριο από το εξωτερικό, ηλικίας 25—35 χρόνων, με σκοπό τη μεταναστεύσει και το γάμο. Όσοι θέλουν να πάρουν γράμμα από τις αναγνώστριές μας αυτές, ας στείλουν τη διεύθυνσή τους στις στήλες της αλληλογραφίας μας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Άνδρέας Πέτρου, Συχαρί, Κυρηνεία, Κύπρος, επιθυμεί να ανταλλάξει με Έλληνα από το 20ο αιώνα.

Ο Άδάμος Αχιλλεύδης, Άνω Λεύκαρα, Κύπρος, θέλει

να ανταλλάξει με Έλληνα από το 20ο αιώνα.

Ο Σωκράτης Γαβριηλίδης, Πρόδρομο, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί να ανταλλάξει με νέες από την Κύπρο και την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής γνωριμίας.

Ο Χ. Τσιουρής (23 χρόνων) Παρενώνος, 24, Αγίας Παύλου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί να ανταλλάξει με μορφωμένες νέες από το 20ο αιώνα.

Ο ίδιος ζητεί να ανταλλάξει με την «Τίτικα», Έτα-ναγρία και «Ωραία της Πάτρας».

Ο Κώστας Ιωάννου (18 χρόνων), Συχαρί, Κυρηνεία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες από το 20ο αιώνα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φίλης.

Ο Κώστας Δημητριάδου και ο Κώστας Γαβριηλίδης, Κοκκινοτριμιθιά, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμούν να ανταλλάξουν με την «Τυχερή μικρούλα» και την «Χαρις προστάτη», με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Τρεις φίλοι, ο Χαράλαμπος Ευθυμίου, ο Μ. Θεοδόρου και ο Άνδρέας Περδής (όλοι 16 χρόνων), Τσίφλι, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν να ανταλλάξουν με τη «Λιάνα» από την «Τζούνη» και την «Εγώ».

Ο Άνδρέας Γιαννακού και ο Κώστας Γεωργίου (21 χρόνων) και οι δύο, Βασιλείας Παύλου, Αγίας Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν να ανταλλάξουν με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 15—21 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φίλης. Το ίδιο θέλει και ο Δάρος Γεωργίου, Παλαιόλογον Νο 6, Αγίας Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο Eleftherios Vasiliatos, SS Celeste, Pan. Range Ship, Oper. 26 Broadway New York 4, N.Y., U.S.A., θέλει να ανταλλάξει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Αθήνα, Πειραιά, Κεφαλονιά και Νέα Υόρκη, με σκοπό τη δημιουργία μιας γνωριμίας. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μια φωτογραφία τους.

Ο George Sarantidis (35 χρόνων), M/V Meliti Co M. Andreadis Ltd, 52 Lime Street, London E.C. 3, England, επιθυμεί να ανταλλάξει με νέες από την Αττική.

Ο δόκιμος Spiros Tsakaniadis (22 χρόνων), S/S Andros Fairplay Orion Shipping Co, 80 Broad Street, New York 4, N.Y., U.S.A., θέλει να ανταλλάξει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών και καρτ-ποστάλ.

Ο John Vlassis, M/S Totila Co Aliseas Shipping Co 5, Confederation St., Geneve, Suisse, ζητεί να ανταλλάξει με το «Δελφίνι του Πατράκου».

Ο Georgios Karotis (22 χρόνων), M/S Polyxene G., Shasta Overseas, 80 Broad Street, New York 4, N.Y., U.S.A., επιθυμεί να ανταλλάξει με την αναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Αλόνια πρόσκλησι».

Ο T. Giannidis, S/S Andros City, Orion Shipping Co, 80 Broad Street, New York 4, N.Y., U.S.A., θέλει να ανταλλάξει με μορφωμένες νέες από το 20ο αιώνα, στην ελληνική, αγγλική ή ισπανική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων και καρτ-ποστάλ.

Ο E. V. Agnew, M/S Totila Co Aliseas Shipping Co, 5 Confederation St., Geneve, Suisse, ζητεί να ανταλλάξει με το «Τραγούδι του πόνου».

Ο Alexander Betsis, S/S Cepheus, Co Groom and Son, 41A Church St. Harwich Essex, England, θέλει να ανταλλάξει με την «Κρίνιδα».

Ο Emilio Paris, S/T Lago, Esso Petr. Fawley Southampton, England, ζητεί να ανταλλάξει με μια νέα για να του κρατά συντροφιά στη μοναξιά της.

Ο T. L. Liddis, S/S Anassa Co Pan Range Ship, Operating Co, Inc. 26 Broadway, New York, U.S.A., θέλει να ανταλλάξει με τις αναγνώστριές μας, που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα «Έρεβα του πόνου» και «Παρήγορος άγγελος».

Οι δόκιμοι John Vast και Bas Mantz, Atlantic Marquess Co Panama Transport 60 West 49, New York 20, N.Y., U.S.A., ζητούν να ανταλλάξουν με νέες που αγαπούν τη θάλασσα και τα ταξίδια, στην ελληνική, αγγλική, γαλλική ή ιταλική γλώσσα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η Vasiliki Verroglu, Buyukada Cicekli Yali Sok. No 21, Buyukada, Turkiye, φαίτητρια, ζητεί να ανταλλάξει με νέες και νέες από το 20ο αιώνα, κατά προτίμηση με νέους, που σπουδάζουν στην Ευρώπη, Αφρική και Απω Ανατολή, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών.

Η Melina Mirka Defterdar Yokus, Adalar Ap. No 53—552 Jophane, Istanbul, Turkiye, θέλει να ανταλλάξει με Έλληνες από το 20ο αιώνα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φίλης.

Η Lily Loukidou (20 χρόνων), The Leo Refinery Accounts Dept., Suez, Egypte, μελαχροινή, ζητεί να ανταλλάξει με νέες και νέους από την Αίγυπτο και το εξωτερικό. Παρακαλεί όσους απαντήσουν να στείλουν με το πρώτο γράμμα μια φωτογραφία τους.

Η Georgoula Dede, Girgin Sok. No 30/2, Amavut Koy No 30/2, Istanbul, Turkiye, θέλει να ανταλλάξει με νέους από το 20ο αιώνα, με σκοπό τη δημιουργία μιας φιλικής αλληλογραφίας και την ανταλλαγή μικρών αναμνηστικών δώρων.

Η Juliette G., Poste Restante, Amavut Koy, Istanbul, Turkiye, ζητεί να ανταλλάξει με νέους και νέες με σκοπό την ανταλλαγή καρτ-ποστάλ και τη δημιουργία μιας καλής φίλης.

Η Despina Tsavdar (14 χρόνων), Girgin Sok. 28, Amavut Koy, Istanbul, Turkiye, επιθυμεί να ανταλλάξει με νέους και νέες ηλικίας 17—18 χρόνων.

Η Mary Halkitis (16 χρόνων), Rue Ibn El Nabata No 8, Choubra Cairo, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με νέους από το 20ο αιώνα, ιδιαίτερα από την Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Ιταλία, Γαλλία, Γερμανία και Αμερική. Θα απαντήσει μόνο σε όσους συνοδεύσουν το πρώτο γράμμα τους με μια φωτογραφία.

Η Mary Halkitis (16 χρόνων), Beyeolu Ilk Bebye Sok. Cinili Han 14/17 Istanbul, Turkiye, θέλει να ανταλλάξει με νέους από το 20ο αιώνα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Dimitrios Haldeacis (24 χρόνων), Hotel Louise B.B. 2, Micheroux Hasard, Liege, Belgique, επιθυμεί να ανταλλάξει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο N. Sotiropoulos, P.O. B. 2161, Cairo, Egypte, θέλει να ανταλλάξει με νέες από το 20ο αιώνα, κατά προτίμηση από την Ελλάδα, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο John Piantes, 1120 Cambridge St. Cambridge Mass. U.S.A., επιθυμεί να ανταλλάξει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μια φωτογραφία τους.

Ο Tom Avgerinos (23 χρόνων), P.O. Batchelor, Darwin N.T., Australia, θέλει να ανταλλάξει με νέες από την Ελλάδα.

Ο Dimitrios Anastasopoulos (24 χρόνων), 65 The Crescent St. Fairfield, N.S.W., Sydney, Australia, ζητεί να ανταλλάξει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας κάτω των 23 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο George Kasdonis, 6929 Detroit Ave. Cleveland 2, Ohio U.S.A., θέλει να ανταλλάξει με νέες από την Αθήνα και τον Πειραιά, ηλικίας 22—28 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο V. Smirniotis, P.O. Box 35 Mansourah, Egypte, ζητεί να ανταλλάξει με την αναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Όνειρο στο αυγουστιάτικο φεγγάρι».

Ο J. M. Caloudis, 5508 Shebrook St. West Montreal, Canada, θέλει να ανταλλάξει με την «Κίτρινη φλόγα» από την Πάτρα.

Ο Tony Lakaskis και ο Tom Verinos, 3893 City Hall Ave. Montreal, Canada, επιθυμούν να ανταλλάξουν με τις αναγνώστριές μας που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα «Σαμπρίνα» και «Ναπολιτάν».

Ο Apostolos Parados, 455 Austria, Wien IX, Grunetorgasse 4, U.S.A., θέλει να ανταλλάξει με την «Πονεμένη μαθητρίουλα».

Ο Tom Verinos, 211 5th Street, Antioch California, U.S.A., μορφωμένος και εγκατεστημένος στην Αμερική, ζητεί να ανταλλάξει με Έλλη-

νίδες, κατά προτίμηση μαθήτριες Γυμνασίου, ηλικίας 15—22 χρόνων, με τριών άναστημάτων, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μια τελευταία φωτογραφία τους.

Ο Athanasios Filcas, Rue de Fort 447 G. Relinne Liege, Belgique, επιθυμεί να ανταλλάξει με Έλληνες από το 20ο αιώνα, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Δύο φίλοι, ο Panayiotis Chatzistavrides και ο N. Vannakopoulos, Pauwengraaf 95 Eidsden, Limburg, Belgique, ζητούν να ανταλλάξουν με Έλληνες από το 20ο αιώνα, με σκοπό τη μεταναστεύσει και το γάμο.

Ο Louis Carabatos, 4252 St. Urban P.Q. Canada, θέλει να ανταλλάξει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 17—20 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η Καίτη Παππά (25 χρόνων), Poste Restante, Αιγάλεω, Αθήναι, Grèce, επιθυμεί να ανταλλάξει με όμογενείς από το εξωτερικό, με σκοπό τη μεταναστεύσει και το γάμο.

Η N. Ροδοπούλου, Αστρους No 21, Αθήναι, Grèce, θέλει να ανταλλάξει με νέους από το εξωτερικό, με σκοπό το γάμο.

Η Μαίρη Δήμη (24 χρόνων), Poste Restante, Αιγάλεω, Αθήναι, Grèce, υψηλή και ευπαρουσίαστη, επιθυμεί να ανταλλάξει με όμογενείς από το εξωτερικό, με σκοπό τη μεταναστεύσει και το γάμο.

Η «Λευκή περιστέρω» (20 χρόνων), από τη Λαμία, επιθυμεί να ανταλλάξει με νέους από το εξωτερικό, κατά προτίμηση με νέους, που σπουδάζουν στην Ιταλία και Γερμανία, ηλικίας 20—26 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία. Η «Αλέκ» (22 χρόνων) από το Καλάνδοι, μαθήτρια σχολής κοπτικής, θέλει να ανταλλάξει με όμογενείς από την Αυστραλία, με σκοπό τη μεταναστεύσει και το γάμο.

σων με ναυτικούς η κυρία του εξωτερικού, ηλικίας 35—45 χρόνων. Η «Νύχτα χωρίς ξημέρωμα» (19 χρόνων) από την Ιαρία, θέλει να ανταλλάξει με συμπατριώτες της, εγκατεστημένους στην Αμερική.

Η K. Οικονόμου, Πάροδος Βραχυσίου No 26B, Αθήναι, Grèce, θέλει να ανταλλάξει με κυρίους από το εξωτερικό και το εσωτερικό, ηλικίας 35—40 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Η «Λευκή περιστέρω» (20 χρόνων), από τη Λαμία, επιθυμεί να ανταλλάξει με νέους από το εξωτερικό, κατά προτίμηση με νέους, που σπουδάζουν στην Ιταλία και Γερμανία, ηλικίας 20—26 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία. Η «Αλέκ» (22 χρόνων) από το Καλάνδοι, μαθήτρια σχολής κοπτικής, θέλει να ανταλλάξει με όμογενείς από την Αυστραλία, με σκοπό τη μεταναστεύσει και το γάμο.

Κάθε φορά που πίνετε ένα ποτήρι νερό, σκεφθείτε την ΙΖΟΛΑ

Γιατί και η ΙΖΟΛΑ οās σκέπτεται κάθε μέρα, φροντίζοντας να καλύτερη πάντοτε την ποιότητα και να ελαττώνει συνεχώς τις τιμές.

ΚΟΥΖΙΝΕΣ K 400, K 410, K 420

- Δύο εστίες ταχυτάτης απόδοσεως τών 1.800 και 800 θάττ, από ειδικό χυτοσίδηρο
- Φούρνος με θερμοστάτη ή όχι, ανάλογα με τις προτιμήσεις του αγοραστή, μεγαλύτερος από κάθε αντίστοιχης ξένης κουζίνας
- Οι κουζίνες είναι ολόκληρες εμαγέ και συνοδεύονται από ένα ταψί εμαγέ και δύο σχάρες.

ΤΙΜΗ ΑΠΟ ΔΡΧ. 2150-2500

ΙΖΟΛΑ

Η ΙΖΟΛΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΙ 14 ΤΥΠΟΥΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΚΟΥΖΙΝΩΝ

Αισθάνεσθε κουρασμένοι και η γεύσις σας δεν είναι καλή; Δοκιμάστε λίγη

ΣΟΚΟΛΑΤΑ ION ΥΓΕΙΑΣ

τονώνει και δίνει εύχαριστη γεύσι

— ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ —

ΟΙ ΛΟΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Δημαρχίνες

Ο ΜΑΧΑΛΑΣ, ο υιός, χορεύοντας τόσο πολύ την Έφταλιν, που ήταν τότε ξανά ελεύθερη, οπότε ο Μπελέντι, Κί ή καρμάνη, η Παναγιώτα, πούτανε στα μαχαίρια, σαν τ' άκουσε, πήγε κόντρα στη με τον άλλο συνδυασμό. Κί έτσι, άποψε, με ροκάς, πολιτρεδες, μεγάφωνα, παντιέρες, φωτορεπορτέρ, με «μπράσο» και μπράβοι, μπουλούκι, ταμπούρι, ολόκληρο, που φωνάζουνε κι άγοράζουνε ψήφους, άκόμα και μαύρη άγορά, θα βγάλει προεκλογικό λόγο στο ντουρσεκι.

Πήρε φωτιά η Έφταλιν, που την αδειάζανε. Κί άρχισε στο κοινοαμένο στη πλούσιες παροιμίες ή τσουχτερή γλώσσα της. Και φώναζε:

— Καλέ, θα χάση πάλι αυτός ο συνδυασμός και θάναί ο καμμός πολός του: «Λαγός την φτέρη κούνανε, κακό τη κεφαλή του!»

Κί άμέσως, βάρδα φουρνέλλο, πήρε σουρουσουίλεν το σόι και το σινελέ της ούλο. Κί άρριβάρισε φάτσα στον κοροινό καφενέ.

— Λαέ! φώναζε ή Παναγιώτα, σάν καρσιλάντισε την Έφταλιν, θα σε παρτικουλάρω, θα σε μπρατσάρω, θα γίνω προκουράτορος σου, θα σ' έχω μη στάξη και μη βρέξη!

— Κί ύστερα, θα πάρη ένα κουλουμί να σε καταβρέξη!... Ξεφώνισε ή Έφταλιν.

Και γιουρουντάρισε, ανέθηκε πάνω σ' ένα μπυλιάρδο, έτοιμη για τη μάχη! — Λαέ! συνεχίζει ή Παναγιώτα, ούλα σου θα τάξης δωρεάν! Στα πάγκα, στη γαζούζες, στα νεκροταφεία, τζάμπα θα δουλεύη ο καμμός και ή σκαπάνη.

— Ηέοι! Καλέ ποιος τη χάρι σας! Θα σας θάξω και... δημοτική δαπάνη!... Ξεφώνισε πάλι ή Έφταλιν, σκασιμένη στα γέλια.

— Λαέ! Στο μουμέντο, μέσ' τους ρημαγμένους δρόμους, θα σας φτιάσω ύπονομους, κί όμη Παρισιού θα δώσω.

— Βάρδα θέλω ν' αρματώσω!... πρόσθεσε ή Έφταλιν.

— Λαέ! Κόρ - κουγιού για τ' αγκυρίζια σας θα δώσω. Κί έτσι θα γιστρέψω το μεγάλο σας καμμό!...

— Πως τον λέν', πως τον λέν' τον ποταμό; φώναζε τραγουδιστά κί αντίκρυστά ή Έφταλιν.

Μα ή Παναγιώτα τ'ο βιολι της:

— Με τ'α δικά μου έξοδα, με χρήματά μου ίδια, χωρίς να φορολογηθώ ή κόσμος μιά δέκαρά, ντουζίνες για τ'α φρόκαλα, θέ να σας βάλλω κόρρα, για να μη βλέπουνε τ'α μάτια σας κουρδισιά!...

— Άς χαμηλώ... άς χαμηλώναν τ'α βουναί! — τραγουδάει μ' ούλο της το σάνφρουά ή Έφταλιν με γινάτι.

Και τότε άπ' το ταραφι της Παναγιώτας ούρλιαζον και φωνάζουν:

«Από τ'ο ντίη κί όλότελα καλή κί ή Παναγιώτα!...»

Μα πεισματάνει ή Έφταλιν κί έτοιμη τ'α χυμύρη, να μολλίστραβηχτούνε, τραγουδάει πικαριστά:

«Αμ' πόσος, άμ' τί είδα την προκοπή σ' την είδα!...»

Κί ή Παναγιώτα, που τ'α βρήκε μπαστούνια, άλλαξε πλάκα και με περισσότερο πείσμα φωνάζει:

— Λαέ! Ψήφιστε νέες! Είμαι νέες! Πρωταγωνιστούν τ'α νεάτα! Ψήφιστε νέες και παλληκάρια!...

— Όσα δε φτάνει ή άλεπού, τ'α κάνει κρεμαστάρια! Ξεφώνισε ή Έφταλιν.

Και γαϊδομένη συνεχίζει:

— Λαέ!... «Κάλιο γαϊδορόδε, παρά γαϊδορογύρε».

Και καθώς θυμήθηκε και μιά άλλη παροιμία «Όπου δεν πέφτει λόγος, πέφτει ράβδος», πήρε ένα σαπλικό και βούρ! ή τρέβε ν' άνοίξη τ'ο κεφάλι της Παναγιώτας.

Άμέσως μικρόφωνα, καρέκλες, τσερταβέδες, πολιτρεδες, χοροπιδούσανε. Κί όταν τέλος καλμάρισε και πήγε κάθε κατεργάρης στο μπάνκο του, ή Έφταλιν φώναζε σκασιμένη στα γέλια:

— Επειδή δε συμφορώθηκε με τσοί παροιμίες, τ'ο ήβωκα... παρά μιά τσεσά.

— Ράκοντα!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Πανικός

Τ ΙΑΒΡΟΥΜ τόσο χρόνια στο Άθινα ζή τόσο χρόνια με τ'ο κόσμος ανακατεμένος ένομαι, άμια ένα πιάμα χίτς ντέν ήμπορώ να καταλάβω. Γιατί τόσο κόσμος ντέν ήφαριστιέται τ'ο παστούρι; «Ημπαρές να με ψης, άναγνώστη έσέντη: 'Ιστέ, γιαβρούμ, ήξέρις έσυ τίποτες άλλο να είναι τ'ετοίο νόστιμο πιάμα, να έχη τ'ετοίο μπουρντιά ώραίο, ώραίο:

«Εγώ τί να σε πώ, κουζούμ! Άμα παστούρι μπουρντιά ένεταί, ήψυχ ή μου εδ' χαριστιμένος, καρντιά μου λαχταρισμένος, μύτη μου, μα τ'ο Θεός σε λέω, πανεύρι έχει! Τι μπουρντιά είναι τούτο, γιαβρούμ! Βιλιά μπιλιά: σε λέω, μπαντισμένους ένομαι και όταν φιλά φιλά κομματάκια στο στομάχι μου έδω, χίτς με τίποτα, κανένα λικουντιά στον κόσμο άλλαγμένο ντέν έκανα. Κουζούμ, τ'ο παστούρι, τ'ο πιάμα με τ'ο κόσμου ένεταί. 'Ιστέ, μα σου, τ'ο μύτη σου, τ'ο στομάχι σου, τ'ο χέρι σου, όλα σου με τ'ο παστούρι μ' ήφαριστιμένα ένομαι.

«Ιστέ, τ'ο λοιπόν, ντέν ήμπορώ να καταλάβω τ'ετοίο ώραίο πιάμα πως ντέν άρέσει — τρέλλα με πιάνει, μα τ'ο Θεός σε λέω.

Τέλος σπάγγων, πολύ κεβέζεληκί να μην έκανω, ιστορία μου να σε λέω. 'Ηροχτές μεσημεράκι ήτανε, ήσπτι μου παστούρι έίγα. 'Ιστέ έκοψα ένα κομμάτι, έφασα άλλο κομμάτι, έκοψα και άλλο κομμάτι, όσο ήθελε τ'ο ήψυχ ή μου έφασα, τ'ο λικουντισμένο είναι, τ'οκό, τ'οκό, ώραία ήπέρασα.

— Άδασάες πιά με τόν παστούρι! τ'ο Σουρπουτίσα μου με λέει.

— 'Ιφαριστιήκα! στο Σουρπουτίσα μου λέω.

— Ναί, αλλά βρωμοκοπάς έδω και δυό χιλιόμετρα!

— Όποιανού ντέν άρέσει, φιλημένο να μη με κάν!

Τ'ο Σουρπουτίσα μου έλια έκανε, γιατί ήξέρις, ότι, άμια παστούρι έτρώω, χίτς καμιά ντέν θα με φιλήσ, καρντιά της ήσυχος ένεταί. 'Ιστέ, τέλος σπάγγων, από τ'ο ήσπτι μου ήγαλνω, μιά ντουέλα στο Παγκουράτι έίγα. Στο στάσι έπια, κόσμος ήπριμένα, άμια μόλις έγώ ήλπισαμένους έίνα — πιστόλι έκρατούσα: 'Ο ένας από έντό, ό άλλος από έκεί, έφευ, μύτες τους κρατημένο έκάνανε, χίτς κανέναν στο στάσι ντέν έμεινε.

Τιρόλλε ήρθε και ώραία-ώραία μόνος μου έμπηκα.

Βαί, βαί, έκεί μέσα τί έβιη! Μόλις τ'ο εισπράκτορα ήλπισαμένους έκάνω, λεφτά μου άπάλανω, εισιτήριο να ήπαίρω, έκείνος μύτης του έπάνε.

— Άγαν! λέει.

— Τι είναι, γιάχο; λέω.

— Μ' έκαψες! λέει.

— Γιαβρούμ, γιατί σε έκαψα! λέω.

— Σώπα, σώπα, για τ'ο Θεό! Μη μιλάς «σθόλου!

«Ετσι λέει και πίσω τρεφόμενος ένεταί, μύτης του κρατημένο έκάνει, λεφτά μου ήπαίρει, εισιτήριο με δίνει και έγώ με τ'ο εισιτήριο στο διάδρομο πρoχωρημένος ένομαι.

Τ'ο λοιπόν, κουζούμ, έπρεπε έκεί να είσαι να ιδής τί έβιη. Καθώς στο διάδρομο περπατημένος ένομουν, ό ένας τ'ο μύτης του άρταζε:

— Άγαν! έλεε.

— Άλλος τιρομαγμένους τινάζονταν.

— Παναγία μου! έλεε.

Μιά κυρία παρά λίγο λιποθυμισμένη να ένότανε:

— Πάρ, πάρ, πάρ!... Έκανε.

«Άλλος κυρία τιρομαγμένη άπάνω σηκώθηκε:

— Θεέ μου! Τι είναι τούτο!

Τ'ο λοιπόν, τ'ο πιάμα πολύ άστείο ήταν και όλοι μαζί φωνάζανε:

— Εισπράκτορα στάσι!

— Σταμάτα!

— Κατεβαίνουμε!

Και όλοι στο πρώτο ήσπας κατεβήκαμε! Εγώ άρίδα μου άπλωμένο έκανα, μόνος μου ταξίδι, έκανα. Χέ, χέ, χέ! Παστούρι ώραίο πιάμα ένεταί!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΤΑΝ ένα έτοιμόρροπο, παλιό σπίτι, που τούλειπαν πολλά κεραμίδια. Τ'ο σπίτι αυτό όμως στέγαζε δυό ζευγάρια. Σ' ένα άπ' τ'α δωμάτια του, τ'ο πιδ γερό και τ'ο πιδ προφυλαγμένο από τόν άέρα και τ'η βροχή, καθόταν τ'ο ένα ζευγάρι, δυό γεροντάκια που ζούσαν με μιά μικρή συνταξι και με τίς άναμνήσεις τους.

Τ'ο άλλο ζευγάρι, ήταν δυό χαλιδόνια, που είχαν στίσει τ'η φωλιά τους έξω από ένα δωμάτιο, κάτω άπό τ'ην άκρη τ'ης στέγης.

Εφεύγαν και γύριζαν στην εποχή τους, βρίσκοντας πάντο τ'η φωλιά τους άπείραστη. Πετούσαν γύρω της με χαρές και τ'αίσιους ήπεινόναιαν σ' αυτήν, τ'ην καθαρίζαν, τ'ην έτοιμάζαν για ν' άποδίδουν έκει μέσα τ'α αυγά τ'ης νέας γενιάς, που θα τ' άνακαταστήσουν σε κάποιο άλλο ταξίδι, που έκείνη δε θα κωνταν πιά...

Εφετός όμως, τ'α χαλιδόνια, όσα ήρθαν στην εποχή τους, δε βρήκαν πιά ούτε τ'ο σπίτι, ούτε τ'η φωλιά τους, ούτε τ'α δυό γεροντάκια.

Τ'ο τόπος είχε άλλαξει, κί όλα είχαν γίνει καινούργια, σπiti και κήπος. Άλλοι άνθρωποι κατοικούσαν, ένα νέο ζευγάρι, που είχε άλλαξει τ'α πάντα στο διαμέριμα, που έλειπαν αυτά κί είχε γκρεμίσει τ'η φωλιά τους.

Τ'α χαλιδόνια έκαναν πολλές βόλτες γύρω από τ'ο καινούργιο σπίτι, πέτασαν ψηλά, από πάνω, έπειτα πιά κοντά, κατέλας άποφασίζαν να φτιάξουν τ'η φωλιά τους στο νέο σπίτι έξω από τόν τοίχο, στην ίδια μεριά, που ήταν και ή παλιά τους κατοικία.

Έβλεπαν τ'α σημάδια τους κί άρχισε ή δουλειά. Μα ή καινούργια νοικοκυρά του σπιτιού, που δεν ήθελε να τ'ης λερώνουν τόν τοίχο, χάλασε τ'α σημάδια, κί έδιωξε τ'α χαλιδόνια μ' ένα μακρύ ξύλο.

Εφεύγαν έκείνη, έχτισαν πάρα κάτω σ' άλλο σπίτι τ'η φωλιά τους, μα δεν έπαυαν να τριγυρίζουν και να πετούν πάνω από τ'ο παλιό σπίτι.

Γιατί έκείνη τ'ο σπιτάκι με τ'α δυό γεροντάκια δεν ήταν πάντα παλιό, ούτε οί άνθρωποι που καθόντουσαν σ' αυτό πάντα γέροι.

Έκεί μέσα βασιλεύε κάποτε ή χαρά τ'ης ζωής. 'Ο Γιώργος κί ή Νότα, ήταν νέοι κί εύτυχισμένοι, είκοσι χρόνων έκείνη και είκοσι πέντε έκείνος.

Με πόση χαρά διάλεξαν έκείνη τ'η μεριά και με πόσα όνειρα έχτισαν τ'ο σπίτι τους, με πολλά δωμάτια και με κήπο, γιατί συλλογιζόντουσαν τ'α παιδιά τους, τ'α πολλά παιδιά τους που ήθελαν ν' άποκτήσουν.

Ο Γιώργος είχε ένα καλό μισθό στην εταιρία, που εργαζόταν, μα κί έκείνη ως δασκάλα βοηθούσε άρκετά με τ'ο δικό της στο νέο τους νοικοκυρά. Δε βρήκαν, λοιπόν, δυσκολίες για τ'ο γάμο τους, γιατί ή Νότα ήταν έννληκη, ανεξάρτητη, χωρίς ύποχρεώσεις κί έκείνος ήταν μόνος, χωρίς γονείς.

Τ'ο πρώτο τους παιδί έζησε μόνο τρία χρόνια κί ήταν ή πρώτη λύπη που έδιωξε τ'η χαρά από τ'ο ευτυχισμένο έκείνο σπίτι.

Άπόκτησαν όμως κί άλλα δυό παιδιά, που έπαιζαν με γέλια και ξεφωνήτα στον κήπο, ενώ τ'α χαλιδόνια φτερουγίζαν χαρύνενα πάνω από τ'α κεφάλια τους.

Επειτα ή μητέρα τους άρρώσθηκε βαρεία και τ'α παιδιά, για να μην τ'ην άνησυχούν, καθόνταν ήσυχά πίσω από τ'ο σπίτι, άκριβώς κάτω από τ'η χαλιδονοφωλιά κί έπαιζαν άδούρδα.

Μιά μέρα, κατάφεραν κί άνεθηκαν με μιά σκάλα ως τ'η χαλιδονοφωλιά. Δεν πείραξαν όμως τ'α μικρά πουλάκια, που δε μπορούσαν άκομη να πετάξουν, παρά τούς έρριξαν λίγα φιχουλά στή φωλιά.

Υστερα, άρρώσθηκε ξαφνικά κί ό πατέρας τους. Τ'α δυό παιδιά, ό Τάκης κί ή Λίνα ήγιναν άκολείο, μάθαιναν ξένες γλώσσες, κί έκαναν όνειρα. Όνειρα έκαναν κί οί γονείς τους. Μα ό Γιώργος άρρώσθηκε βαρεία, όπως είπαμε, κί οί γιατροί τόν έστειλαν μακριά από τ'ο σπίτι.

Τ'α χαλιδόνια έφυγαν και γύρισαν τρεις φορές, μα ό πατέρας έλειπε άκόμα από τ'ο σπίτι, ή μητέρα ήταν διαρκώς, μελαγχολική και τ'α παιδιά σιωπηλά και λυπημένα.

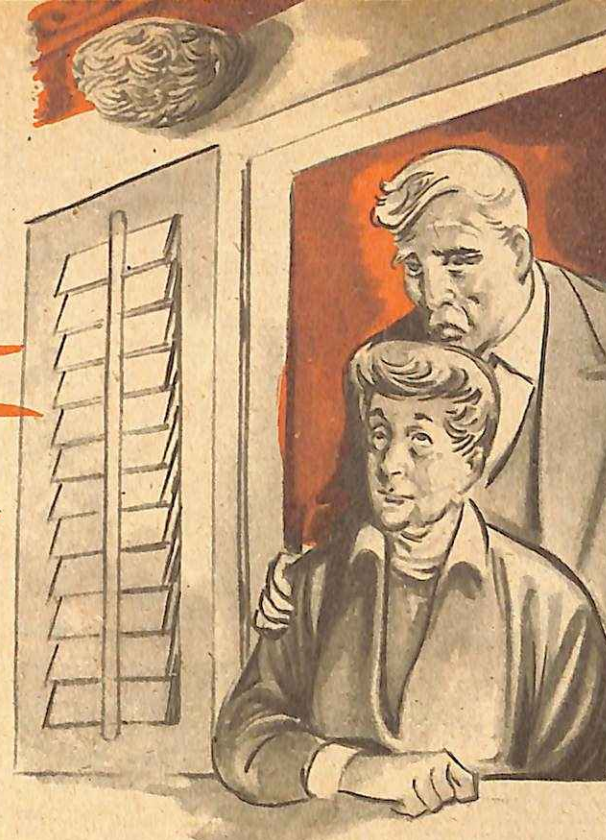
Η άρρώστια του πατέρα τους τάχε βρή πάνω στην πιδ σσβαρή καμψή τ'ης ζωής τους. Έπρεπε να διαλέξουν μιά επισημη, ν' άκολουθήσουν άνωτερες σπουδές κί ό άρχηγός του σπιτιού έλειπε...

Οί γιατροί ώστόσο ήταν αίσιόδοξοι, κί έπειτα από δυό χρόνια τ'α χαλιδόνια ξαναγυρίζοντας, βρήκαν τόν πατέρα χαλωμένο άναπαυτικά σε μιά πολυθρόνα, στον κήπο.

Τ'α παιδιά όμως δεν έπαιζαν πιά, όπως άλλοτε. Γύριζαν από τ'ο Πανεπιστήμιο σκαρβί, με τ'ο καρτοφύλακά τους κάτω από τ'η μασχάλη.

Μιά χρονιά, που ήρθαν πάλι τ'α χαλιδόνια, βρήκαν μεγάλη ταραχή και άνησυχία, όχι μόνο στο σπίτι αλλά και σ' όλη τ'η χώρα.

Ήταν τ'ην εποχή που ξέσπασε ό πόλεμος. Επειτα ήρθε ή κατοχή. Ο Τάκης, ό γιούς τ'ου σπιτιού έλειπε, βρίσκoταν στο μέτωπο. Οί γονείς του κί ή αδελφή του άνησυχούσαν διαρκώς για τ'η ζωή του. Η Λίνα, που άποφάσε φιλολογία στο Πανεπιστήμιο, θάπαιρνε τ'ο δίπλωμά της ύστερ' από ένα χρόνο. Όλα όμως ήταν μελαγχολικά μέσα στην ψυχή της. Ούτε οί χαρές

Τα δυό ΧΕΛΙΑΘΟΝΙΑ

είχαν έρειπωθή, όπως και τ'ο σπίτι. Μα δεν ήθελαν να τ' άφήτς μεγάλες λύπες τους.

Μιά μέρα, τέλος, πέθανε πρώτ' ή Νότα και σε μιά βδομάδα τ'ην άκολούθησε ό Γιώργος. Ήρθε τότε άεροπορικά από τ'ην Αίγυπτο ή Λίνα με τόν άντρα της. Κί έπειτα, πρίν φύγουν, πούλησαν τ'ο παλιό, έρειπωμένο σπίτι. Στ'α θεμέλια τότε του παλιού, χτίστηκε ένα καινούργιο και μοντέρνο σπιτάκι κί ό κήπος τ'ου γέμισε από λουλούδια. Ένα νέο ζευγάρι έκατος έκεί και ζή τώρα ευτυχισμένο.

Όσο για τ'α χαλιδόνια, φτερουγίζουν πάντα γύρω από τ'ο σπίτι, λές κί είναι οί ψυχές τ'ου Γιώργου και τ'ης Νότας, που άναζητούν τ'ην παλιά ευτυχία τους.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΠΟΛΙΚΩΝ ΖΩΩΝ

Μιά ομάδα έπιστημόνων τ'ης Ιατρικής σχολής του Πανεπιστημίου τ'ης Πενουλαθάνιας άναζητεί τ'ην άπάντησι στο έζης έρώτημα: Πως συμβαίνει ώστε τ'α ζώα τ'ων πολικών περιοχών να μην ύποφέρουν άπ' τ'ο ισχυρότατο κρύο, μολοντί ή μοναδική προφυλάξη τους άπ' αυτό συνίσταται σ' ένα σκετικό λεπτό γουναρίκι; Η άπάντησι αυτή θα έχη μεγάλη πρακτική σπουδαιότητα, γιατί δε συντελέσει στην κατασκευή ζεστότερων ρούκων για τους άνθρώπους.

Είχε διατυπωθή από έπιστημονες ή θεωρία ότι τ'ο τρίχωμα τ'ων ζώων αυτών (λαγού, λύκου και πολικής άρκούδας) έχει άσπρο χρώμα, για ν' άντανάκη τ'η θερμική ένέργεια που δέχονται από τ'η γύρω άτμόσφαιρα, και συγχρόνως να έμμορφή τ'η δική τους ζωική θερμότητα ν' ακτινοβολήται στην άτμόσφαιρα ώστε συγκρατώντας τ'η θερμότητά τους, τ'α ζώα αυτά ν' άντεχουν στο κρύο.

Άλλ' οί δόκτορες Χάρμελ και Χάρντι διαφύσανε τελευταίως αυτή τ'η θεωρία με τ'έξυ πείραμα τους: όατογράψαν τ'α ζώα με ειδικές μηχανές υπερέχον άκτινών και παρατήρησαν τότε ότι τ'ο άσπρο τρίχωμα τους φαίνεται μαύρο στή φωτογραφία, σημείο ότι ακτινοδούλουν θερμότητά στην άτμόσφαιρα.

Τ'ο συμπέρασμά τους λοιπόν ήταν ότι τ'ο άσπρο χρώμα τους άποτελεί άπλως ένα φυσικό καμουφλάζ, για να μη διακρίνεται άπ' τ'α κίονια και στους πάγους. Ετσι μένει άκόμα άλυτο τ'ο πρόβλημα γιατί τ'ο καλύτερο και παχύτερο τεχνητό γουναρίκι που μπορεί να φτιάσ ό άνθρωπος, ζεσταίνει λιγώτερο άπ' τ'ην πιδ λεπτή προδιά ενός πολικού ζώου.

Έμεναν άκίνητοι πολλές ώρες με τ'α μάτια προσλωμένα στην άπεραντωμένη τ' ουρανού.

για τίς νίκες του στρατού, ούτε τ'α γράμματα του Τάκη μπορούσαν να δώσουν τίς άνησυχίες για τ'ην αύριο από τ'η καρδιά της.

Και ξαφνικά τ'ο σπίτι βυθίστηκε στο πένθος.

Ο Τάκης είχε σκοτωθή σε μιά μάχη...

Θα έλεγε κανείς πως έφυγαν λυπημένα τ'α χαλιδόνια έκείνη τ'η χρονιά. Η έλπις τ'ης σκαθιάς βασάνιζε όλες τίς ψυχές κί έκανε βαρεία τ'ην άτμόσφαιρα του σπιτιού. Οί άναστεναγμοί τ'ης Νότας για τ'ο χαμό του γιου τ'ης και τ'α κρυφά δάκρυα του πατέρα είχαν διώξει για πάντα τ'η χαρά.

Όσο για τ'η Λίνα, είχε φύγει κρυφά από τ'ην Ελλάδα. Βρισκόταν στην Αίγυπτο...

Κί έπειτα, ό πόλεμος κί ή κατοχή τελείωσαν, ή Λίνα ξαναγύρισε στο σπίτι της. Μα δεν ήρθε μόνι, αλλά με τόν άντρα της, ένα όμορφο παλληκάρι, πλούσιο, που ήταν εγκατεστημένο στην Αίγυπτο όπου είχε μεγάλες βαμβακοφυτείες. Οί νεόνυμφοι μάλιστα έμεναν πολύ καιρό κοντά στο Γιώργο και στή Νότα, ζεσταίνοντας τ'ην παγωμένη καρδιά τους με τ'ην θαλαστή τ'ης άγάπης τους.

Ήρθ' ό καιρός όμως να ξαναφύγουν. Κί έφυγαν μαζί με τ'α χαλιδόνια, άφήνοντας μόνους τους γονείς, στο όμορφο σπιτάκι με τόν άνθισμένο κήπο.

Μα τ'α χρόνια περνούσαν. Τ'α κορμιά γερνούσαν, μαράζωναν. Οί ψυχές στέρευαν από τίς χαρές τους, και τ'α πρόσωπα έμεναν άκίνητα πολλές ώρες με τ'α μάτια προσλωμένα στην άπεραντωμένη τ' ουρανού στή γαλανή θάλασσα.

Ο ουρανός τους χιρίζει από τ'η μορφή του γιου τους κί ή θάλασσα από τ'ο χαμόγελο τ'ης κόρης τους.

Με τίς νοσταλγίες και τίς άναμνήσεις του παρελθόντος ζούσαν πιά ό Γιώργος και ή Νότα, που ήταν τώρα δυό γεροντάκια. Οί έλπίδες είχαν σβύσει κί ή μόνι χαρά, που τούς είχε άπομεινεί, ήταν κανένα γράμμα από τ'ην κόρη τους, κανένα δώρο ή καμμία καινούργια φωτογραφία με τ'α εγγονάκια τους.

Μιά χρονιά μάλιστα, όταν ήρθαν τ'α χαλιδόνια, είδαν τρία παιδάκια, στο σπίτι. Ο Γιώργος κί ή Νότα είχαν σταματήσει τούς άναστεναγμούς για να χαρίσουν ένα χαμόγελο στ'α εγγονάκια τους και να πείρουν από αυτά λίγη χαρά.

Με τ'α χρόνια τ'α κορμιά τους είχαν έρειπωθή, όπως και τ'ο σπίτι. Μα δεν ήθελαν να τ' άφήτς μεγάλες λύπες τους.

Μιά μέρα, τέλος, πέθανε πρώτ' ή Νότα και σε μιά βδομάδα τ'ην άκολούθησε ό Γιώργος. Ήρθε τότε άεροπορικά από τ'ην Αίγυπτο ή Λίνα με τόν άντρα της. Κί έπειτα, πρίν φύγουν, πούλησαν τ'ο παλιό, έρειπωμένο σπίτι. Στ'α θεμέλια τότε του παλιού, χτίστηκε ένα καινούργιο και μοντέρνο σπιτάκι κί ό κήπος τ'ου γέμισε από λουλούδια. Ένα νέο ζευγάρι έκατος έκεί και ζή τώρα ευτυχισμένο.

Όσο για τ'α χαλιδόνια, φτερουγίζουν πάντα γύρω από τ'ο σπίτι, λές κί είναι οί ψυχές τ'ου Γιώργου και τ'ης Νότας, που άναζητούν τ'ην παλιά ευτυχία τους.

Με τ'α χρόνια τ'α κορμιά τους είχαν έρειπωθή, όπως και τ'ο σπίτι. Μα δεν ήθελαν να τ' άφήτς μεγάλες λύπες τους.

Μιά μέρα, τέλος, πέθανε πρώτ' ή Νότα και σε μιά βδομάδα τ'ην άκολούθησε ό Γιώργος. Ήρθε τότε άεροπορικά από τ'ην Αίγυπτο ή Λίνα με τόν άντρα της. Κί έπειτα, πρίν φύγουν, πούλησαν τ'ο παλιό, έρειπωμένο σπίτι. Στ'α θεμέλια τότε του παλιού, χτίστηκε ένα καινούργιο και μοντέρνο σπιτάκι κί ό κήπος τ'ου γέμισε από λουλούδια. Ένα νέο ζευγάρι έκατος έκεί και ζή τώρα ευτυχισμένο.

Όσο για τ'α χαλιδόνια, φτερουγίζουν πάντα γύρω από τ'ο σπίτι, λές κί είναι οί ψυχές τ'ου Γιώργου και τ'ης Νότας, που άναζητούν τ'ην παλιά ευτυχία τους.

Με τ'α χρόνια τ'α κορμιά τους είχαν έρειπωθή, όπως και τ'ο σπίτι. Μα δεν ήθελαν να τ' άφήτς μεγάλες λύπες τους.

Μιά μέρα, τέλος, πέθανε πρώτ' ή Νότα και σε μιά βδομάδα τ'ην άκολούθησε ό Γιώργος. Ήρθε τότε άεροπορικά από τ'ην Αίγυπτο ή Λίνα με τόν άντρα της. Κί έπειτα, πρίν φύγουν, πούλησαν τ'ο παλιό, έρειπωμένο σπίτι. Στ'α θεμέλια τότε του παλιού, χτίστηκε ένα καινούργιο και μοντέρνο σπιτάκι κί ό κήπος τ'ου γέμισε από λουλούδια. Ένα νέο ζευγάρι έκατος έκεί και ζή τώρα ευτυχισμένο.

Όσο για τ'α χαλιδόνια, φτερουγίζουν πάντα γύρω από τ'ο σπίτι, λές κί είναι οί ψυχές τ'ου Γιώργου και τ'ης Νότας, που άναζητούν τ'ην παλιά ευτυχία τους.

Με τ'α χρόνια τ'α κορμιά τους είχαν έρειπωθή, όπως και τ'ο σπίτι. Μα δεν ήθελαν να τ' άφήτς μεγάλες λύπες τους.

Μιά μέρα, τέλος, πέθανε πρώτ' ή Νότα και σε μιά βδομάδα τ'ην άκολούθησε ό Γιώργος. Ήρθε τότε άεροπορικά από τ'ην Αίγυπτο ή Λίνα με τόν άντρα της. Κί έπειτα, πρίν φύγουν, πούλησαν τ'ο παλιό, έρειπωμένο σπίτι. Στ'α θεμέλια τότε του παλιού, χτίστηκε ένα καινούργιο και μοντέρνο σπιτάκι κί ό κήπος τ'ου γέμισε από λουλούδια. Ένα νέο ζευγάρι έκατος έκεί και ζή τώρα ευτυχισμένο.

Όσο για τ'α χαλιδόνια, φτερουγίζουν πάντα γύρω από τ'ο σπίτι, λές κί είναι οί ψυχές τ'ου Γιώργου και τ'ης Νότας, που άναζητούν τ'ην παλιά ευτυχία τους.

Με τ'α χρόνια τ'α κορμιά τους είχαν έρειπωθή, όπως και τ'ο σπίτι. Μα δεν ήθελαν να τ' άφήτς μεγάλες λύπες τους.

Μιά μέρα, τέλος, πέθανε πρώτ' ή Νότα και σε μιά βδομάδα τ'ην άκολούθησε ό Γιώργος. Ήρθε τότε άεροπορικά από τ'ην Αίγυπτο ή Λίνα με τόν άντρα της. Κί έπειτα, πρίν φύγουν, πούλησαν τ'ο παλιό, έ

σες να βγής έξω και να διώξεις έτσι τις θλι-
 βερές σκέψεις σου...
 «Βέβαια, όλοι αυτά είναι σοβαροί λόγοι.
 Όστόσο, δε θάταν άσχημο αν περίμενες λίγο!
 Ίσως να τοκτοποιούνταν όλα, την επομένη του
 θανάτου σου...»
 Ο Όλιβιέ κατάλαβε την παγίδα! «Ω, τώ-
 ρα ξεχνούσε την καλωσύνη που του είχε δεί-
 ξει ο Άγιος Πέτρος! Δεν ήθελε να τον δεχτεί
 στον Παράδεισο. Θα τον ξανάστελνε στη γη,
 όπως είχε γίνει και με πολλούς άλλους!...»
 Άνασκήρτησε λοιπόν από αγανάκτηση και
 φώναξε:
 «Όχι, όχι, δε μπορείτε να με μεταχειρι-
 στήτε έτσι! Ξέρω απ' τους ποιητές πως ξα-
 ναστελνέτε πολλές φορές στη γη τις ψυχές των
 ανθρώπων... Έγώ όμως θέλω να πεθάνω ό-
 ριστικά. Με καταλαβαίνετε; Όριστικά! Αφί-
 στε με να περάσω...»
 «Ω, μη βιάζεσαι, είπε ο Άγιος Πέτρος.
 Θα περάσεις, όταν έρθη η κατάλληλη στιγμή.
 Προηγουμένως όμως, θα σ' αφήσω να ζήσης
 άλλη μία μέρα, την επομένη του θανάτου σου.
 Αύριο το βράδυ, αν θέλεις, μπορείς να ζήσης
 πάλι!»
 Κι ο Όλιβιέ ξαναγύρισε στη γη, κατασυγ-
 χισμένος. Αηδισμένος πάντα απ' τη ζωή, έ-
 πεσε στο κρεβάτι του, κουκουλώθηκε απ' το
 κεφάλι κι έκλεισε τα μάτια του... Ο ύπνος
 βρίσκεται τόσο κοντά στο θάνατο! Έτσι του-
 λάχιον θα μπορούσε να περάσει τις υπόλοι-
 πες ώρες, ως τη στιγμή που θα τον δεχόταν
 ο Άγιος Πέτρος, χωρίς ν' αντιληφτεί τίποτα...
 Πόσο έμεινε σ' αυτή τη θέση; Δε θα μπο-
 ρούσε να το πει ούτε ο ίδιος.
 Ξαφνικά, τον ξύπνησαν δυνατά χτυπήματα
 στην πόρτα του. Είχε περάσει μήπως η ώρα,
 κι ο Άγιος Πέτρος είχε έρθει αυτοπροσώπως
 να τον παραλάβει;...
 «Όχι, ήταν ο φίλος του Άλφρε Μπωνά. Ο
 Όλιβιέ του είχε δανείσει εδώ και πολλά χρό-
 νια 10 χιλιάδες φράγκα, και τα θεωρούσε χα-
 μένια πιά. Τώρα που τάφερνε πίσω ο Μπωνά,
 μαζί με την εγγυησίονή του...»
 «Ο Όλιβιέ κυττάζε το ρολόι του. Ήταν 9.
 «Ως το βράδυ, είχε καιρό να κάνει ένα περίπα-
 το, για ν' αποκαταστήσει όριστικά τη ζωή.
 Πήγε πρώτα-πρώτα στο σπιτονοικοκυρή του
 και του ξόφλησε τα καθυστερούμενα νοίκια.
 Εκείνος τον υποδέχτηκε ευγενέστατα και του
 είπε ότι «δεν υπήρχε κανείς λόγος να βιαστή».
 Ο Όλιβιέ συγκινηθηκε πολύ απ' τη στάση
 του.
 «Υστερα πήγε στο κουρείο του και παρά-
 δωσε το πρόσωπό του στον κουρέα του. Ο-

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΕΣ

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ

Ο άνθρωπος που στακώθηκε
 μόνος του!...

Οι αυτόχειρες δείχνουν κάποτε φαντασία,
 έμπνοη και καρτερία, που είναι αληθι-
 νά... αξιοθαύμαστες. Αν τις ίδιες ιδιό-
 τητες τις χρησιμοποιούσαν για να ζήσουν,
 θαφταναν άσφαλώς κάτι το αξιόλογο.
 Τι θα λέγατε π.χ. για την περίπτωση ενός
 Κινέζου, στην Κοινοβουλευτική Αυστραλίας,
 που εργάστηκε έναν ολόκληρο χρόνο, για να
 φτιάξει μια άριστη-οργανωτική μηχανή; Κι
 όταν την τελείωσε, κρεμάστηκε απ' αυτήν!
 Οι συμπολίτες του που τον έβλεπαν να δου-
 λέει σ' αυτή την μηχανή, δε μπορούσαν,
 φυσικά, να φαντασθούν ότι την προωρριζε για
 τον εαυτό του...
 Άξιονημνήνη είναι επίσης η περίπτω-
 ση του Μαρτίνου Λοαγιά, που ζούσε κατά τον
 19ο αιώνα στη Βενετία.
 Ο Λοαγιά, που ήταν τσαγκάρης το επάγ-
 γελμα, είχε πάρει την απόφαση να σταυρω-
 θεί, όπως ο Ιησούς Χριστός. Άλλα ήθελε να
 τά κάνει όλα μόνος του, χωρίς ξένη βοήθεια,
 πού, άλλωστε, δε θα του την έδινε κανείς.
 Έφτιαξε, λοιπόν, έναν ξύλινο σταυρό και
 κάρφωσε, πρώτα πρώτα, σ' αυτόν τα δύο
 του πόδια κι έπειτα το αριστερό του χέρι.
 Προτού ανέβει στο σταυρό, είχε τρυπήσει
 το αριστερό του πλευρό με μία φαλτσέτα κι
 είχε βάλει πάνω στο κεφάλι του ένα άκα-
 θινο στεφάνι. Το δεξί του χέρι έμεινε ελεύ-
 θερο... Κι τότε άρχισε να γυρίζει μία τρο-
 χαλία. Μα αυτό έγινε το έξης: Ο σταυρός
 με το Λοαγιά ανηψώθηκε από τη βάση του,
 πέρασε από το άνοιχτο παράθυρο και κρε-
 μάστηκε από ένα γερό σχοινί στο κενό...
 Οι κάτοικοι της Βενετίας είδαν με τρόμο
 αυτό το θέαμα. Άλλα όταν έβρεξαν για να
 σώσουν τον Λοαγιά, τον βρήκαν νεκρό.
 Με όχι λιγότερο τραγικό τρόπο αυτοκτό-
 ησε ένας Γάλλος το 1887. Δούλευε ολόκλη-
 ρους μήνες για να φτιάξει μία λαμπτήρα.
 Στο τέλος, έσπλωθηκε σ' αυτήν, τράβηξε
 ένα μοχλό κι άποκεφαλίστηκε!...
 Η Βρετανική Ιατρική Έφημερίς ανέφε-
 ρε έξ άλλου, την πρωτότυπη αυτοκτονία έ-
 νος νέου κατά το 1932. Ο νέος αυτός τίνε-
 ξε τα μαλλά του στον αέρα με ένα υποτυ-
 πώδες πιστόλι, που το είχε φτιάξει μόνος
 του. Για την κατασκευή του χρησιμοποίησε
 μία μπαταρία από ηλεκτρική λάμπα της τσέ-
 πης, ένα κομμάτι από ύδραυλική, ένα έ-
 λατήριο από σύρμα και ένα ηλεκτρικό κου-
 δοβύ. Για βλήμα τοποθέτησε ένα καρφό, που
 του έκαμε τη μύτη πολύ σουβερή. Το βλή-
 μα αυτό γύριζε μέσα στον έγκεφαλό του
 κι το έδωκε άκαριαία το θάνατο.
 Πολύ πρωτότυπη ήταν επίσης η ιδέα ενός
 νεαρού χωρικού από το Άινεσού της Γαλ-
 λίας. Ένα πρωί, προτού ακόμη ημερωθεί,
 ανέθηκε στη στέγη της εκκλησίας και κρε-
 μάστηκε από το σχοινί της καμπάνας. Οι
 ταλαντεύσεις του κορμιού του έκαμαν την
 καμπάνα να χτυπήσει πολλές φορές. Κι οι
 χωρικοί, ακούγοντας αυτή την άσυνήθιστη
 κωδωνοκρουσία, πετάχτηκαν τρομαγμένοι και
 τον είδαν να κρέμεται στο κενό!...
 Ειδικά, έξ άλλου, θα μπορούσε να
 κανείς ν' αποκαλέσει την αυτοκτονία μιας νε-
 ρής ανθοπώλης στο Παρίσι, κατά τις όρ-
 χες του 1897. Μία μέρα, άγρόρασε στίβες ό-
 λόκληρες από λουλούδια και τα μετέφερε
 μέσα στο διαμέριό της. Έκλεισε κατόπιν την
 πόρτα και τα παράθυρα, βούλωσε με λυμώ-
 νο κερλί τις χαραμάδες και έσπλωθηκε στο
 κρεβάτι της, αφού προηγουμένως άναψε μια
 μεγάλη λαμπάδα πλάι στο προσκέφαλό της...
 Το άλλο πρωί, την βρήκαν νεκρή. Είχε πε-
 θάνει από τις αναθυμιάσεις των λουλουδιών.
 Πρωτότυπη, αλλά και ταυτόχρονα δραμα-
 τική, ήταν επίσης η αυτοκτονία του Όλβι
 Κόξ, ενός πλούσιου κτηματία από το Τέ-
 ξας, στις 28 Δεκεμβρίου 1952. Ο Κόξ, ο-
 πως πολλοί ιδιοκτήτες μεγάλων φυτειών στο
 Τέξας, είχε έγκαταστήσει ένα μικρό ραδιο-
 φωνικό πομπό στο σπίτι του, για να μπορεί
 να έπικοινωνη με τους αγειτόνές του, που
 βρίσκονταν σε άποστάσεις δεκάδων και έ-
 κατοντάδων χιλιομέτρων απ' αυτόν. Όταν
 ήπρε, λοιπόν, την απόφαση να αυτοκτονήσει,
 κάθισε μπροστά στο ραδιοφωνικό πομπό κι
 άρχισε να έπικοινωνη με τους φίλους του,
 στους οποίους έκαμε γνωστή την επιθυμία
 του να τελευτήσει τη ζωή του. Αυτοί, φυσί-
 κά, προσπάθησαν να τον μεταπείσουν, χρη-
 σιμοποιώντας τους δικούς τους ολόκληρες ό-
 ρες και μερικές από τις φάσεις της ήταν πολ-
 λή δραματική. Στο τέλος, ο Κόξ τούς έ-
 κλεισε έναν συγκινητικό αποχαιρετισμό κι έ-
 κλεισε τον πομπό του. Άνέθηκε κατόπιν στη
 ιδιόκτητο άεροπλάνο του, έκαμε μερικούς γύ-
 ρους πάνω από το ράνσο του κι έπειτα π-
 έριξε μέσα σ' ένα παλιό λατομείο άμμου.
 Όταν τον βρήκαν, έπειτα από άρκετες ό-
 ρες, το πτώμα του είχε άπαιθανωθεί!

Ο πασίγνωστος στους παλιούς αναγνώστες μας Δρ. Κάμα ανέλαβε και πάλι να σας παρουσιάσει σε κάθε τεύχος μας
 ένα εβδομαδιαίο ωροσκόπιο, που θα σας βοηθήσει να διοργανώσετε καλύτερα τη ζωή σας, έκμεταλλευόμενοι τις ευκαι-
 ρίες και αποφεύγοντας τους κινδύνους που σας άπειλούν. Οι δημοσιευόμενες προβλέψεις ισχύουν για την χρονική περίοδο

2 - 8 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1959

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου - 20 Απριλίου * Οι επαγγελματικές σας υποχρεώ- σεις απαιτούν περισσότερη προσοχή και συνέπεια. * Σας περιμένει μία δοκιμα- σία, που δε θα άνηρεθεί σημαντικά το μέλλον σας. * Νέοι πειρασμοί.	ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου - 20 Απριλίου * Μη χάσετε τις ευκαιρίες, που θα σας παρουσιάσει μία περίπτεία της Κυ- ριακής 5. * Θα κάνετε σύντομα ένα τα- ξίδι, που θα έπηρεάσει σημαντικά το μέλλον σας. * Νέοι πειρασμοί.	* Μεγάλη ζωτικής βοθεί τον όρ- γανισμό σας ν' αντίδραση σε κάθε πα- ρουσιαζόμενο κίνδυνο. * Οι κίνδυνοι τραυματισμών και άτυχημάτων άηχουν στο παρελθόν.
ΤΑΥΡΟΣ: 21 Απριλίου - 21 Μαΐου * Αποφύγετε τις προστριβές με τους άνωτέρους και δείξτε περισσότερη κα- τανόηση στους συναδέλφους και γενικά στους συνεργάτες σας. * Παροδικές οι- κονομικές δυσχέρειες.	ΤΑΥΡΟΣ: 21 Απριλίου - 21 Μαΐου * Κινδυνεύετε να χάσετε με τις άπαι- τήσεις σας μία πολύτιμη φίλη. * Προσ- παθήστε να κερδίσετε και πάλι την έμ- πιστοσύνη άγαπημένου προσώπου, την ό- ποια κλονίστηκε τελευταία.	* Προσέξτε το λαμό σας, που είναι κατά την περίοδο αυτή το πιο εύαισθη- το σημείο του οργανισμού. Σε περίπτωση κρυολογήματος, προσέξτε μήπως το κα- κό έπεκταθεί και στα αυτιά σας.
ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου - 22 Ιουνίου * Έπιτυχείς ιδέες, δυναμισμός και αίσιοδοξία σας έπιτρέπουν ν' αντιμετω- πίσετε τις παρουσιαζόμενες παροδικές δυσχέρειες. * Κρατήστε μυστικά τα σχέ- διά σας μέχρι της πραγματοποίησής.	ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου - 22 Ιουνίου * Μη άποχωρήσετε από των παρο- σιαζόμενων πειρασμών και μείνετε πι- στοί στις υποσχέσεις που δώσατε. * Θα σας γίνει μία ύποπτη πρόταση, την όποια πρέπει ν' άπορρίψετε όπωσδήποτε.	* Η παραμικρή προσπάθεια σας κου- ράζει. Αυτό όφειλεται σε σπατάλη δυ- νάμεων, που κάνετε κατά το πρόσφατο παρελθόν. * Τυχρόος αριθμός το 9 και χρώμα σας το κίτρινο.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 Ιουνίου - 23 Ιουλίου * Κατά την περίοδο αυτή η τύχη είναι με το μέρος σας. Όλοι είναι πρό- θυμοι να σας βοηθήσουν να έπιτύχετε αυτό που επιδιώκετε. * Μη ξεφύγετε όμως από τις συνθησμένες άσχοιές.	ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 Ιουνίου - 23 Ιουλίου * Απόφαση που θα πάρете την Τρίτη 7 θα έπιφέρει σημαντική άλλαγή στον αισθηματικό τομέα. * Αποφύγετε πάν- τως τις περιπέτειες γιατί δε σας έπιφυ- λάσσουν παρά άπογοητεύσεις.	* Προσέξτε ιδιαίτερος τα νεφρά σας και το άναπνευστικό σύστημα. Κα- τάχρησις οινόπνευματων κινδυνεύει έ- πίσης να προκαλέσει άνωμαλίες στο ση- κότι σας. * Χρώμα σας το πράσινο.
ΛΕΩΝ: 24 Ιουλίου - 23 Αύγουστου * Αποφύγετε να αναλάβετε εύθυνες, που ξεπερνούν τις δυνατότητές σας. * Η περίοδος είναι κατάλληλη για να στα- θεροποιήσετε τη θέση σας και να θέσετε τα θεμέλια μελλοντικής έπιτυχίας.	ΛΕΩΝ: 24 Ιουλίου - 23 Αύγουστου * Μία ένδιαφέρουσα πρόταση θα σας γίνει το Σάββατοκύριακο, το όποιο θα περάσει πολύ ευχάριστα μέσα σ' ένα φι- λικό περιβάλλον. * Άγαπημένο πρόσωπο παίζει διπλό παιχνίδι.	* Ήρεμη περίοδος κατά την όποια η ύγεια σας έπηρεάζεται ενοχικά από τα άστρα. Μπορείτε να άναπτύξετε με- γάλη δραστηριότητα, φροντίστε όμως οι προσπάθειες να μην είναι άσκοπες.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αύγουστου - 23 Σεπτεμβρίου * Η Πέμπτη 2 κατάλληλη για την πραγματοποίηση πολλών επιδιώξεων. * Τη Δευτέρα 6 η εργασία θα παρο- υσίαζε μεγάλο ένδιαφέρον. Μη περιφο- νήστε τις συμβουλές που θα σας δώσουν.	ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αύγουστου - 23 Σεπτεμβρίου * Σας στήνουν κάποια παγίδα. Θα τη διασθανώτε όμως και θα την άπο- φύγετε. * Προσέξτε τις προτάσεις, που σας κάνουν. Μία απ' αυτές θα σας έξα- σφαλίζει μεγάλη εύτυχία.	* Προσέξτε την τροφή σας. Τα φα- γητά, που σας άρέσουν περισσότερο, δεν είναι και τα πιο άφύλακα. * Η δός δε θα είναι καθόλου εύχα- δούς υπόφερον από αίμορρ.
ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου - 23 Οκτωβρίου * Τα άστρα υποσηθουν την πραγ- ματοποίηση πολλών επιδιώξεων και σας έξασφαλίζουν αισθητή βελτίωση των οι- κονομικών. * Φιλικό πρόσωπο θα σας προσφέρει πολύτιμη βοήθεια.	ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου - 23 Οκτωβρίου * Την Παρασκευή 3 θα δυσχεραστήτε πάγω στον έγκενρισμό σας άγαπημένο πρόσωπο. * Το Σάββατοκύριακο θα πε- ράσει πολύ ευχάριστα, άποφύγετε όμως τις υπερβολικά κοπιαστικές έκδρομες.	* Οι γυναίκες ιδί- α προσέξουν κατά την ούροποιονεννητική δουλειά έναν στη κάποια
ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 Οκτωβρίου - 22 Νοεμβρίου * Εύνοϊκές και δυσμενείς ήμερες έναλ- λάσσονται. * Αποφύγετε την άταξία και την άνασθητικότητα. * Η τύχη θα εύ- νοήσει τις ριψοκίνδυνες και παράτολμες έπιχειρήσεις.	ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 Οκτωβρίου - 22 Νοεμβρίου * Η περίοδος είναι ιδιαίτερα εύνοϊκή για άρραβώνες και για γάμο. * Προ- σέξτε όμως στις νέες γνωριμίες. Φαντα- σία και φιληδονία κινδυνεύουν να σας παρασύρουν σε επικίνδυνο κατήφορο.	
ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου - 22 Δεκεμβρίου * Η περίοδος αυτή σας έπιφυλάσσει μεγάλες ίκανοποιήσεις επαγγελματικής φύσεως. Όλες οι ένέργειες καταλήγουν σε έπιτυχία. * Όλα σας βοηθούν ν' αυ- ξήσετε το επαγγελματικό σας γόητρο.	ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου - 22 Δεκεμβρίου * Έξαιρετικά ευχάριστη από αισθηματικής πλευράς, πρόσωπο θα σας συγκινή- σει φερότητα του. * Θα ήμερες αυτές μία	
ΑΙΓΟΚΕΡΟΣ: 23 Δεκεμβρίου - 22 Ιανουαρίου * Κατά την περίοδο αυτή θα σημειω- θι αύξηση της εργασίας και θα χρειά- στη ν' αναλάβετε νέες βαρείες εύθυνες. * Θα σας φέρουν σ' έπαφή με πρόσω- πο, που θα σας βοηθήσει πολύ.	ΑΙΓΟΚΕΡΟΣ: 23 Δεκεμβρίου - 22 Ιανουαρίου * Οι αισθη- ματικές δημιουργίες και μακρο- χρόνιες συν- ταξι- ομίες	
ΥΔΡΟΣ: 23 Ιανουαρίου - 22 Φεβρουαρίου * Τα άστρα αυξάνουν τη δυναμικό- τητά σας και σας κάνουν να ξαναβρ- θώ στην έμπιστοσύνη στον εαυτό σας και να άποκτήσετε		

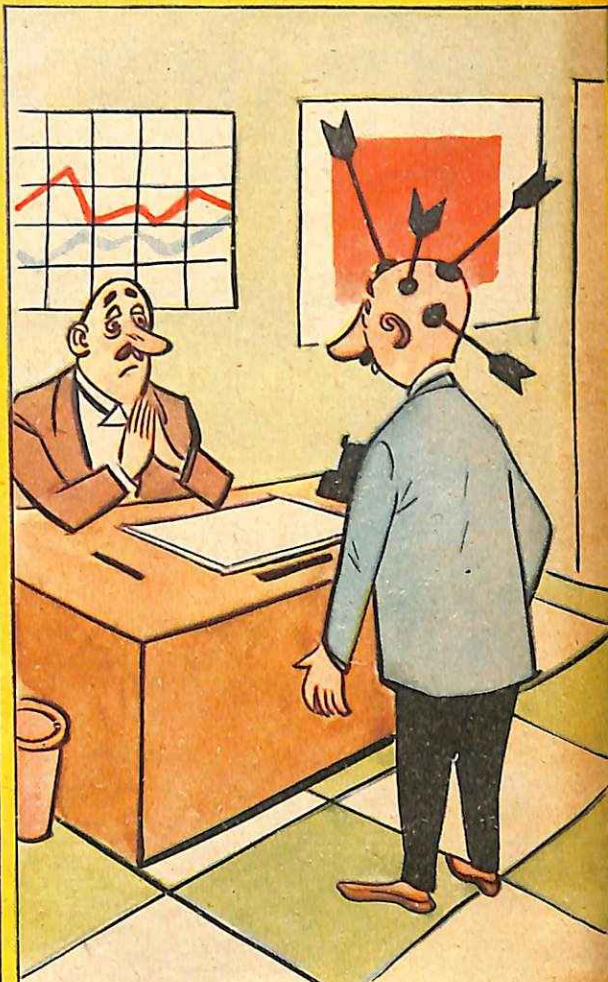
"Θα ζήσης άλλη μία μέρα!"

ΑΦΟΥ κόλλησε το περιστρόφο στο μελί-
 γι του και πάτησε τη σκανδάλη, ο Όλι-
 βιέ Σαμόν έχασε την ισορροπία του και
 κυριεύτηκε από ένα είδος βίγνυς.
 Τού φάνηκε πως έφευγε μέσα σε μία άβυσ-
 σος, που είχε άνοιξει ξαφνικά κάτω απ' τα
 πόδια του...
 Το μόνο που άντελλήρη, αυτή τη στιγμή,
 ήταν ένας στεναγμός άακουσίσεως που ξε-
 φυγε απ' τα χείλιά του. Έπιτέλους, είχε ά-
 παλλαγί απ' τη ζωή κι απ' τα βάσανά της!
 Και ξαφνικά, μέσα απ' τα σκοτάδια που
 τον τύλιγαν από παντού, άκούσε μία φωνή
 που έμοιαζε πιο πολύ με ψίθυρο. Την άναγνώρι-
 σε άμέσως: Ήταν η φωνή του Άγιου Πέ-
 τρου, στον όποιο έχει έμπιστευθή ο Ύψιστος
 τα κλειδιά της μεταθανάτιας ζωής.
 «Δε μπορείς να σ' άδικήσω, φίλε μου, έ-
 λεγε η φωνή αυτή. Άφινες θεληματικά τον
 κόρσο. Αυτό δείχνει άποφασιστικότητα εκ μέ-
 ρους σου.
 «Ξερέτε, Άγιε Πέτρο, διέκοψε ο Όλιβιέ,
 πως άπαιαντίας ήταν πάντοτε το έλάττωμά
 μου η έλλειψη άποφασιστικότητας...
 Δεν είχε πια ούτε σώμα, ούτε χέρια, ούτε
 πόδια, κι άρχισε να βρίσκη πώς αυτό ήταν
 πολύ πρακτικό για την κυκλοφορία μέσ' στο
 σκοτάδι...
 «Σε παρακολουτώ εδώ και δέκα χρόνια,
 έσκαλούβησε η φωνή του Άγιου Πέτρου.
 Πάντοτε σκεπτόσουν να φύγεις απ' τη ζωή. Άλ-
 λά δεν έσκέφτηκες ποτέ το θάνατο. Έπιτέλους
 το κατάρωσες, αυτή τη φορά!
 «Η ζωή δεν είχε πια κανένα ένδιαφέρον
 για μένα! όηλωσε ο Όλιβιέ, που είχε πάρει
 κουράγιο απ' την ύποδοξη αυτή του Άγιου.
 Τά είχα βαρεθή όλα... Κι άλλωστε, ξέρετε
 πως είχα σοβαρούς λόγους, για να θέλω να
 την έγκαταλείψω...
 «Τά έρω όλα, τον διέκοψε ο Άγιος Πέ-
 τρος. Όπως με πληροφορήσαν οι άγγελοι,
 αυτοκτονήστες γιατί καθυστερούσε μερικά νοί-
 κια, γιατί σ' έγκατέλειψε η φιλένδα σου,
 γιατί τ' άνειρό σου ν' άποκτήσης αυτοκίνητο
 δεν είχε έκπληρωθή ποτέ, γιατί ο φίλος σου
 Άλμπεο σούκλεισε κατάμουτρα την πόρτα ό-
 ταν του ζήτησες ένα μικρό δάνειο, και γιατί
 έβρεχε πολύ εκείνη την ήμερα και δε μπορού-

ταν βγής από κεί, είχε την έντύπωση πως ή-
 ταν άλλος άνθρωπος.
 «Έκαμε τότε την έξής σκέψη:
 «Αυτά τα λείψατά μου είναι άχρηστα, αφού
 δεν πρόκειται να ζω αύριο. Αν πήγαινα ν'
 αγοράσω ένα καινούργιο κοστούμι!... Θα χρει-
 στήται άλλάστε για την κηδεία μου...»
 Μπήκε λοιπόν σ' ένα μαγαζί και βγήκε σε
 λίγο από κεί κυριολεκτικά μεταμορφωμένος,
 απ' το κεφάλι ως τα πόδια.
 Είχε όμως κοραστή πολύ κι άποφάσισε να
 προσφέρει στον εαυτό του ένα καλό γεύμα -
 το τελευταίο.
 «Έπειτα τράβ'ξε προς τον κήπο του Λου-
 ξεμβούργου κι έκανε τον περίπατό του στις
 μεγάλες δεντροστοιχίες, με μία ευχαρίστηση
 που δεν την είχε ξανανοιώσει ποτέ ώς τότε.
 Και, ξαφνικά, βρέθηκε αντιμετώπος με τη
 Ρόζα, τη φιλένδα του.
 «Όλιβιέ! φώναξε εκείνη μόλις τον είδε.
 Τι εύτυχημένη σύμπτωση! Σε ζητάω από
 χτές το βράδυ, αλλά δε σ' εύρισκα πουθενά.
 Τι έγινες λοιπόν;
 «Μά έσύ μου είχες πη πως δεν ήθελες να
 ξανασυναντηθούμε ποτέ πιά!...
 «Ήταν ένα καπρίτσιο, άγάπη μου. Θες να
 με συχωρέσης; Ποτέ δε σ' άγάπησα όσο τώ-
 ρα...»
 Είχε νυχτώσει σχεδόν, κι ο Όλιβιέ βρισκό-
 ταν ακόμα μαζί με τη Ρόζα. Ξαφνικά, έμφα-
 νίστηκε μπροστά του ο Άγιος Πέτρος.
 «Σε περιμένα από άρκετη ώρα, του είπε.
 Κι έπειδή είδα πως δεν έρχόσουν, κατέβηκα
 μόνος μου να σε πάρω...
 «Άγιε Πέτρε, έκανε ο Όλιβιέ πέφτοντας
 στα γόνατα, δε θάταν δυνατό να μου παραχω-
 ρήσετε μία μέρα ακόμα!... Είναι πολύ; Μία
 ώρα τουλάχιστον!...
 «Ο Άγιος Πέτρος γέλασε.
 «Μία μέρα; Όχι, δεν είναι δυνατό, άπάν-
 τησε. Ο Ύψιστος δε μου έπιτρέπει ν' άνανε-
 ώνω τά συμθέλαία ζωής για διάστημα λιγώ-
 τερο από μία δεκαετία.
 «Δώστε μου λοιπόν δέκα χρόνια!...
 «Θά τάχης, άπάντησε ο Άγιος Πέτρος μ'
 ένα χαμογέλιο χαμόγελο.
 Και χάθηκε, μέσα σε μία φωτεινή νεφέλη.
 Λ. ΜΠΕΡΙΜΟΝ

— Ναι, κύριε αστυνόμο, νομίζω πώς θα τὰ καταφέρουμε νὰ τὸν κρατήσουμε μέχρις ὅτου ἔλθετε!...

— Καὶ γιατί ἐπιμένετε νὰ σᾶς μεταθέσω ἀπὸ τὸ τμήμα παιγνιδιών;

